

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\COOK Robin\Cook_R-Šok.pdb

PDB Name: Šok
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 25.5.2007
Modification Date: 25.5.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Název: Šok
Autor: Robin Cook
Nakladatelství: Knižní klub, 2002
Stav: naskenováno, Plch

* * *

ROBIN COOK
ŠOK

Přítelkyně Deborah a Joanna, studentky postgraduálu, se rozhodnou vyřešit své finanční obtíže. Odpovědí na inzerát exkluzivní kliniky, která se zabývá léčbou neplodnosti a hledá dárkyně vajíček. Obě podstoupí odběr, a přestože dostanou dobře zapláceno, ze zvědavosti se začnou zajímat o další aktivity kliniky. Jejich zájem se brzy mění v posedlost, Když narážejí na neprostupnou hráz mlčení a utajovaných informací. Pátání se začíná měnit v noční můru...

Knihy Robina Cooka vydané dosud v češtině:

BLÍZKÝ KONEC
NÁKAZA
SLEPOTA
HOREČKA
DEFORMACE
SFINGA
SMRTELNÝ STRACH
OSUDNÁ LÉČBA
KOMA
KOŘENY ZLA
STÁŽISTA
ÚNOSNÉ RIZIKO
EPIDEMIE
MUTACE
MUŽ, KTERÝ SI HRÁL NA BOHA
CHROMOZOM 6
MOZEK
TOXIN
INVAZE Z GALAXIE
PLANETA INTERTERRA
ROBIN COOK

ŠOK

Tento román je smyšlený. Jména, postavy, místa a situace jsou buď výtvořem autorovy fantazie, nebo je použil fiktivně a jakákoli podobnost se skutečnými osobami, ať živými či mrtvými, institucemi, událostmi nebo lokalitami je zcela náhodná.

Copyright © Robin Cook, 2001
Translation CO by Eva Brožová, 2002
Copyright of the Czecli edition © Euromedia Group k.s., 2002

ISBN 50-242-0826-1

K uctění památky mého dobrého přítele
BRUNAD'AGOSTINA
Chybíš nám
Pro mou rozštěpenou nukleární rodinu
Jean a Camerona
s láskou a vděčností

8 9

Buňka lidského vajíčka, neboli zárodečná vaječná buňka, která byla lehce nasáta pomocí tupého konce pipety, se od svých přibližně šedesáti sourozenců v ničem nelišila. Pouze se nacházela nejbližší tenoučké skleněné trubičce v okamžiku, kdy se její konec objevil v zorném poli laboratorního technika. Skupina vaječných buněk byla v kapce kultivačního roztoku pod tenkou vrstvou minerálního oleje přenesena pod objektiv silného rozlišovacího mikroskopu. Olej zabraňoval odpařování. Bylo životně důležité, aby se prostředí těchto živých buněk nezměnilo. Pevně přichycená vaječná buňka s náležitou zrnitostí cytoplazmy vyhlížela stejně zdravě jako všechny ostatní. Také stejné jako u ostatních její chromatin, DNA, fluoreskoval pod ultrafialovým světlem jako miniaturní světlušky v husté mlze. Jediným důkazem, že buňka byla předtím násilně odsáta z vyvíjejícího se folikulu, byly roztržené zbytky corony radiatajeho zrnitých buněk Inocích k poměrně hustému obalu zvanému zóna pellucida. Všechny vaječné buňky byly předčasně vytrženy ze svého ovariálního hnízda a dovedeny ke zralosti in vitro, neboli ve zkumavce. V tu chvíli byly připraveny k oplodnění spermii, ale ne v tomto případě. Tyto ženské gamety oplodněny nebyly. Do zorného pole vstoupila další pipeta. Tento nástroj vypadal mnohem nebezpečněji, zejména pod silným zvětšením mikroskopu. Přestože měl ve skutečnosti v průměru pouze 25 milióntin metru, vypadal jako meč .s koncem zkoseným do ostré špičky. Neúprosně se blížil k nešťastné, znehybněné gametě a rozřízl obal buňky. Pak zkušený laboratorní technik zručně ťukl na kontrolní mikrometr pipety a její konec se vnořil do nitra buňky. Když se přiblížil k fluoreskující DNA, stačil lehký stisk pipety a DNA zmizela ve skleněné trubičce. Poté co se laboratorní technik ujistil, že gameta a její sestry přežily odstranění jádra podle očekávání, byla buňka opět znehybněna. K tomu použil laborant další zkosenou pipetu. Tentokrát omezil řez. pouze na zónu pellucida, takže membrána vaječné buňky zůstala ušetřena, a místo aby opět stiskl pipetu, vpravil do prostoru mezi vajíčkem a zónou pellucida nepatrné množství živného roztoku. Spolu s roztokem se dovnitř dostala i jedna poměrně malá dospělá buňka vřetenovitého tvaru, získaná při stěru v ústech dospělého člověka. Další krok představoval přenesení gamet s párovými dospělými epitelovými buňkami do čtyř mililitrů fúzního roztoku a jejich umístění mezi elektrody fúzní nádoby. Když byly všechny gamety na místě, technický laborant stiskl vypínač a na 15 milióntin vteřiny vyslal do roztoku devadesátivoltový elektrický impuls. Účinek byl na všechny gamety stejný. Šok způsobil, že membrány mezi gametami zbavenými genetické informace a jejich dospělými buněčnými partnery se na okamžik rozestoupily a obě buňky splynuly v jednu. Po tomto splynutí byly buňky umístěny do aktivačního roztoku. Každá gameta, která byla před odnětím své DNA připravena k oplodnění, teď za chemické stimulace prováděla s přijatými, plně komplementárními chromozomy kouzla- Na základě záhadného molekulárního mechanismu se dospělá jádra vzdala svých předchozích epitelových povinností a vrátila se ke své embryonální roli. Po krátké době se jednotlivé gamety začaly dělit, aby vytvořily embrya, která byla brzy připravena k implantaci. Dárce dospělých buněk byl klonován. Vlastně byl klonován přibližně šedesátkrát...

10 11

Prolok

6. 1999

"Jak se cítíte?" zeptal se doktor Paul

Saunders pacientky Kristin Overmeyerové, která ležela na vysloužilém operačním stole oblečená pouze v nemocničním anděličku.

"Celkem dobře," odpověděla Kristin, přestože se dobře vůbec necítila.

Nemocniční prostředí v ní vždycky vzbuzovalo úzkost, která se sice dala vydržet, ale nebyla nijak příjemná, a zdejší místnost působila obzvlášť stresujícím dojmem. Šlo o letitý operační sál, jehož vzhled byl v příkrém rozporu se sterilním utilitarismem moderního lékařského vybavení. Jeho stěny pokrývaly popraskané žlutozelené kachlíky s tmavými skvrnami, které zde zřejmě zůstaly po zaschlé krvi. Spíš připomínal scénu z gotického hororového filmu, odehrávajícího se v 19. století, než místo, které se stále používá. Nechyběly ani řady sedadel pro přihlížející, které se ztrácely v šeru místnosti mimo dosah operačního světla na stropě. Díkybohu byla všechna sedadla prázdná.

"Celkem dobře nezní moc přesvědčivě," poznamenala doktorka Sheila Donaldsonová z opačné strany operačního stolu, než stál doktor Saunders. Usmála se na pacientku, ačkoli se to dalo poznat pouze podle toho, že se jí objevily vrásky v koutcích očí. Zbytek obličeje měla schovaný pod operační rouškou a čepicí.

"Už se nemůžu dočkat, až to budu mít za sebou," přiznala stísněně Kristin. V tu chvíli si přála, aby se byla k dobrovolnému dárcovství vajíčka nikdy nepřihlásila. Peníze jí poskytnou jistou finanční nezávislost, kterou měl jen málokterý z jejích spolužáků z Harvardu, ale teď jí to připadalo mnohem méně důležité. Její jedinou útěchou bylo, že brzy usne; malý zákrok, který podstoupí, bude bezbolestný. Když si měla vybrat mezi celkovou a lokální anestézií, bez sebemenšího zaváhání se rozhodla pro tu první. Být vzhůru, zatímco jí budou zavádět třicet centimetrů dlouhou odsávací jehlu do břicha, bylo to poslední, po čem toužila.

"Doufám, že to stihneme udělat ještě dneska," prohodil Paul sarkasticky k anesteziologovi doktoru Carlu Smithovi. Paul měl dnes spoustu povinností a na následující operaci si vyhradil pouze čtyřicet minut. Vzhledem ke svým zkušenostem chirurga a zručnosti, s jakou ovládal nástroje, si pomyslel, že by mu na její provedení stačilo méně času než těch čtyřicet minut. Jedinou brzdou byl Carl; Paul nemohl začít, dokud nebude pacientka spát, a minuty neúprosňě ubíhaly.

Carl neodpověděl. Paul vždycky spěchal. Carl soustředěně pokládal

12 13

hlavu stetoskopu Kristin na hrud'. Pacientka už měla zavedenou infuzi, nasazenou manžetu tlakoměru, připojené kabely EKG a umístěné měřidlo krevních plynů. Spokojený s ozvami, které slyšel ve sluchátkách, natáhl ruku a přitáhl Kristin anesteziologický přístroj blíž k hlavě.

Všechno bylo hotové.

"Fajn, Kristin," pronesl Carl uklidňujícím tónem. "Jak jsem vám už vysvětlil, dám vám trochu mlíčka na spaní. Jste připravená?"

"Ano," odpověděla Kristin. Pokud šlo o ni, čím dříve, tím lépe.

"Na chvíli usnete," pokračoval Carl. "Až spolu budeme příště mluvit, budete už na pooperačním pokoji."

Tohle Carl obvykle řekl každé pacientce těsně před začátkem anestezie a skutečně pak všechno probíhalo podle jeho slov. Tentokrát však ne. Carl, který netušil, že se blíží katastrofa, sáhl po infuzní hadičce, v níž měl připravené anestetikum. Zkušeně odměřil pacientce předem určené množství podle její váhy, ale na spodní hranici doporučené dávky. Na Klinice Spencera Wingatea používali při narkózách ambulantních pacientek vždy co nejmenší nutné množství jakéhokoli léku. Cílem bylo ještě ten den pacientku propustit, protože měli v zařízení omezený počet lůžek.

Jakmile se dávka propofolu dostala Kristin do těla, Carl pečlivě sledoval a poslouchal monitorovací zařízení. Všechno se zdálo být

v pořádku.

Sheila se pod rouškou tiše zasmála. "Mlíčko na spaní" bylo Carlovo vtipné označení pro anestetikum propofol, které na kliniku dostávali ve formě bílé tekutiny, a tohle pojmenování jí vždycky spolehlivě polechtalo bránci.

"Tak už můžeme konečně začít?" zeptal se Paul a přešlápl z nohy na nohu. Věděl, že ještě začít nemůže, ale chtěl vyjádřit svou netrpělivost a rozladěnost, Měli ho zavolat, až bude všechno připravené. Čas pro něj byl příliš vzácný, aby tu nečinně postával, než si Carl připraví všechny ty svoje hračky.

Carl dál ignoroval Paulovu podrážděnost a pečlivě ověřoval, zda už Kristin tvrdě spí. Spokojen se zjištěným stavem, píchl jí svalový relaxans mivacurium, který používal ze všech nejraději, protože se po něm pacientky rychle spontánně probíraly. Když mivacurium začalo účinkovat, obratně Kristin zavedl endotracheální trubicí, díky níž mohl kontrolovat její dýchací cesty. Pak se posadil, připojil anesteziologický přístroj a gestem Paulovi naznačil, že je všechno hotové.

"Nejvyšší čas," zamumlal Paul. Spolu s Sheilou pacientku rychle zarouškovali pro laparoskopii. Cílem byl pravý vaječník.

Carl zapsal veškeré údaje do anesteziologického deníku a stáhl se do pozadí. V tuhle chvíli bylo jeho úlohou sledovat monitory a pečlivým titrováním pacientky pomocí nepřetržité propofolové infuze udržovat narkózu.

Paul pracoval rychle a Sheila předvíдалa každý jeho pohyb. Celý tým se sálovou instrumentářkou Constanci Bartoloovou a sestrou Marjorií Hickamovou fungoval jako dobře promazaný stroj. V tuhle chvíli všichni mlčeli.

Paulovým prvním úkolem bylo zavést pacientce trokar insuflačního přístroje, aby ji mohl naplnit břišní dutinu plynem. Vytvořený prostor naplněný plynem umožní laparoskopickou operaci. Sheila mu pomohla tím, že zachytila kůži kolem Kristinina pupku dvěma rouškovými svorkami a napnula uvolněnou břišní stěnu. Paul zatím učinil drobný řez v pupku a pak do otvoru vsunul dlouhou insuflační jehlu.

Jak jehla pronikala do břišní dutiny, ucítil pod svými zkušenými rukama dvě zřetelná puknutí. Paul jehlu pevně držel za vroubkovaný krček a zapnul insuflační přístroj. Kristininu břišní dutinu začal okamžitě rychlostí 1 l/min, plnit kyslíčnickým uhlíčkým.

Zatímco čekali, až ji zaplní náležitým množstvím plynu, došlo k nehodě.

Carl právě sledoval křivky na oběhovém a dýchacím monitoru, jak se tlak v břišní dutině zvyšuje, a přehlédl dvě zdánlivě nevinné události: Kristin se zachvěla víčka a lehce pokrčila levou nohu.

Kdyby si Carl nebo někdo jiný těchto dvou pohybů všiml, pochopil by, že se Kristin z narkózy probouzí. Byla stále v bezvědomí, ale už začínala pociťovat nepříjemný, zvyšující se tlak v břiše.

Náhle Kristin zasténala a posadila se. Nestačila se úplně vztyčit; Carl reflexivně zareagoval, chytil ji za zvedající se ramena a přitiskl zpátky na operační stůl. Ale už bylo pozdě. Když se zvedla, jehla v Paulově ruce jí zajela hlouběji do břicha, kde probodla velkou břišní tepnu. Než Paul stačil vypnout insuflační přístroj, Kristin vnikla do cévního systému velká bublina plynu.

"Panebože!" vykřikl Carl, když uslyšel ve sluchátkách začínající zlověstné šumění, jak se plyn dostal k srdci; zvuk, jako když sebou hází pračka při ždímání. "Máme tu embolii způsobenou plynem," vyjekl, "Obraťte ji na levý bok!"

Paul vytáhl zakrvácenou jehlu a odhodil ji, takže cinkla o vydlážděčkovanou podlahu. Pomohl Carlovi překulit Kristin na bok v marné snaze izolovat plyn od levé strany hrudníku, kde se nacházelo srdce. Pak se o ni Paul opřel, aby ji v pozici na boku udržel. Přestože byla stále v narkóze, bránila se.

14 15

Zatím Carl chvatně, a pokud možno co nejsterilněji, zavedl Kristin do krční žíly katétr. Kristin vzdorovala a bojovala s váhou na svém

těle. Zavést katétr bylo jako snažit se zasáhnout pohybující se cíl. Carl uvažoval, že zvýší dávku propofolu nebo jí přidá víc mivacuria, ale nechtěl plýtvat Časem. Konečně se mu podařilo katétr zavést, ale když vytáhl píst injekční stříkačky, objevila se v ní pouze zpěněná krev. Zopakoval pokus a dopadlo to stejně. Zdrčeně potřásl hlavou, ale než stačil cokoli říct, Kristin krátce znehybněla a pak jí projela křeč. Tělo se napjalo rozsáhlým epileptickým záchvatem.

Carl horečně řešil tenhle nový problém a snažil se překonat stažený pocit v útrokách. Moc dobře věděl, že anesteziologie je oborem, který charakterizuje otupující, stále se opakující rutina, jíž tu a tam otřesou děsivé události, a tohle byla právě jedna z nich: vážná komplikace s mladým, zdravým člověkem, který se podrobil čistě dobrovolnému zákroku.

Paul se Sheilou o krok ustoupili. Ruce ve sterilních rukavicích drželi sepnuté před tělem. Spolu s oběma sestrami sledovali, jak se Carl snaží zvládnout Kristinin záchvat. Když bylo po všem a Kristin opět ležela nehybně na zádech, nikdo nepromluvil. Jediným dalším zvukem kromě tlumeného šelelu rádia, který do operačního sálu pronikal skrz zavřené dveře ze sterilizační místnosti, bylo hučení anesteziologického přístroje dýchajícího místo pacientky.

"Jak to vypadá?" zeptal se konečně Paul. Jeho hlas zbavený veškerých emocí se ve vykachlíkovaném prostoru dutě odrazil.

Carl vydechl jako vypouštěný balónek. Zdráhavě před sebe natáhl vztyčené ukazováčky a zvedl Kristin víčka. Obě panenky měla Široce rozšířené a nereagovaly na jasné světlo na stropě. Carl vytáhl z kapsy tužkovou baterku a namířil Kristin její kužel do očí. Žádná reakce.

"Dost špatně," pronesl Carl skřípavým hlasem. Měl sucho v krku.

Ještě nikdy se mu nic takového nestalo.

"Což znamená?" Paul chtěl slyšet jasnou odpověď.

Carl namáhavě polknul. "Což znamená, že zřejmě utrpěla mrtvici.

Ještě před minutou byla v narkóze, teď je v komatu. Dokonce ani sama nedýchá."

Paul zamyšleně pokýval hlavou a snažil se tu informaci strávit. Pak si stáhl rukavice, hodil je na podlahu a uvolnil roušku, kterou si nechal spadnout na hrud'. Podíval se na Sheilu. "Proč v zákroku nepokračuješ? Aspoň získáš nějakou praxi. A udělej oba vaječníky."

"Myslíš to vážně?" zeptala se Sheila.

"Nemá smysl plýtvat materiálem," odpověděl Paul.

"Co hodláš dělat?" chtěla vědět Sheila.

"Jdu za Kurtem Hermannem a vysvětlím mu situaci," oznámil Paul, když si rozvázal a svlékl plášť. "I když jde o nešťastnou událost, podobnou tragédii jsme předvíдали a přinejmenším jsme na ni připraveni."

"Budeš o tom informovat Spencera Wingatea?" zajímala se Sheila.

Doktor Wingate byl zakladatelem a čestným ředitelem kliniky.

"To nevím," prohlásil Paul. "Uvidíme. Zatím bych ho do toho nezatahoval a počkal bych, jak se záležitosti vyvinou. Víš něco o dnešním příjezdu Kristin Overmeyerové?"

"Přijela autem," odpověděla Sheila. "Stojí na parkovišti."

"Je tu sama?"

"Ne. Jak jsme jí poradili, vzala si s sebou přítelkyni," pokračovala

Sheila. "Jmenuje se Rebecca Coreyová. Čeká v recepci."

Když Paul zamířil ke dveřím, upřel zrak na Carla.

"Je mi to líto," hlesl Carl.

Paul na okamžik zaváhal. Měl chuť anesteziologovi sdělit, co si o něm myslí, ale rozmyslel si to. Chtěl si zachovat chladnou hlavu, a kdyby se v tuhle chvíli dal s Carlem do řeči, určitě by se rozčilil.

Dost na tom, že ho Carl takhle dlouho zdržel.

Paul se neobtěžoval převléknout se z operačního oblečení a v místnosti, která sloužila jako odpočívárna pro chirurgický tým, popadl bílý lékařský plášť. Cestou po kovovém schodišti ho na sebe natáhl. Minul první patro a vyšel ven na trávník, na kterém byly patrné první známky jara. Přitáhl si plášť těsně k tělu, aby se chránil před bouřlivým novoanglickým větrem, typickým pro začátek dubna, a chvatným krokem zamířil ke kamenné vránici kliniky. Šéfa bezpečnostní služby

našel za jeho poškrábaným, omšelým stolem, jak se sklání nad rozpisem služeb na měsíc květen.

Pokud Kurta Hermanna nečekaný příchod muže řídícího Kliniky Spencera Wingatea překvapil, nedal to na sobě znát. Jediným gestem, kterým naznačil, že o Paulově přítomnosti ví, bylo lehké, tázavé povytažení pravého obočí.

Paul uchopil jednu z židlí, které lemovaly stěnu stroze zařízené kanceláře, a posadil se před šéfa bezpečnostní služby.

"Máme malér," oznámil Paul.

"Poslouchám," pronesl Kurt. Jeho židle zaskřípala, jak se opřel dozadu.

"Na operačním sále došlo při narkóze k nepříjemné komplikaci. Vlastně k tragické."

16 17

"Kde je pacientka?"

"Pořád na sále, ale co nejdřív ji necháme odvézt."

"Jméno?"

"Kristin Overmeyerová."

"Přijela sama?" zeptal se Kurt, když si zapisoval Kristinino jméno.

"Ne. Přijela autem s kamarádkou, která se jmenuje Rebecca Coreyová. Doktorka Donaldsonová tvrdila, že čeká v recepci."

"Značka auta?"

"Nemám tušení," přiznal Paul.

"Zjistíme to," odpověděl Kurt. Zvedl ocelově modré oči a upřel je na Paula.

"Proto jsme si vás taky najali," prohlásil Paul stručně. "Chci. abyste to vyřídili, a nechci o tom nic vědět."

"Žádný problém," ujistil ho Kurt. Opatrně odložil tužku, jako by byla z křehkého skla.

Muži se pár vteřin pozorovali. Pak Paul vstal, otočil se a odkráčel do větrného dubnového rána.

Kapitola 1

5. říjen 1999

23:15 hod.

"Tak mi to řekni na rovinu," vyzvala Joanna Meissnerová Carltona Williamse. Milenci seděli v potměšlém Carltonově Jeepu Cherokee na parkovišti na Craigie Street, která se táhla podél obytné budovy Craigie Arms v Cambridge, Massachusetts.

"Rozhodnul ses, že pro nás bude lepší se svatbou počkat, než ukončíš stáž na klinice, což znamená další tři čtyři roky."

"Nic jsem nerozhodnul," pronesl Carlton ukřivděně. "Právě si o tom tady povídáme."

Joanna s Carltonem si ten páteční večer vyrazili na Harvard Square na večeri a báječně se bavili, dokud Joanna nenakousla nepříjemné téma, které se týkalo jejich plánů do budoucna. V tu chvíli se bezstarostný tón z konverzace jako obvykle vytratil. Vzhledem k tomu, že byli zasnoubeni, probírali tu ožehavou záležitost v minulosti už mnohokrát. Chodili spolu snad věčně; znali se od školky a od deváté třídy randili výhradně spolu.

"Poslechni," pronesl Carlton chlácholivým tónem. "Jen se snažím vymyslet, co bude pro nás pro oba nejlepší."

"Blbost!" odsekla Joanna. I když si přísahala, že zachová klid, cítila, jak v ní roste hněv, jako by byla atomový reaktor, který má každou chvíli vybuchnout.

"Myslím to vážně," pokračoval Carlton. "Joanno. makám jako cvok. Vždyť víš, jak často jsem ve službě. Víš, kolik tam trávím hodin.-Stáž v Massachusettský všeobecný nemocnici je mnohem náročnější, než jsem si kdy dokázal představit."

"Jak to souvisí s nárm?" vyštěkla Joanna, neschopná ovládnout své podráždění. Připadala si zrazená a odmítnutá.

"Hodně," přesvědčoval ji Carlton. "Jsem vyčerpanej. Je se mnou

otrava. Nedokážu se bavit o ničem jiným než o nemocnici. Je to smutný. Nevím ani, co se děje v Bostonu, natož ve světě."

"Tyhle řeči by na mě možná udělaly dojem, kdybysme se znali krátce. Ale věc se má tak, že spolu chodíme už jedenáct let. A dokud jsem nezačala mluvit o datu naší svatby, báječně ses bavil a otrava s tebou nebyla ani trochu."

"Samozřejmě se s tebou strašně rád vidím..." nadechl se Carlton.

"To mě uklidňuje," skočila mu Joanna sarkasticky do řeči. "Velkou ironií tyhle situace je, že to tys mě požádal, abych si tě vzala, ne já

18 19

tebe. Bohužel k tomu došlo před sedmi lety. Řekla bych, že od té doby tvoje nadšení nápadně ochladlo."

"Neochladlo," protestoval Carlton. "Pořád si tě chci vzít."

"Lituju, ale nezní to moc přesvědčivě. Ne po takový době. Nejdřív jsi chtěl odmaturovat. Fajn. Žádný problém. Připadalo mi to přirozený. Pak jsi usoudil, že by bylo dobrý dokončit bakalářský studium na medicíně. I to se mi zdálo rozumný, protože jsem se mohla věnovat své škole. Ale potom sis vymyslel, že bude lepší svatbu odložit, dokud medicínu nedoděláš. Připadá to povědomý i tobě, nebo jenom mně? Další termín jsi stanovil za rok, až za sebou budeš mít první rok stáže v nemocnici. Já blázen s tím souhlasila, a teď je z toho stáž celá. Co to postgraduální studium, o kterém jsi mluvil minulej měsíc? Po něm si třeba vymyslíš, že bude lepší počkat, než si zavedeš praxi."

"Snažím se k tomu přistupovat racionálně," hájil se Carlton. "Je to obtížný rozhodnutí a měli bychom zvážit všechny pro a proti..."

Joanna ho už neposlouchala. Místo toho odvrátila smaragdově zelené oči od svého snoubence, který, jak zjistila, se na ni během rozhovoru ani jednou nepodíval. Vlastně se jejím pohledu vyhýbal celou tuhle konverzaci; jen při jejím monologu si ji tu a tam nenápadně změnil. Zaměřenýma očima zírala přímo před sebe. Jako by ji najednou někdo uhodil neviditelnou rukou do tváře. Po Carltonově návrhu, aby svatbu opět odložili, konečně všechno pochopila a zjistila, že se směje. Ne vesele, ale nevěřicně.

Carlton se zarazil uprostřed věty, když vypočítával výhody a nevýhody pozdější svatby.

"Čemu se směješ?" zeptal se. Zvedl oči od klíčů k zapalování, se kterými si nervózně pohrával, a upřeně se na Joannu v neosvětleném voze zadíval. V tmavém postranním okně se díky vzdálené pouliční lampě, jejíž světlo pronikalo skrz čelní sklo dovnitř, odrážela její tvář. Drobný, půvabný profil ostře zvýrazňovalý lesklé, jako len světlé vlasy, které jako by v Šeru světélkovaly. Mezi lehce pootevřenými, plnými rty se jí jako diamanty třeptily oslnivě bílé zuby. Pro Carltona byla nejkrásnější ženou na světě, dokonce i když mu lezla na nervy. Joanna přešla Carltonovu otázku bez povšimnutí a dál se tiše, smutně smála, protože jí konečně došlo, jak se věci mají. Najednou pochopila, že skutečně platí to, co stále tvrdila její spolubydlící Deborah Cochraneová a další kamarádky: že manželství jako takové by nemělo být jejím životním cílem. Koneckonců měly pravdu; byla ovlivněna svou provinční houstonskou výchovou. Joanna si nedokázala vysvětlit, že mohla být celou dobu tak naivní a nenapadlo ji zamyslet se nad systémem hodnot, který tak slepě přejala. Díkybohu byla během čekání na svatbu s Carltonem natolik prozíravá, že vystudovala vysokou školu. K získání doktorátu na Harvardské univerzitě jí chyběla pouze; doktorská práce z ekonomie a z programování počítačů.

"Čemu se směješ?" zeptal se opět Carlton. "No tak! Řekni mi to!"

"Směju se sobě," odpověděla konečně Joanna. Otočila se a podívala se na svého snoubence. Vypadal konsternovaně a na tváři měl zamračený výraz.

"Nechápu," vykoktal Carlton.

"To je divný," poznamenala Joanna. "Mně je všechno naprosto jasné."

Podívala se na levou ruku, na které měla zasnubní prstýnek. Diamant

pohlcoval okolní slabé světlo a s překvapivou intenzitou ho odrážel zpět směrem k Joanně. Prsten patřil Carltonově babičce a Joanna jím byla nadšená především kvůli tomu, že se k němu vázalo tolik vzpomínek. Ale teď jí spíš připadal jako vulgární neónová upomínka vlastní naivity.

Náhle se Joanny zmocnil pocit klaustrofobie. Bez varování otevřela dveře, vyklouzla z auta a postavila se na chodník.

"Joanno!" zavolal Carlton. Natáhl se přes středovou opěrku a zadíval se Joanně do tváře. Tvářila se rozzuřeně a současně odhodlaně. Obvykle měkké rty měla pevně, rozhodně sevřené.

Carlton se chtěl Joanny zeptat, o co jde, přestože to moc dobře věděl. Avšak ještě než jí stačil tu otázku položit, Joanna mu přibouchla dveře před nosem. Narovnal se a zašátral na straně spolujezdce po tlačítku na ovládání okna. Když sjelo dolů, Joanna se do něho naklonila. Její výraz se nezměnil.

"Hlavně se mě neptej, co se děje," varovala ho.

"Chováš se jako dítě," prohlásil Carlton pevně.

"Dík za objektivní zhodnocení," odsekla Joanna. "Taky ti chci poděkovat, žeš mi všechno tak hezký objasnil. Usnadnilo mi to rozhodování."

"Rozhodování o čem?" zeptal se Carlton. Jistota z jeho hlasu zmizela. Zněl rozechvěle. Tušil, co bude následovat, a v neblahém očekávání se mu sevřel žaludek.

"O svý budoucnosti," odpověděla Joanna. "Na!" Natáhla ke Carltonovi sevřenou pěst a očividně mu chtěla něco dát.

Carlton k ní zdráhavě napřáhl pootevřenou dlaň. Cítil, že mu do ruky vklouzlo něco studeného. Podíval se dolů a spatřil babiččin diamantový prsten.

20 21

"Co to má znamenat?" vykoktal Carlton.

"Myslím, že je to dostatečně jasný," zasyčela Joanna. "Seš volnej, abys mohl dokončit stáž v nemocnici a všechno ostatní, po Čem tvoje srdce touží. V žádném případě nechci být pro tebe břemenem."

"To přece nemyslíš vážně?" zamumlal Carlton. Tenhle nečekaný obrat událostí ho naprosto vyvedl z míry.

"To víš, že myslím," potvrdila Joanna. "Považuj naše zasnoubení za zrušený. Dobrou noc. Carltone."

Joanna se otočila a zamířila po Craigie Street ke Concord Avenue a ke vchodu do Craigie Arms. Bydlela ve třetím patře.

Po krátkém zápase s pákou na dveřích vyskočil Carlton ze svého Cherokeeho a rozběhl se za Joannou, která už dorazila na roh ulice. Pod nohama mu zašustilo několik temně rudých javorových listů, které ten den spadly ze stromu. Dostihl svou bývalou snoubenku v okamžiku, kdy se chystala vstoupit do budovy. Hlasitě lapal po dechu a v ruce stále svíral zasnubní prsten.

"Dobře," podařilo se mu ze sebe dostat. "Vyjádřila ses jasně. Ale vezmi si ten prstýnek zpátky." Natáhl k ní ruku.

Joanna zavrtěla hlavou. Její rozhodný výraz zmizel. Místo toho se jí na tváři objevil lehký úsměv. "Nevrátila jsem ti ten prstýnek jako pouhý gesto nebo s nějakým vedlejším úmyslem. Ani se na tebe vlastně nezlobím. Zřejmě se teď ještě nechceš ženit a já najednou taky ne. Nechme to plavat. Zůstaneme přáteli."

"Ale já tě miluju," vyhrkl Carlton.

"To mi lichoť," poznamenala Joanna. "Já tě asi taky pořád miluju, ale celá ta věc se táhne už moc dlouho. Půjdeme každé svou cestou, aspoň prozatím."

"Ale..."

"Dobrou noc, Carltone," rozloučila se Joanna. Vytáhla se na špičky a rty se otřela Carltonovi o tvář. O vteřinu později už byla ve výtahu. Ani jednou se neotočila.

Když zasouvala klíč do dveří od bytu, všimla si, že se jí třese ruka. Navzdory svému povznesenému odchodu měla pocit, že se každou chvíli sesype.

"Páni!" vykřikla její spolubydlička Deborah Cochraneová azkontrolovala čas na obrazovce počítače. "Na to, že je dneska pátek večer, tu seš nějak brzo. Stalo se něco?" Deborah na sobě měla teplákovou soupravu s emblémem Harvardu. S krátkými Černými vlasy, středomořskou olivovou pletí a atletickou postavou vypadala ve srovnání s křehkým půvabem své spolubydličky jako divoška. K tomu přispívaly i širší a zaoblenější rysy v obličeji, než měla Joanna, avšak o nic méně ženské. Celkem vzato, spolubydličky se vzájemně doplňovaly a zvýrazňovaly přirozenou krásu té druhé.

Joanna neodpověděla a mlčky si pověsila kabát do skříně v předsíni. Deborah ji sledovala, jak vešla do jejich skromně zařízeného obývacího pokoje a zhroutila se na pohovku. Složila nohy pod sebe a teprve potom se střetla s Deboražiným pátravým pohledem.

"Neříkej mi, že jste se nepohodli," nadhodila Deborah.

"Ne," odpověděla Joanna. "Jen jsme se rozešli." '<. - ?.;

Deborah klesla čelist. Znala Joannu šest let, od prvního ročníku na univerzitě, a po celou tu dobu byl Carlton neodmyslitelnou součástí Joannina života. Pokud jí bylo známo, ještě nikdy se nepohádali. "Co se stalo?" zeptala se udiveně.

"Najednou mi všechno došlo," prohlásila Joanna. Hlas se jí lehce zachvěl a Deborah si toho okamžitě všimla. "Zrušila jsem zasnoubení a co je ještě důležitější, možná zůstanu svobodná celý život. Když se vdám, fajn, ale když ne, taky dobře."

"Proboha!" vydechla Deborah, neschopná ovládnout nadšený tón.

"To nezní, jako by to říkala ta holka posedlá vdáváním, kterou jsem si zamilovala. Co tak najednou?" Joanna usilovala o manželství s neochvějným odhodláním, které Deborah téměř připomínalo křížácké tažení.

"Carlton chtěl svatbu odložit, než dokončí stáž v nemocnici," vysvětlila Joanna.

Stručně jí vylíčila posledních patnáct minut své schůzky s Carltonem. Deborah pozorně poslouchala.

"Seš v pořádku?" zeptala se Deborah, když se Joanna odmlčela.

Naklonila se dopředu, aby Joanně viděla do očí.

"Je mi líp, než bych čekala," přiznala Joanna. "Jsem trochu roztřesená, ale vzhledem k okolnostem se cítím dobře."

"To musíme oslavit!" vykřikla Deborah. Vstala a odběhla do kuchyně.

"Už několik měsíců suším v ledničce láhev šampusu," zavolala přes rameno.

"Konečně příležitost ho otevřít."

"To jo." hlesla Joanna. Neměla chuť slavit, ale ubránit se Deboražinu nadšení by vyžadovalo příliš mnoho úsilí.

"Senza!" zajásala Deborah, když se vrátila se šampaňským v jedné ruce a dvěma šampuskami v druhé. Klekla si ke stolku u pohovky a začala zápasit s lahví. Zátka vyletěla s hlasitým bouchnutím z hrdla a odrazila se od stropu. Deborah se rozesmála, ale všimla si, že Joanna se tváří vážně.

"Seš fakt v pořádku?" zeptala se Deborah.

22 23

"Musím říct, že je to změna."

"Tos vyjádřila víc než zdrženlivě," poznamenala. "Viš stejně dobře jako já, že je to to samý, jako když se svatej Pavel vydal na cestu do Damašku. Od té doby, co ses narodila, tě determinovalo houstonský prostředí, kde byla vrcholem života svatba."

Joanna se proti své vůli rozesmála.

Deborah nalila šampaňské příliš rychle. Obě sklenice se naplnily po okraj, většinou bublinkami, a jejich obsah přetekl na stůl. Deborah to neodradilo, uchopila číše a jednu z nich podala Joanně. Pak si spolu přiřtukly.

"Vítej do společnosti 21. století," pronesla Deborah.

Dívky zvedly sklenice a pokusily se napít. S pěnou v puse se zakuckaly a rozesmály se. Deborah nechtěla, aby ten vzácný okamžik zmizel, chvatně odnesla oba poháry do kuchyně, vypláchla je a vrátila se do

obýváku. Tentokrát lila šampaňské opatrněji a nechala je stékat po stěně sklenice. Když se napily, byla tekutina téměř křišťálově průzračná.

"No, není právě nejlepší," připustila Deborah. "Ale není divu. David mi ho dal už strašně dávno. Bohužel to byl od začátku krkoun." Deborah se před týdnem po čtyřech měsících chození rozešla se svým posledním přítelem Davidem Curtisem. Na rozdíl od Joanny její nejdelší známost netrvala ani dva roky, a to bylo ještě na střední škole.

V mnoha směrech byly obě ženy naprosto odlišné. Zatímco Deborah vyrůstala na Manhattanu s bohémskou matkou, pohrouženou do své vědecké činnosti na univerzitě, Joanna žila v blahobytné jižanské maloměstské společnosti s tradičními debutanskými plesy, financovanými z peněz za ropu. Svěho otce Deborah nikdy nepoznala, protože právě kvůli jejímu narození se její rodiče rozešli. Matka se provdala relativně pozdě, až po tom, co Deborah odešla na univerzitu.

"Stejně mi šampaňský nikdy moc nechutnalo," prohlásila Joanna.

"Vlastně bych ani nepoznala, jestli je dobrý." Otáčela sklenici mezi prsty a zaujatě pozorovala šumící bublinky.

"Kde máš prstýnek?" zeptala se Deborah, protože si teprve teď všimla, že zmizel.

"Vrátila jsem mu ho," pronesla Joanna prostě.

Deborah potřásla hlavou. Překvapilo ji to. Joanna ten diamant a všechno, co symbolizoval, milovala. Jen zřídka kdy ho sundávala z prstu.

"S tím rozchodem to myslím vážně," pronesla Joanna.

"Začínám tomu věřit," přitakala Deborah. Na okamžik jí to vyrazilo dech.

Krátkou odmlku přerušilo zvonění telefonu. Deborah vstala, aby zvedla sluchátko.

"To je asi Carlton, ale nechci s ním mluvit," zašeptala Joanna.

Deborah u stolu zkontrolovala displej. "Máš pravdu, je to Carlton."

"Nezvedej to. Máme záznamník," požádala ji Joanna.

Deborah se vrátila ke stolku a znovu se uvelebila na podlaze. Zatímco telefon naléhavě vyzváněl, ženy se na sebe dívaly. Po čtvrtém zvonění sepnul záznamník. Než se přebral předtočený vzkaz, bylo ticho. Pak se asketicky zařízenou místností rozlehl Carltonův stísněný hlas s lehkým praskáním v pozadí.

"Máš pravdu, Joanno! Čekat se svatbou, než dokončím stáž, je hloupost."

"Nikdy jsem nic takového neřekla," pronesla Joanna šepem, jako by ji mohl Carlton slyšet.

"Mám nápad," pokračoval Carlton. "Co kdybysme se vzali letos v Červnu? Jestli si dobře vzpomínám, vždycky ses chtěla vdávat tehle měsíc. Myslím, že červen by mi vyhovoval. V každém případě mi hned, jak si ten vzkaz přehraješ, zavolej a můžeme si o tom promluvit. Ano?"

Ze záznamníku se ozvalo ještě několik dalších mechanických zvuků a pak se na telefonu rozblikalo červené světýlko.

"To dokazuje, jak málo toho o mně ví," pronesla Joanna. "Máma by v žádném případě nedokázala zorganizovat pořádnou houstonskou svatbu dřív než za osm měsíců."

"Připadal mi trochu zoufalej," poznamenala Deborah. "Jestli mu chceš zavolat o samotě, můžu vypadnout."

"Nechci s ním mluvit," odpověděla rychle Joanna. "Ted' ne."

Deborah naklonila hlavu ke straně a zamyšleně přítelkyni pozorovala. Ráda by jí pomohla, ale v tuhle chvíli netušila jak.

"My se nepohádali," vysvětlila Joanna. "Ani to není takový to milostný škádlení. Nechci jím nijak manipulovat a upřímně řečeno, nedovedu si představit, že bysme se teď vzali."

"Ale to je totální obrat."

"Přesně tak," souhlasila Joanna. "Ted' se bude snažit naplánovat datum svatby on, a já abych uváděla důvody, proč ji odložit. Potřebuju trochu času a změnu prostředí."

"Naprosto tě chápu," poznamenala Deborah. "Ale myslím si, že seš natolik chytrá, aby se tahle situace nezvrhla v nepříjemnou debatu."

"Problém je, že ho pořád miluju," přiznala Joanna s hořkým úsměvem.

"Kdybych se s ním o tom začala bavit, asi bych prohrála."

24 25

Deborah se rozesmála. "Máš pravdu. Tvůj modernější, rozumnější názor na manželství je ještě tak čerstvej, že by ses pod tlakem možná vrátila ke svému starému přesvědčení. Určitě potřebuješ čas a někam vypadnout. Mám nápad. Myslím, že jsem našla řešení."

"Řešení čeho?" zeptala se Joanna.

"Něco ti ukážu," odpověděla Deborah. Vstala a zvedla nejnovější vydání Harvard Crimsonu, které leželo na stole. Noviny byly přeložené na straně s inzercí. Podala je Joanně.

Joanna stránku zběžně prolétla očima a přečetla si zakroužkovaný inzerát. Tázavě se na Deborah podívala. "Máš na mysli ten inzerát Kliniky Spencera Wingatea?"

"Jo," přikývla Deborah nadšeně.

"Hledají dárkyně vajíček," pokračovala Joanna.

"Přesně tak," přitakala Deborah.

"A jaký je to řešení?" chtěla vědět Joanna. Deborah obešla stolec a posadila se vedle Joanny. Ukazováčkem jí ukázala částku, kterou za ten zákrok nabízejí. "Peníze jsou řešení," vysvětlila. "Čtyřicet pět tisíc dolarů na ruku!"

"Tehle inzerát byl v Crimsonu loni na jaře a hodně se o něm mluvilo," prohlásila Joanna. "Pak se už nikdy neobjevil. Myslíš, že je košer, nebo je to jen nějaká univerzitní fórek?"

"Podle mě je v pořádku," ujistila ji Deborah. "Klinika Spencera Wingatea se zabývá léčbou neplodnosti a leží v Bookfordu někde za Concordem. To jsem zjistila z jejich webových stránky."

"Jak to, že nabízejí takový prachy?" divila se Joanna.

"Na webových stránce píšou, že mají bohaté zákazníky, který jsou ochotný zaplatit za to, co považují za nejlepší. Ty klientky zřejmě chtějí studentky Harvardu. Asi to funguje podobně jako ta spermatická banka v Kalifornii, kde jsou všichni dárči nositeli Nobelovy ceny. Z genetického pohledu je to šílenství, ale to nás zajímat nemusí."

"My nositelkama Nobelovy ceny určitě nejsme," prohlásila Joanna.

"Technicky vzato nejsme ani studentkami Harvardu. Proč myslíš, že by si měli vybrat právě nás?"

"A proč ne?" opáčila Deborah. "Jako účastnice doktorandského studia jsme skoro něco jako studentky univerzity. Nevěřím, že by hledali jenom univerzitní studentky. Ve skutečnosti na webových stránce psali, že se zajímají o ženy do pětadvaceti let. Máme poslední šanci,"

"Ale v inzerátu se taky píše, že musíme být psychicky vyrovnaný, atraktivní, štíhlý a sportovně založený. Nepřeceňujeme se trochu?"

"Já si teda myslím, že všechny jejich podmínky dokonale splňujeme, že bysme byly sportovně založený?" zapochybovala Joanna s úsměvem. "Možná ty, ale já teda určitě ne. Psychicky vyrovnaný? To je další problém, zejména teď."

"Za pokus to stojí," prohlásila Deborah. "Možná nejsi ta nejsportovnější holka na univerzitě, ale řekneme jim, že tu proceduru podstoupíme jediné společně. Pak nás budou muset vzít obě. Všechno, nebo nic. A studijní výsledky máme slušný."

"Ty to myslíš fakt vážně?" ujistila se Joanna. Pochybovačně se zadívala na spolubydlící, která si z ní tu a tam utahovala.

"Nejdřív jsem to vážně nemyslela," připustila Deborah. "Ale dneska večer jsem o tom znovu uvažovala. Lákají mě na tom ty prachy."

Jen si to představ: pětáctýřicet papírů pro každou! Ty peníze by nám poprvé v životě poskytly jistou svobodu a mohly bysme v klidu dělat na našich pracích. A teď, když ses tak nečekaně rozhodla zahodit ekonomickou jistotu manželství, by ti ten nápad měl připadat ještě přitažlivější. Kromě vzdělání potřebuješ i nějaký kapitál, který by tě v tvém rozhodnutí podpořil, a mohla ses, upřímně řečeno, začít připravovat na život bez chlapa. Tyhle peníze by se mohly pro začátek hodit."

Joanna odložila školní noviny na stolec. "Občas nejsem schopná

rozeznat, jestli mě taháš za nos, nebo to myslíš vážně."

"Já nežertuju. Řekla jsi, že potřebuješ čas a změnu prostředí. Díky těmhle penězům to můžeš mít, a ještě něco navíc. Tady je můj návrh: zajedeme na Kliniku Spencera Wingatea, necháme si odebrat vajíčka a dostaneme devadesát tisíců. Fajn, padesát vezmeme a koupíme si dvoupokojový byt v Bostonu nebo v Cambridgi a ten pronajmeme, abysme mohly platit hypotéku."

"Proč bysme si kupovaly byt, abysme ho pronajímaly?" zeptala se Joanna.

"Nech mě domluvit," napomenula ji Deborah.

"Ale nebylo by rozumnější těch padesát papírů jednoduše investovat? Nezapomeň, že jsem ekonomka a ty biologka."

"Možná z tebe bude doktorka ekonomických věd, ale pokud jde o osud osamělý ženy v 21. století, jsi naprostý nevinátko. Tak zavři pusu a poslouchej. Koupíme byt, abysme si začaly vytvářet nějaký skutečný kořen. Předchozí generace žen vyhledávala manželství právě kvůli tomu, ale my si to teď musíme zařídit samy. Apartmá bude příjemnej začátek stejně jako dobrá investice."

"Panebože!" vyjekla Joanna. "V uvažování jsi daleko přede mnou."

26 27

"Na to můžeš vzít jed," souhlasila Deborah. "A ještě něco. Teď přijde to nejlepší: Vezmeme těch zbylých čtyřicet tisíc, odjedeme do Benátek a napíšeme naše doktorandské práce tam."

"Do Benátek!" vykřikla Joanna. "Ty ses zbláznila!"

"Proč?" zeptala se Deborah. "Přemyslej. Když jsi říkala, že bys potřebovala trochu času a změnu prostředí, co by mohlo být lepší řešení?

V Benátkách si pronajmeme nějakou útulnou bytčku a Carlton si tady bude dál stážovat. My napíšeme závěrečnou práci a současně si při tom trochu užijeme, aniž by ti ten dobráček doktor dejchal za krk."

Joanna před sebe upírala zasněný pohled a v duchu si představovala Benátky. Kdysi to nádherné město navštívila, ale jen na pár dní, a navíc s rodiči a sourozenci v době, kdy byla na střední škole. Dokázala si vybavit blýskavou hladinu Canal Grande, ve které se odrážela půvabná průčelí.

Stejně jasně si pamatovala i ruch na náměstí sv. Marka se soupeřícími kvartety ve dvou slavných protilehlých kavárnách. Tenkrát si přisahal, že se do toho romantického města jednou vrátí. Samozřejmě že měla ten sen spojený s Carltonem, který s ní tenkrát v Benátkách nebyl, ale už s ním chodila.

"A je tu ještě jedna věc," dodala Deborah, čímž Joannu vytrhla z krátkého zadumání. "Darováním pár vajíček, kterých máme mimochodem několik stovek tisíc, takže nám nebudou chybět, částečně uspokojíme svůj rozmnožovací pud."

"Teď je mi jasný, že si ze mě děláš blázny," prohlásila Joanna.

"Nedělám!" trvala na svém Deborah. "Když darujeme vajíčka, znamená to, že několik párů, který nemůžou mít děti, je mít budou, a tyhle robátka budou mít polovinu našich genů. Po světě se bude potloukat několik polovičních Joann a polovičních Deborah"

"To máš asi pravdu," přitakala Joanna. V duchu viděla malou holčičku, která vypadala podobně jako ona. Byla to příjemná představa, dokud vedle ní nespátřila dva naprosto cizí lidi.

"Samozřejmě že mám pravdu," ujistila ji Deborah. "A úžasný na tom je, že nemusíme vyměňovat pliny a ponocovat. Tak co tomu nápadu říkáš?"

"Počkej chvíli!" požádala ji Joanna. Zvedla ruce, jako by se chtěla bránit. "Zpomal! I kdyby nás přijali, což je vzhledem ke všem podmínkám uvedeným v inzerátu dost nepravděpodobný, pořád mi vrtá hlavou několik zásadních otázek."

"Například?"

"Například jak to darování vajíček vlastně probíhá? Mám na mysli konkrétní postup. Vždyť víš, že doktory a nemocnice z duše nesnáším."

"Že to říkáš právě ty, která posledních padesát let chodila se studentem medicíny."

"Nesnáším doktory jako pacientka," vysvětlila Joanna.

"V inzerátu se píše, že jde o minimální stimulaci vaječníků," informovala ji Deborah.

"Je to bezpečný?"

"Naprosto," uklidnila ji Deborah. "Aby vaječníky uvolnily větší počet vajíček, musí se obvykle stimulovat a tahle stimulace může u některých lidí vyvolat potíže, protože se provádí pomocí silných hormonů. Věř tomu nebo ne, některý z těch hormonů se získávají od italských jeptišek po menopauze."

"Jen klidně pokračuj!" postěžovala si Joanna. "Nejsem tak naivní, jak si myslíš."

"Přisáhám na holej pupík," vykládala dál Deborah. "Hypofýzy těchto jeptišek po menopauze vyrábějí pohlavní stimulační hormony jako o závod. Získávají se z jejich moči. Opravdu!"

"Já ti věřím," prohlásila Joanna a nasadila znechucený výraz. "Ale zpátky k naší záležitosti: Proč si myslíš, že na tyhle klinice stimulaci vaječníků neprovádějí?"

"Podle mě jim jde spíš o kvalitu než o kvantitu," vysvětlila Deborah.

"Ale je to jen můj názor. Možná bysme se jich na to měly zeptat."

"Jak se ty vajíčka vlastně odebírají?"

"Podle mě je odsávají jehlou. Myslím, že se to provádí s pomocí ultrazvuku."

"Fuj!" Joanna se zachvěla odporem. "Jehly nesnáším a ty máš určitě na mysli nějakou hodně tlustou a dlouhou. Kudy ji zavedou do těla?"

"Snad vagínou?" zaváhala Deborah.

Joanna se opět viditelně zachvěla.

"Ale no tak!" chlácholila ji Deborah. "Nemyslím si, že půjde o procházku růžovým sadem, ale tak strašný to nebude. Spousta žen ten zákrok podstupuje jako součást oplodnění ve zkumavce a nezapomeň, že je ve hře pětáctýřicet tisíc dolarů. To za trochu nepohodlí stojí, ne?"

"Uspí nás?"

"Nemám zdání," odpověděla Deborah. "Na to bysme se měly taky zeptat."

"Pořád nemůžu uvěřit, že to myslíš vážně."

"Ale vždyť na tom všichni vydělají. My dostaneme spoustu prachů a několik manželských párů bude mít dítě. To je, jako by nám zaplatili za náš altruismus."

28 29

"Škoda, že si nemůžeme promluvit s někým, kdo ten odběr postoupil," vzdychla Joanna.

"Možná by to šlo," prohlásila Deborah. "Dárcovství vajíček jsme probírali na biologickém semináři, kterej jsem vedla minulej semestr. Bylo to v době, kdy se ten inzerát v Crimsonu objevil poprvé. Jedna z prvaček tenkrát tvrdila, že se přihlásila, vybrali ji a že se chystá zákrok podstoupit."

"Jak se jmenovala?"

"Nemůžu si vzpomenout, ale vím, kde to najdu. Ona i její spolubydlící byly ve stejný seminární skupině a obě patřily k vynikajícím studentkám. Buduje mít v klasifikačním sešitě. Počkej, jdu se po něm podívat." Když Deborah zmizela ve své ložnici, Joanna se snažila strávit, co se v jejím životě během předchozích třiceti minut seběhlo. Trochu se jí z toho všeho točila hlava. Zdálo se, že události nabírají nečekaný spád.

"Už to mám!" zavolala Deborah z ložnice. Vzápětí se objevila ve dveřích s otevřeným klasifikačním sešitem v ruce a zamířila rovnou ke stolu. "Kde je univerzitní telefonní seznam?"

"Druhej Šuplík vpravo," odpověděla Joanna. "Jak se jmenuje?"

"Kristin Overmeyerová," oznámila Deborah. "A její spolubydlící je Jessica Detricková. Pracovaly na laboratorní práci spolu a dala jsem jim za ni nejvyšší známku ve třídě." Vytáhla telefonní seznam a nalistovala příslušnou stránku. "To je divný! Není tady uvedená."

"Jak je to možný?"

"Možná ze školy odešla." napadlo Joann.

"To se mi nezdá," namítla Deborah. "Jak-UŽ jsem říkala, byla to skvělá studentka."
"Možná na ni bylo to dárcovství moc."
"Děláš si legraci?"
"Samozřejmě že si dělám legraci," odpověděla Joanna. "Ale v každém případě je to zvláštní."
"Teď tomu musím přijít na kloub, nebo to použiješ jako výmluvu," prohlásila Deborah. Rychle listovala telefonním seznamem, našla číslo a vytočila je.
"Komu voláš?"
"Jessice Detrickový," oznámila Deborah. "Možná nám poradí, kde Kristin sehnat, samozřejmě v případě, že je její bývalá spolubydlící v pátek večer doma a učí se."
Po chvíli Deborah Joanně vztyčeným palcem naznačila, že Jessica zvedla sluchátko. Joanna napjatě poslouchala, protože Deborah se zamračila a začala říkat něco jako: "Ale to je strašný. Nemůžu tomu uvěřit... a Příšerná tragédie!"
Když Deborah poměrně dlouhý rozhovor ukončila, mlčky položila sluchátko a otočila se k Joanně. Zamyšleně si hryzala spodní ret.
"No?" zeptala se Joanna úzkostlivě. "Nechceš mě do toho taky zasvětit? O jakou tragédii jde?"
"Kristin Overmeyerová zmizela," informovala ji Deborah. "Ona a ještě jedna holka z prváku, která se jmenovala Rebecca Coreyová. Naposledy je viděl zaměstnanec Kliniky Spencera Wingatea, jak po odchodu z nemocnice berou do auta stopaře."
"Slyšela jsem, že vloni na jaře zmizely dvě studentky," vzpomněla si Joanna. "Ale jména jsem neznala."
"Co je to proboha napadlo brát stopaře?"
"Třeba to byl jejich známý?"
"To je možný," přitakala Deborah. Teď se pro změnu otrásla ona.
"Při těchto historkách mi naskakuje husí kůže."
"A ty holky se nikdy nenašly? Co jejich těla?"
"Jenom auto, který patřilo Rebecce Coreyové. Objevili ho na odstavném parkovišti pro tiráky na dálnici do New Jersey. Ty holky už nikdo nikdy neviděl. Dokonce se nenašly ani jejich osobní věci jako kabelky nebo oblečení."
"A darovala Kristin ty vajíčka?"
"Půl tuctu, který její rodina chtěla soudně vymáhat, ale klinika jim je odevzdala dobrovolně. Rodina zřejmě chtěla rozhodnout o tom, kdo je dostane. To je ale smutnej příběh!"
"Tolik pokud jde o člověka, kterej by nám mohl něco říct o dárcovství vajíček," pronesla Joanna.
"Pořád ještě můžeme zavolat na kliniku a zeptat se na jméno předchozí dárkyně," napadlo Deborah.
"Jestli tam zavoláme, můžeme se jich na všechno zeptat přímo," poznamenala Joanna. "Když bude všechno v pořádku, pak bysme možná mohly požádat o předběžný vyšetření."
"Tak to teda chceš zkusit?"
"Myslím, že získat víc informací neuškodí," pronesla Joanna. "Ale v každém případě neslibuju nic než to, že kliniku možná navštívím."
"Bezva!" zajásala Deborah. Přistoupila k Joanně a plácla si s ní.
"Vzhůru do Benátek!" . • .

30 31

Kapitola 2

15. říjen 1999

07:05 hod.

Když Deborah s Joannou vyjely z Cambridge na severozápad do Bookfordu, byl nádherný podzimní den a obě strany výpadovky lemovaly úchvatně zbarvené stromy. Slunce jim příjemně svítilo do zad, přestože tu a tam se jeho paprsky odrazily od čelních skel kolony protijedoucích aut mířících do Bostonu.

Obě ženy měly sluneční brýle a baseballové čapky.

Od té doby, co objely Fresh Pond, mlčely. Obě byly ponořeny do svých myšlenek. Deborah v duchu žasla nad rychlým spádem událostí, jako by byla celá záležitost s Klinikou Spencera Wingatea předurčená osudem. Joanna uvažovala o poněkud jiných věcech. Nemohla uvěřit, jak moc se její život za jediný týden změnil, a přesto se cítila báječně. V neděli, když si konečně připadala psychicky natolik silná, aby si promluvila s Carltonem a dokázala čelit jeho naléhání, byl Carlton tak našťavaný, že se s ní odmítl bavit. Několik dní mu volala a nechávala vzkazy, ale bezvýsledně. Následkem toho spolu celý týden nemluvili, což Joannu jen utvrdilo, že její náhlé prozření ohledně názoru na manželství všeobecně a na Carltona konkrétně bylo správné. Po všech těch odmítnutích, jak si jeho předchozí jednání vyložila, jí připadalo nevhodné, aby se k ní nyní choval nepřátelsky. Z jejího hlediska to nebylo dobré znamení. V Joannině žebříčku hodnot stála komunikace na jednom z nejvyšších míst.

"Nezapomnělas s sebou vzít ten seznam otázek?" zeptala se Deborah.

"Určitě ho mám," odpověděla Joanna. Dotazy se většinou týkaly toho, co bude následovat po odběru vajíček, jak dlouho se po něm nesmí cvičit a podobně.

Na Deborah učinila velký dojem vstřícnost kliniky. V pondělí ráno s Joannou zavolaly na číslo uvedené v inzerátu v Harvard Crimsonu, a když se představily a uvedly, že se zajímají o dárcovství vajíček, přepojili je k doktorce Sheile Donaldsonové, která se okamžitě nabídla, že je navštíví. Za necelou hodinu dorazila lékařka do Craigie Arms a hluboce na ně zapůsobila svou profesionalitou. V krátkosti jim vysvětlila celý program a vyčerpávajícím způsobem zodpověděla všechny otázky, které jí Deborah s Joannou ohledně celé záležitosti položily.

"Domníváme se, že nemusíme tvorbu vajíček u dárkyň stimulovat," prohlásila doktorka Donaldsonová hned na počátku rozhovoru. "Vlastně nepoužíváme stimulaci vůbec. Říkáme tomu organický přístup. Hlavně nechceme naším dárkyním způsobit nějaké potíže, které mohou uměle vyrobené hormony nebo hormony získané odběrem vyvolat."

"Ale jak víte, že se vám podaří nějaká vajíčka odebrat?" zeptala se Deborah.

"Někdy se to nepodaří," přisvědčila doktorka Donaldsonová.

"A přesto za zákrok zaplatíte?"

"Samozřejmě," ujistila ji doktorka Donaldsonová.

"Jaký druh anestezie používáte?" chtěla vědět Joanna. To ji zajímalo nejvíc.

"Záleží, jakou si vyberete," vysvětlila doktorka Donaldsonová "Ale doktor Paul Saunders, který odběry provádí, dává přednost lehké celkové narkóze."

V tu chvíli Joanna na Deborah vítězoslavně vztyčila palec.

Druhý den po rozhovoru jim doktorka Donaldsonová hned ráno volala, že je zařadili do programu a že by jim rádi co nejdřív, pokud možno ještě tento týden, udělali předběžná vyšetření. V každém případě by je potěšilo, kdyby jim obě ženy ještě ten den zatelefonovaly.

V několika následujících hodinách Joanna s Deborah probíraly všechna pro a proti. Deborah byla všemi deseti pro to, aby to zkusily. Její entuziasmus Joannu nakonec přesvědčil. Zavolaly na kliniku a na pátek ráno si domluvily schůzku.

"Ty o tom rozhodnutí nepochybuješ?" zeptala se z ničeho nic Joanna, čímž prolomila Čtvrthodinové mlčení.

"Ani trochu," odpověděla Deborah. "Hlavně když si představím ten byt na Louisburg Square, na kterej jsme se byly podívat. Doufám, že nám ho někdo nevyfoukne dřív, než dostaneme peníze."

"To taky záleží na tom, jestli bude prodávající ochotnej přistoupit na druhou hypotéku," připomněla jí Joanna. "Jinak to vysoko přesahuje naše možnosti."

Kontaktovaly realitní agenty v Cambridgi a Bostonu a nechaly si ukázat spoustu apartmánů. Nejvíc se jim líbil byt na Louisburg Square v Beacon Hill. Byla to jedna z nejlepších bostonských adres, v centru a nedaleko červené linky metra, kterou by se během chvíličky dostaly

na Harvard Square.

"Abych řekla pravdu, překvapilo mě, že je tak levnej."

"Myslím, že je to kvůli tomu čtvrtému patru bez výtahu," poznamenala

Joanna. "A proto, že je relativně malej, hlavně ta druhá ložnice."

"Jo, ale ta ložnice má nejhezčí výhled z celého bytu a vestavěnou

šatnu." , • . -'i •••

32 31

"Nepřipadá ti, že koupelna umístěná za kuchyní je nešťastný řešení?"

"Klidně bych chodila do koupelny přes byt někoho jiného, kdybych mohla bydlet na Louisburg Square."

"Jak si rozdělíme ložnice?" chtěla vědět Joanna.

"Klidně si vezmu tu menší, jestli ti jde o tohle," nabídla jí Deborah.

"Myslíš to vážně?"

"Naprosto," potvrdila Deborah.

"Možná bysme se mohly střídat," navrhl Joanna.

"To není nutný," namítla Deborah. "Menší ložnice mi bude vyhovovat. Fakt!"

Joanna otočila hlavu a podívala se z okna. Čím dál jely na sever, tím intenzivnější byly podzimní barvy kolem. Rudá na javorových listech zářila tak jasně, že vypadala téměř neskutečně, zejména na pozadí temně zeleného odstínu borovic a tsug.

"Ty o tom taky nepochybuješ, že ne?" zeptala se Deborah.

"Ani ne," odpověděla Joanna. "Ale trochu mi jde hlava kolem, jak rychlej to nabralo spád. Jestli všechno půjde podle plánu, staneme se příští tejden v tuhle dobu nejen majitelkami bytu, ale budeme ještě navíc v Benátkách. Připadá mi to jako sen."

Deborah na internetu objevila překvapivě levné letenky přes Brusel do Milána. V Miláně pak nasednou na vlak a odpoledne budou v Benátkách. Zamluvila také v sestiere Saň Pólo nedaleko Rialto Bridge malý penzion, kde budou bydlet, dokud si nenajdou nějaký byt.

"Už se nemůžu dočkat!" vykřikla Deborah. "Připadám si jako malá holka o Vánocích! Benvenuto u lialia, signorina!" Natáhla se a rozjařeně rozcuchala Joanně účes.

Joanna sejí vyhnula, setřásla její ruku a vesele se rozesmála. "Mille grazie, cara," pronesla pobaveným sarkastickým tónem. Pak zaklonila hlavu a prsty si prohrábla po ramena dlouhé vlasy v marné snaze upravit si je. "Trochu mě zaskočilo, jak rychle klinika všechno zařídila,"

přiznala a podívala se do zpětného zrcátka, jestli bylo její úsilí úspěšné. Joanna byla svým účesem a celkovým vzhledem lehce posedlá, mnohem víc než Deborah, která si ji kvůli tomu často dobírala.

"Pravděpodobně na ně tlačí ty dvě klientky, pro který jsou naše vajíčka určený," usoudila Deborah. Upravila zrcátko.

"Doktorka Donaldsonová se li o něčem takovým zmínila?" zeptala se Joanna.

"Ne," odpověděla Deborah. "Jen mě to tak napadlo. Tvrdila přece, že klinika má zájem pouze o dvě dárkyně, takže jsme měly štěstí, že jsme zavolaly ve vhodným okamžiku."

"Tááhle je cedule, do Bookfordu se odbočuje na příštím sjezdu," upozornila ji Joanna a ukázala před sebe. Cedule byla malá a stála před skupinkou dubů oděných v zářivě oranžové barvě.

"Viděla jsem ji," přitakala Deborah a vyhodila směrovku.

Po dalších dvaceti minutách jízdy po úzké okresce, vinoucí se zvlněnou venkovskou krajinou mezi rezavě zbarvenými pšeničnými lány a lemovanou jabloněmi a kamennými ploty, vjely do typického novoanglického městečka.

Na okraji stál billboard s nápisem: VÍTEJTE V BOOKFORDU V MASSACHUSETTS, V DOMOVĚ STŘEDOŠKOLSKÝCH WILDCATS, KTERÍ V ROCE 1993 ZVÍTĚZILI VE II. STÁTNÍ FOTBALOVÉ DIVIZI. Okresní cesta odbočující z dálnice se změnila v Main Street, která rozdělovala město na dvě poloviny - jižní a severní. Lemoval ji obvyklý hlouček obchodů s cihlovými průčelími z přelomu minulého století. Uprostřed městečka stál za parčíkem naproti žulové radnici velký bílý kostel se zvonící.

Po chodnicích se severním směrem jako tažní ptáci bez křídel pohybovaly stále houstnoucí houfy halekajících školáků s aktovkami na zádech.

"Je to moc hezký městečko," poznamenala Deborah a naklonila se dopředu, aby skrz přední sklo lépe viděla. Zpomalila na třicítku.

"Vypadá skoro až moc hezky, aby bylo skutečný, jako kdyby bylo součástí zábavního parku."

"Zatím jsem nikde neviděla směrovku ke klinice," postěžovala si Joanna.

"Slyšelas ten fór, proč je k oplodnění jednoho vajíčka zapotřebí stovky milionů spermií?"

"Ne," přiznala Joanna.

"Protože žádná není ochotná zastavit a zeptat se na cestu."

Joanna se přidušeně zasmála. "Zřejmě tím chceš naznačit, že budeme zastavovat."

"Přesně tak," pochválila ji Deborah a zatočila na parkoviště před dragstórem RiteSmart. Na Main Street bylo povoleno šikmé parkování v obou směrech. "Půjdeš se mnou, nebo počkáš tady?"

"Takovou legraci si nemůžu nechat ujít," prohlásila Joanna a vystoupila z auta.

Cestou musely uhýbat dětem, které se honily po chodníku. Z jejich posměšných výkřiků a ječení málem ohluchly a oběma se ulevilo, když za nimi zapadly dveře obchodu. Uvnitř naopak vládl relativní klid.

Určitě to souviselo s tím, že v něm nebyli žádní zákazníci. Nikde dokonce neviděly ani prodavače.

Když se nikdo neobjevil, pokrčily rameny a prostřední uličkou

34 35

zamířily do zadní části obchodu k pultu, u něhož se vydávají léky.

Na pultu stál zvonek, na který Deborah energicky zazvonila. V okolním tichu zaznělo zvonění jako výstřel z děla. Vzápětí se mezi létacími dveřmi, kterými se v hollywoodských westernech vchází do saloonu, objevil téměř plešatý, obézní muž v plášti rozepnutém u krku.

Přestože bylo v obchodě celkem chladno, na čele mu stály perličky potu.

"Co pro vás mohu udělat, dámy?" zeptal se vesele.

"Hledáme Klinikou Spencera Wingatea," vysvětlila Deborah.

"To je jednoduchý," odpověděl majitel. "Sídlí v Cabotově státní psychiatrický léčebně."

"Cože?" podivila se Deborah. "V psychiatrickém ústavu?"

"Přesně tak," přitakal majitel. "Starej doktor Wingate celý to zatracený místo koupil nebo si ho pronajal. Nevím přesně. Vlastně to neví nikdo, i když ne že by na tom nějak záleželo."

"Chápu," pronesla Deborah. "Jako ústav pro choromyslné to sloužilo dřív."

"Přesně tak." opakoval majitel. "Skoro sto let. Bylo to taky sanatorium pro tuberáky. Zdá se, že lidi z Bostonu se za každou cenu snažili zbavit svých duševně chorech příbuzných a lidí s tuberkulózou. Svým způsobem je nechali zavřít do pevnosti. Sejdou z očí, sejdou z mysli. Před sto lety byl Bookford považované za zapadákov. Ale časy se změnily. Teď je z něho předměstí Bostonu."

"Oni tu ty lidi jen drželi v izolaci?" zeptala se Joanna. "Nepokoušeli se je léčit?"

"Podle mého názoru ne," pokračoval majitel obchodu. "Ale tenkrát s tím neměli velký zkušenosti. No, vlastně to není tak úplně pravda. V ústavu prováděli hodně operací. Víte, experimenty jako při kolapsu plic u lidí s tuberou a lobotomie u bláznů."

"To zní příšerně," poznamenala Joanna a otřásla se.

"Asi to příšerný bylo," souhlasil majitel.

"Ale už tam žádní pacienti s tuberkulózou ani duševně nemocní nejsou," ujistila se Deborah.

"Samozřejmě že ne," přitakal majitel. "Cabotárna, jak tady tomu říkáme, byla asi dvacet třicet let zavřená. Poslední pacienti odsud odešli někdy v sedmdesátých letech. Jen si vzpomeňte: Tenkrát si politici začali víc všimát zdravotní péče. Byla to svým způsobem tragédie. Myslím, že prostě naložili zbejvajících chovance do autobusu, odvezli je

zpátky do Bostonu a tam je vypustili do parku."

"Podle mě k tomu došlo mnohem dřív," namítla Deborah.

"Možná máte pravdu," souhlasil majitel.

"Mohl byste nám říct, kudy se do té Cabot'árny dostaneme?" požádala ho Deborah.

"To je jednoduchý," prohlásil majitel. "Odkud jste přijely?"

"Z jihu," odpověděla Deborah.

"Bezva," zamumlal majitel. "Pokračujte v cestě a na příštích semaforech zahněte doprava. To je Pierce Street s veřejnou knihovnou na rohu.

Z křižovatky uvidíte cihlovou věž Cabot'árny. Leží na východ od města, asi dvě míle za Pierce Street. Nemůžete ji minout."

Ženy lékárníkovi poděkovaly a vrátily se k autu.

"Pro kliniku, kde se léčí neplodnost, to bude okouzlující prostředí," poznamenala Joanna, když si zapnula bezpečnostní pás.

"Aspoň že to už není ozdravovna pro tuberáky kombinovaná s blázincem," namítla Deborah, když vycouvala na ulici. "Chvilí jsem měla chuť zamířit zpátky do Cambridge."

"Možná bysme to měly udělat," zaváhala Joanna.

"To nemyslíš vážně, že ne?"

"Ne, nemyslím," vzdychla Joanna. "Ale z místa s takovouhle historií mi běhá mráz po zádech. Dovedeš si představit, jaký hrůzy se tam odehrávaly?" •

"Nedovedu," odpověděla Deborah.

Paul Saunders odložil zprávu, kterou pro něj Sheila Donaldsonová připravila, a s lokty stále opřenými o stůl si prsty obou rukou energicky promnul oči. Vrátil se do své kanceláře ve Čtvrtém patře věže po několika hodinách, které strávil v laboratoři, kde kontroloval embryonální kultury. Většinou vypadaly dobře, i když ne zcela podle jeho představ. Obával se, že to souvisí se stářím a kvalitou vajíček, ale doufal, že se mu ten problém podaří už brzy vyřešit.

Paul vstával brzy. Každý den se probouzel před pátou a už před šestou byl v laboratoři. Takhle dokázal udělat velký kus práce ještě před tím, než dorazily první pacientky, což bývalo kolem deváté. To ráno zahájil ordinační hodiny brzy, protože ho čekaly dva odběry vajíček. Snažil se provádět zákroky co nejdřív, aby měly dárkyně dost času zotavit se z narkózy a ještě ten samý den mohly kliniku opustit. Lůžkové zařízení sloužilo pouze pro akutní případy, a dokonce i tehdy je Paul raději odkázal na nejbližší pohotovostní oddělení.

Opět zprávu zvedl, odstrčil židli od stolu a zamířil k oknům. Šlo o trojitá monstra, která byla mnohem vyšší než Paulova drobná, sto sedmdesát centimetrů vysoká postava. Vyhlížela na rozlehlý park před budovou, který sahal k železnému plotu zakončenému ostnatým dratem, jenž celý pozemek obklopoval. Nalevo od Paula se nacházela kamenná vrátnice, od které vedla Štěrková příjezdová cesta. Stáčela se k Paulovi a pak zahýbala vlevo k parkovišti na jižní straně budovy, kde mu zmizela z dohledu. Z oken Paul viděl špičku věže bookfordského presbyteriánského kostela a komíny několika vyšších městských budov, které vyčnívaly mezi podzimně zbarvenými stromy. V dálce se jako nachové tečky táhly podél horizontu nízké kopečky Berkshire Mountains.

Paul si zprávu znovu pročetl, na okamžik se zamyslel a pak se opět podíval z okna. Měl všechny důvody ke spokojenosti. Situace se nemohla vyvíjet lépe a při té představě se na jeho ochablé tváři objevil úsměv. Připadalo mu téměř neuvěřitelné, že před pouhými šesti lety ho vyštvali z Illinois, kde mu zakázali pracovat v nemocnici a málem mu sebrali lékařskou licenci. Jeho právník mu tehdy sdělil, že to nevypadá dobře, a tak odešel a zamířil na jih, a to všechno jen kvůli stupidnímu sporu ohledně fakturování nemocenského pojištění pro osoby starší 65 let a bezplatné lékařské péče pro zchudlé občany.

Samozřejmě hledal možnost, jak zvýšit svoje příjmy, ale stejně tak to dělali i jeho kolegové. Ve skutečnosti jen okopíroval a zdokonalil způsob, který používala jiná skupina, pracující ve stejné budově jako on.

Proč si na něj vláda zasedla, pro něj bylo stále záhadou - kdyby o tom přemýšlel, zbytečně by se rozčilil. A to neměl zapotřebí, teď už ne, když

se mu všechno tak dařilo.

Když přijel do Massachusetts poprvé, obával se, že kdyby se místní lékařská komora dozvěděla o jeho potížích v Illinois, mohl by mít problémy se získáním licence, proto se rozhodl věnovat výzkumu neplodnosti. Bylo to nejlepší rozhodnutí v jeho životě. Nejenže se vyhnul problémům s licenci, ale vstoupil do oboru, nad nímž neexistovala profesní ani obchodní kontrola, která by stála za řec. Navíc se ukázalo, že je úžasně výnosný.

Neplodnost byla perfektním tahem hlavně proto, že se čirou náhodou ocitl ve správný čas na správném místě a seznámil se se Spencerem Wingatem, renomovaným odborníkem na léčbu neplodnosti, který se toužil stáhnout do ústraní, vést klidnější život, odpočívat na vavřínech, shánět mecenáše a přednášet. Nyní Paul řídil jak výzkum, tak kliniku.

Kdykoli Paul přemítal nad ironií toho, že je vědcem, vždy se mu objevil na tváři úsměv, protože ho nikdy nenapadlo, že by se něčemu podobnému mohl věnovat. Na medicíně patřil k nejhorším studentům v ročníku a nikdy se o výzkum nezajímal. Dokonce se mu ani nepodařilo

36 37

absolvovat přednáškový kurz ze statistiky. Ale na tom nezáleželo. Neplodné pacientky byly tak zoufalé, že byly ochotny ke všemu. Ve skutečnosti chtěly vyzkoušet nové věci. Co Paulovi chybělo na zkušenostech z výzkumu, to podle svého názoru dohnal představivostí. Věděl, že se může pochlubit reálnými úspěchy na mnoha frontách, díky kterým se nakonec proslaví a zbohatne.

Když odvrátil zrak od toho, co nyní považoval za své panství, v bohatě zdobeném zrcadle zavěšeném mezi dvěma obřími okny letmo zachytil svůj odraz. Zadíval se přímo na sebe a přejel si rukou po tvářích. Překvapila ho bledost, kterou ještě podtrhovaly téměř černé vlasy; pak si uvědomil, že je důsledkem tvrdého zářivkového světla vycházejícího z řady osvětlovacích těles upevněných na vysokém stropě. Musel se svému chvilkovému zděšení smát. Věděl, že je bledý; vzhledem k jeho životnímu stylu jeho pleť jen málokdy spatřila denní světlo, natož skutečné slunce, ale tušil, že nevypadá tak špatně, jak se mu snaží namluvit zrcadlo. Usoudil, že mu pleť ladí s jeho charakteristickým bílým pramenem vlasů.

Paul se vrátil ke stolu a slíbil si, že během zimy zajede na Floridu nebo možná někde na jihu najde porodnickou konferenci, kde představí něco ze své práce. Napadlo ho také, že by si měl udělat čas na cvičení, protože ztloustl - ze všeho nejvíc kolem krku. Už mnoho let necvičil. Paul nebyl velký sportovec, což mu na střední Škole South Sidě v Chicagu, kde atletika hrála významnou sociální roli, působilo velké potíže. Snažil se dostat do nějakého sportovního oddílu, ale nikdy se mu to nepodařilo a všichni si z něho kvůli tomu utahovali.

"Kdyby mě teď viděli," pronesl Paul nahlas, když si vzpomněl na spolužáky, kteří se mu posmívali. "Většina z nich teď pravděpodobně prodává rohlíky." Věděl, že se letos v červnu bude konat abiturientský sraz po dvaceti letech, a přemítal, jestli by se ho neměl zúčastnit už jen proto, aby se mohl těm mizerům, kteří mu dávali takovou sodu, pochlubit svými úspěchy.

Paul zvedl sluchátko a vytočil číslo laboratoře. Když se na druhém konci ozval hlas laborantky, požádal ji, aby mu sehnala doktorku Donaldsonovou. Zatímco čekal, než zvedne sluchátko, znovu si přečetl zprávu, kterou držel v ruce.

"Co je, Paule?" zeptala se Sheila bez úvodu.

"Dostal jsem tvou zprávu," odpověděl Paul. "O těch dvou ženách, které přijedou. Myslíš, že se pro náš program hodí?"

"Dokonale," ujistila ho Sheila. "Obě jsou zdravé a štíhlé; nemají žádné gynekologické potíže; nejsou těhotné; ani jedna z nich nebere

38 39

drogy ani žádné léky a obě jsou uprostřed menstruačního cyklu."

"Skutečně jsou obě studentkami postgraduálu?"

"Ano."

"Pak tedy musí být chytré."

"Nepochybně."

"Jak to, že jedna chce pouze lokální anestezii?" zeptal se Paul.

"Připravuje se na doktorát z biologie," odpověděla Sheila.

"O anestezii něco ví. Pokusila jsem se jí to rozmluvit, ale trvala na svém. Asi by to s ní měl zkusit Carl."

"A tys to zkusila?" trval na svém Paul.

"Samozřejmě že jsem to zkusila," odsekla Sheila podrážděně.

"Fajn, ať si s ní Carl promluví," souhlasil Paul a bez rozloučení zavěsil. Sheila mu někdy svou očividnou žárlivostí lezla na nervy.

"To musí být ta věž, o který mluvil ten lékárník," prohlásila Deborah a ukázala skrz čelní sklo. Právě odbočily z Main Street do Pierce Street a v dále dokázaly rozeznat Štíhlou cihlovou stavbu, která vyčnívala nad okolní krajinu.

"Jestli je to dvě tři míle daleko, tak ta věž musí být strašně vysoká."

"Odtud vypadá jako věž na galerii Uffizi ve Florencii," uvědomila si Deborah. "Jak příhodný."

Jakmile vyjely z města, stromy kolem silnice jim bránily v dalším výhledu na věž a Cabotův ústav vůbec až do doby, kdy na pravé straně minuly polorozpadlou červenou stodolu. Za další zatáčkou spatřily ceduli s nápisem Klinika Spencera Wingatea a šipku ukazující vlevo na Šterkovou cestu. Sotva na prašnou silnici odbočily, zahlédly mezi stromy dvoupatrový strážní domek ze šedé žuly. Byla to mohutná, nízká stavba s malými okny s okenicemi a tmavě šedivou břidlicovou střechou s ozdobnými křížovými kytkami na obou koncích hřebene. Okenní rámy a vřeje byly černě natřeny. V rozích se vypínali kamenní chrliči.

Když přijely blíž, všimly si, že cesta vede pod domkem do tunelu uzavřeného těžkou železnou bránou. Za bránou spatřily Čerstvě posekaný trávník, jediný důkaz, že zde někdo bydlí. U vrátnice začínal impozantní železný plot zakončený ostnatým drátem a pokračoval oběma směry do lesa.

Deborah zpomalila a nakonec zastavila úplně. "Páni," vydechla.

"Ten lékárník si nedělal legraci, když říkal, že pacienti Cabotovy byli zamčený v pevnosti. Vypadá to skoro jako vězení."

"To máš teda pravdu," přitakala Joanna. "Jak se dostaneme dovnitř?"

Vidíš někde zvonek, nebo myslíš, že jim budeme muset zavolat?"

"Musí tu mít někde bezpečnostní kamery nebo tak něco," usoudila Deborah. "Zajedu k bráně."

Deborah se pomalu šinula dopředu a vjela do tunelu. V okamžiku, kdy opět zastavila, se otevřely těžké dveře bez oken a vyšel z nich uniformovaný muž s podložkou na psaní v ruce. Přistoupil k oknu řidiče, které Deborah stáhla.

"Můžu pro vás něco udělat?" zeptal se strážný slušným, ale odměřeným tónem. Na hlavě měl oblýskanou čepici s černým štítkem, která vypadala jako policejní.

"Jedeme za doktorkou Donaldsonovou," odpověděla Deborah.

"Vaše jména, prosím?" zeptal se muž

"Deborah Cochraneová a Joanna Meissnerová," oznámila Deborah.

Muž je zkontroloval se svými záznamy, obě jména si odškrtl a pak jim propiskou ukázal na bránu. "Jeďte po cestě doprava. Za chvíli uvidíte parkoviště. Někdo si vás tam vyzvedne."

"Děkujeme," pronesla Deborah.

Muž neodpověděl a místo toho se dotkl štítku čepice. Těžká železná brána se začala pomalu, s pronikavým skřípěním otvírat.

"Vidělas tu jeho pistoli?" zeptala se Deborah šeptem, když vytáhla okýnko nahoru. Strážný stál pořád vedle auta.

"Těžko se dala přehlédnout," odpověděla Joanna.

"Ve velkých nemocnicích v centru města jsem ozbrojený strážný viděla," pokračovala Deborah. "Ale nikdy ne na venkovský klinice.

Proč by tady probíhali potřebovali takový bezpečnostní opatření, a zvláště

když tu léčí neplodnost?"

"Napadá mě, jestli jim jde spíš o to, aby se nedostal někdo nežádoucí dovnitř, nebo naopak z kliniky ven?"

"Takhle radši nežertuj," mírnila ji Deborah. Nastartovala a projela otevřenou bránou. "Myslíš, že by tu mohli dělat taky potraty? V tomhle státě jsem ostrahu na potratových klinikách viděla."

"Nic miň vhodnýho mě v souvislosti s klinikou, kde se léčí neplodnost, nenapadá."

"Asi máš pravdu," přitakala Deborah.

Když se vynořily z tunelu a objely zelené mlázi, poprvé před sebou spatřily Cabotarnu v celé její kráse. Byla to impozantní čtyřpatrová budova z červených cihel s příkrou břidlicovou střechou, zdobenou zoubkovanou římsou, s malými zamřížovanými okny a s vysokánskou věží uprostřed. Věž měla větší, vitrážová okna bez mříží.

40 41

Deborah zpomalila. "To je šok, narazit tady v zapadákově na tak obrovskou stavbu. Ta její architektura je moc zvláštní. Když tu věž vidím z blízka, vsadila bych se, že je to určité kopie věže na galerii Uffizi. Jsou si tak podobný, že to nemůže bejt náhoda. Jestli si dobře vzpomínám, jsou na ní dokonce stejný hodiny, i když ty na uffizský věži jdou."

"Už jsem v Massachusetts několik podobnejch viktoriánskejch budov viděla," poznamenala Joanna. "Jedna stojí ve Worcesteru, je kamenná, ne z cihel, ale skoro stejně velká. Jedinej rozdíl je v tom, že je opuštěná. Tuhle aspoň někdo používá."

"Klinika Spencera Wingatea musí bejt strašně velká, když využívá takový prostory."

Joanna přikývla.

Pokračovaly po příjezdové cestě kolem pravé strany budovy a Deborah zatočila na parkoviště, na kterém stálo překvapivě mnoho aut.

Obě ženy si okamžitě všimly, že většina automobilů nejsou obvyklé Hondy Civic nebo Chevy Caprice. Jeden vůz se mezi mercedesy, porrchy a lexy obzvlášť vyjímal. Byl to Červený kabriolet bentley.

"Proboha!" vydechla Joanna. "Vidíš toho bentleye?"

"Stejně jako ta pistole se dá jen těžko přehlédnout." Jeho metalíza se v ranním slunci oslnivě leskla.

"Máš představu, kolik takový fáro stojí?" zeptala se Joanna.

"Ani v nejmenším." "•.

"Přes tři sta tisíc dolarů."

"Kecáš! To je nechutný, hlavně v zdravotnickým zařízení."

Deborah zaparkovala na jasně označeném místě pro návštěvníky.

Když ženy vystoupily z auta, dveře na konci krytého sloupořadí proti parkovišti se otevřely. V nich se objevila vysoká, bíle oděná ženská postava s kaštanově hnědými vlasy. Zamávala na ně.

"Tohle přivítání je opačnej extrém toho, který jsme zažily na vrátnici," poznamenala Deborah. Taky zamávala a spolu s Joannou zamířily k přibližně padesát metrů vzdáleným dveřím,

"Vypadá to jako doktorka Donaldsonová." "• - v "•

"Taky si myslím," přitakala Deborah.

"Doufám, že toho nebudeme litovat," zamumlala najednou Joanna.

Kráčela s hlavou sklopenou, aby viděla, kam šla. "Mám nepříjemnej pocit, že jsme udělaly velkou chybu."

Deborah chytla přítelkyni nad loktem a přinutila ji zastavit, "Co to meleš? Copak ty ten zákrok nechceš podstoupit? Jestli ne, tak bysme se měly otočit a vyrazit zpátky do Bostonu. Nechci, abys měla dojem, že tě k něčemu nutím, protože to není pravda."

Joanna přimhouřila oči před ostrým ranním sluncem a zadívala se na štíhlou doktorku stojící ve dveřích kliniky. Byly už tak blízko, že ji s určitostí poznaly, a mohly upřímně prohlásit, že doktorka Donaldsonová má z jejich příjezdu radost. Na hubené tváři ji zářil široký, vřelý úsměv.

"Tak něco řekni!" naléhala Deborah a ještě jednou stiskla Joanně

paži.

Joanna se k ní otočila. "Můžeš se mi podívat do očí a prohlásit, že podle tvého nejlepšího vědomí a svědomí všechno dobře dopadne?"

"Přisáhám," prohlásila Deborah. "Už jsem ti to řekla snad desetkrát: My na tom můžeme jediné vydělat."

"Mluvíme o tom zákroku," namítla Joanna.

"Proboha! Tyhle odběry jsou směšné. Ženský, který se léčí na neplodnost, to podstupujou mnohokrát za sebou, a navíc berou tuny hormonů.

Pro nás to bude procházka růžovým sadem."

Joanna zaváhala. Zelené oči jí těkaly z Deborah na doktorku Donaldsonovou a zpátky a v duchu uvažovala o své směšné averzi vůči zdravotnictví. Nesnášela dokonce i očkování proti chřipce. Vzdychla, odkašlala si a přinutila se k úsměvu. "Tak fajn, jdeme na to."

"Seš si jistá? Myslím tím, jestli nemáš pocit, že jsem tě k tomu donutila?"

Joanna zavrtěla hlavou. "Ne. Tak pojd', ať to máme co nejdřív za sebou."

••Daly se opět do pohybu.

"Na chvilku jsi mě vyděsila," přiznala Deborah.

"Někdy děsím sama sebe," prohodila Joanna.

Kapitola 3

15. říjen 1999

07:45 hod.

"Doufám, že jste měly příjemnou cestu," přivítala je doktorka Donaldsonová, když za nimi zavřela dveře kliniky.

"Ano," odpověděla Deborah, zatímco si prohlížela obrovskou, prázdnou recepci. Moderní, drahý skandinávský nábytek nápadně kontrastoval s architektonickými detaily viktoriánského období.

Velký recepční pult ve tvaru U uprostřed místnosti byl opuštěný.

Podél stěn stála kožená polstrovaná křesla a pohovky.

Na stolcích vedle nich se povalovalo nepřeberné množství časopisů.

"Dneska ráno jsem si uvědomila, že jsem vám zapomněla vysvětlit, jak se sem dostanete," pronesla doktorka Donaldsonová. "Omlouvám se."

"Nemusíte se omlouvat," opáčila Deborah. "Měla jsem se zeptat.

Ale bylo to bez problémů. Zastavily jsme se v místní lékárně a zeptaly se."

"To je chytré," prohlásila doktorka Donaldsonová a sepjala ruce.

"Tak začneme. Doufám, že ani jedna z vás od půlnoci nic nejedla."

Deborah s Joannou přikývly.

"Výborně!" pochválila je doktorka Donaldsonová. "Jestli dovolíte, zavolám doktoru Smithovi, našemu anesteziologovi. Rád by si s vámi promluvil. Zatím si odložte a udělejte si pohodlí."

Doktorka Donaldsonová zamířila k telefonu na recepčním pultu a Deborah s Joannou si svlékly kabáty a pověsily je do šatny.

"Jak se cítíš?" zeptala se Deborah šepem Joanny. V pozadí slyšely doktorku Donaldsonovou

, jak telefonuje.

"Jo, celkem to ujde," odpověděla Joanna. "Proč se ptáš?"

"Seš tak zamlklá. Nerozmyslela sis to zase, že ne?"

"Ne! Jenom jsem nervózní z toho prostředí," přiznala Joanna. "Je tu moc překvápek, třeba ozbrojený strážný. Dokonce i ten nábytek v recepci mě stresuje."

"Já vím, jak to myslíš," přitakala Deborah. "Vypadá, jako by stál majlant, ale vůbec se sem nehodí."

"Je to divný. Podobný věci mě většinou nechávají klidnou. Mrzí mě, že jsem takovej nervák."

"Snaž se uvolnit a mysl na to, jak si dáváš na náměstí sv. Marka kafe."

Když se vrátily do hlavní místnosti, doktorka Donaldsonová je zavedla

42 43

k jedné pohovce. Jakmile se posadily, sdělila jim, že doktor Carl Smith je na čísle sedm. Pak se jich zeptala, jestli nemají nějaké dotazy.

"Jak dlouho bude ten zákrok trvat?" chtěla vědět Joanna.
"Samotný odběr trvá zhruba čtyřicet minut," vysvětlila doktorka Donaldsonová. "Pak budete několik hodin odpočívat, abyste se z narkózy úplně zotavily. Než se vzpamatujete, pojedete domů."
"Půjdeme na ten zákrok současně?" zajímala se Joanna.
"Ne," odpověděla doktorka Donaldsonová. "Slečno Meissnerová, vy půjdete jako první, protože budete mít lehkou celkovou anestezii. Samozřejmě, když slečna Cochraneová změní názor a rozhodne se pro ni taky, pak se budete muset dohodnout, která z vás začne."
"Mně stačí lokální narkóza," ujistila ji Deborah.
"Jak si přejete," opáčila doktorka Donaldsonová. Pohlédla zjedné dívky na druhou. "Chcete se ještě na něco zeptat?"
"Klinika sídlí v celé téhle budově?" chtěla vědět Deborah.
"Proboha ne. Ta stavba je obrovská. Kdysi v ní byl velký psychiatrický ústav a sanatorium pro pacienty s tuberkulózou."
"To už jsme slyšely," přitakala Deborah.
"Klinika na léčbu neplodnosti zabírá pouze dvě poschodí v tomhle křídle," pokračovala doktorka Donaldsonová. "Máme taky několik kanceláří ve věži. Zbytek zařízení je až na vyřazené postele a hromadu starého harampádí prázdný. Skoro připomíná muzeum."
"Kolik lidí tady pracuje?" zeptala se Joanna.
"V současné době máme kolem čtyřiceti zaměstnanců, ale jejich počet postupně roste. Přesné číslo neznám, to bych se musela zeptat Helen Mastersonové, vedoucí našeho osobního oddělení."
"Čtyřicet zaměstnanců je hodně," poznamenala Joanna. "To musí být pro zdejší městečko požehnáním."
"Taky jsem si to myslela," přitakala doktorka Donaldsonová, "ale ve skutečnosti máme s náborem nových zaměstnanců potíže. Neustále inserujeme v bostonských novinách, sháníme hlavně laboranty a zkušené administrativní síly. Máte snad zájem o zaměstnání?" zeptala se škádlivě doktorka Donaldsonová.
"Ani ne," odpověděla Deborah se smíchem.
"Jediné oddělení, které je obsazené do posledního místečka, je farma," dodala doktorka Donaldsonová. "Tady jich máme od začátku přebytek."
"Farma?" podivila se Joanna. "Jak to myslíte, farma?"
"Klinika má velkou zvířecí farmu," vysvětlila doktorka Donaldsonová.
"Tvoří nedílnou součást našeho vědeckého bádání. Kromě lidí se zabýváme základním reprodukčním výzkumem dalších živočišných druhů."
"Opravdu?" pronesla Joanna překvapeně. "Smím se zeptat jakých?"
"Všech, které jsou ekonomicky významné," uvedla doktorka Donaldsonová. "Dobýtek, prasata, drůbež, koně. A samozřejmě se intenzivně věnujeme reprodukci domácích mazlíčků, jako jsou kočky a psi."
"Kde ta farma je?" chtěla vědět Joanna.
"Na pozemku přímo za hlavní budovou, kterou láskyplně nazýváme příšerka, a za hustým porostem bílých vejmutovek. Zdejší prostředí je velice idylické. Kromě hospodářských budov, polí, luk a pastvin tu najdete rybník, jez, a dokonce i starý mlýn. Cabotův ústav se rozkládá na dvou stovkách hektarů; poskytuje ubytování svým odborným zaměstnancům a má vlastní farmu, takže je soběstačný, pokud jde o potraviny. Existence farmy v komplexu byl jeden z hlavních důvodů, proč jsme si ten pozemek pronajali. Díky tomu, že je farma hned vedle laboratoře, je náš výzkum mnohem efektivnější, nehledě na to, že tu všichni bydlíme."
"Vy tu máte laboratoř?" zeptala se Deborah.
"Jistě," přitakala doktorka Donaldsonová. "Velkou laboratoř. Na tu jsem obzvlášť hrdá, možná proto, že jsem ji pomáhala vlastnoručně vybudovat."
"Nemohly bychom si ji prohlédnout?" požádala ji Deborah.
"Snad by to šlo zařídit," souhlasila doktorka Donaldsonová.
". Ááá,
tady máme doktora Smithe."
Ženy se otočily a spatřily vysokého, robustního muže v operačním

oděvu s podložkou na psaní v ruce, který právě vešel do místnosti. V tu chvíli se otevřely hlavní dveře a dovnitř se nahrnul hlouček zaměstnanců zabraných do hovoru. Jedna žena zamířila k recepcnímu pultu a ostatní zmizeli v chodbě, ze které se vynořil Smith. Joanna cítila, jak tuhne. Jakmile spatřila anesteziologův operační oděv, téměř nedokázala ovládnout svůj strach z blížícího se zákroku. Když se doktor Smith představil a potřásl si s oběma dívkami rukou, posadil se, přehodil si nohu přes nohu a na klín si položil psací podložku. "Tak tedy," pronesl, když z náprsní kapsy vytáhl jednu z mnoha propisovacích tužek. "Slečno Cochraneová, slyšel jsem, že chcete pouze lokální anestezii." •
"Správně," přisvědčila Deborah.
"Smím se zeptat proč?" chtěl vědět doktor Smith.
"Lépe ji snáším," odpověděla Deborah.

44 45

"Doktorka Donaldsonová vás jistě informovala, že při odběru vajíček dáváme přednost lehké celkové narkóze."
"Ano, řekla mi to," přitakala Deborah. "Ale také mi sdělila, že rozhodnutí je na mně."
"To je pravda," souhlasil doktor Smith. "Ale současně bych vám rád vysvětlil, proč bychom vás raději uspali. Za lehké celkové anestezie odebíráme vajíčka laparoskopickým způsobem. Při lokální anestezii děložního hrdla používáme k odběru jehlu řízenou ultrazvukem. Když to trochu přezenu, je to jako pracovat ve tmě." Doktor Smith se odmlčel a usmál. "Nějaké otázky k tomu, co jsem až dosud říkal?"
"Ne," odpověděla prostě Deborah.
"Je tu ještě jedna věc," pokračoval doktor Smith. "Při lokální anestezii nemáme vliv na bolest způsobenou manipulací uvnitř břišní dutiny. Jinými slovy, pokud se nám hned nepodaří dostat k vaječníku a budeme si muset nějakým způsobem pomoci, může to pro vás být trochu nepříjemné."
"Risknu to," trvala na svém Deborah.
"I kdyby vás to mělo bolet?"
"Zvládnu to," prohlásila Deborah. "Raději bych byla při zákroku vzhůru."
Doktor Smith vrhl krátký pohled na doktorku Donaldsonovou, která pokrčila rameny. Potom s oběma ženami v krátkosti probral jejich zdravotní anamnézu. Když byl hotov, vstal. "To je prozatím všechno. Rád bych vás teď požádal, abyste se převlékly. Uvidíme se nahoře."
"Dostanu sedativum?" zeptala se Joanna.
"Samozřejmě," odpověděl doktor Smith. "Píchnu vám ho, jakmile dostanete infuzi. Ještě nějaké otázky?"
Když obě ženy mlčely, doktor Smith se usmál a odešel. Doktorka Donaldsonová je pak zavedla do oddělené menší čekárny. Na jedné straně bylo několik převlékacích kabin s žaluziovými dveřmi a na druhé řada skříněk. Hned vedle skříněk se nacházel regál s nemocničními anděličky, papírovými přezůvkami a župany. Drobná, milá sestřička právě doplňovala prádlo pro pacientky. Vedle lítaček stálo několik pojízdných lůžek. Uprostřed místnosti bylo několik židlí, pohovka a nízký stolek s časopisy.
Doktorka Donaldsonová představila ženy zdravotní sestře, která se jmenovala Cynthia Carsonová. Taje vybavila nemocničním oblečením, každé podala klíč od skřínky, poradila jim, jak si připevnit klíč k anděličce, a otevřela dveře dvou sousedních kabin. V tom okamžiku se s nimi doktorka Donaldsonová rozloučila. O pár minut později odešla i Cynthia, aby přinesla infuzi. Oznámila, že bude hned zpátky.
"Těm na ty celkový narkóze nějak záleží," zavolala Joanna ze své kabinky.
"To mi povídej," souhlasila Deborah.
Když vyšly z kóji, každá držela v jedné ruce tenký župan a v druhé svlečené šaty. Když se na sebe podívaly, dostaly záchvat smíchu.
"Doufám, že nevypadám tak příšerně jako ty," podařilo se pronést

Joanně.

"Moc mě mrzí, že ti to musím říct," lapala po dechu Deborah, "ale vypadáš."

Pak zamířily ke skříňkám, aby si do nich uložily věci.

"Proč vůbec tak trváš na tý lokální narkóze?" zajímala se Joanna.

"Nebudeš mě taky přemlouvat, že ne?" zeptala se Deborah.

"To, co ten anesteziolog povídal, mi připadalo rozumný," namítla Joanna. "Hlavně když vykládal o tý bolesti při manipulaci v břiše.

Málem jsem z těch řečí omdlela. Neměla by sis to ještě rozmyslet?"

"Poslechni!" pronesla Deborah, když zabouchla dvířka od skříňky : a vytáhla klíč. Podívala se na přítelkyni a tváře měla najednou Červené rozčilením. "Už jsme o tom spolu mluvily. Mám hrůzu z umělého spánku. Říká se tomu fobie. Ty nesnášíš jehly a já nesnáším narkózu, jasný?"

"Jasný!" přikývla Joanna. "Ježíši, uklidni se! To já mám být tady »| z toho všeho nervózní, ne ty."

Deborah si vzdychla. Na okamžik zavřela oči a potřásla hlavou.

"Promiň. Nechtěla jsem na tebe vyjít. Myslím, že jsem taky trochu vy stresovaná."

"Nemusíš se omlouvat," pronesla Joanna.

V tu chvíli se znovu objevila Cynthie s plnou náručí věcí, které položila na jedno z pojízdných lůžek. Ve druhé ruce držela láhev s s infuzí, kterou zavěsila na stojan. "Která z vás je slečna Meissnerová?" zavolala.

Joanna zvedla ruku.

Cynthie popleskala polstrovaný povrch lůžka pokrytého čistým prostěradlem. "Co kdybyste si na tu vymoženost vyskočila, abych vám mohla zavést infuzi? Pak vám nabídnu koktejl, po kterém si budete připadat jako o Silvestru."

Deborah se natáhla, stiskla přítelkyni paži a vyměnily si spolu soucitný pohled. Pak Joanna udělala, co jí sestra řekla.

Deborah lůžko obešla a postavila se na jeho druhou stranu.

46 47

Cynthie začala praktickými, úspornými pohyby připravovat infuzi. Současně s ležící ženou nezávazně konverzovala o počasí, a než se Joanny stačila zmocnit nervozita, Cynthie jí už na levou paži těsně pod loket nasazovala turniket.

Joanna odvrátila hlavu, a když jí jehla zajela pod kůži, tvář se jí zkrfivila odporem. Vzápětí byl turniket pryč a Cynthie jí přelepovala místo náplastí.

"Tak, tohle bysme měly," pronesla Cynthie.

Joanna se otočila. Vypadala překvapeně. "Už je to hotový?"

"Přesně tak," přitakala vesele Cynthie, zatímco nasávala do dvou stříkaček jakýsi lék. "Teď přijde ta zábavnější část. Ale ještě jednou, abych si byla stoprocentně jistá: Nemáte alergii na žádné léky, že ne?"

"Nemám," odpověděla Joanna.

Cynthie se sklonila nad ventilem infuze a sejmula kryt z první stříkačky.

"Co mi to dáváte?" zajímala se Joanna.

"Opravdu to chcete vědět?" zeptala se Cynthie. První stříkačku měla prázdnou a uchopila druhou.

"Ano!"

"Diazepam a fentanyl."

"Jak se tomu říká anglicky?" "Hí, ••

"Valium a opioidní analgetikum." "•••

"O valiu jsem slyšela. To druhé je co?" "• ' "

"Patří k analgetikum morfinového typu," vysvětlila Cynthie. Sestra rychle posbírala obaly a ostatní odpad a všechno vyhodila do speciální nádoby. Zatímco něco zapisovala na podložku s listem papíru, kterou vytáhla zpod čalounění lůžka, dveře na chodbu se otevřely a dovnitř vešla další pacientka. Usmála se na ženy, zamířila k regálu s oblečením, odkud si vzala potřebné nemocniční propriety, a zmizela v jedné z převlékacích kabin.

"Myslíš, že je to další dárkyně?" napadlo Joannu.

"Nemám tušení," opáčila Deborah.

"To je Dorothy Stevensová," vysvětlila Cynthie ztišeným hlasem, když se postavila do hlavy lůžka a odemkla kolečka. "Je klientkou naší kliniky a dneska má podstoupit další umělé oplodnění. Chudinka, už jí to tolikrát nevyšlo."

"Už jedeme?" zeptala se Joanna, když se dalo lůžko do pohybu.

"Samozřejmě," přitakala Cynthie. "Když jsem byla pro infuzi, řekli mi, že se vás už nemůžou dočkat."

"Můžu vás doprovodit?" zeptala se Deborah. Joanna ji křečovitě držela za ruku.

"Obávám se, že ne," odmítla Cynthie. "Zůstaňte tady a odpočívejte.

Než se nadějete, budete na řadě vy."

"Neboj, zvládnú to," řekla Joanna Deborah s úsměvem. "Už cítím tu oblbovačku. Vůbec to není špatný."

Deborah Joanně naposledy stiskla ruku. Než se za nimi zavřely dveře, Deborah si všimla, že jí Joanna rozjařeně mává přes rameno. Deborah se otočila zpátky do místnosti. Zamířila k pohovce a těžce se na ni posadila. Měla hlad, protože od včerejšího večera nic nejedla. Prolistovala několik časopisů, ale zjistila, že se na ně nedokáže soustředit, ne, když jí kručí v žaludku. Místo toho se snažila představit si, kam Joannu tou obrovskou, starou nemocniční budovou vezou. Odložila časopisy a rozhlédla se po místnosti. I tady panoval tentýž překvapivý rozpor mezi uměleckými architektonickými prvky a nábytkem jako v recepci. Joanna měla pravdu: Klinika Spencera Wingatea je místo plné kontrastů, které působí lehce znervózňujícím dojmem. Deborah se stejně jako Joanna nemohla dočkat, až budou mít odběr vajíček za sebou.

Jedna z kabin se otevřela a vynořila se z ní Dorothy Stevensová s oblečením v ruce. Usmála se na Deborah a zamířila ke skříňce, aby je tam uložila. Deborah ji sledovala a přemítala, jak je to asi těžké vyrovnat se s dlouhodobou léčbou neplodnosti a neustálým zklamáním. Dorothy skříňku zamkla, pak přistoupila k pohovce a cestou si připnula klíček k andělíčku. Zvedla časopis, posadila se a začala jím listovat. Zřejmě vycítila, že ji Deborah pozoruje, a zvedla k ní blankytně modré oči. Tentokrát se usmála Deborah. Pak se představila a Dorothy učinila totéž. Několik minut si spolu povídaly. Po chvíli ticha se Deborah Dorothy zeptala, jestli je pacientkou místní kliniky už delší dobu.

"Bohužel ano," přitakala Dorothy.

"Snášíte to dobře?"

"Myslím, že dobře není to správné slovo," odpověděla Dorothy.

"Ani si nedokážete představit, co jsem tu vytrpěla. Ale musím přiznat, že mě zdejší lékaři varovali. Ale zatím to s manželem vzdát nechceme, alespoň ne teď nebo přinejmenším do té doby, než vyčerpáme celou částku."

"Vy dnes jdete na umělé oplodnění?" zeptala se Deborah. Váhala, jestli má přiznat, že o tom už ví.

48 49

"Po deváté," přitakala Dorothy. Vzdychla a zvedla zkřížené prsty.

"Hodně štěstí," popřála jí Deborah upřímně.

"Mohlo by se mi hodit."

Deborah napodobila její gesto se zkříženými prsty.

• "Vy jste na klinice poprvé?" zajímala se Dorothy.

"Ano," přiznala Deborah. "Já i moje spolubydlíci."

"Jsem přesvědčená, že budete spokojené," pronesla Dorothy. "Obě jdete na oplodnění in vitro?"

"Ne," odpověděla Deborah. "Přišly jsme darovat vajíčka. Odpověděly jsme na inzerát v Harvard Crimsonu."

"To je úžasné," prohlásila Dorothy s neskrývaným obdivem. "Nádherné gesto. Nabízíte naději zoufalým párům. Nesmím si vaši šlechetnosti vážím."

Deborah si najednou připadala uboze a zkorumpovaně. Doufala, že Dorothy změní téma hovoru dřív, než vyjde najevo její skutečný motiv. Naštěstí ji zachránil Cynthiin nečekaný návrat. Sestra bez varování vpadla létacími dveřmi do čekárny.

"Jdeme na to, Dorothy!" zavolala Cynthie optimisticky. "Jste na řadě! Běžte na operační sál. Už tam na vás čekají."

Dorothy vstala, zhluboka se nadechla a zamířila ke dveřím.

"Je statečná," poznamenala Cynthie, když se dveře s houpnutím zavřely.

"Držím jí palce, aby se to tentokrát povedlo. Jestli si to někdo zaslouží, tak je to ona."

"Kolik takovej zákrok stojí?" zeptala se Deborah. Obavy související s její zkorumpovaností v ní probudily zájem o ekonomickou stránku věci.

"To záleží hodně na tom, jaké procedury zahrnuje," odpověděla Cynthie. "Ale průměrně je to od osmi do deseti tisíc dolarů."

"Panebože!" vydechla Deborah. "To znamená, že Dorothy s manželem už utratili skoro devadesát tisíc dolarů!"

"Možná víc," přitakala Cynthie. "Není v tom zakalkulovaná cena za úvodní vyšetření na neplodnost ani jakákoli doplňková léčba, kterou jí ošetřující lékař doporučí. Neplodnost je pro manžele nesmírně nákladnou záležitostí zejména proto, že ji zdravotní pojištění obvykle nehradí. Většina párů musí někde sehnat spoustu peněz."

Do čekárny vešly další dvě pacientky a Cynthie se jim okamžitě začala věnovat. Vzala si od nich doporučení, rychle je přelétla pohledem, dala jim nemocniční oblečení a nasměrovala je do převlékacích kabin. Deborah překvapil pokročilý věk jedné z nich. Nebyla si tím jistá, ale připadalo jí, že ženě už může klidně táhnout na šedesát. Deborah zneklidněla a vstala. "Promiňte, Cynthie," oslovila ji Deborah. Sestra si právě důkladněji pročítala lékařské zprávy patientek.

"Doktorka Donaldsonová se zmínila, že bych si mohla prohlédnout laboratoře. Na koho bych se měla obrátit?"

"Tohle po mně ještě nikdo nechtěl," podivila se Cynthie. Na okamžik se zamyslela. "Myslím, že byste to mohla zkusit u Claire Harlowové z oddělení pro styk s veřejností. Někdy provádí po klinice budoucí pacientky, i když netuším, jestli prohlídka zahrnuje i laboratoře. Pokud vám nebude vadit, že se tady budete procházet v županu, můžete zajít za recepční v hlavní čekárně a nechat si slečnu Harlowovou zavolat. Nemáte moc času, takže bych nechodila daleko. Podle mě vás tak za patnáct minut zavolají."

Navzdory varování, že má málo času, Deborah musela něco udělat.

Vrátila se tedy zpět do hlavní místnosti a nechala si zavolat ženu, která měla na starosti styk s veřejností. Zatímco na ni čekala, všimla si, že od jejich příjezdu s Joannou dorazilo na kliniku spousta patientek. Hovořily spolu jen málo. Většina žen četla časopisy a pár jich bezvýrazně zíralo před sebe.

Claire Harlowová byla uhlazená, kultivovaná, vstřícná žena, která ochotně zavedla Deborah o poschodí výš a ukázala jí hlavní laboratoř. Jak tvrdila doktorka Donaldsonová, laboratoř byla obrovská a táhla se podél celé zadní části křídla budovy, ve kterém klinika sídlila.

Na Deborah prohlídka hluboce zapůsobila. Protože strávila mnoho hodin v biologických laboratořích, většinou věděla, na co se dívá. Veškeré zařízení patřilo k tomu nejnovějšímu a nejlepšímu na jihu a kupodivu zde nechyběly ani takové věci jako automatizované DNA sequencery. Navíc ji překvapilo, jak málo lidí v té rozlehlé místnosti pracuje.

"Kde všichni jsou?" zeptala se Deborah.

"Všichni lékaři se právě teď věnují pacientkám," odpověděla Claire Harlowová.

Deborah procházela kolem dlouhého stolu, na kterém stálo víc mikroskopů, než kdy na jednom místě viděla. Byly také mnohem silnější než ty, které sejí kdy dostaly do ruky.

"Mohla by tady pracovat celá armáda," prohlásila Deborah.

"Stále hledáme kvalifikované lidi," přitakala Claire.

Deborah došla na konec laboratorního stolu a podívala se z okna.

Nacházelo se na zadní stěně budovy a nabízelo úchvatný výhled, protože

klinika stála na vrcholu kopce a vpředu i vzadu se táhl svažující se trávník. Na severu mezi oranžovými duby a rudými javory Deborah

50 51

rozeznala kamenné budovy podobné strážnímu domku, ale s bílými okenními rámy a veřejemi.

"Ty budovy patří k farmě?" chtěla vědět Deborah.

"Ne, to jsou byty," vysvětlila Claire. Ukázala vpravo jihovýchodním směrem, kde pozemek klesal dokonce ještě prudčeji než kdekoli jinde, a upozornila Deborah na mihotavé světlo, které prosvítalo mezi vzrostlými borovicemi. "Támhle se odráží slunce od hladiny rybníka. Hospodářská stavení stojí kolem něho."

"A co ten cihlový komín, ze kterého vychází kouř?" zeptala se Deborah a mávla rukou směrem ke komínu, který vyčníval nad vrcholky stromů ještě více vpravo. "Ten taky patří ke klinice?" Kouř nad komínem byl bílý, ale jak se vzdaloval k východu, získal tmavý, nachově šedý odstín.

"Samozřejmě," přitakala Claire. "To je stará teplárna, která slouží k vytápění kliniky a dodávce teplé vody. Jde o velice zajímavou budovu. Cabotovu ústavu sloužila také jako krematorium."

"Krematorium?" vyrazila ze sebe Deborah. "Proč tady proboha měli krematorium?"

"Asi ho potřebovali," odpověděla Claire. "Myslím, že spousta rodin své nemocné příbuzné zanechala svému osudu."

Deborah se při představě odlehlého psychiatrického ústavu s vlastním krematoriem zmocnila nevolnost, ale než jí mohla položit další otázku, Claire zapípal pager. Žena zkontrolovala displej. "To je pro vás, slečno Cochraneová. Už na vás čekají."

Deborah to potěšilo. Nemohla se dočkat, až bude mít zákrok za sebou a vyrazí s Joannou domů.

52 53

Kapitola 4

15. říjen 1999

09:05 hod.

Neexistoval pomalý přechod z jednoho stavu do druhého. Joanna tvrdě spala a vzápětí byla vzhůru. Zjistila, že zírá na vysoký, neznámý, zdobený strop.

"Ale, ale. Šípková Růženka se konečně probudila," pronesl cizí hlas.

Joanna se za ním otočila a spatřila nad sebou stejně tak cizí tvář.

V první chvíli, zaskočená dočasným výpadkem paměti, se chtěla zeptat, kde je, ale ve zlomku vteřiny se jí všechno vybavilo.

"Teď vám změřím tlak," pronesl asistent, sundal si z krku stetoskop a vsunul si sluchátka do uší. Měl na sobě naškrobený operační oděv a mohlo mu být asi tolik jako Joanně. Na jmenovce stálo MYRON HANNA. Začal nafukovat manžetu tlakoměru, kterou už měla Joanna nasazenou na levém nadloktí.

Joanna sledovala mužovu tvář. Oči měl přilepené na tonometr a do ohybu lokte jí přitiskl stetoskop. Když manžeta splaskla, cítila, jak jí rukou proudí krev. Muž se usmál a odstranil měřicí zařízení.

"Tlak máte v pořádku," oznámil. Potom ji uchopil za zápěstí, aby zkontroloval puls.

Joanna čekala, až bude hotov. "A co ten zákrok?" zeptala se.

"Už ho máte za sebou," prohlásil Myron, když zapisoval zjištěné údaje na podložku s listem papíru.

"Děláte si legraci," namítla Joanna. Vůbec si neuvědomovala, že od jejího odjezdu na operační sál uplynul nějaký čas,

"Nedělám, opravdu ho máte za sebou," opakoval Myron. "A všechno dobře dopadlo. Doktor Saunders z toho má určitě radost."

"Nemůžu tomu uvěřit," protestovala Joanna. "Moje spolubydlící mi řekla, že když se člověk probudí z narkózy, je mu špatně od žaludku."

"To se v současné době stává jen zřídka," vysvětlil Myron.

"Propofol takovou reakci nevyvolává. To je vynález, co?"

"To je to, co jste mi dali?"

"Přesně tak!" ; '•>• " . ;

"Kolik je hodin?" •.;•••'.

"Pár minut po deváté."

"Nevíte, jestli má už moje spolubydlící Deborah Cochraneová zákrok taky za sebou?"

"Právě je na sále." odpověděl Myron. "Co kdybyste se zkusila posadit?"

Joanna udělala, oč ji požádal, infuze, kterou měla stále připojenou k pravé ruce, ji omezovala v pohybu.

"Jak se cítíte?" zeptal se Myron. "Točí se vám hlava? Je vám špatně?"

"Cítím se dobře," odpověděla Joanna. "Vlastně skvěle." Překvapilo ji hlavně to, že ji nic nebolí.

"Co kdybyste takhle zůstala pár minut sedět?" navrhl jí Myron.

"Jestli se pak budete cítit dobře, sundáme infuzi a pošlu vás dolů, abyste se převlékla do civilu."

"Bezva," souhlasila Joanna. Zatímco Myron zapisoval její krevní tlak a puls, rozhledla se kolem. V místnosti stály kromě její postele ještě tři další. Všechny byly prázdné. Pokoj vypadal zastaralý; evidentně zůstal v takovém stavu, v jakém ho současní majitelé převzali. Stěny a podlahu pokrývaly staré dlaždice, okna vyhlížela oprýskaná a výlevky byly vyrobeny z masíku.

Pokoj pooperační péče jí připomněl archaický operační sál, kde zákrok podstoupila, a při té vzpomínce se otřásla odporem. Dokázala si představit, že přesně v takovém prostředí se bez souhlasu bezbranných pacientů prováděly lobotomie. Když jí zavezli dovnitř, vybavila se jí příšerná, několik set let stará ilustrace z hodiny anatomie. Řady sedadel ztrácející se v temnotě byly plné lidí, kteří dychtivě zírali dolů na nahé, strašidelně bledé tělo.

Dveře místnosti se otevřely. Joanna se otočila a zahlédla mužika s houštinou černých vlasů. Když spatřila jeho mrtvolně bledou pleť, opět si vzpomněla na starý obrázek z hodiny anatomie. Všimla si, že se zarazil a jeho překvapený výraz vzápětí vystřídal podráždění. Přes zelený operační oděv měl přehozený dlouhý bílý lékařský plášť.

"Dobrý den, doktore Saundersi," pozdravil ho Myron a zvedl hlavu od stolu.

"Pane Hanno, vždyť jste mi říkal, že pacientka ještě spí," vyštěkl doktor Paul Saunders. Ani na okamžik nespustil z Joanny zrak.

"Když jsme spolu mluvili, pane, tak spala," hájil se Myron. "Právě se probudila a všechno je v pořádku."

Joanna se začala cítit pod mužovým upřeným pohledem nepříjemně. Autority v ní zčásti kvůli jejímu otci, citově chladnému, pedantskému řediteli ropné společnosti, vyvolávaly bezděčnou fyzickou reakci.

"Krevní tlak a puls jsou normální," pokračoval Myron. Vstal a vykročil dopředu, ale když doktor Saunders zvedl ruku, zastavil se.

Lékař s pevně sevřenými ústy přistoupil k Joanně. Měl široký nos, takže jeho oči vzbuzovaly falešný dojem, že se nacházejí blízko u sebe. Ale jeho nejvýraznějším rysem byly nepochybně duhovky lehce odlišné barvy a pramen bílých vlasů, který se vzápětí beze zbytku ztratil v jeho lehce rozčuchané hřívě.

"Jak se cítíte, slečno Meissnerová?" pronesl Paul.

Joanna si všimla, že má hlas stejně lhostejný jako kdysi otec, když se jí po příchodu ze školy ptal, jak se ten den měla. "Dobře," pronesla nejistým hlasem, protože nevěděla, jestli to muže skutečně zajímá, nebo dokonce chce, aby odpověděla. Sebrala odvalu a zeptala se: "Vy jste ten lékař, který mě operoval?" Uspali ji ještě předtím, než Paul vstoupil na operační sál.

"Ano," opáčil Paul způsobem, který ji od dalších otázek odradil.

"Vadilo by vám, kdybych se vám podíval na břicho?"

"Samozřejmě že ne," odpověděla Joanna. Vrhla letmý pohled na Myrona, který okamžitě přistoupil k opačné straně postele. Naznačil, aby si lehla na záda, a vytáhl jí prostěradlo k pasu tak, aby měla přikryté nohy.

Pak jemně nadzvedl andělíčka. Dal si záležet na tom, aby prostěradlo zakrývající spodní část těla zůstalo na místě, a upřel zrak na Joanninu odhalenou bránici. Joanna zvedla hlavu, aby se na sebe podívala. Spatřila tři náplasti. Jednu měla přímo pod pupkem a další dvě byly symetricky umístěny v podbřišku, takže dohromady tvořily rovnostranný trojúhelník.

"Nekrvácí to," pronesl Myron, "a plyn se vstřebal." ..

Paul přikývl. Stáhl andělíčka zpátky, aby Joanně zakryl břicho, a otočil se k odchodu.

"Doktore Saundersi," zavolala Joanna impulzivně.

Paul se zastavil a obrátil se.

"Kolik vajíček jste mi odebral?"

"To si přesně nevzpomínám," odpověděl Paul. "Pět nebo šest."

"Je to v pořádku?"

"Naprosto," přitakal Paul. Na jeho až dosud vážné tváři se objevil lehký úsměv. Pak odešel.

"Není moc hovorný," poznamenala Joanna.

"Je velice zaneprázdněný," vysvětlil Myron. Stáhl z ní prostěradlo a navrhl: "Co kdybyste se zkusila postavit? Myslím, že už vám budu moct odpojit infuzi."

"Doktor Saunders provádí všechny odběry vajíček?" zajímala se Joanna, když se posadila a přehodila nohy přes okraj postele. Pak se pomalu postavila a levou rukou si vzadu přidržovala andělíčka.

"Společně s doktorkou Donaldsonovou."

54 55

"Myslíte, že to má moje spolubydlící už za sebou, když se sem na mě přišel podívat?"

"Pravděpodobně ano." přitakal Myron. "Jak se cítíte? Není vám špatně?"

Joanna zavrtěla hlavou.

"Tak infuzi odpojíme a můžete jít kam je vám libo."

O čtvrt hodiny později stála Joanna u skříňky a vytahovala si z ní šaty, boty a kabelku. Na pohovkách a židlích seděly další čtyři pacientky a listovaly v časopisech. Žádná z nich si jí nevšímala. Deboražina skříňka byla stále zamčená.

Sotva Joanna vstoupila do převlékací kabiny, kterou použila předtím, do čekárny vešla Cynthia s Deborah v závěsu. Jakmile Deborah Joannu spatřila, na tváři se jí objevil široký úsměv a okamžitě se k ní do kabiny nacpala. Zavřela za sebou dveře.

"Jak to šlo?" zeptala se Deborah Šeptem.

"Celkem fajn," odpověděla Joanna, která nechápala, proč šeptají.

"Anesteziolog prohlásil, že až mi dá mličko na spaní, bude mě možná pálit ruka, ale nic jsem necítila. Dokonce si ani nepamatuju, kdy jsem usnula."

"Mličko na spaní?" zeptala se Deborah. "Co to sakra je?"

"Tak anesteziolog říkal přípravku, který mi dal," vysvětlila Joanna.

"Šlo to strašně rychle. Připadalo mi, jako by prostě někdo zhasnul. Při zákroku jsem vůbec nic necítila. A navíc ti musím s radostí oznámit, že když jsem se probírala z narkózy, nebylo mi ani špatně od žaludku."

"Ani trošičku?"

"Ne. A probudila jsem se úplně stejně, jako jsem usnula: během vteřiny." Joanna luskla prsty, aby svoje slova zdůraznila. "Všechno proběhlo v pohodě. A co ty?"

"Opravdu to byla hračka," začala líčit Deborah svoje zkušenosti.

"Nic horšího než rutinní cytologie."

"Bolelo to?"

"Trochu, když mi dávali lokální anestezii, ale pak už ne. Horší bylo, že jsem se na to musela dívat."

"Kolik vajíček ti odebrali?"

"Nemám tušení," přiznala Deborah. "Myslím, že jen jedno. Tolik jich my ženy uvolníme každý měsíc bez hormonální stimulace."

"Mně jich odebraly pět nebo šest."

"Nesnaž se na mě udělat dojem," prohlásila Deborah lehce sarkastickým tónem. "Jak to víš?"

"Zeptala jsem se," odpověděla Joanna. "Když mě odvezli na pooperační pokoj, přišel tam nějaký doktor. Jmenoval se Saunders. Určitě ses s ním setkala, protože právě on dělá s doktorkou Donaldsonovou odběry."

"Byl ten Saunders malej a měl takový neobvyklý oči?"

"To je on. Podle mě je trochu zvláštní a navíc nemluvný. Divný bylo, že se skoro rozzuřil, když zjistil, že jsem už vzhůru."

"Kecáš!" vpadla jí do řeči Deborah.

"Myslím to vážně."

"Když mluvil se mnou, taky totiž zuřil."

"Fakt?" nevěřila Joanna. "Pak má rozhodně nějaký problém, což mě uklidňuje, protože jsem pořád dumala, jestli jsem ho tak nerozčilila já. Vždyť víš, jak se před takovýma lidma cítím."

"Až moc dobře," přisvědčila Deborah. "A podle tebe ho tedy rozhodilo, že jsi byla už vzhůru?"

"Jo," souhlasila Joanna. "Vynadal asistentovi, protože mu před několika minutami do telefonu řekl, že pořád ještě spím. Podle mě si myslel, že jen nakoukne dovnitř a hned vypadne. Místo toho se se mnou musel bavit."

"To je nesmysl," prohlásila Deborah.

"Asistent pak jeho chování omlouval tím, že je to zaneprázdněnej člověk."

"Ke mně se choval taky divně. Stejně jako všichni ostatní mě začal přesvědčovat k celkové narkóze, že to prej bude mnohem lepší. Já jsem zase odmítla. A pak se rozběsnil. Něco ti řeknu: Došlo mi, proč jsem nesměla od včerejší půlnoci jíst ani pít. Mysleli si, že mě nakonec přemluví."

"Ale nepodařilo se jim to. že ne?"

"To víš, že ne!" ujistila ji Deborah. "Řekla jsem jim, že se seberu a půjdu pryč, a neměla jsem k tomu daleko. Kdyby nebylo doktorky Donaldsonové, která situaci uklidnila, asi bych to udělala. Ale v každém případě to zafungovalo."

"Jdi se převlíct, ať už jsme odsud pryč!" pobídla ji Joanna.

"Souhlas," odpověděla Deborah. Otevřela žaluziové dveře kabinky, mrkla na Joannu a zmizela.

Joanna si svlékla nemocniční oblečení a hodila ho do koše; slyšela Deborah, jak v čekárně energicky otevřela svoji skříňku. Na okamžik se zadívala do velkého zrcadla, které viselo na stěně kabiny. Při představě malých jizev pod náplastí se otřásla. Byly tam jako drobné připomínky toho, že se jí někdo nedávno št'oural v útrokách. Bouchnutí dveří sousední kabinky vrátilo Joannu zpátky do reality.

56 57

Protože měla strach, aby na ni Deborah, která byla svým rychlým oblékáním pověstná, nemusela čekat, rychle na sebe naházela oblečení. Jakmile byla hotová, začala si kartáčovat vlasy, které si před zákrokem stáhla do ohonu, ale teď vypadala, jako by vylezla z roští. Než se učesala, slyšela Deborah, jak vyšla z kabinky zpět do čekárny. "Jak seš na tom?" houkla skrz dveře.

"Už jsem skoro hotová," odpověděla Joanna. Účes jí dal víc práce než obvykle, protože jí volné konce padaly do obličej. Na střední škole nosila ofinu, ale na vysoké si ji nechala odrůst. Ještě naposledy se zkontrolovala v zrcadle a konečně otevřela dveře kabiny. Deborah vypadala naštvaně.

"Dělám, co můžu," bránila se Joanna.

"To vidím," utrousila Deborah a vstala. "Měla bys zkusit krátký vlasy jako já. Ušetřila by sis spoustu nepříjemností; jsou stokrát pohodlnější."

"Nikdy," pronesla Joanna v žertu, ale myslela to vážně. Navzdory péči, kterou jim musela věnovat, svoje dlouhé vlasy milovala. Zavolaly na Cynthii děkujeme a ta jim na rozloučenou zamávala. Klientky sedící na pohovce a židlích vzhledly, několik se jich usmálo,

ale všechny se vrátily ke svým časopisům dřív, než Joanna s Deborah prošly létacími dveřmi.

"Právě jsem si uvědomila, že jsme se zapomněly na něco zeptat," oznámila Deborah, když kráčely po chodbě.

"Musím to z tebe páčit, nebo mi to řekneš sama?" pronesla Joanna s povzdechem, když se Deborah odmlčela. Zlovyk nikdy nedokončit nakousnutou myšlenku ji u přítelkyně lezl trochu na nervy.

"Zapomněly jsme se zeptat, jak a kdy dostaneme peníze."

"Určitě nám je nevyplatí v hotovosti," usoudila Joanna.

"To je mi jasný!" odsekla Deborah.

"Pošlou je šekem nebo převodem," pokračovala Joanna.

"Fajn, ale kdy?"

"Ve smlouvě, kterou jsme podepsaly, stálo, že peníze dostaneme hned po zákroku, což jsme právě splnily. Takže dostaneme peníze teď."

"Zdá se, že jsi důvěřivější než já," konstatovala Deborah. "Myslím, že bysme se na to měly před odchodem zeptat."

"To se rozumí samo sebou," souhlasila Joanna. "Co kdybysme si nechaly zavolat doktorku Donaldsonovou, jestli nebude v recepci?"

Došly na práh místnosti a rozhlédly se po rozlehlém prostoru.

Téměř každé místo k sezení bylo obsazené. Tu a tam se spolu pacientky tiše bavily, ale celkově zde panovalo překvapivé ticho.

58 59

"Nikde ji nevidím," oznámila Deborah a ještě jednou přelétla očima po recepci.

"Tak si ji necháme zavolat," prohlásila Joanna.

Společně přistoupily k recepčnímu pultu. Slečna za pultem byla atraktivní, mladá zrzka s bujnými křivkami. Měla vyšpulené, plné rty stejně jako většina žen, které zdobily obálky časopisů vystavených na pultu v trafice. Na jmenovce stálo ROCHELLE MILLARDOVÁ.

"Promiňte," pronesla Joanna, aby upoutala její pozornost. Dívka tajně četla paperbeck, který měla položený na klíně.

Kniha zmizela jako mávnutím proutku. "Co pro vás mohu udělat?" zeptala se Rochelle.

Joanna ji požádala, jestli by jim nemohla zavolat doktorku Donaldsonovou.

"Vy jste Joanna Meissnerová?" ujistila se Rochelle.

Joanna přikývla.

Rochelle upřela zrak na Deborah. "A vy slečna Cochraneová?"

"Ano," přitakala Deborah.

"Mám pro vás něco od účetní Margaret Lambertové." Rochelle otevřela zásuvku po pravici a vytáhla z ní dvě obálky s celofánovými okýnky.

Ani jedna z nich nebyla zalepená. Podala je překvapeným ženám.

Když si vyměnily nenápadný, spiklenecký úsměv, nakoukly do obálek. Vzápětí se na sebe opět rozjásaně podívaly.

"Bingo!" řekla Deborah Joanně a rozesmála se. Pak se otočila ke slečně za recepčním pultem a pronesla: "Mille grazie, signorina.

Partiatno a halia."

"Ta první věta znamená italsky tisícere díky," vysvětlila Joanna.

"Tím zbytkem si nejsem jistá. A na doktorku Donaldsonovou zapomeňte.

Už to není nutné."

Joanna s Deborah se otočily k zmatené recepční zády a zamířily ke dveřím.

"Připadám si tak trochu jako zloděj," sykla Deborah tlumeným hlasem, když se proplétaly přeplněnou místností. Stejně jako Joanna svírala v ruce obálku. Snažila se vyhnout pohledu na ostatní ženy. Bála se, že třeba spatří pacientku, která musela zastavit dům, aby si mohla léčbu neplodnosti zaplatit.

"Když je tady tolik pacientek, klinika si to zřejmě může dovolit," chlácholila ji Joanna. "Začínám mít intenzivní pocit, že tohle odvětví je fakticky továrna na peníze. Kromě toho nám ve skutečnosti zaplatily zdejší klientky, ne klinika."

"To máš pravdu," souhlasila Deborah, "ale myslím si, že lidem, který vyžadují vajíčka studentek Harvardu, určitě prachy nechybí."

"Přesně tak," přitakala Joanna. "Řekni si, že pomáháš lidem a oni zase z vděčnosti pomáhají nám."

"Je těžký cítit se altruisticky, když držím v ruce šek na pětacyřicet tisíc dolarů," poznamenala Deborah. "Možná si spíš připadám jako prostitutka než zloděj, ale nestěžuju si, abys mě Špatně nepochopila."

"Až se těm manželům narodí děti, budou si myslet, že se jim ta investice skvěle vyplatila."

"Já vím, máš pravdu," hlesla Deborah. "Musím se toho provinilýho pocitu nějak zbavit."

Vyšly do svěžího novoanglického dne. Deborah chtěla sejít ze schodů, když vtom si všimla, že Joanna zaváhala. Pohlédla na přítelkyni a spatřila, že má tvář staženou do bolestivé grimasy.

"Co se děje?" zeptala se Deborah vyděšeně.

"Bodlo mě v levém podbřišku," vysvětlila Joanna. Levou rukou ukázala, kde ji zabolelo. "Dokonce mě i píchlo v rameni."

"Pořád tě to bolí?"

"Jo, ale už je to lepší."

"Chceš se vrátit za doktorkou Donaldsonovou?"

Joanna si opatrně položila dlaň na břicho pod úroveň levého boku. Než se dala do pohybu, cítila v tom místě lehké pnutí. Pak jí opět projela pronikavá, bodavá bolest. Tiše sykla.

"Jsi v pořádku, Joanno?"

Joanna přikývla. Bolest stejně jako první křeč zmizela a zbyl po ní jen přetrvávající mírný tlak v podbřišku.

"Pojd', necháme si zavolat doktorku Donaldsonovou," navrhla Deborah. Chytila Joannu za paži a chtěla ji odvést zpátky na kliniku, ale Joanna odmítla.

"Už to skoro nebolí," prohlásila. "Jdeme k autu."

"Opravdu?"

Joanna opět přikývla, lehce se Deborah vymanila a začala scházet ze schodů. Zpočátku musela jít v lehkém předklonu, ale po několika krocích se dokázala napřímít a kráčet relativně normálně.

"Jaký je to teď?" chtěla vědět Deborah.

"Dobrý," odpověděla Joanna.

"Nebylo by lepší, kdybysme se vrátily a promluvily si o tom s doktorkou Donaldsonovou?"

"Chci jet domů," trvala na svém Joanna. "Kromě toho mě doktor Smith výslovně upozornil, že mě bude v podbřišku trochu bolet, takže jsem s tím počítala."

"On tě upozornil, že budeš mít bolesti?" zeptala se Deborah překvapeně.

Joanna přikývla. "Nevěděl, na jaký straně, ale tvrdil, že mě tam bude pronikavě píchat, což za ty peníze stejně stojí. Spíš mě překvapilo, že jsem až doteď nic necítila."

"Poradil ti, co proti tomu dělat?"

"Říkal, že ibuprofen bude stačit, kdyby ne, ať mu zavolá lékárník na kliniku. Prohlásil, že je k dispozici čtyřicet hodin denně."

"To je divný, že tě na to upozornili," poznamenala Deborah. "Mně o žádných bolestech neřekli a ani mě nic nebolí. Možná jsi měla stejně jako já trvat na lokální anestezii."

"Tos mě teda pobavila," ucedila Joanna. "Jsem šťastná, že jsem mohla celej zákrok prospat. Za trochu bolesti a tři štychy, který mi budou vytahovat, to stálo."

"Kde ty stehy máš?"

"Pod pupkem." ".....":..!'.M.-.i>;>'l'lii.' • •>-i'-.?fi. VI ';;..

"Ty sem budeš muset jed nechat si ty stehy vytáhnout?" zeptala se Deborah.

"Tvrdili mi, že to může udělat jakékoli doktor," odpověděla Joanna.

"Jestli budu v té době mluvit s Carltonem, může mi je vytáhnout on. Jinak si zajdu někam na polikliniku."

Došly k autu a Deborah zamířila k dveřím pro spolucestující, aby je Joanně otevřela. Dokonce jí při nastupování pomohla dovnitř. "Stejně si myslím, že sis měla vybrat lokální narkózu," prohlásila.

"O tomhle mě nikdy nepřesvědčíš," opáčila Joanna pevně. Tím si byla naprosto jistá.

60 61

Kapitola 5

7. květen 2001

13:50 hod.

Letadlo se otřáslo, což signalizovalo úsek s mírnou vzdušnou turbulencí. Joanna zvedla oči od paperbecku, který četla, a rozhlédla se po kabině, aby se ujistila, že jsou všichni klidní. Neměla vzdušné víry ráda.

Připomnělo jí to, že je vysoko nad zemí, a protože toho o fyzice moc nevěděla, nechápala, jak je možné, že se nějaký předmět těžký jako letadlo může udržet ve vzduchu.

Nikdo nevěnoval několika propadům a prudkým výstupům pozornost a nejméně ze všech Deborah, která vedle ní tvrdě spala. Její spolubydlici vypadala opravdu úžasně. Hřivu téměř černých vlasů, které jí teď sahaly k ramenům, měla rozčuchanou a ústa lehce pootevřená.

Protože Deborah dobře znala, Joanna věděla, že by se propadla studem, kdyby se viděla. Ačkoli jí v prvním okamžiku proletělo hlavou, že ji probudí, nakonec to neudělala. Místo toho žasla, jak si prohodily účesy. Zatímco Deborah teď nosila dlouhé vlasy, Joanna si je nechala před půl rokem ostříhat a měla je dokonce ještě kratší než její přítelkyně v době, kdy spolu bydlely v Cambridgi.

Joanna se otočila k oknu a přitiskla nos na sklo. Když to udělala, viděla mnoho kilometrů pod sebou zemi. ale stejně jako před patnácti dvaceti minutami šlo o nudnou tundru tu a tam zpestřenou jezery. Joanna prostudovala mapu v letáku a zjistila, že letí přes Labrador přímo na bostonské Loganovo letiště. Let jí připadal nekonečný; byla nervózní a těšila se na přistání. Od té doby, co odletěly do Evropy, uplynul téměř rok a půl a Joanna se už nemohla dočkat, až opět vstoupí na půdu starých dobrých Spojených států. Přestože na ni matka celou tu dobu, především během vánočních svátků, vytrvale naléhala, dokázala návratu do Státu odolat. Vánoce byly v rodině Meissnerových velkou událostí a Joanně se po nich stýskalo, zejména když Deborah odletěla do New Yorku za matkou a nevlastním otcem. Neměla však náladu poslouchat matčino neustálé hartusení, jak příšernou společenskou katastrofu způsobila tím, že zrušila zasnoubení s Carltonem Williamsem. Jak si původně plánovaly, odjely s Deborah do Benátek, aby si přípravu na doktorát trochu zpříjemnily a aby Joanna znovu nepropadla přesvědčení, že se musí za každou cenu provdat. Nejdřív téměř týden bydlely ve čtvrti San Pólo v penzionu nedaleko Rialto Bridge, který Deborah našla na internetu. Potom se na doporučení studentů univerzity, se kterými se hned druhý den seznámily v kavárně na náměstí sv. Marka, přestěhovaly do čtvrti Dorsoduro. S trochou štěstí a spoustou běhání se jim na náměstí zvaném Campo Santa Margherita podařilo v nejvyšším patře neokázalého domu ze čtrnáctého století sehnat malý, cenově přijatelný dvoupokojový byt.

Jako seriózní studentky si rychle zavedly přísný časový rozvrh, aby stihly dokončit své práce. Bez ohledu na radovánky předchozí noci vstávaly před sedmou. Po sprše si zašly do tradičního italského baru na voňavé cappuccino, což bylo příjemné zejména v letních měsících, kdy si ho vypily na náměstí ve stínu platanů. Pak vyrazily na Rio di San Barnaba, aby zakončily svou colazione čerstvým ovocem, které si kupovaly u zelinářů, neboli u verduriere. Za půl hodiny byly zpátky doma u svých stolů a mohly pokračovat v psaní.

Bez přerušení pracovaly do jedné odpoledne. Teprve potom vypnuly notebooky. Když se osprchovaly a převlékly, zamířily na oběd do restaurace, kterou si ten den vybraly, a často si dopřály i jednu dvě skleničky bílého vína z Friuli. Tehdy odkládaly zodpovědné studentky postgraduálu masku a měnily se v turistiky. Vyzbrojeny celou knihovnou turistických průvodců navštěvovaly nejrůznější pamětihodnosti. Třikrát týdně chodily na univerzitu, kam se přihlášily na odpolední kurz italštiny a na přednášky o benátském umění.

Pobyt v Itálii nebyl jen samá práce a cílevědomé poznávání památek. Jejich společenský život připomínal jedno velké rande; stýkaly se

téměř výlučně s Italy spojenými nějakým způsobem s univerzitou. Deborahin první citel byl absolventem dějin umění, který se připravoval na doktorát a v turistické sezóně pracoval jako gondoliér. Joanna se začala scházet s asistentem ze stejné katedry. Ale ani jedna z nich nebrala vztah vážně a vůči randění si udržovaly, jak to Deborah nazvala, typicky mužský postoj: považovaly ho za zábavu. Joanna vzdychla, když si vzpomněla na všechny ty nádherné památky, které poznaly, a příhody, které prožily. Ve všech směrech to bylo výjimečných osmnáct měsíců. V příručních zavazadlech v přihrádce nad hlavou měly uloženy dokončené doktorandské práce. Díky e-mailu, který jim umožňoval posílat kapitoly a jejich opravené verze sem a tam, byly již jejich práce přijaty. Zbývalo jediné obhájit je, ale dívky věřily, že to nebude problém. Týden po svém návratu měly obě naplánovány přijímací pohovory: Joanna na Harvardskou obchodní fakultu a Deborah u firmy Genzyme. Dokonce i Carlton je přijel několikrát navštívit. Poprvé se objevil naprosto nečekaně, což Joannu rozzuřilo k nepříčetnosti. Před odjezdem do Evropy se mu mnohokrát pokoušela dovolat, ale on se jí neustále

62 63

vyhýbal a vytrvale odmítal reagovat na její vzkazy. Když si našly ubytování, Joanna mu poslala dopis s adresou pro případ, že by ji chtěl napsat. Místo toho prostě jednoho mlhavého, deštivého zimního dne zazvonil u dveří. Kdyby se necítila provinile díky tomu, jak dalekou cestu kvůli ní Carlton absolvoval, Joanna by se s ním nesetkala. Za těchto okolností ho před tím, než mu zavolala, nechala několik dní dusit v jeho pokoji v Gritti Paláce. Sešli se na oběd v Harry's Bar, který vybral Carlton, a přestože byl jejich rozhovor zpočátku nepříjemný, dohodli se, že si alespoň začnou psát. Jejich korespondence vedla k dalším dvěma Carltonovým návštěvám La Serenissima, jak Benátčané své krásné město odpradávně nazývali. Při každé z nich se Joanna cítila o něco příjemněji, i když neúplně uvolněně. Po ročním pobytu v zahraničí si uvědomila, jak Carltona stále více omezuje oddanost, kterou medicína vyžaduje. Přesto bylo konečným výsledkem jejich kontaktu příměří, ve kterém si přiznali, že se mají stále rádi, ale cítí, že jim jejich současný "nezávazný" status vyhovuje, protože se mohou věnovat vlastním zájmům. Při další sérii propadů a prudkých výstupů Joanna opět rychlým pohledem přejela kabinu letadla. Překvapilo ji, že nikdo jiný nevypadal nervózně. Pak turbulence ustala stejně náhle, jako začala. Joanna se znovu podívala z okna, ale nic se nezměnilo. Přemítala, jak může pouhý vzduch způsobit, že se letadlo chová jako pozemní vozidlo uhánějící přes hrboly. Když se let zklidnil, Joanna se nedokázala zbavit neodbytné myšlenky, že její život není navzdory veškeré zábavě, cestování a intelektuálním podnětům kompletní. Deborah byla přesvědčená, že Joannina nespokojenost souvisí s popřením tradičních ženských cílů: mít dům, manžela a děti. Ale Joanna objevila odlišnou příčinu. Protože kolem sebe neustále viděla lásku, kterou Italové projevovali svým potomkům, začala přemýšlet o osudu svých darovaných vajíček. Touha zjistit, co se s nimi stalo, byla čím dál silnější. Deborah se dlouhou dobu její zvědavosti posmívala, ale v předvečer jejich návratu domů Joannu překvapila šokujícím obratem v chování. "Co kdybysme zkusily zjistit, jaký děti z našich vajíček vznikly?" zeptala se při jejich poslední večeři v Benátkách. Joanna odložila sklenici s vínem a tázavě se zadívala do černých očí své spolubydlící. Zmátlo ji to. Před měsícem jí položila stejnou otázku, ale Deborah zareagovala podrážděně a obvinila ji, že je tím posedlá. "Myslíš, že je to možný?" pokračovala Deborah, která se tvářila, že nevidí, jak to Joannu zaskočilo.

"Možná to bude těžký, vzhledem ke smlouvám, který jsme podepsaly," odpověděla Joanna.

"Jo, ale to bylo spíš kvůli zajištění naší anonymity," namítla Deborah.

"Šlo o to, aby po nás někdo nepožadoval alimony na děti a tak."

"Podle mého to mělo fungovat oboustranně," nesouhlasila Joanna.

"Stejně tak klinika nechtěla, abysme se my zajímaly o děti a dožadovaly se mateřských práv."

"Asi máš pravdu," souhlasila Deborah. "Což je blbý. Ale bylo by to zajímavý už jen kvůli tomu, abysme se ujistily, že můžeme mít děti.

Víš, v současný době člověk nikdy neví, jestli je plodnej. Všichni ty lidi, který jsme viděly na klinice, by nám to určitě dosvědčili."

"To si dokážu představit," přitakala Joanna, stále zmatená Deboražinou náhlou změnou chování. "Samotnou by mě to zajímalo. Tak co kdybysme, až se vrátíme, tam zavolaly? Uvidíme, co nám řeknou. Ten telefonát přece nemůže nikomu ublížit."

"Dobřej nápad," souhlasila Deborah.

Tehdy měly ještě let přes oceán před sebou. Nyní se v letadlovém rozhlase ozvalo praskání, které vrátilo Joannu zpátky do přítomnosti. Kapitánův hlas oznámil, že brzy začnou přistávat v Bostonu. Dodal, že rozsvítí znamení, aby se připásali, a chce mít jistotu, že to každý udělá.

Joanna si zkontrolovala pás. Během letů, ať už světlo svítilo, nebo ne, si pás nikdy nerozepínala. Rychlým pohledem zjistila, že i Deborah

je připoutaná. Opět otočila hlavu k oknu a všimla si, že se výhled změnil. Tundru nahradil les tu a tam přerušovaný rozlehlými farmami.

Odhadla, že letí nad Maine, což bylo, pokud šlo o ni, dobré znamení.

Znamenalo to, že do Massachusetts je to co by kamenem dohodil.

"Támhle mám poslední tašku!" vykřikla Deborah. Vrhla se zpátky

k pásu se zavazadly, u kterého spolu s Joannou čekaly na své věci.

Z hromady kufrů vysvobodila tašku praskající ve Švech a dovlekla ji k místu, kam s Joannou shromáždily všechno ostatní. Jakmile zavazadla naložily do dvou vozíků, postavily se do fronty k celní prohlídce.

"Tak jsme zase doma," poznamenala Deborah a prohrábla si rukou dlouhé, husté vlasy. "Ten let byl báječněj. Připadal mi mnohem kratší, než jsem čekala."

"Mně ne," namítla Joanna. "Kéž bych dokázala polovinu cesty prospat jako ty."

64 65

"Letadla mě uspávají," souhlasila Deborah.

"Škoda, že něco podobného nemůžu říct o sobě!" poznamenala závistivě Joanna.

O hodinu později už byly obě přítelkyně ve svém dvoupokojovém apartmá v Beacon Hill; právě se odsud odstěhoval nájemník, kterému je pronajaly na dobu svého italského pobytu.

"Co kdybysme si hodily mincí o to, kdo si vezme jakou ložnici?" navrhla Joanna.

"Ani náhodou," protestovala Deborah. "Řekla jsem, že si vezmu menší pokoj, a na tom trvám."

"Myslíš to vážně?"

"Naprostu. Pro mě jsou velká šatna a výhled důležitější než velikost místnosti."

"Jde spíš o koupelnu," namítla Joanna. Koupelna měla dvojí vstup: jeden z haly a další z druhé ložnice. Vzhledem k tomu se Joanna domnívala, že je druhý pokoj mnohem luxusnější.

"Menší ložnice mi stačí. Fakt!"

"Dobře," rezignovala Joanna, "nechci se hádat."

O hodinu později si rozdělily nábytek, částečně vybalily zavazadla, a dokonce si povlékly postele, ale najednou, jak Deborah poznamenala, jim došly síly. Když zjistily, že v Itálii je v tuhle dobu po desáté večer, zhroutily se na pohovku v obývacím pokoji. Do předních oken jim v příkrém rozporu s jejich únavou a prožitým časovým posunem stále svítilo jasné jarní odpolední slunce.

"Co podnikneme s večerí?" zeptala se Deborah monotónním hlasem.

"Než budeme myslet na jídlo, chci udělat něco jinýho," oznámila

Joanna. Napřímila se a protáhla.

"Dát si šlofika?" zeptala se Deborah.

"Ne," odpověděla Joanna. "Chci si zavolat." Vstala, přešla pokoj a zvedla z podlahy telefon. Ležel na zemi. Mohly na to místo postavit pracovní stůl, ale rozhodly se umístit ho na opačnou stranu pokoje, aby se obrazovka počítače neleskla.

"Jestli hodláš volat Carltonovi, klidně vypadnu."

Joanna se podívala na spolubydlící, jako by se zbláznila. "Nechci volat Carltonovi. Jak tě něco takovýho mohlo napadnout?" Přinesla telefon zpátky k pohovce. Přístroj měl šest metru dlouhou šňůru.

"Už jsem se bála, že seš odpadlík," pronesla Deborah. "Všimla jsem si, kolik jsi v poslední době dostávala od toho nudnýho doktůrka dopisů, a trochu mě to děsí, hlavně teď, když jsme zpátky v Bostonu, co by kamenem dohodil od jeho nemocnice."

Joanna se rozesmála. "Ty si o mně opravdu myslíš, že jsem padlá na hlavu?"

"Myslím si, že jsi poznamenaná pětadvacetiletou výchovou své matky."

Joanna se přidušeně zasmála. "Tak pro tvoji informaci, ani v nejdívočejším snu by mě nenapadlo Carltonovi zavolat. Chtěla jsem cinknout na Kliniku Spencera Wingatea. Máš číslo?"

"Ty už tam chceš volat? Vždyť jsme sotva přijely."

"A proč ne?" zeptala se Joanna. "Přemejšlím o tom celý měsíce a ty taky, nebo jsi to aspoň tvrdila."

"Hod' po mně telefonní seznam," vzdychla Deborah, aniž se pohnula.

"Je na stole."

Joanna udělala, oč ji požádala, a zatímco Deborah hledala číslo, znovu si sedla vedle ní. Když ho našla, položila pod něj prst, aby si je Joanna mohla přečíst. Joanna stiskla tlačítko hlasitého odposlechu, aby dostala oznamovací tón. a vytočila číslo.

Telefon začal na druhém konci vyzvánět a někdo ho vzápětí zvedl.

Joanna se představila jako bývalá dárkyně vajíček a sdělila, že by chtěla mluvit s někým, kdo se tímto programem zabývá. Ve sluchátku bylo ticho.

"Slyšíte mě?" zeptala se Joanna.

"Slyším," odpověděla spojovatelka. "Ale myslela jsem, že budete pokračovat. Nevím, o co přesně vám jde. Chtěla byste darovat další?"

"Možná," přitakala Joanna. Letmo se podívala na Deborah a pokrčila rameny. "Ale právě teď bych s někým ráda mluvila o mém předchozím dárcovství. Můžete mě někam přepojit?"

"Je všechno v pořádku?" zjišťovala spojovatelka. "Máte snad nějaký problém?"

"Ne, to ne," namítla chvatně Joanna. "Jen bych se chtěla na něco zeptat."

"Snad bych mohla sehnat doktorku Sheilu Donaldsonovou."

Joanna požádala ženu, aby nezavěšovala, a stiskla tlačítko přerušující odposlech. Pohlédla na Deborah a zamračila se. "Co si o tom myslíš?"

Doufala jsem, že mě spojí s nějakou úřednicí, ne s doktorkou."

"Řekla bych, že úřednice by nás stejně odkázaly na doktorku Donaldsonovou, takže s ní můžeme mluvit rovnou. Podle mě si tím ušetříme jeden zbytečný krok."

"Asi máš pravdu," přitakala Joanna. Natáhla se k telefonu.

"Počkej!" zastavila ji Deborah. "Ty uvažuješ o dalším dárcovství?"

66 67

"Ani náhodou," vyděsila se Joanna. "Ale napadlo mě, že bysme mohly v tý hře pokračovat. Kdo ví, třeba nám to pomůže."

Deborah přikývla. Joanna opět stiskla tlačítko a sdělila spojovatelce, aby jí tedy doktorku Donaldsonovou sehnala.

"Počkáte, nebo vám má doktorka zavolat zpátky?"

"Počkám," rozhodla se Joanna. Vzápětí se v telefonu ozvala reprodukováná hudba.

"Možná bysme mohly o tom dárcovství uvažovat," prohodila Deborah.
"Nevadilo by mi, kdybysme mohly dál žít stylem, na jaký jsem si zvykla." Poťouchle se usmála.
"Děláš si legraci," znejistěla Joanna.
"Ani ne," namítla Deborah,
"Se mnou teda nepočítej," prohlásila Joanna pevně. "Taky se mi líbilo, co všechno jsme si mohly díky těm penězům dovolit, ale poznamenalo mě to psychicky. Možná bych o tom uvažovala, až budu mít svoje vlastní děti. Jestli k tomu tedy někdy dojde. Ale v té době na to už samozřejmě budu asi moc stará."
Než mohla Deborah odpovědět, hudbu přerušil hlas doktorky Donaldsonové. Udýchaně se představila a zeptala se jak jí může pomoci.
"Jsem bývalá dárkyně vajíček na vaší klinice," začala Joanna. Bylo to už celkem dávno, ale ráda bych se vás na něco zeptala..."
"O co kráčí?" přerušila ji netrpělivě doktorka Donaldsonová.
"Spojovatelka naznačila, že máte nějaký problém." ..'
"Výslovně jsem jí řekla, že o žádný problém nejde." ••;-': 'ř-^
"Kdy přesně jste vajíčka darovala?"
"Asi před rokem a půl."
"Jak se jmenujete?" zeptala se doktorka Donaldsonová nápadně klidnějším tónem.
"Joanna Meissnerová. Přišla jsem společně se svou spolubydlicí."
"Pamatuju si vás," ujistila ji doktorka Donaldsonová. "Byla jsem vás navštívit ve vašem bytě v Cambridgi. Pokud si dobře vzpomínám, měla jste dlouhé blond vlasy a vaše spolubydlicí je měla krátké a tmavé, skoro Černé. Připravovaly jste se na doktorát."
"Klobouk dolů," usmála se Joanna. "Určitě potkáváte spoustu lidí."
"Na co se chcete zeptat?"
Joanna si odkašlala a pak se rozhodla jít přímo k věci. "Rády bychom věděly, co se stalo s našimi vajíčky. Víte, kolik dětí z nich vzniklo a snad i jakého pohlaví."
"Lituji, ale tato informace je důvěrná."
"Nepotřebujeme znát jména," přesvědčovala ji Joanna.
"Bohužel, všechny informace, a myslím tím všechny informace tohoto druhu, jsou přísně důvěrné."
"Můžete nám alespoň prozradit, jestli se ty děti narodily?" zeptala se Joanna. "Uklidnilo by nás, kdybychom věděly, jestli jsou naše vajíčka zdravá."
"Lituji, ale máme přísná pravidla, která nám zakazují sdělovat jakékoli informace. Nevím, jak to vyjádřit jasněji."
Joanna se zatvářila naštvaně.
"Haló, doktorko Donaldsonová!" ozvala se Deborah. Naklonila se, aby mluvila přímo do mikrofону. "Tady je Deborah Cochraneová, jsem tu s Joannou. Co když děti budou chtít z nějakého důvodu znát DNA své biologické matky nebo budou potřebovat transplantaci - kostní dřeně nebo ledviny."
Joanna se při té představě otřásla.
"Necháváme si záznamy v počítači," vysvětlila doktorka Donaldsonová.
"Při neobvyklé situaci, kdyby došlo k něčemu takovému, o Čem hovoříte, bychom vás kontaktovaly. Ale to by byla jediná výjimka, a navíc je to nesmírně nepravděpodobné. A i kdyby se něco takového stalo, zúčastněné strany by stále měly možnost zůstat v anonymitě. Neposkytneme vám o nich žádnou informaci."
Deborah zvedla bezmocně ruce.
"Odlišně se postupuje pouze v případech, když si naše klientka najde svou dárkyni sama," pokračovala doktorka Donaldsonová. "Ale to je naprosto jiná situace. Říká se tomu otevřené dárcovství."
"Tak vám děkujeme, doktorko Donaldsonová," vykoktala Joanna.
"Ještě jednou se omlouvám."
Joanna stiskla tlačítko, kterým přerušila spojení.
"Tak a je to," pronesla Deborah s povzdechem. •
"Tak snadno se nevzdám," protestovala Joanna. "Možnost, že mám někde potomky, se na my psychice podepsala natolik, že to prostě nemůžu nechat plavat." Vytáhla telefonní šňůru z přístroje, položila telefon

na podlahu a zamířila k počítači na stole.

"Co chceš dělat?"

Joanna se sklonila nad počítačem a zapojila šňůru od telefonu do modemu. "Kdysi jsi mi řekla, že Klinika Spencera Wingatea má webovou stránku a že jsi z ní získala nějaký informace. Tak se podíváme, jaký mají zabezpečení. Znáš jejich webovou adresu?"

"Jo, uložila jsem ji do Oblíbených," odpověděla Deborah. Vstala z pohovky a přistoupila k Joanně. Joanna uměla s počítačem zacházet mnohem lépe než ona. "Jaký zabezpečení?"

68 69

"Proti vnějšímu vniknutí do systému," vysvětlila Joanna. Rychle se připojila na internet a našla adresu kliniky. Vzápětí už byla na její webové stránce. Přisunula si židli a snažila se dostat do záznamů kliniky.

"Nejde to, co?" konstatovala Deborah po půlhodině, kterou jí koukala přes rameno.

"Bohužel ne," přiznala Joanna. "Samozřejmě si nemůžu bejt ani jistá, že mají svou webovou stránku na vlastním serveru."

"Ani se tě nebudu ptát, co to znamená," poznamenala Deborah. Zívla, vrátila se zpátky na pohovku a pohodlně se na ní rozvalila. Z ničeho nic se Joanna odpojila od internetu, vyškubla telefonní šňůru z modemu a zamířila k telefonu, který stále ještě ležel u pohovky. Když ho opět zapojila, zavolala na informace a požádala o číslo na Davida Washburna.

"Kdo to sakra je?" chtěla vědět Deborah.

"Spolužák," vysvětlila Joanna. "Hodně mě toho o počítačích naučil. Možná bych měla dodat, že je to moc milej kluk, kterej mě dokonce několikrát zval na večeři."

"Proč mu teď proboha voláš?"

"David je počítačovej mág," pokračovala Joanna. "A hackerství bylo na nějše jeho velkým koníčkem."

"Zavolejte odborníkům," poznamenala Deborah s ironickým úsměvem.

"Něco takovýho," souhlasila Joanna. Musela se vrátit ke stolu pro tužku a papír, aby si mohla napsat jeho číslo. Jakmile je měla, okamžitě je vytočila.

Deborah si položila ruce pod hlavu a pozorovala Joannin soustředěný výraz. "Kde bereš tu sílu?" zeptala se. "Seš nabitá energií, zatímco já si připadám jako v posledním tažení."

"Celá ta záležitost mě už strašně dlouho trápí," přiznala Joanna.

"Ráda bych ji nějak vyřešila."

Kapitola 6

7. květen 2001

20:55 hod.

"Kolik je hodin?" zeptala se ospale Deborah.

"Skoro devět," odpověděla Joanna poté, co se podívala na hodinky.

"Kde sakra je?"

Rozhovor s Davidem Washburnem proběhl skvěle. Když mu Joanna vysvětlila, co se pokoušejí zjistit, ochotně souhlasil, že jim pomůže, ale trval na tom, že k tomu použije jejich počítač.

"Nemůžu si dovolit zanechat elektronickou stopu, která by vedla k mýmu počítači," vysvětlil. "Po tom, co jsem na webovou stránku ministerstva obrany poslal pár pornofotek s nápisem Milujte se, neválčete, mám neoficiální podmínku. Bohužel, poldům to nepřipadalo ani trochu vtipný."

Deborah hlasitě zívla. "Seš si jistá, že myslel dneska večer?"

"Určitě," prohlásila Joanna. "Oznámila jsem mu, že si někam skočíme na večeři, ale pak už budeme doma. Řekl, že jo; aspoň přej dokončí rozdělanou práci."

"Obávám se, že nevydržím vzhůru," přiznala Deborah. "Uvědomuješ si, že si naše těla myslí, že jsou v Itálii, kde jsou právě tři hodiny v noci?"

"Co kdyby sis šla lehnout?" navrhla Joanna. "Počkám na něj sama."

"Ty nejseš unavená?"

"Jsem," připustila Joanna.

Deborah zvedla nohy a položila je na podlahu, pak se namáhavě posadila, ale než mohla vstát, pokojem se rozlehlo pronikavé zvonění.

Obě ženy sebou škubly. Bylo to poprvé, kdy uslyšely zvonek u vchodových dveří, a v každém případě byl mnohem hlasitější, než čekaly.

"Nemám strach, že bysme ho někdy mohly přeslechnout." utrousila

Deborah a zhroutila se zpátky na pohovku.

Joanna se zvedla a rychle zamířila k ovládacímu panelu. "Co mám dělat?"

zeptala se s lehkou panikou. Bylo na něm několik tlačítek a do kruhu umístěné otvory v plechu.

"Porad' si, jak umíš."

Joanna stiskla první tlačítko. Ozvalo se zapraskání. "Haló, haló!"

pronesla s ústy blízko otvorů.

"To jsem já, David!" ozval vzdálený hlas.

"Fajn," odpověděla Joanna. Potom stiskla druhé tlačítko a stále držela prst na prvním. V dálce uslyšela bzučení, po kterém následoval tichý zvuk, jak se dveře do domu otevřely a zase zavřely.

70 71

"No, nebylo to tak těžký," konstatovala Joanna. Zamířila ke dveřím bytu, otevřela je a vyšla na chodbu. Naklonila se přes zábradlí a podívala se dolů. Hala připomínala ponorku s kajutami a točitým schodištěm vedoucím až do přízemí.

David vyběhl po schodech se Širokým úsměvem na tváři. Byl to vysoký, atletický Afroameričan. Po chvilkovém zaváhání ji vřele objal.

"Jak se máš, zlato?" zeptal se.

"Právě teď fajn," odpověděla Joanna a také ho objala. Přestože ho neviděla více než dva roky, vypadal úplně stejně jako kdysi; měl stejný krátký, neupravený plnovous, stejné odzbrojující způsoby a stejné neformální oblečení.

"To je ale překvapení, že ses ozvala. Vypadáš báječně, opravdu báječně!"

"Ty taky," přerušila ho Joanna. "Ani trochu ses nezměnil."

"Jsem jen o něco starší a o něco chytřejší," pronesl David se smíchem.

"A musím ti s radostí oznámit, že se mi pořád vede dobře. Ale ty vypadáš jinak. Připadáš mi mnohem mladší. Jak je to možný?"

"Jen se mi snažíš polichotit," bránila se Joanna.

"Ne, opravdu!" trval na svém David. Zhoupl se ze strany na stranu, aby viděl Joannu z odlišných úhlů.

"No tak!" protestovala Joanna. "Přivádíš mě do rozpaků."

"Nemáš se za co stydět," namítl David. "Moc ti to sluší. A už vim, čím to je. Vlasy; nechala ses ostříhat. Ani nevím, jestli bych tě poznal, kdybych tě potkal na ulici. Vypadáš jako šestnáctka."

"To určitě!" odbyla ho Joanna. "Tak už pojď konečně dál. Seznámím tě se svou spolubydlicí."

Joanna uchopila Davida v podpaží. Zavedla ho dovnitř a představila ho Deborah, které se podařilo posadit. Pak se Joanna omluvila, že mu nemůže nabídnout nic k pití.

"Nelam si tím hlavu," odpověděl David. "Vynahradíme si to jindy.

Musíte být určitě unavený, když jste se právě vrátily z Itálie, tak co kdybysme se hned pustili do práce?" Svlékl si bundu z Černého parašutistického hedvábí. Z kapsy vytáhl plnou hrst disket a pyšně jim je ukázal. "Přinesl jsem si nějaký pomůcky, včetně svého vlastního hackerského programu. Kde máte počítač?"

O pár minut později měl počítač připravený a nacházel se na webové stránce Kliniky Spencera Wingatea. S rychlostí, která Deborah Šokovala, projížděl stránky. Pohyboval prsty po klávesnici jako virtuózní klavírista. "Zatím je to dobrý," oznámil.

"Můžeš mi říct, co děláš?" zeptala se Deborah.

72 73

"Ještě nic," pronesl David a pokračoval v surfování. "Jenom si to kontroluji! a hledám díru v jejich zabezpečení."

"Už nějakou vidíš?"

"Zatím ne, ale určitě tam jsou."

"Jak to můžeš vědět?" .•',••<... tfl •;•;» ,iV .•'; •: v. '

"Jednou z rolí webových stránek je umožnit okolnímu světu přístup do systému organizace. Tady můžeš vidět, že ji má klinika otevřenou.

Aby jim lidé mohli zaslat svoje zdravotní údaje a získat zpátky informace. Pokaždý, když dochází k takový výměně, existuje šance, že se dá do systému neoprávněně vniknout. Ve skutečnosti všeobecně platí, že čím jsou stránky interaktivnější, tím snáz se dá do systému dostat. Jinými slovy, čím je oboustranný provoz čilejší, tím víc děr tam je."

Deborah přikývla, ale nebyla si jistá, zda tomu rozumí. Její práce s počítačem se omezovala pouze na internet, který využívala jako pramen informací při svém biologickém výzkumu, a na posílání e-mailů.

"A co hesla?" zeptala se Deborah. Kdykoli chtěla použít počítač v laboratoři, musela uvést svoje heslo, které znala pouze ona. "Copak tu nejsou právě kvůli tomu, aby se do systému nikdo nedostal?"

"Ano a ne," opáčil David. "Mělo by to tak bejt, ale někdy to nefunguje. Spousta správců počítačových sítí je líná a nezmění základní nastavení výrobce, což významně snižuje počet možností, který je třeba vyzkoušet. Navíc u celosvětového serveru neexistuje omezení počtu pokusů, který můžeš podniknout, takže je možný použít třeba hackerskej program, kterej jsem s sebou přinesl."

Deborah zakoulela na Joannu očima.

"Ve skutečnosti je to strašně zábavný," pokračoval David, který vycítil, že Deborah o jeho slovech pochybuje. "Připomíná to intelektuální arkádu."

"Lidem, kterým se někdo do systému dostane, to asi moc zábavný nepřipadá," poznamenala Joanna.

"Obvykle jde o naprosto nevinnou záležitost," namítl David, většina hackerů který znám, to nedělá ze zlomyslnosti. Jde spíš o neustálý souboj mezi nima a lidma, který navrhuje zabezpečení. Nebo se prostě snaží někomu pomoci, jako dneska já vám. Nezajímá vás nic jiného než informace, na který máte podle mého názoru právo."

"Bylo by mnohem jednodušší, kdyby to klinika viděla z tyhle stránky," utrousila Joanna.

Z ničeho nic přestal David psát. Zamyšleně si pohladil plnovous.

"Musím dostat oprávnění k přístupu tam, kde ho vyžadují. Ten systém vypadá dost neprodyšně. Zatím jsem nenarazil na žádný slabý místa. Zdá se, že je dokonale zabezpečené. Mají server na ověřování oprávněných uživatelů. Copak má ta organizace tolik prachů, aby je mohla takhle vyhazovat?"

"Podle mě jo," přitakala Joanna.

"Začínám mít pocit, že jsme narazili na silného protivníka," prohlásil David, "což znamená, že musíme bejt chytřejší než on."

"O co se vlastně přesně pokoušíš?" chtěla vědět Deborah.

"Rád bych, aby nás server poznal a pustil nás dovnitř," vysvětlil David. "Pak budeme mít volný přístup ke všem jejich záznamům. Právě teď se snažím vyplnit formulář nového pacienta, abych zjistil, jestli se spolu s ním dostanu do systému na nějakou příkazovou úroveň a dokážu obejít autorizaci. Jinými slovy, zkouším se dostat dovnitř přes grafický rozhraní v těsném závěsu za formulářem pacienta."

"Mohl bys mi to vysvětlit srozumitelně?" požádala ho Deborah.

David se na Deborah podíval. Nahlížela mu přes levé rameno.

"Ve skutečnosti jsem celý ten postup zjednodušil, když jsem ti ho vysvětloval."

"Jasně!" odsekla Deborah a předstírala, že je naštvaná. "Jestli je to takhle, jdu si lehnout zpátky na pohovku. Nebudu přece rušit počítačový mágy při práci."

David pohlédl na Joannu, která ho pozorovala z druhé strany. "Je ti jasné, že když to udělám a vyjde to, povede přes vašeho providera elektronická stopa k tomuhle počítači? Když ten neoprávněně přístup objeví, mohli by na vás přijít. Rozumíme si?"

Joanna o tom chvíli uvažovala. Věděla, že se teď vlastně pokoušejí technicky porušit zákon, přesto pro ni byly ty informace důležité, dokonce nezbytné pro klid její duše vzhledem ke změnám, ke kterým v jejím životě došlo. A jak velké je riziko odhalení, když se pouze snaží vystopovat, jak skončila jejich vajíčka? Usoudila, že velice malé.

"Co myslíš, Deborah?" zeptala se Joanna.

"Nechám to na tobě," odpověděla Deborah. "Jsem samozřejmě zvědavá, ale ne tak jako ty."

"Tak pokračuj," požádala Joanna Davida.

"Už na to jdu, zlato!" souhlasil David rozjařeně a zammul si před náročným úkolem ruce. Než se pustil do práce, s prasknutím si protáhl několik kloubů na ruce. Ruce se mu opět rozběhly po klávesnici. Ten zvuk připomínal spíš nepřetržité klapání než jednotlivé údery. Na obrazovce se v rychlém sledu střídaly nejrůznější obrazy.

Po více než půlhodině intenzivního soustředění se David zastavil.

Podrážděně, zhluboka se nadechl a protáhl si prsty ve vzduchu.

"Nejde to, co?" došlo Joanně.

"Obávám se, že ne," přiznal David. "Není to žádná sranda, to tě ujišťuju."

"Co navrhuješ?"

David se podíval na hodinky. "Může to trvat dlouho. Je to víc zajištěný, než jsem si představoval, a nechce mě to pustit dovnitř. Myslel jsem si, že jde o starý Windows NT, ale teď mi to spíš připadá jako Windows 2000 s Kerberos."

"Není Kerberos ta autorizační metoda, kterou vyvinuli v Massachusettském technologickém institutu?" chtěla vědět Joanna.

"Přesně tak," přitakal David.

"Takže jakej je tvůj poslední návrh, jak co nejjednodušším způsobem získat informace, který chceme?"

David se rozesmál. "Nech mě tejdén u sebe a já se tam pokusím nabourat s nádobíčkem, jako je třeba LophtCrack. Nebo si najdi někoho, kdo pracuje na té klinice, má přístup do systému a pochopí tvoji situaci."

"Existují jen tyhle dvě řešení?"

"Ne, je tu ještě jedno. Dostaň sebe nebo mě do servrovny." David se znovu rozesmál. "Vlastně je to ten neúčinnější a nejspolehlivější způsob. Sakra, vytvořit vlastní cestu by netrvalo víc než deset minut. Kdyby to člověk udělal správně, pak už by to byla sranda."

Joanna přikývla a v duchu přemítala o možnostech. Byla tou záležitostí stále posedlejší, a čím víc narážela na překážky, tím víc toužila uspět, zejména proto, že si někde v okolí dokázala představit malou holčičku, která vypadala jako ona na fotografiích z dětství.

David se znovu podíval na hodinky a pak zpátky na Joannu. "Je deset pryč. Chceš, abych pokračoval? Jestli jo, jsem ti k dispozici, ale jak jsem říkal, nemůžu ti slíbit nic jiného, než že se do systému nakonec dokážu dostat. Jenom nevím, jak dlouho mi to bude trvat."

"Už jsi udělal dost," odmítla Joanna jeho nabídku. "Díky." Zamyšleně se zadívala do prázdna.

David si nepřítomného výrazu v jejích zelených, nehnutě upřených OČÍ všiml. Chvilku Čekal, pak jí strčil ruku před obličej a ze strany na stranu jí zamával. "Haló, prober se, zlato."

Joanna potřásla hlavou, jako by se probouzela z tranzu, a usmála se.

"Promiň," omluvila se. "Jenom jsem přemýšlela o tom, cos řekl o té servrovně," vysvětlila Joanna. "Jak by bylo těžký se do ní dostat, kdyby byl člověk v budově?"

"To záleží na mnoha věcech," odpověděl David. "Samozřejmě, když

74 75

dbají o zabezpečení, neznamená to, že můžeš prostě kdykoli vejít dovnitř."

"Ale jde o reálnou místnost," ujistila se Joanna. "Není to jen počítačovej žargon o něčem, co existuje ve virtuální realitě?"

"Je to skutečná místnost," potvrdil David. "A uvnitř je skutečněj hardware s klávesnicí a monitorem pro přístup k hlavnímu procesoru."

"Jak bude podle tebe ta místnost zabezpečená?"

"Zamčený dveře," uvedl David jako příklad. "Všechny, který jsem zatím viděl, se otevíraly na magnetickou kartu. Vypadá podobně jako kreditka."

"Zajímavý," poznamenala Joanna. "A kdybych se dostala dovnitř, co přesně bych pak musela udělat?"

"Pak už je to snadný," prohlásil David. "Máš po ruce kus papíru?"

Joanna vytáhla z jedné zásuvky stolu nový žlutý blok. Podala ho Davidovi, který začal okamžitě popisovat potřebné kroky. Joanna ho soustředěně sledovala. Několikrát požádala o vysvětlení, což David ochotně učinil.

"Tady to máš," ukončil David přednášku. Vytrhl stránku a podal ji Joanně. Znovu si ji přečetla. Neměla další otázky, spokojeně papír přeložila a strčila si ho do kapsy.

"Ještě jednou moc děkuju, žes přišel," pronesla Joanna.

"Potěšení je na my straně," usmál se David. Se skřípěním odsunul židli a vstal. "Bývalý spolužačce jsem kdykoli k službám."

"Mimochodem, co tvoje doktorandská práce?" zeptala se Joanna.

"Teď mi začínáš připomínat mou matku," poznamenal David se smíchem. Poskládal diskety do úhledné hromádky. "Bohužel, u druhý kapitoly se potýkám s menším spisovatelským blokem. Jak jsi na tom ty?"

"Skvěle," pochlubila se Joanna. "Mám ji hotovou."

"Hotovou!" vyjekl David apak skrz sevřené rty prudce vydechl celý obsah plic. Očividně zval. "Tos mi dala pěknou ťafku."

"Promiň."

• "Ty za to nemůžeš."

"Možná bys mohl zkusit změnit prostředí," poradila mu Joanna. "To jsme přesně udělaly my s Deborah. Ona ji má taky napsanou."

"Třeba je to tím, že už nejsem tak zapálený pro stochastický procesy na zbožních trzích zemí třetího světa. Ale na druhou stranu, kdo by taky byl? A jak jsi na tom vůbec se svým snoubencem, teda jestli nejsem moc indiskrétní?"

"Rozešli jsme se," přiznala Joanna.

Davidovi se zlepšila nálada. "Opravdu? Kdy?"

"Asi před rokem a půl."

"Jak to neseš?" . • , ""•.

"Byl to můj nápad."

"Bezva. Co kdybysme si někdy vyrazili na večeři?"

"Moc ráda," usmála se Joanna.

"Zavolám ti," dodal David. Oblékl si bundu a strčil diskety do kapsy.

Cestou ke dveřím přešel pohledem Deborahinu nehybnou postavu. "Pozdravuj ode mě svou spolubydlici."

"Já nespím," ozvala se Deborah. Namáhavě se posadila a několikrát zamžourala do jasného světla.

Prohodili ještě pár slov, pak se David rozloučil a odešel. Deborah, která stále seděla na pohovce, sledovala Joannu, jak míří k počítači, aby ho vypnula.

"Takže se to nepodařilo?" zeptala se Deborah a široce zívla.

"Zatím ne," přiznala Joanna. Monitor počítače ztmavl a větrák ztichl.

"David to zkusí znova?"

"Ne, já." Joanna prošla kolem Deborah a zmizela v koupelně.

"To nechápu," houkla za ní Deborah. "Davidovi jsi přece zavolala proto, že tobě se to nepodařilo. Copak ti dal nějakou geniální radu a ty si myslíš, že to teď najednou zvládneš?"

"Budeme postupovat podle plánu B," zahulákala Joanna, aby přehlušila zvuk tekoucí vody.

Deborah vstala z pohovky. Chvilku počkala, než přejde vlna nevolnosti. Hlava se jí točila únavou, ale s vypětím všech sil se dovlekla k otevřeným dveřím koupelny a opřela se o zárubeň. Joanna si čistila zuby.

"Skoro se tě bojím zeptat, co to proboha ten plán B je?"

"Hodlám si zařídít na klinice brigádu," oznámila jí Joanna s plnou pusou pěny.

"Děláš si srandu," znejistěla Deborah.

Joanna hlasitě plivla do umyvadla a podívala se na Deborah do zrcadla. "Myslím to vážně. Jediný spolehlivý způsob, jak se dostat do záznamů kliniky, je přes jejich servrovní, teda aspoň podle Davida."

"To je šílenství," vydechla Deborah. Ospalost z jejího hlasu zmizela.

"Za první, David mi nepřipadá jako zdroj spolehlivých informací.

Když sem dorazil, tvrdil, že se dokáže nabourat do systému kliniky, ale nepodařilo se mu to."

"Dokázal by to, jen by to trvalo strašně dlouho. Ví, o čem mluví.

76 77

Dal mi přesný pokyny, co mám dělat, až se do servrovní dostanu."

Joanna si opět začala čistit zuby.

Deborah podrážděně zvedla ruce a pak si je dala v bok. Několik minut svou spolubydlici pozorovala a potom pronesla: "Nebude ta místnost náhodou zamčená?"

"Asi jo," přitakala Joanna. Otrla si pusou a vhodila kartáček do kelímku stojícího na umyvadle. "Budu muset něco vymyslet. David si myslí, že dveře budou na magnetickou kartu. Prostě ji budu muset někde sehnat." Joanna si začala mýt obličej.

"Uvědomuješ si, jak šíleně to zní?" ujistila se Deborah.

"Podle mě to nezní vůbec šíleně," odporovala Joanna. "Chci vědět, jestli z mých vajíček vznikly nějaké děti, a myslela jsem si, že ty to chceš o těch svých vědět taky."

"Samozřejmě že to chci vědět, ale o to nejde."

"Já si zas myslím, že právě o to jde."

"Podívej se na to realisticky." přesvědčovala ji Deborah a snažila se ovládnout hlas. "Jak seženeš práci na klinice?"

"To by nemělo být nic těžkého," odpověděla Joanna, "Pamatuješ, jak nám tenkrát říkali, že pořád hledají nové lidi? Tvrdili, že mít kliniku na venkově je sice krásná věc, ale věčně se přece potýkají s nedostatkem zaměstnanců. No, umím třeba dělat na počítači. Určitě se pro mě nějaká práce najde."

"Ale vždyť tě poznají," namítla Deborah s vehemencí, která hraničila se vztekem.

"Uklidni se!" chlácholila ji Joanna. Všimla si, že spolubydlici rozčilením zrudla.

"Copak to nechápeš? Poznají tě," opakovala Deborah. "Většina lidí, se kterými jsme se setkaly, tam pravděpodobně pořád ještě pracuje, od recepční po doktory."

"Nemyslím, že by mě ty lidi poznali," odporovala Joanna. "Před rokem a půl jsme tam strávily jedno dopoledne. Dneska večer mi David tvrdil, že kdyby mě náhodou potkal na ulici, s těma krátkýma vlasama by mě nepoznal, a to mě vídal několik let přinejmenším třikrát tejdne. A navíc nepoužiju svoje skutečný jméno."

"Nemůžeš dostat práci, když neuvedeš číslo svého sociálního pojištění," varovala ji Deborah. "A číslo a jméno k sobě musí pasovat.

Prostě nemáš šanci."

Joanna si osušila obličej a podívala se na svůj obraz v zrcadle.

Deborah ji upozornila na problém, který si neuvědomila. Potřebovala jméno a k tomu odpovídající číslo sociálního pojištění. Napadlo ji, že by mohla požádat o pomoc nějakou kamarádku a vydávat se za ni, ale okamžitě ten nápad zavrhl. Nemohla vědomě zaplést některou ze svých známých do záležitosti, ve které hodlá porušit zákon.

"No?" dožadovala se Deborah odpovědi.

"Uvedu jméno a číslo pojištění někoho, kdo nedávno umřel," oznámila Joanna. Matně si vzpomínala, že o něčem podobném četla v jedné knížce. Čím víc o tom přemýšlela, tím víc byla přesvědčená, že by to mohlo vyjít.

Deborah nad Joanniným posledním nápadem spadla čelist údivem.

Vzchopila se a prohlásila: "Nemůžu tomu uvěřit. Seš fakt šílená."

"Byla bych ti moc vděčná, kdybys používala výraz cílevědomá."

Prodrala se kolem Deborah a odkráčela do své ložnice. Deborah ji

následovala.

"Podle mě skončíš ve Walpolském vězení," poznamenala Deborah.

"Buď tam, nebo v ústavu pro choromyslný. Přesně k tomuhle tvoje cílevědomost povede."

"Nechci přece vyloupit banku," namítla Joanna. Rozepnula si pásek a stáhla ze sebe džíný. "Jen se snažím získat nějaký informace o svých potomcích."

"Nevím, jak závažnej přestupek je vydávat se za mrtvého člověka," pokračovala Deborah. "Ale vím, že neoprávněný vniknutí do počítačových záznamů je těžkej zločin."

"To je mi jasný," přitakala Joanna. "Nicméně se o to pokusím."

Joanna se dál svlékala. Když byla úplně nahá, přetáhla si přes hlavu noční košili. Urovnala si ji, aby tvořila pravidelné záhyby, a pak si pověšila oblečení. Konečně se otočila k Deborah, která pořád stála mezi dvěma. Deborah na její poslední prohlášení neodpověděla, jen na ni upírala bezmocný pohled, ve kterém se mísila zuřivost s nevěřícností.

"No...?" prohodila Joanna, aby prolomila mlčení. "Budeš tady jen tak stát, nebo mi chceš ještě něco říct? Jestli jo, tak to vyklop. Jinak si jdu lehnout. Zejtra mě čeká spousta práce."

"Fajn," pronesla Deborah našťavaně a odhodlaně současně. Zvedla ruku a dloubla do Joanny prstem. "Jestli na tom šileným, idiotským plánu trváš, jdu do toho s tebou."

"Cože?" vyhrkla Joanna.

"Nedovolím, abys tam jela a řešila takovýhle záležitosti beze mě. Koneckonců, byl to můj nápad darovat vajíčka. Nejsi jedinej člověk, kterej trpí pocitem viny, a navíc bych si nikdy neodpustila, kdyby se ti stalo něco, čemu jsem mohla zabránit."

78 79

"Nemusíš se mnou chodit jen proto, aby sis hrála na mého ochránce," vybuchla Joanna a zrudla rozčilením.

Deborah zavřela oči a roztáhla ruce, dlaně otočené k zemi. "Nehodlám se hádat. Kostky byly vrženy. Zřejmě to myslíš s tím křížovým tažením vážně a já taky." Deborah se zachvěla víčka, jako by už téměř nedokázala oči znovu otevřít.

Joanna přistoupila k spolubydlící a zadívala se do jejích hlubokých očí. "Teď se musím zeptat já tebe, jestli to myslíš vážně."

"Myslím," odpověděla Deborah a přikývla. "Taky si tam najdu práci. Když mají takovou obrovskou laboratoř, určitě shánějí laborantky stejně jako administrativní pracovnice."

"Tak domluveno," uzavřela Joanna debatu. Zvedla ruku s nataženými prsty a plácla si s Deborah.

Kapitola 7

8. květen 2001

06:10 hod.

Dívky, stále zvyklé na italský Čas, se navzdory svému vyčerpání probudily velmi časně. Deborah vylezla z postele jako první.

Protože se domnívala, že Joanna ještě spí, snažila se co nejtíšeji projít kuchyní do koupelny.

V okamžiku, kdy na záchodě spláchnula, otevřely se spojovací dveře do Joanniny ložnice.

"Vypadáš příšerně," prohlásila Deborah, když spolubydlící spatřila.

"Radši se podívej na sebe," odpálkovala ji Joanna. "Kolik je?"

"Čtvrt na sedm, ale můj podvěsek mozkovej si myslí, že je poledne."

"Ušetři mě podrobností," zasmála se Joanna. "Vím jedinež to, že jsem chtěla dlouho spát, a přitom jsem už aspoň hodinu vzhůru."

"Já taky," přitakala Deborah. "Co kdybysme si zašly do Charles Street na snídani? Potřebuju si dát kafe."

"Vzhledem k tomu, že máme prázdnou ledničku, nám nic jinýho nezbejvá."

O tři čtvrtě hodiny později vyšly na náměstí a po Mt. Vernon Street zamířily do Charles Street. Bylo příjemné jarní ráno a z okenních

truhlíků se na ně smála spousta pestrobarevných květin. Přestože cestou do Charles Street potkaly jen pár lidí, ptáci zpívali jako o život.

Na konci ulice vedoucí na Boston Common objevily Starbucks, který byl otevřený. Vešly dovnitř, obě si objednaly cappuccino a vzaly si k němu nějaké sladké pečivo. Odesly si jídlo k mramorovému stolku u okna. Zpočátku pily a jedly mlčky.

"To kafe je dobrý," pronesla Joanna konečně. "Ale musím říct, že na Campo Santa Margherita mi chutnalo líp."

"Ne že bys neměla pravdu," přitakala Deborah. "Ale v každém případě mě postavilo na nohy."

"Pořád ještě si chceš sehnat práci na Klinice Spencera Wingatea?" zeptala se Joanna.

"Jasně," odpověděla Deborah. "Jsem cvok. Ale radši bysme měly probrat podrobnosti. Kde seženeme jména a čísla pojištění mrtvých lidí?"

"To je dobrá otázka," pochválila ji Joanna. "Když jsem dneska ráno ležela v posteli, trochu jsem o tom přemýšlela. Před několika lety jsem o něčem podobném četla v jedné knížce."

"Jak to ten dotyčný udělal?"

"Ta hrdinka to měla snadný. Pracovala v nemocnici a vyhledala si ty údaje v záznamech."

80 81

"K čemu je pak použila?"

"Udělal takovou habaděju na pojišťovnu."

"Proboha!" postěžovala si Deborah. "To je sice zajímavý, ale bohužel nám to nijak nepomůže. Pokud ovšem nemáš v úmyslu požádat o pomoc Carltona."

"Myslím, že bysme z toho měly Carltona radši vynechat," prohlásila Joanna. "Kdyby se domáknul, co máme za lubem, pravděpodobně by nás prásknul FBI."

Deborah si opět uskla kávy. "Podle mě bysme měly ten problém rozdělit na dvě části. Nej dřív musíme sehnat falešná jména. Až je budeme mít, doplníme k nim čísla sociálního pojištění a všechny ty další věci, jako je datum narození, a možná dokonce matčino jméno za svobodna."

"Sehnat jména nebude problém," oznámila Joanna. "Aspoň to jsem si v posteli ujasnila. Stačí zajít do knihovny a podívat se do Globu na smuteční oznámení."

"Dobřej nápad!" pochválila ji Deborah, Nadšeně se k ní naklonila.

"Jak to, že jsem to nevymyslela já? To je dokonalý. V nekrolozích obvykle bejvá uvedený věk a někdy i datum narození. To nám pomůže vybrat vhodná jména, protože i když to zní bizarně, měly bysme vypadat na tolik, kolik nám je."

"Já vím," přitakala Joanna. "Běhá mi z toho mráz po zádech.

Navíc to musejí být ženy, který umřely relativně nedávno."

"Získat Číslo pojištění bude obtížnější," poznamenala Deborah.

"Možná se budu muset přece jen obrátit na Carltona," přemítala Joanna nahlas. "Je pravděpodobný, že každá žena našeho věku, která zemřela, byla pacientkou místní nemocnice. Jestli byla v Massachusettský všeobecný a jestli si vymyslíme nějaký přijatelný důvod, kterež nebude Carltonovi podezřelý, možná nám pomůže."

"Je to samý jestli a možná," podotkla Deborah.

"Já vím," přitakala Joanna zničeně.

"Už to mám," vyhrkla najednou Deborah. Pleskla dlaní o desku stolu.

"Před pár lety, když umřel děda, musela mít babička úmrtní list, aby vyškrtli jeho jméno ze smlouvy na dům."

"Jak nám tohle pomůže?"

"Úmrtní list je veřejná informace," vysvětlila Deborah. Tiše se pro sebe zasmála. "Nechápu, že mě to nenapadlo hned. Na úmrtním listě je číslo sociálního pojištění."

"Hergot, to je perfektní."

"Naprosto," přitakala Deborah. "Nej dřív zajdeme do knihovny a pak na radnici."

"Ještě počkej," zastavila ji Joanna. Spiklenecky se naklonila dopředu. "Musíme se přesvědčit, že to číslo ještě nezrušili. Jak znám státní byrokracii, určitě to chvíli trvá, ale nemůžeme nic riskovat."

"Máš naprostou pravdu," pochválila ji Deborah. "Kdybysme se objevily na klinice a tam při ověřování našich údajů zjistili, že jedna z nás nebo obě jsme mrtvé, určitě by všechno prasklo." Dutě se rozesmála. "Už vím, co uděláme," zajásala Joanna. "Až půjdeme na úřad, zastavíme se ve Fleet Bank. Na obě jména si otevřeme účty. Jako americký občanky budeme muset vyplnit čísla sociálního pojištění, oni je hned zkontrolují, takže se dozvíme, na čem jsme."

"Zní to logicky," usoudila Deborah. "V kolik myslíš, že otevírají v knihovně?"

"Podle mě v devět nebo v deset," odhadla Joanna. "Ale ještě musíme probrat jednu věc. Co kdybysme trochu změnily vizáž? Myslím, že změna účesu funguje spolehlivě a za těchhle okolností asi úplně stačí, ale co kdybysme k tomu, čistě pro jistotu, ještě něco přidaly?"

"Jako třeba že bysme se obarvily?"

"To je jedna možnost, ale já měla spíš na mysli náš celkový vzhled. Obě jsme si dost podobné. Myslím, že bysme měly každá zvolit jiné styl."

"Se změnou barvy vlasů souhlasím," prohlásila Deborah. "Vždycky jsem chtěla být blondýna. Slyšela jsem, že si mnohem víc užijete."

"Nech si ty vtipky na jindy. Teď na ně není čas," usadila ji Joanna.

"No jo, no jo," chlácholila jí Deborah. "Tak co ještě navrhuješ: piercing obličej a pár výstředních tetování?"

Joanna se proti své vůli rozesmála. "Snaž se aspoň chvíli mluvit vážně. Spíš jsem myslela oblečení a make-up. S tím se dá udělat spousta věcí."

"Máš pravdu," souhlasila Deborah. "Občas jsem snila o tom, že se obleču jako šlapka. Zřejmě jsem tak trochu exhibicionistka; ale ještě nikdy jsem tomu nepodlehla. Tohle by mohla být moje velká příležitost."

"Zase si ze mě utahuješ, nebo to myslíš vážně?"

"Myslím to vážně," odpověděla Deborah. "V každém případě bysme to mohly zkusit."

"Já bych šla opačným směrem," pokračovala Joanna. "Udělám ze sebe prudérní, zakomplexovanou knihovnici."

"To bude snadný," zažertovala Deborah. "Skoro nemusíš nic měnit."

"Moc vtipný," ucedila Joanna.

82 83

Deborah si otřela ústa ubrouskem a odhodila ho na podnos s pečivem. "Už jsi dojedla?"

"Jo," přitakala Joanna.

"Tak to rozjedeme," zavelela Deborah. "Cestou sem jsme šly kolem obchodu. Co kdybysme se tam zastavily a nakoupily nějaký zásoby, abysme nemusely chodit kvůli každému jídlu ven? Do té doby by měla být knihovna otevřená."

"Bezva nápad," souhlasila Joanna.

Když vrátný odemkl hlavní vchod staré Bostonské knihovny, která přes rušné Copley Square hleděla na kostel sv. Trojice, stály už dívky na schodech. Bylo devět hodin. Protože ani jedna z nich nikdy předtím v Bostonské knihovně nebyla, úplně je, jak prohlásila Deborah, odbourala vznešená architektura a sugestivní nástěnné malby Johna Singera Sargenta.

"Nemůžu uvěřit, že jsem žila šest let v Bostonu a nikdy jsem tu nebyla," prohlásila Deborah, když procházely mramorovými sály, ve kterých se ozvěnou rozléhaly jejich hlasy. Připadalo jí, že má hlavu na obrtlíku, protože s ní neustále kroutila ze strany na stranu, aby jí neunikl ani jediný detail.

"Nezbejvá mi, než s tebou souhlasit," prohlásila Joanna.

Když se zeptaly, kde by mohly nahlédnout do starého Boston Globu, knihovník je odkázal na místnost, v níž byly uloženy mikrofilmy. Ihned po svém příchodu však zjistily, že jsou zde pouze výtisky starší než jeden rok. Proto je knihovník poslal do oddělení tisku. Tady našly

noviny.

"Kde začneme?" zeptala se Deborah.

"Navrhuju tak měsíc zpátky a pak postupovat dozadu." prohlásila Joanna.

Vzaly tedy stoh novin, který představoval výtisky za několik týdnů, a odnesly ho k prázdnému stolku. Rozdělily hromadu na dvě poloviny a pustily se do práce.

"Není to tak snadný, jak jsem si myslela," poznamenala Deborah.

"V tom věku a datu narození jsem se spletla. Zatím jsem na ně narazila jen v několika smutečních oznámeních."

"Budeme muset projít nekrology," prohlásila Joanna. "Vypadá to, že věk je v nich uvedenej vždycky."

Ženy bezúspěšně probraly první haldu novin a došly si pro další.

"Moc mladejch ženských tady není," vzdychla Joanna.

"Ani mladejch chlapů," dodala Deborah. "Vypadá to, že naši vrstevníci neumírají tak často. A když už umřou, většinou nejsou natolik slavný, aby o nich někdo napsal nekrolog. Jméno někoho slavného nám samozřejmě není k ničemu, takže jsme narazily na první problém. Ale nesmíme se vzdát tak brzy."

Po třech dalších výpravách pro čerstvou hromadu výtisků konečně uspěly.

"Tady jednu mám!" vykřikla Deborah. "Georgina Marksová."

Joanna se podívala Deborah přes rameno. "Kolik jí bylo?"

"Dvacet sedm," odpověděla Deborah. "Narodila se 28. ledna 1973."

"To je ideální," usoudila Joanna. "Píšou tam, na co umřela?"

"Jo," přikývla Deborah. Zatímco běžně pročítala zbytek článku, odmlčela se. "Někdo ji nešťastnou náhodou zastřelil na parkovišti nákupního centra. Zdá se, že se ocitla v nesprávné čas na nesprávném místě. Zřejmě si tam vyřizovaly účty nepřátelský gangy a zasáhla ji zbloudilá kulka. Dovedeš si představit, že ti někdo zavolá a oznámí ti, že tvoji ženu, která byla na nákupu v sousedním obchodě, někdo zastřelil?" otrásla se Deborah. "A aby to bylo ještě horší, píše se tu, že měla čtyři malé děti. Tomu nejmladšímu bylo teprve šest měsíců."

"Myslím, že bude lepší, když smutný detaily vynecháme," poznamenala Joanna. "Pro nás by to měly být jen jména, ne lidi."

"Máš pravdu," souhlasila Deborah. "V každém případě nebyla slavná, až na ten tragický konec, takže se nám její jméno ideálně hodí."

Navrhuju, abych byla Georginou Marksovou." Zapsala její jméno a datum narození do bloku, který si s Joannou přinesly.

"Teď se podíváme po nějakém jméně pro tebe," oznámila Deborah.

Obě ženy se vrátily k pročítání nekrologů. Musely projít dalších šest týdnů, než Deborah narazila na jiné vhodné jméno.

"Prudence Heatherlyová. čtyřicet let!" přečetla Deborah nahlas.

"To jméno je skvělé. Perfektně se pro tebe hodí, Joanno. Dokonce zní jako by patřilo knihovnici, takže bude ladit s tvým přestrojením."

"Nepřipadá mi to ani trochu vtipný," odsekla Joanna. "Počkej, přečtu si to oznámení sama." Natáhla ruku pro noviny, ale Deborah jí ucukla.

"Myslela jsem, že detailů si nebudeme všimát," škádčila ji Deborah.

"Absolutně mě nezajímají," namítla Joanna. "Jen se chci ujistit, že to není nějaká místní celebrita z Bookfordu. Kromě toho mám pocit, že o tý ženě, jejíž jméno si chci vypůjčit, musím něco vědět."

"Myslela jsem, že to jsou jen jména, ne lidi."

"Prosím!" vyslovila Joanna pomalu, jako by ztrácela trpělivost.

84 85

Deborah jí podala noviny a pozorovala, jak se její spolubydlící při čtení nekrologu tváří. Joanna vypadala čím dál sklesleji.

"Je to smutný?" zeptala se Deborah, když zvedla hlavu.

"Řekla bych, že je to stejně smutný jako příběh Georginy Marksový," přisvědčila Joanna. "Studovala na Northeasternu."

"To začíná být trochu moc adresný," upozornila ji Deborah. "Na co umřela, nebo bych se neměla ptát?"

"Ve stanici Washington Street na Červené trase metra ji srazili

z nástupiště." Ted' se naopak otřásla Joanna. "Udělal to nejakej bezdomovec bez jakýhokoli zřejmýho důvodu. Proboha! To muselo bejt pro její rodiče strašný, když jim zavolali a oznámili jim, že nejakej pobuda shodil jejich dceru pod vlak."

"V každým případě máme dvě jména," pronesla Deborah. Vytrhla Joanně noviny a složila je. Do notesu pod Georginu napsala Prudence Heatherlyová a pustila se do rovnání výtisků. Joanna chvíli nehybně seděla na místě, ale pak jí začala pomáhat. Společně odnesly noviny tam, kam patřily.

O patnáct minut později vyšla nejprve Deborah a poté Joanna z knihovny těmi samými dveřmi, kterými vstoupily dovnitř. Přestože byly zamyšlené a zamlklé, měly ze svého úspěchu radost. Trvalo jim pouze hodinu a tři čtvrtě, než ta dvě jména našly.

"Půjdemě pěšky, nebo pojedeme metrem?" zeptala se Deborah.

"Metrem," odpověděla Joanna.

Od knihovny to bylo ke stanici na Boylston Street jen kousek cesty a Zelenou trasou se dostaly přímo k radnici. Když vyšly z podchodu, stály před nepatříčně moderní budovou bostonské radnice, která se tyčila na dlážděné promenádě jako obrovský anachronismus.

"Můžete nám poradit, kde najdeme úmrtní listy?" zeptala se Joanna recepční za informačním pultem umístěným v mnohaposchoďové hale budovy.

Než ji Joanna oslovila, několik minut pokorně čekala, zda si jí žena všimne. Recepční byla zabraná do živého, i když tlumeného rozhovoru s kolegyní, která seděla vedle ní.

"Jsou dole na matrice," odpověděla žena, aniž zvedla oči a stěží přerušila konverzaci.

Joanna zakoulela na Deborah očima. Obě zamířily k širokému schodišti vedoucímu do suterénu. Jakmile sestoupily o patro níž, bez potíží našly přepážku matriky. Jediným problémem bylo, že za ní nikdo neseděl.

"Haló!" zavolala Deborah. "Je tu někdo?"

Zpoza řady kartotéčních skříní vykoukla ženská hlava. "Můžu pro vás něco udělat?" zeptala se.

"Potřebovaly bychom vyhledat několik úmrtních listů," vysvětlila Deborah.

Žena se loudala kolem skříní a při chůzi se vyzývavě pohupovala v kyčlích. Měla na sobě černé šaty, které těsně obepínaly její vlnitou postavu skládající se z řady horizontálních faldíků. Kolem krku jí visely na řetízku brýle, které spočívaly na téměř rovnoběžné vypouklině ňader. Přistoupila k pultu a opřela se o něj. "Potřebuju znát jméno a rok úmrtí," pronesla znuděným hlasem.

"Georgina Marksová a Prudence Heatherlyová," odpověděla Joanna.

"A obě zemřely letos, v roce 2001."

"Než úmrtní listy dostaneme, trvá to tak týden až deset dní," vysvětlila žena.

"To na ně budeme muset tak dlouho čekat, než je vyhledáte?"

zeptala se ohromeně Joanna.

"Ne, tak dlouho trvá, než sem na matriku úmrtní listy dorazí po tom, co člověk umře. Jen jsem se o tom zmínila, protože kdyby ty ženy, o které se zajímáte, zemřely teď, ještě bychom tu jejich úmrtní listy neměli."

"Obě zemřely asi před měsícem," ujistila ji Joanna.

"Pak by tu měly být," opáčila žena. "Za každý list mi zaplatíte šest dolarů."

"Jenom se na ně chceme podívat." podotkla Joanna. "Nepotřebujeme si je odnést."

"Těch šest dolarů je v pořádku," skočila jí do řeči Deborah. Dloubla Joannu do boku, aby ji umlčela.

Žena si ta dvě jména zapsala, a zatímco ji Joanna skepticky pozorovala, pomalu zmizela za kartotéčnými skříněmi.

"Proč jsi do mě dloubla?" postěžovala si Joanna.

"Nechtěla jsem, abys kvůli dvanácti dolarům zbytečně komplikovala situaci," zašeptala Deborah. "Kdyby ty ženský došlo, že jsme tady jen kvůli číslům sociálního pojištění, mohla by dostat podezření. Já bych ho teda dostala. Takže zaplatíme, vezmeme úmrtní listy a vypadneme

odsud."

"Asi máš pravdu," souhlasila neochotně Joanna.

"Samozřejmě že ji mám," sykla Deborah.

O čtvrt hodinku později se úřednice vrátila s požadovanými dokumenty.

Deborah s Joannou už měly peníze připravené a okamžitě proběhla výměna. Po dalších pěti minutách stály opět v hale a každá si na

86 87

kousek papíru pečlivě opsala číslo svého pojištění. Pak si úmrtní listy schovaly do kapsy.

"Cestou do banky bysme se měly ty čísla naučit nazpaměť," prohlásila Joanna. "Mohlo by být podezřelý, kdybysme je neznaly."

"Hlavně kdybysme v bance nedopatřením vytáhly úmrtní listy," dodala Deborah.

Joanna se přidušeně zasmála. "Taky si myslím, že bysme se měly začít oslovovat našima novými jmény. Jinak na to před lidma zapomeneme, a to by mohl být průšvih."

"Dobřej postřeh, Prudence," pronesla Deborah a taky se tiše zachichotala.

Na Charles River Plaza, kde se nacházela místní pobočka Fleet Bank, bylo od radnice sotva deset minut chůze. Většinu cesty obě mlčely a každá si snažila zapamatovat číslo svého sociálního pojištění.

Když zahrnuly na náměstí, Joanna Deborah zastavila.

"Než půjdeme dovnitř, chtěla bych s tebou ještě něco probrat," oznámila jí. "Měly bysme si ty účty otevřít jen se symbolickým vkladem, protože se k těm penězům už nikdy nedostaneme."

"Kolik navrhuješ?"

"Myslím, že je to v zásadě fuk," pokračovala Joanna. "Co třeba dvacet dolarů?"

"Souhlasím," přikývla Deborah. "Ale nevadilo by, kdybysme se cestou zastavily u bankomatu."

"Ani to není špatnej nápad," usmála se Joanna.

Než vešly do banky, každá si vybrala pár set dolarů v hotovosti. Pak zamířily přímo k přepážce. Protože bylo kolem poledního, banka byla plná zaměstnanců Všeobecné nemocnice a tak musely skoro dvacet minut čekat, než na ně přišla řada. Ale založit účet trvalo jen pár minut, protože bankovní úřednice, ke které se dostaly, byla nesmírně výkonná. Jmenovala se Mary. Jediným menším zádrhelem bylo, že u sebe neměly žádné doklady, ale Mary to naštěstí vyřešila návrhem, aby je přinesly další den. Kolem jedné je Mary s omluvou opustila, aby zaktivovala účty a přinesla jim potvrzení. Joanna s Deborah seděly na plastových židlích naproti Maryinu stolu.

"Co když se vrátí a oznámí nám, že jsme mrtvý?" zašeptala Deborah.

"Pak jsme mrtvý," odpověděla Joanna. "Proto jsme ostatně tady."

"Ale co jí řekneme? Musely bysme jí to nějak vysvětlit."

"Jednoduše řekneme, že jsme si ty čísla musely poplést. Prohlásíme, že si je dojdeme ověřit a vrátíme se zpátky."

"Ještě před půl hodinou jsem se skvěle bavila," zaúpěla Deborah.

"Teď mám nervy v kýblu. Takovou pochybnou historku nám nespolknou."

"Už jde!" pronesla Joanna hysterickým Šeptem.

Mary se k nim rychle blížila a v ruce svírala potvrzení o uložené částce. "Tak a je to," oznámila jim. Každé podala potvrzení a balíček materiálů ležících na stole, kam si je předtím připravila. "Všechno je hotové. Máte parkovací listek?"

"Ne, přišly jsme pěšky," odpověděla Joanna. Jako adresu uvedly Seven Hawthorne Pláce, část obytného komplexu v Charles River Park za nemocnicí.

O pár minut později stály dívky opět venku na květnovém slunci.

Deborah se rozplývala nadšením. "Dokázaly jsme to!" vykřikla, když se chvatným krokem vzdalovaly od banky. "Jednu chvíli jsem o tom pochybovala, ale zřejmě máme správná jména i Čísla pojištění."

"Prozatím stačí," přitakala Joanna. "Ale brzy je budeme muset změnit. A teď půjdeme domů a zavoláme na kliniku, ať máme za sebou další část úkolu."

"Co kdybysme si zašly na oběd?" navrhla Deborah, "Umírám hlady. Od té doby, co jsme si dneska ráno po sedmý daly to kafe a koblíhy, jsem nic nejedla."

"Taky bych si něco dala," souhlasila Joanna. "Ale musíme hodit kostrou."

"Klinika Spencera Wingatea," pronesl příjemný hlas. Vycházel z reproduktoru telefonního přístroje v Joannině a Deborazině bytu. Telefon ležel na pohovce mezi oběma dívkami. Bylo půl třetí a pět minut a předními okny začaly dopadat na dřevěné parkety sluneční paprsky.

"Chtěla bych pracovat ve vašem ústavu," oznámila Joanna. "Na koho bych se měla obrátit?" Ženy si hodily minci, která z nich tam zavolá. Padlo to na Joannu.

"Zřejmě na vedoucí osobního oddělení Helen Mastersonovou," odpověděla spojovatelka. "Mám vás přepojit?"

"Buďte tak laskavá," souhlasila Joanna.

Z telefonu se ozvala stejná hudba, kterou slyšely předchozí den, ale netrvala tak dlouho. Hudební produkci přerušil pevný, hluboký ženský hlas. Obě ženy sebou škubly: "U telefonu Helen Mastersonová.

Jak jsem pochopila, sháníte zaměstnání."

88 89

"Ano, já i moje spolubydlíci," pronesla Joanna, jakmile se vzpamatovala.

"Co nám můžete nabídnout?" zajímala se Helen.

"Mám bohaté zkušenosti s prací na počítači," odpověděla Joanna.

"Jako studentka, nebo ze zaměstnání?"

"V obou případech," prohlásila Joanna. Během studia na vysoké škole každé léto pracovala v houstonské právnícké firmě, která zastupovala jejího otce."

"Jste vysokoškolačky?"

"Samozřejmě," přitakala Joanna. "Já vystudovala ekonomii a moje spolubydlíci Georgina Marksová biologii." Joanna se podívala na Deborah, která na ni vztyčila palec.

"Pracovala někdy v laboratoři?" , ,:• s../.

Deborah horlivě zakývala hlavou.

"Ovšem," přitakala Joanna.

"Musím přiznat, že se obě naší klinice báječně hodíte." sdělila jim Helen spokojeně. "Jak jste se o nás dozvěděly?"

"Prosím?" otázala se Joanna a zoufale zakoulela na Deborah očima.

Tuhle otázku nečekala. Deborah zašátrala po notesu a tužce, které ležely na podlaze. Než Helen otázku zopakovala, rychle napsala: "Jedna kamarádka viděla inzerát."

"Z doslechu," vykoktala Joanna. "Jedna naše kamarádka viděla váš inzerát."

"Inzerát v novinách, nebo ho slyšela v rádiu?" !•<

Joanna zaváhala. Deborah pokrčila rameny.

"To přesně nevím," odpověděla Joanna nejistě.

"Nevadí. Chtěla jsem to vědět jen proto, abych zjistila, který způsob je efektivnější," uzavřela Helen záležitost. "Bydlíte v Bookfordu?"

"Ne, v Bostonu," opáčila Joanna.

"Takže jste ochotny dojíždět."

"Přesně tak, alespoň jsme se takhle dohodly. Jezdily bychom společně."

"Proč chcete pracovat právě tady v Bookfordu?" chtěla vědět Helen.

"Potřebujeme rychle najít zaměstnání," vysvětlila Joanna. "Dozvěděly jsme se, že vaše klinika má nedostatek personálu. Právě jsme se vrátily z dlouhého pobytu v Evropě a upřímně řečeno potřebujeme peníze."

"Zdá se, že si můžeme pomoci navzájem," prohlásila Helen. "Dotazníky pro nástup do zaměstnání vám můžu poslat buď faxem nebo e-mailem a vyplnit a odeslat je můžete stejným způsobem, jakým jste je dostaly. Jak to bude pro vás výhodnější?"

"E-mailem," rozhodla Joanna. Nadiktovala Helen svou e-mailovou adresu, která naštěstí neměla nic společného s jejím jménem.

"Ihned vám to pošlu," slíbila Helen. "Zatím bychom si mohly naplánovat přijímací pohovor. Kdy by se to vám a vaši spolubydlící hodilo? Můžete mě navštívit jakýkoli den tenhle nebo příští týden."

"Čím dřív tím líp," prohlásila Joanna. Deborah přikývla. "Vlastně můžeme přijet hned zítra, jestli vám to bude vyhovovat."

"Ale jistě," přisvědčila Helen. "Vidím, že se nemůžete dočkat. Co třeba v deset?"

"To by šlo," souhlasila Joanna.

"Víte, kudy se k nám jede?" zeptala se Helen.

"Snad to najdeme," odpověděla Joanna. "Dokážeme si poradit."

"Zítra se těším na viděnou," rozloučila se Helen a zavěsila.

Joanna položila sluchátko.

"Nádhera!" zhodnotila průběh rozhovoru Deborah. "Myslím, že to máme v kapse."

"Já taky," přitakala Joanna. Vytáhla šňůru z telefonu a zamířila k počítači. "Napojím se na internet, abysme dostaly ten e-mail hned, jak dorazí."

Přesně jak slíbila, Helen poslala e-mail okamžitě po zavěšení telefonu a objevil se na monitoru počítače jen pár vteřin po tom, co se připojily na internet. Joanna s Deborah vyplnily dotazníky přímo na obrazovce a o patnáct minut později je odeslaly zpátky na kliniku.

"Skoro mi to připadá až moc snadný," poznamenala Deborah, když vypnula počítač.

"Hlavně to nezaklíkni," varovala ji Joanna. "Říkáš o mně, že jsem pověřivá, ale něco takového prohlásím, až když budu stát v jejich servrovně. Pořád se toho ještě může spousta pokazit."

"Myslíš, že by mohl ten podvod s jedním nebo dokonce oběma Čísly sociálního pojištění prasknout?"

"Buď to, nebo nás třeba někdo jako doktorka Donaldsonová zejtra ráno pozná."

"Nech mě hádat," navrhla Deborah. "Už tě zase bere ten nápad s přestrojením."

"Nikdy jsem o něm nepřestala uvažovat," namítla Joanna. "A máme na to celej zbytek odpoledne. Tak se do toho pustíme. Můžeme zajít do Galleria Mail v Cambridgi a tam si za levnej peníz koupit něco novýho na sebe."

90 91

"Jsem pro," souhlasila Deborah. "Hypermoderní coura... to je moje parketa. Možná najdu něco s odhalenou bránicí, co budu moct zkombinovat s Miracle Bra. A při zpáteční cestě se můžeme zastavit v CVS a koupit si nějaký šminky a barvy na vlasy. Vzpomínáš si na tu recepční, když jsme byly na klinice darovat vajíčka?"

"Na tu se nedá zapomenout," zasmála se Joanna.

"Ukazují, zač je toho loket," prohlásila Deborah bojovně.

"Nemyslím, že bysme to měly tak přehánět," brzdila ji Joanna skepticky.

"Nechceme přece na sebe upozorňovat."

"Mluv za sebe," odsekla Deborah. "Nechceš, aby nás poznali, a já udělám všechno pro to, aby se to nestalo, zejména pokud jde o mě."

"Ale taky chceme, aby nás zaměstnali," připomněla jí Joanna.

"Neboj se," uklidnila ji Deborah. "Tak daleko zajít nehodlám."

Kapitola 8

9. květen 2001

08:45 hod.

Spencer Wingate odhodil Časopis, který četl, a podíval se na krajinu rozkládající se dole. Konečně se svou typickou novoanglickou váhavostí přišlo jaro. Čtverce políček a luk se oblékly do temné, svěže zelené barvy, i když v hlubších roklích a stržích se stále ještě bělaly izolované zbytky ledu a sněhu. Většina stromů byla zatím bez listů, ale pokrývala je křehká, žlutozelená poupata připravena každou chvíli vyrašit, která propůjčovala zvlněným pahorkům jistou měkkost, jako by byly potaženy jemným zelenkavým rounem.

"Kdy přistaneme v Hansom Field?" vykřikl Spencer natolik hlasitě, aby ho pilot přes řev tryskových motorů slyšel. Spencer seděl v Learu 45. Před dvěma lety se stal členem jedné letecké společnosti spoluvlastníků a tahle služba mu báječně vyhovovala.

"Za necelých dvacet minut, pane!" vykřikl pilot přes rameno. "Není teď žádný provoz, takže poletíme přímo tam."

Spencer přikývl a protáhl se. Na návrat do Massachusetts se nesmírně těšil a pohled na malebnou jižní Novou Anglii v něm probudil dychtivé očekávání. Už druhou zimu po sobě trávil v Naples na Floridě a letos, zejména poslední měsíce, se tam nesmírně nudil. Nemohl se dočkat, až bude zase doma, a to nejen proto, že se zisky Kliniky Spencera Wingatea na léčbu neplodnosti snížily.

Před třemi lety, kdy klinika Šlapala jako dobře promazaný stroj a peníze do ní tekly plným proudem, si představoval, že odejde do penze a bude hrát golf, psát román, který bude možná zfilmován, stýkat se s krásnými ženami a vůbec celkově odpočívat. S touto představou v hlavě začal pátrat po mladším muži, který by se ujal vedení jeho prosperujícího ústavu. Čirou náhodou objevil zaníceného mladíka, který právě dokončil postgraduální studium zaměřené na léčbu neplodnosti na vysoké škole, kde Spencer přednášel; jako by mu ho seslalo samo nebe.

Když mu předal vedení kliniky, Spencer začal řešit místo svého budoucího pobytu. Na radu pacientky, která měla značný přehled o floridských nemovitostech, si našel na západním pobřeží Floridy byt. Jakmile byl obchod uzavřen, Spencer zamířil za sluncem.

Bohužel, realita nesplnila jeho očekávání. Mohl hrát golf podle libosti, ale při svém soutěživě čínorodém založení shledal, že ho to dlouhodobě uspokojuje mnohem méně, než předpokládal, zejména proto, že se nedokázal vymanit z rozčilující průměrnosti. Spencer se považoval

92 93

za vítěze a prohry nedokázal snést. Nakonec usoudil, že s tím sportem není něco v pořádku.

A nápad s psaním skončil dokonce ještě větším fiaskem. Zjistil, že je to mnohem těžší práce, než se domníval, a že vyžaduje jistou kázeň, která mu chyběla. Ještě horší však bylo, že zde neexistovala žádná okamžitá pozitivní zpětná vazba jako při léčbě pacientek.

Následkem toho se velice rychle snu o napsání románu vzdal s tím, že se pro jeho mnohem aktivnější osobnost nehodí.

Největším zklamáním se ukázaly být společenské vztahy. Spencer měl většinu svého života pocit, že se musel vzdát životního stylu, který mu umožnily jeho zevnějšek a nadání. Především z osamělosti se na fakultě oženil s ženou, která, jak posléze poznal, nedosahovala jeho úrovně po stránce intelektuální, ani společenské. Jakmile děti, které se narodily brzy po svatbě, odešly na studia, Spencer se rozvedl. Naštěstí k tomu došlo ještě předtím, než založil kliniku na léčbu neplodnosti. Manželka dostala dům, což nebyla velká ztráta, a jednorázové odstupné.

"Doktore Wingate?" křikl pilot přes rameno. "Mám vám rádiem objednat odvoz?"

"Měl bych tam mít auto," zavolal Spencer. "Ať ho přistaví na letištní plochu."

"Vyřídím, pane!" odpověděl pilot.

Spencer se opět zahloubal do svých myšlenek. Ačkoli v Naples nebyla o krásné ženy nouze, neměl příležitost se s nimi seznámit, a ty, které poznal, bylo těžké okouzlit. Přestože se Spencer považoval za bohatého muže, v Naples vždy existoval někdo mnohem bohatší a pohlednější než on.

Takže jediná Část jeho původního snu, která se mu splnila, byla možnost odpočívat. Ale dokonce i povalování ho po první zimě znudilo. V lednu začaly přicházet zprávy, že klinika už neprosperuje jako dřív. Zpočátku se Spencer domníval, že jde o přechodnou záležitost nebo účetní trik, při kterém se odepiší větší pasiva v jednom měsíci,

ale bohužel to pokračovalo. Pokusil se tomu přijít na kloub. Problém však nebyl v poklesu příjmů. Právě naopak. Důvod spočíval v tom, že prudece stouply náklady na výzkum, což pro Spencera znamenalo, že se musí okamžitě vrátit a opět převzít vedení kliniky. Když Paula Saunderse kdysi přijímal, sdělil mu, že výzkum podporuje, ale jeho nástupci se zřejmě vymykly věci z rukou.

"Řekli mi, že vaše auto už stojí před budovou letiště," zavolal pilot zpátky na Spencera. "A zapněte si pás. Začínáme přistávat."

94 95

Spencer pilotovi vztyčeným palcem naznačil, že rozumí. Okamžitě se připoutal. Když se při přistávání podíval z okna, spatřil svůj vínový kabriolet bentley, jak se leskne v ranním slunci. To auto miloval. Neurčitě ho napadlo, jestli si ho neměl vzít do Naples s sebou. Možná by tak měl u žen větší štěstí.

Jaro, s květinami a příslibem teplých, vlhkých letních večerů, bylo ročním obdobím, které Joanna vždycky zbožňovala. V Houstonu přicházelo brzy a záplava květin přes noc změnila nudnou, plochou krajinu v pohádkovou zemi azalek, tulipánů a svící. Jak tak ujížděla severozápadním směrem z Bostonu do Bookfordu, snažila se soustředit na podobné šťastné vzpomínky a na euforii, kterou vyvolaly, ale bylo to těžké.

Za prvé kolem sebe viděla jen málo květin a až na zelenou travu a světlou zeleň rašících stromů tedy i málo barev. Za druhé byla naštvaná na Deborah, která seděla vedle ní a vesele si prozpěvovala s rádiem naladěným na lehký popík. Přestože jí spolubydlicí slíbila: Tak daleko se svým přestrojením zajít nehodlám, podle Joanny překročila meze slušnosti. Vlasy si odbarvila na zářivě žlutou, na rty a prodloužené nehty zvolila křiklavě rudý odstín, na sebe si oblékla šaty s hlubokým výstřihem a všechno tohle ještě vylepšila Miracle Bra s vycpávkami a botami na vysokých podpatcích. Celou maškarádu doplnila visacími náušnicemi a tenkým náhrdelníkem ve tvaru srdíčka posázeným bezbarvými sklíčky. Joanna na sobě naopak měla tmavě modrou sukni do poloviny lýtek, bílou blůzu zapnutou ke krku, světle růžový přepínací svetr, také zapnutý až nahoru, a brýle s průsvitnými plastovými obroučkami. Vlasy měla obarvené na neurčitou hnědou barvu.

"Vážně pochybuju, že tu práci dostaneš," vybuchla z ničeho nic Joanna a přerušila tak dlouhé ticho. "A možná ji kvůli tobě nedostanu ani já."

Deborah se přestala dívat z okna a otočila se ke své spolubydlicí. Neodpověděla, jen se naklonila dopředu a vypnula rádio.

Joanna vrhla na Deborah letmý pohled a opět upřela zrak na silnici před sebou.

"Proto seš tak zamlklá?" zeptala se Deborah po chvilce. "Od té doby, co jsme vyjely z Bostonu, jsi prakticky neřekla ani slovo."

"Slíbilas mi, že z toho neuděláš šaškárnu," připomněla jí Joanna.

Deborah se na okamžik zadívala na svá kolena v punčocháčích. "To není šaškárna," namítla. "Říká se tomu využít příležitosti a trochu se pobavit."

"Ty to považuješ za zábavu a já tomu říkám nevkusná maškaráda."

"To je tvůj názor," upozornila ji Deborah. "A kupodivu i můj. Ale ne každý by s tebou souhlasil, zejména ne mužská populace."

"Přece si nemůžeš vážně myslet, že chlapi budou z tvého vzhledu na větvi?"

"Myslím," ujistila ji Deborah. "Ne všichni, samozřejmě, ale většina jo. Sledovala jsem, jak reagují na ženský oblečený jako já. Vždycky to s nima zacvičí, možná ne z důvodů, na kterých mi záleží, ale nicméně zacvičí, a jednou v životě to zažiju na vlastní kůži."

"Podle mě je to hloupost," prohlásila Joanna. "Je to ženská smyšlenka, stejně jako si chlapi myslí, že na ženský udělají dojem vypracovaný svaly."

"Blbost! Vůbec si nemyslím, že je to stejný," namítla Deborah s mávnutím ruky. "Navíc při tom vycházíš ze své starý tradiční ženský

výchovy, že randění je přede hrou k svatbě. Dovol, abych ti znovu připomněla, že se chlapi můžou na ženský dívat a chodit s nima jen tak ze sportu. Dokonce to můžou brát jako koníček. Považují to za zábavu stejně jako, což bych ti taky ráda připomněla, moderní žena jednadvacátého století."

"Nehodlám se s tebou kvůli tomu hádat," odsekla Joanna. "Problém je v tom, že máme schůzku s ženskou, a já silně pochybuju, že bude tvým vzhledem nadšená. A bych se vyjádřila dost jasně, myslím si, že tu práci nedostaneš."

"Ani v tomhle s tebou nesouhlasím," odporovala Deborah. "Vedoucí osobního oddělení je žena, to připouštím. Ale určitě se dívá na věc realisticky. Žádám o práci v laboratoři, ne u pacientek. Navíc klidně zaměstnali tu zrzavou recepční, která byla oblečená skoro stejně vyzývavě jako teď já."

"Ale proč takhle riskovat?" postěžovala si Joanna.

"Důležitý je, jak jsi sama říkala, aby nás nikdo nepoznal," vysvětlila Deborah. "Věř mi! Takhle nás opravdu nikdo nepozná. A navíc si užijeme trochu srandy. Pořád mi jde o to, aby ses trochu odvážala a nespadla zase do svých bludných představ o manželství."

"Je mi to jasný!" zvolala Joanna. "Teď se mě snažíš přesvědčit, že ses oblékla jako coura kvůli mně. S tím na mě laskavě nechod!"

"Dobře, hlavně kvůli sobě, ale taky trochu kvůli tobě."

Než dorazily do Bookfordu a projely městem, Joanna se s Deborahiným vzhledem smířila. Uvědomila si, že přinejhorším nepřijmou Deborah do zaměstnání, ale neviděla důvod, proč by to mělo nějak ovlivnit její šance. Když Deborah práci nedostane, zase taková tragédie

96 97

to nebude. Koneckonců, Joanna původně chtěla jet na kliniku sama.

To Deborah trvala na tom, že ji doprovodí.

"Nepamatuješ si, kde je ta odbočka?" zeptala se Joanna. Při předchozí návštěvě neřídila, a když jela autem jako spolucestující, téměř nikdy orientační body nevnímala.

"Objeví se vlevo hned za příští zatáčkou," oznámila Deborah.

"Vzpomínám si, že byla hned za touhle stodolou."

"Máš pravdu. Už vidím ceduli," přitakala Joanna, když srovnala po průjezdu zatáčkou volant. Zpomalila a vjela na šterkovou cestu.

Spatřily před sebou kamenný strážní domek. Zamířily do tunelu pod vrateční, ale v další jízdě jim zabránila řada nákladních automobilů.

Všimly si strážného v uniformě s podložkou na psaní v ruce, který se zřejmě o něčem dohadoval s řidičem v kabině prvního nákladáku.

"Zdá se, že právě přivezli zásoby na farmu," poznamenala Deborah.

Na zádi posledního automobilu stálo WEBSTEROVO KRMENÍ PRO ZVÍŘATA.

"Kolik je?" zeptala se Joanna. Bála se, že nestihnou přijet na schůzku včas, protože odešly z bytu o dvacet minut později, než si naplánovaly; musely totiž čekat, než Deborah uschne lak na nehty.

"Za pět deset," oznámila Deborah.

"Skvělý!" zaúpěla Joanna zoufale. "Vadí mi chodit na schůzky pozdě, hlavně když sháním zaměstnání."

"Děláme, co je v našich silách," poznamenala Deborah.

Joanna přikývla. Podobné blahosklonné poznámky nesnášela a bylo jí jasné, že to Deborah ví. Nechtěla však Deborah poskytnout zadostiučinění, a tak jen nervózně bubnovala prsty o volant.

Minuty ubíhaly. Joanna bubnovala prsty čím dál rychleji. Vzdychla a podívala se do zpětného zrcátka, protože ji napadlo zkontrolovat si, jak tu cestu přežil její účes. Než si mohla zrcátko upravit, zahlédla v něm vůz odbočující z Pierce Street na šterkovou cestu. Zaujatě pozorovala, jak se k nim auto blíží, zpomaluje a zastavuje těsně za nimi.

"Vzpomínáš si na ten kabriolet Bentley, kterej jsme tady minule viděly na parkovišti?" zeptala se Joanna.

"Matně," odpověděla Deborah. Automobily ji zajímaly jen do té míry, jak se dostat z bodu A do bodu B, a nedokázala rozeznat chevyho

od forda ani BMW od mercedesu.

"Právě stojí za námi," informovala ji Joanna.

"Aha," hlesla Deborah. Otočila se a podívala se na auto. "No jo, už si vzpomínám."

"Zajímalo by mě, jestli v něm sedí někdo z doktorů," přemítala

Joanna nahlas a dál pozorovala vínový automobil ve zpeřném zrcátku.

Protože se mu lesklo přední sklo, neviděla dovnitř.

Deborah se opět podívala na hodinky. "Sakra, už je deset pryč. Kde to vázne? Ten idiotskej strážnej se pořád vykecává s tím řidičem. O čem se sakra můžou bavit?"

"Podle mě pečlivě kontrolují, koho si pustí dovnitř."

"Možná, ale my máme schůzku," prohlásila Deborah naštvaně. Otevřela dveře a vystoupila.

"Kam jdeš?" zavolala za ní Joanna.

"Jdu zjistit, co se děje," odpověděla Deborah. "Je to směšný."

Zabouchla dveře a obešla předek auta. Opatrně balancovala na špičkách, aby se jí štíhlé podpatky nebořily do šterku, a zamířila k vrátnici.

Navzdory svému předchozímu podráždění se Joanna musela chůzi své spolubydlící smát, dokud si nevšimla, že se jí vzadu vysoukaly zelektrizované minišaty nahoru. Stáhla okýnko a vyklonila se ven.

"Hej! Marilyn Monroe! Kouká ti zadek."

Spencer si klouby ukazováčků krátce promnul oči, aby lépe viděl.

Zastavil za nepopsatelným Chevy Malibu a dráždilo ho, že teď, když je konečně na místě, brání mu v cestě miniaturní dopravní zácpa. V autě před sebou spatřil dvě hlavy, ale nevšiml si jich, dokud jedna z jejich majitelů nevystoupila.

Spencer měl dojem, že spatřil zázrak. Tuhle ženu celou tu dobu, co žil v Naples, hledal a nenacházel. Nejenže měla štíhlou, sportovní postavu, ale navíc byla vyzývavě oblečená stylem, který viděl pouze při občasných návštěvách miamské South Beach. Aby působila celá ta nečekaná situace ještě provokativněji, ženě se vzadu vyhrnulý šaty a odhalily téměř nahou zadničku v průsvitných punčocháčích.

Spencer, povzbuzený pocitem, že je na domácí půdě, neváhal. Otevřel dveře auta a vystoupil. Zaslechl výkřik její společnice; žena si šaty okamžitě stáhla, přesto končily ani ne v polovině stehů, a vzhledem k tomu, že byly vyrobeny z umělé, přiléhavé látky, smyslně se na ní při pohybu vlnily.

Spencer vyrazil kupředu a chvatně zamířil k strážnímu domku. Když míjel Malibu, vrhl letmý pohled na ženinu společnici, který mu napověděl, že patří k naprosto jiné sortě. Zpomalil, prošel kolem prvního nákladáku a přistoupil k ženě, která stála zády k němu. S rukama v bok se dohadovala se strážným.

"Tak těm zatraceným nákladákům řekněte, ať couvnou, a nechte nás projet," rozčilovala se Deborah. "Máme schůzku s paní Mastersonovou, vedoucí personálního oddělení, a už teď jedeme pozdě."

Strážný s psací podložkou v ruce se nenechal zastrašit. Vytáhl obočí a se samolibým úsměvem Deborah pozoroval přes letecké brýle. Začal ji něco vysvětlovat, ale Spencer ho přerušil.

"Je tu nějaký problém?" zeptal se tím nejautoritativnějším tónem, jakého byl schopen. Bezděčně napodobil Deboražin postoj a dal si ruce v bok.

Strážný pohlédl na Spencera a příkře mu odsekl, že mu do toho nic není a že by se měl vrátit do auta. Použil slova prosím a pane, ale očividně je považoval za pouhou formalitu.

"Nemá ty nákladáky s krmením na seznamu," vysvětlila Deborah pohrdavě. "Chovají se, jako by to byla Fort Knox, proboha."

"Možná, že telefonát na farmu všechno vyřeší," navrhl Spencer.

"Slyšíte, pane?!" houkl strážný a pronesl slovo pane, jako by to byla nadávka. Rukou ve které držel podložku na psaní, ukázal na Spencerův bentley, a druhou si položil na pouzdro pistole. "Chci, abyste se okamžitě vrátil do svého auta."

"Neopovažujte se mi vyhrožovat," zavrčel Spencer. "Pro vaši informaci, jsem doktor Spencer Wingate."

Strážného výhrůžný výraz zakolísal a upřeně se zadíval Spencerovi

do očí. Vypadalo to, jako by mezi nimi probíhal mlčenlivý spor o tom, jak pokračovat. Deborah se k Spencerovi překvapeně obrátila. Zjistila, že se dívá do tváře typického doktora z mýdlové opery: byl vysoký, štíhlý, s ostře řezanými rysy, opálenou pletí a prošeďivými vlasy.

Než stačil někdo z nich promluvit, otevřely se těžké černé dveře bez oken. Vyšel z nich svalnatý muž, oblečený v černém úpletovém triku, černých kalhotách a černých kanadách. Špinavě blondaté vlasy měl ostříhané na ježka. Jakoby zpomaleným pohybem za sebou dveře zavřel.

"Doktore Wingate," pronesl klidně, "Měl jste nám svůj příjezd oznámit."

"Co je to tady s těmi nákladáky, Kurte?" chtěl vědět Spencer.

"Čekáme na souhlas doktora Saunderse," odpověděl Kurt. "Nebyly na seznamu, a doktor Saunders chce, abychom ho o každé mimořádné události informovali."

"Proboha, vždyť jde o nákladáky s krmivem," vybuchl Spencer.

"Máte můj souhlas. Nechte je projet, ať se konečně dostaneme dovnitř."

"Jak si přejete," opáčil Kurt. Vytáhl z kapsy magnetickou kartu

98 99

a protáhl ji snímacím zařízením umístěným na sloupu nedaleko kabiny prvního nákladního vozu. Těžká železná brána se okamžitě začalase skřípěním otevírat.

Když řidič prvního nákladáku spatřil, že se dala brána do pohybu, nastartoval motor. Stísněný prostor tunelu pod strážním domkem byl náhle plný řevu a výfukových plynů. Deborah chvatně vyšla ven a stejně tak Spencer.

"Díky, že jste mi pomohl tu záležitost vyřešit," poděkovala mu Deborah. Všimla si, že doktor, který si ji měřil od hlavy k patě, má oči téměř stejně modré jako muž v Černém.

"Potěšení je na mé straně," odpověděl Spencer. K jeho zklamání se mu zlomil hlas, když se snažil zakrýt příval nervozity. Takhle zblízka si při pohledu na její nestoudně odhalená ňadra uvědomil, že temně olivová pleť není výsledkem opálení, jak se původně domníval. Byla to její přirozená barva. Všiml si také, že má tmavé obočí a oči. To vše ve spojení s plavými vlasy vyvolávalo dojem, že jde o divokou a smyslnou samičku.

"Tak zatím nashledanou, doktore," rozloučila se Deborah. Usmála se a zamířila zpět k autu.

"Ještě okamžik!" zavolal Spencer.

Deborah se zastavila a otočila se.

"Jak se jmenujete, jestli se můžu zeptat?"

"Georgina Marksová," odpověděla Deborah. Cítila, že se ji zrychlil puls. Poprvé použila svoje falešné jméno.

"Opravdu máte schůzku s Helen Mastersonovou?"

"V deset hodin," přisvědčila Deborah. "Bohužel, kvůli tomu chlapíkovi z ochranky přijedeme pozdě."

"Zavolám jí a vysvětlím, že to nebyla vaše vina." •. .!

"Děkuju. To je od vás moc milé." . -.-.

"Takže vy hledáte práci tady na klinice?"

"Ano," přikývla Deborah. "Já i moje spolubydlíci. Chceme sem dojíždět spolu."

"Zajímavé," poznamenal Spencer. "O jaký druh práce máte zájem?"

"Vystudovala jsem molekulární biologii," vysvětlila Deborah a úmyslně opominula svůj doktorát. "Ráda bych pracovala v laboratoři."

"Molekulární biologii! Klobouk dolů," pronesl Spencer s upřímným obdivem. "Na jaké škole, smím-li se zeptat?"

"Na Harvardu," přiznala Deborah. Probraly tuhle záležitost s Joannou, když vyplňovaly e-mailové dotazníky do zaměstnání. Protože měly strach, že by je mohla poznat Harvardská asociace, napadlo je, že uvedou jinou školu.

Ale nakonec se rozhodly napsat pravdu, aby dokázaly zodpovědět konkrétní otázky týkající se jejich studia.

"Na Harvardu!" opakoval Spencer. Na okamžik upadl do rozpaků.

Molekulární biologie ho zaskočila a Harvard ještě víc, protože mu došlo, že Deborah zřejmě nebude tak prostoduchá bytost, za jakou ji původně považoval, a možná na ni nebude tak snadné udělat dojem. "A co vaše spolubydlící?" zeptal se, aby změnil téma. "Taky hledá práci v laboratoři?"

"Ne, Prudence - Prudence Heatherlyová - by ráda dělala v kanceláři," odpověděla Deborah. "Perfektně to umí s počítačem."

"No, určitě se nám budete hodit obě dvě," prohlásil Spencer. "Rád bych vám něco navrhl: Co kdybyste se svou spolubydlící zašly po schůzce s Helen ke mně do kanceláře?"

Deborah sklonila hlavu ke straně a přimhouřila oči, jako by uvažovala, co k té nabídce Spencera vedlo.

"Třeba bychom si mohli dát kávu," vysvětlil Spencer.

"Kde vás najdeme?" zeptala se Deborah.

"Stačí se zeptat Helen," odpověděl Spencer. "Jak jsem řekl, hned jí zavolám a zmíním se, že se pak spolu sejdem."

"Dobře," přitakala Deborah. Usmála se, pak se otočila a zamířila k autu.

Spencer ji se zalíbením pozoroval. Neunikl mu dráždivý způsob, jakým se jí hýždě pohybovaly pod hladkou umělou látkou šatů. Ačkoli podle něho nestály moc peněz, dospěl k závěru, že jsou velice sexy.

"Harvard," podivil se v duchu. Pravděpodobnější a rozhodně slibnější by mu spíš připadala jeho stará alma mater Somerville High.

"Jak může někdo celý den chodit v takovýchhle botách?" zaskučela Deborah, když nastoupila zpátky do auta.

"Měla by ses vidět," rozesmála se Joanna. "Je to úžasný!"

"Brzdi!" varovala ji Deborah. "Chceš snad nabourat moje sebevědomí?"

Když se dal nákladní vůz před nimi do pohybu, Joanna nastartovala auto. "Všimla jsem si, žeš mluvila s tím chlapíkem z bentleye."

"Nikdy neuhodneš, kdo to je," prohlásila Deborah tajemně.

Joanna zařadila rychlost a pomalu se rozjela. K její rozmrzelosti ji Deborah jako obvykle tlačila k otázce. Joanna chvilku vzdorovala, ale pak v ní zvítězila zvědavost. "Tak jo, kdo to teda je?" zeptala se nakonec.

100 101

"Sám velkej doktor Wingate! A na rozdíl od tvých obav ho moje • oblečení očividně rozhodilo."

"Myslíš tím nadchlo, nebo znechutilo? To je velkej rozdíl, i když se to možná nezdá."

"Jednoznačně to první," pronesla Deborah. "Mám důkaz: Až půjdeme od vedoucí osobního oddělení, máme k němu zajít na kafe."

"Děláš si srandu?"

"Ani náhodou," prohlásila Deborah vítězoslavně.

Joanna vjela autem do tunelu. Spencer stál ještě pořád vedle muže v černém a vedle strážného v uniformě. Přestože byla brána otevřená, začala se před nimi po průjezdu posledního nákladního vozu opět zavírat. Spencer Joanně ukázal, aby zastavila. Udělala to a stáhla okynko.

"Moc se těším, až vás zase uvidím, dámy," pronesl. "Ať vám ty pohovory dobře dopadnou." Z náprsní tašky vytáhl modrou plastovou kartu podobnou té, kterou před chvílí použil muž v černém, a protáhl ji snímacím zařízením. Brána se zastavila, trhla sebou a začala se opět otevírat. Spencer jim vlídně pokynul, aby pokračovaly v jíždě.

"Vypadá distingovaně," poznamenala Joanna, když vyjela z tunelu.

"Taky bych řekla," přitakala Deborah.

"Je to zvláštní, ale silně mi připomíná máho otce."

"Teď si děláš zase legraci ty," obvinila ji Deborah. Podívala se na Joannu. "Vůbec se tvému tátovi nepodobá. Podle mě vypadá jako doktor z mydlový opery."

"Myslím to vážně," trvala na svém Joanna. "Má stejnou postavu a stejnou barvu vlasů. Dokonce i stejně rezervovaný chování."

"Tu rezervovanost si tam domejšlíš," prohlásila Deborah. "Ke mně se vůbec rezervovaně nechoval. Mělas vidět, jak mi šmejdil očima po

bujným poprsí, za který vděčím svý Miracle Bra."

"Tobě se nezdá, že vypadá trochu jako můj táta?"

"V žádném případě!"

Joanna pokrčila rameny. "To je zvláštní, protože mně jo. Možná je to něco podprahového."

Když auto minulo hustý porost keřů těsně za strážním domkem, naskytl se jim první, ničím nerušený pohled na starou Cabotárnu.

"To místo je ještě depresivnější, než jsem si pamatovala," poznamenala Deborah. Naklonila se dopředu, aby skrz přední okno lépe viděla ven.

"Dokonce si ani nevzpomínám na ty kamenné chrliče na okapech."

"Je tu tolik detailů z viktoriánské doby, že si člověk nestačí všech ani všimnout," přisvědčila Joanna. "Je mi jasný, proč zaměstnanci říkají tý budově příšerka."

Klikatá příjezdová cesta je přivedla k parkovišti na jižní straně budovy. V okamžiku, kdy se vyhouply na vrcholek kopce, uviděly na východě vysoký komín. Stejně jako když ho Deborah spatřila minule, valil se z něho bílý kouř.

"Víš," prohodila Deborah, "ten komín mi připomíná, že jsem ti o tomhle místě zapomněla něco říct."

Joanna objevila místo na zaparkování a zatočila na něj. Vypnula motor. Mlčky počítala do deseti a doufala, že tentokrát Deborah dokončí jednu ze svých nakousnutých myšlenek bez toho, že by se Joanna musela zeptat. "Vzdávám se," pronesla nakonec. "Cos mi o něm zapomněla říct?"

"Cabotárna měla vlastní krematorium, který bylo součástí teplárny.

Když jsem se to dozvěděla, zvedl se mi z toho žaludek, protože mě napadlo, jestli pak třeba pozůstatky chovanců nepoužívali k vytápění budovy."

"To je příšerná představa," zasténala Joanna. "Proč proboha o něčem takovým přemýšlíš?"

"Nemůžu si pomoci," vzdychla Deborah. "Krematorium, plot s ostnatým drátem, zaměstnanci, kterým musí někdo dovolit vstup do farmy - trochu mi to připomíná nacistický koncentráky."

"Tak už pojď," pobídla ji Joanna. O podobných nesmyslech se nehodlala bavit. Otevřela dveře auta a vystoupila. Deborah udělala totéž.

" Díky krematoriu by se taky daly šikovně zakamuflovat různé přehmaty nebo lumpárny," dodala Deborah.

"Máme zpoždění," připomněla jí Joanna. "Dělej, ať už tu práci dostaneme."

102 103

Kapitola 9

9. květen 2001

10:25 hod.

Odér byl teplý, vlhký, odporný a pronikavě živočišný. Paul Saunders měl na sobě chirurgickou roušku, i když ne z aseptických důvodů, chránil se tak před nesnesitelným zápachem v kóji u rodící prasnice. Spolu se Sheilou Donaldsonovou a Gregem Lynchem, podsaditým veterinářem, kterého se mu podařilo odlákat z veterinárního programu Tuftské univerzity vysokým platem a slibem přednostního odkupu cenných papírů. Stejně jako Sheila měl na sobě přes civilní oblečení operační plášť a gumové holínky. Greg si navíc navlékl silnou gumovou zástěru a pevné gumové rukavice.

"Říkal jsi, že bude každou chvíli rodit," postěžoval si Paul. Ruce v chirurgických rukavicích měl založené v podpaží.

"Všechno tomu nasvědčuje," ujistil ho Greg. "Navíc je březí dvě stě osmdesát devět dní. Už dlouho přenáší." Poplácal prasnici po hlavě a zvíře ze sebe vydalo hlasité, dlouhé zakvičení.

"Nemůžeme ten porod vyvolat?" zeptal se Paul, který sebou při pronikavém zakvičení prudce škubl. Přes zábradlí kóje pohlédl na Carla Smithe, jako by se ho chtěl zeptat, jestli přinesl oxytocin nebo nějaké jiné uteronikum. Carl stál vedle anesteziologického přístroje, který na farmu zakoupili. Byl tu pro případ nouze.

"Bude lepší, když tomu necháme volný průběh," poznamenal Greg.

"Každou chvíli to začne. Věřte mi."

Sotva to dořekl, na slámou pokrytou podlahu vychrstla sprška plodové vody a pak následovalo další uši drásající zakvičení. Paul se Sheilou museli uskočit, aby je teplá tekutina nepostříkala.

Jakmile Paul získal rovnováhu, zakoulel očima. "Tohle všechno musím snášet ve jménu vědy!" postěžoval si. "To se mi snad zdá!"

"Teď už to půjde rychle," uklidnil ho Greg. Postavil se za zvíře a marně se nohama snažil vyhnout výkalům. Prasnice ležela na boku.

"Na mě je to pořád pomalu," utrousil Paul. Pohlédl na Sheilu. "Kdy jste dělali poslední ultrazvuk?"

"Včera," oznámila Sheila. "A nelíbily se mi zvětšené pupečníky, které jsem viděla na obrazovce. Ale to jsem ti říkala, ne?"

"Jo, vzpomínám si," přitakal Paul a sklíčeně potřásl hlavou. "Někdy mě neúspěchy, které musíme v tomto oboru snášet, zejména v této fázi výzkumu, deprimují. Jestli se tahle várka zase narodí mrtvá, jsem v koncích. Nevím, co dál."

"Musíme doufat," snažila se ho povzbudit Sheila.

Někde vzadu zazvonil telefon. Jeden z ošetřovatelů dobytka, který porodu přihlížel, se k němu rozběhl.

Prasnice znovu zakvičela. "Jdeme na to," oznámil Greg. Ponořil ruce v rukavicích do zvířete. "Už je otevřená. Udělejte mi místo."

Paul se Sheilou se ochotně stáhli do nejdlejšího kouta kóje.

"Doktore Saundersi, mám vám vyřídít vzkaz," ohlásil ošetřovatel.

Vrátil se od telefonu a z pravé strany přistoupil k Paulovi.

Paul muže mávnutím ruky odehnal. Greg za doprovodu kvičení vytahoval z prasnice první sele. Vzápětí bylo venku. Ale nevypadalo dobře; promodralé stvoření sotva dýchalo. Mělo obrovský pupečník, téměř dvakrát větší než je obvyklé. Greg jej podvázal a připravil se na příchod dalšího selete.

Jakmile porod začal, selata se rodila v rychlém sledu. Za pár minut všechna ležela na slámou pokryté podlaze, zakrvácená a nehybná. Carl se sklónil, aby první z nich zvedl a pokusil se ho recuscitovat, ale Paul mu řekl, aby se neobtěžoval, protože má očividně příliš mnoho vrozených malformací. Skupinka několik minut mlčky zírala na nebohá selata. Prasnice je instinktivně ignorovala.

"Nápad použít lidské mitochondrie zjevně nefunguje," přerušil ticho Paul. "Zklamalo mě to. Myslel jsem si, že je to skvělý nápad. Připadalo mi to logické, přesto je při pouhém pohledu na tahle stvoření zřejmé, že všechna mají stejnou kardipulmonární patologii jako poslední skupina."

"Nicméně se nám je podařilo udržet celou březost," prohlásil Greg.

"Když jsme začínali, v prvním trimestru vždycky došlo k spontánnímu potratu."

Paul vzdychl. "Doufám, že uvidím normální selata, ne mrtvolky."

Už dávno nepovažují za úspěch to, že je matka donosí."

"Máme provést pitvu?" zeptala se Sheila.

"V každém případě, ať to máme kompletní," přitakal Paul bez jakéhokoli nadšení. "Patologii známe, protože je očividně stejná jako v posledním případě, ale měli bychom to mít zdokumentované pro příští generaci. My potřebujeme zjistit, jak podobným malformacím zabránit, takže musíme začít zase od začátku."

"Co vaječníky?" zeptala se Sheila.

"To se rozumí samo sebou," přikývl Paul. "Pusťte se do toho hned, dokud jsou ještě živé. Pitva počká. Až jim vaječníky odeberete, můžete dát selata do chladicího boxu a pitvu dodělat později. Ale jakmile s ní budete hotovi, mrtvolky spalte."

"A co placenta?" vzpomněla si ještě Sheila.

104 105

"Vyfoťte ji spolu s prasnici," nařídil Paul. Gumovou holínkou šťouchl do zakrvácené hromady. "Měla by jít taky na pitvu. Očividně je taky abnormální."

"Doktore Saundersi," připomněl se ošetřovatel. "Ten vzkaz po telefonu..."

"Proboha, přestaňte mě otravovat s tím telefonem!" vybuchl Paul.
"Protože jestli se týká těch pitomejch nákladů, je mi úplně fuk, jestli tam budou čekat celý den. Měly přijet zítra, ne dnes."
"Nejde o náklady," pokračoval ošetřovatel. "Ty už jsou dávno tady."
"Cože?" vykřikl Paul. "Výslovně jsem řekl, že je nemají pouštět dovnitř, dokud k tomu nedám souhlas, a pokud si dobře vzpomínám, zatím jsem ho nedal."
"Ten souhlas dal doktor Wingate," oznámil mu ošetřovatel. "Proto volali. Doktor Wingate je na klinice a čeká na vás v příšerce."
Chvilí se v rozlehlé hospodářské budově ozývalo pouze občasné vzdálené bučení krav, kvičení dalších prasat a štěkání psů. Paul se Sheilou se na sebe překvapeně podívali.
"Tys věděla, že se vrací?" zeptal se nakonec Paul Sheily.
"Ani náhodou," odpověděla.
Paul pohlédl na Carla.
"Nedívej se na mě," pronesl Carl. "Ani já o tom nic nevěděl."
Paul pokrčil rameny. "Myslím, že budeme muset vyřešit další problém."
"Tak a to je všechno, slečno Heatherlyová a slečno Marksová," oznámila Helen Mastersonová, čímž zakončila svůj stručný monolog připravený pro nové zaměstnance. Opřela se o židli a sepjala ruce, jako by se chtěla pomodlit. Byla to robustní žena s brunátným, naducaným obličejem, bradou s dolíčkem uprostřed a krátkým, praktickým účesem. Když se usmála, oči se jí proměnily v tenké čárky. Joanna s Deborah seděly proti ní na opačné straně stolu, na kterém se bez ladu a skladu povalovaly nejrůznější věci. "Pokud souhlasíte s podmínkami, pravidly a platem, které jsem vám právě nastínila, s radostí vám nabízím zaměstnání na naší klinice."
Joanna s Deborah na sebe krátce pohlédly a přikývly.
"Mně to vyhovuje," pronesla Deborah.
"Mně taky," připojila se Joanna.
"Báječné," konstatovala Helen s úsměvem, při kterém jí oči v obličeji téměř zmizely. "Chtěly byste se teď na něco zeptat?"
"Ano," přitakala Joanna. "Rády bychom začaly co nejdříve. Vlastně jsme si myslely, že bychom mohly nastoupit hned zítra. Je to možné?"
"To asi nepůjde," namítla Helen. "Nestačíme zpracovat vaše žádosti."
Na okamžik zaváhala a pak pokračovala: "Ale domnívám se, že by to nemělo vadit, a upřímně řečeno, rozrůstáme se tak rychle, že vás nutně potřebujeme. Takže pokud se mi vás dneska podaří představit doktoru Saundersovi, který chce znát všechny nové zaměstnance, a pokud stihnete bezpečnostní prověrku, proč ne?"
"Co ta bezpečnostní prověrka obnáší?" zeptala se Joanna. Vyměnily si s Deborah nejistý pohled.
"Ve skutečnosti to jen znamená, že dostanete magnetickou kartu," vysvětlila Helen. "Otevře vám hlavní bránu a umožní vám navázat spojení s počítačem v místě vašeho pracoviště. Umí toho samozřejmě mnohem víc, podle toho, jak je naprogramovaná."
Když se Helena zmínila o počítači, Joanna tázavě vytáhla obočí. Vedoucí osobního oddělení si toho nevšimla, ale Deborah ano.
"Jsem moc zvědavá na váš počítačový systém," prohodila Joanna.
"Vzhledem k tomu, že budu zřejmě pracovat s daty, bych se o něm ráda dozvěděla něco víc. Předpokládám například, že má několikastupňovou přístupovou úroveň."
"Moc toho o počítačích nevím," přiznala Helen s nervózním smíchem.
"Musím vás odkázat na našeho správce sítě Randyho Portera, který vám jistě poskytne vyčerpávající informace. Ale pokud jsem vaši otázku dobře pochopila, odpověď zní samozřejmě ano. Naše místní síť je vytvořena tak, aby rozeznala různé skupiny uživatelů, každou s odlišnými přístupovými výsadami. Ale nemusíte se bát, obě určitě budete mít přístup k takové úrovni, kterou budete pro svou práci potřebovat, pokud vám jde o tohle."
Joanna přikývla. "Ano, zvlášť když se zdá, že jde o velice propracovaný systém. Nebylo by možné, abych se podívala na samotný hardware? Aspoň bych si dokázala udělat představu o tom, co mě čeká."
"Proč ne," souhlasila Helen. "Ještě nějaké otázky?"

"Já mám ještě jednu," ozvala se Deborah. "U brány jsme se náhodou setkaly s doktorem Wingatem. Slíbil, že vám zavolá a omluví nás. Udělal to?"

"Ano, udělal," odpověděla Helen. "Což mě dost překvapilo. Po našem pohovoru vás mám zavést k němu do kanceláře. Ještě něco?"

Joanna s Deborah se na sebe podívaly a zavrtěly hlavou.

"Pak se vás na něco zeptám já," pronesla Helen. "Vím, že sem máte v úmyslu z Bostonu dojíždět, ale byla bych moc ráda, kdybyste

106 107

popřemýšlely o velice příjemném ubytování, které zaměstnancům nabízíme v areálu. Považujeme za výhodnější, když tady naši lidé bydlí. Nechtěly byste se na ty byty podívat? Zabere to jen pár minut. Máme venku za budovou golfový vozík, který nás tam zaveze."

Joanna už chtěla odmítnout, ale Deborah ji předběhla a prohlásila, že když jim vyjde čas, moc rády by to bydlení viděly.

"A to mě přivádí k poslední otázce," nadechla se Helen. Pohlédla na Deborah. "Nevím, jak to vyjádřit, slečno Marksová, ale vždycky se oblékáte takhle... takhle nápadně?"

Joanna se musela držet, aby se nerozesmála, když Deborah klopýtavě vysvětlovala svůj módní styl.

"Snad byste se mohla zkusit oblékat poněkud umírněněji," navrhla Helen diplomaticky. "Jsme koneckonců odborný zdravotnický personál."

A aniž počkala na její odpověď, zvedla sluchátko a vytočila číslo. Následný rozhovor trval krátce. Pouze se zeptala, jestli je "Napoleon" u sebe, chvilku poslouchala a přikyvovala a pak prohlásila, že tam obě nové zaměstnankyně hned přivede.

Helen vstala a Joanna s Deborah ji následovaly. Nacházely se v administrativní části kliniky, ve druhém podlaží, ve kterém měla Joanna pracovat. Okna těchto kóji umístěná v průčelí budovy nabízela impozantní výhled na západ. V bludišti jednotlivých pracovišť spatřily jen málo hlav. Vypadalo to, jako by většina zaměstnanců odešla na svačinu.

"Pojďte se mnou," vyzvala je Helen. Pustila se po hlavní chodbě a přes rameno na ně neustále hovořila. "Musím vás představit doktoru Saundersovi. Je to formální záležitost, ale než budeme pokračovat dál, měly bychom mít jeho souhlas."

"Vzpomínáš si, kdo to je, ne?" pošeptala Joanna Deborah. Helen zabočila do chodby, která oddělovala administrativní část od laboratoře umístěné ve východní straně křídla.

"Samozřejmě že si vzpomínám," přitakala Deborah. "To bude první zkouška, jestli nám to projde."

"S ním si starosti nedělám," namítla Joanna. "Spíš mám strach z doktorky Donaldsonové. Doktor Saunders se mi nedíval do obličeje tak dlouho, aby si mě pamatoval, aspoň ne když jsem byla vzhůru."

"To na mě jo," vzdychla Deborah, "a nebyl to moc příjemnej parták, jak už jsem ti říkala."

Helen se najednou zastavila u dveří, na kterých visela cedule s nápisem VSTUP ZAKÁZÁN. "Pročpak?" pronesla po kratičkém zaváhání a bez vysvětlení. Otevřela dveře, které nebyly zamčené, a vešla dovnitř. Následovaly ji. Šest metrů dlouhá chodba za nimi končila u dalších neoznačených dveří. Helen vzala za kliku, ale byly zamčené. Vyloučila peněženku a vytáhla z ní modrou magnetickou kartu podobnou té, kterou použil Spencer k otevření venkovní brány. Ujistila se, že má magnetický proužek na správné straně, a rychle kartu protáhla snímacím zařízením připevněným na zdi vedle dveří. Ozvalo se cvaknutí. Když opět vzala za kliku, dveře povolily.

Helen otevřela dveře dokořán a ustoupila stranou. Otočila se k Joanně. "Tohle je naše technologická místnost. Tady máme naše zařízení. Kromě těchto dvou věcí vám už toho moc říct nemůžu."

Joanna přelétla očima místnost bez oken. pod jejíž podlahou zvednutou dvacet centimetrů nad zemí se skrývaly kabely. Uvnitř stály čtyři velké počítačové jednotky umístěné vedle sebe a kufřík s návody.

Kromě toho zde byla konzole s klávesnicí, myší a monitorem, na kterém se proháněli zlatí rejnoci a modrošedí žraloci - spořič obrazovky byl v provozu. Před konzolí stála jediná prázdná ergonomická židle.

"Velice působivé," prohlásila Joanna.

"Ani nevím," přiznala Helen. "Už jste viděla hodně takových místností?" Joanna přikývla. "Budu mít se svou kartou do téhle místnosti přístup?" zeptala se.

Helen si ji změřila, jako by pronesla něco neskonale hloupého.

"Samozřejmě že ne! Přístup na podobná místa, jako je tohle, je vyhrazen pouze vedení kliniky. Proč byste sem vůbec chtěla chodit?"

Joanna pokrčila rameny. "Kdybych měla problém, který bych nedokázala vyřešit od své klávesnice."

"Když k něčemu podobnému dojde, musíte se obrátit na Randyho Portera, pokud se vám ho podaří najít. Musím přiznat, že pokud není u sebe, je naprosto nepolapitelný." Helen zavřela dveře, které hlasitě cvakly.

"A teď vzhůru za naším neohroženým vůdcem," zavelela. Odvedla je zpátky na hlavní chodbu a pokračovaly v cestě. Zrychlila tempo, jako by je krátká zacházka s prohlídkou technologické místnosti zdržela.

Joanna s Deborah musely přidat do kroku, aby jim neutekla. Deboražiny podpatky dopadaly na teracovou podlahu s hlasitými údery, které připomínaly střelbu automatické pušky. Klenutý strop zvuky zesiloval a vytvářel mnohonásobnou ozvěnu.

"Na co myslíš?" zašeptala Deborah.

"Jestli nebudeme mít štěstí a nezískáme přístup k našim záznamům, budu se muset do té místnosti na takových deset patnáct minut dostat."

108 109

"Což znamená, že budeme potřebovat modrou kartu, která nám otevře dveře. Kde ji seženeme?"

"Musíme něco vymyslet," prohlásila Joanna.

"Mrzí mě, že vás takhle honím," zavolala Helen od otevřených těžkých protipožárních dveří, které vedly z jižního křídla budovy do centrální věže. "Doktora Saunderse je těžké zastihnout. Jestli odejde z kanceláře dřív, než k němu dorazíme, pravděpodobně ho už neseženeme, a jestli vás neuvidí, nebudete moci zítra nastoupit."

Joanna s Deborah prošly protipožárními dveřmi, které za sebou nechala Helen zabouchnout. Ocitly se v naprosto odlišném prostředí. Teraco na podlaze nahradil dub a stěny místo kachlíků, omítky nebo holých cihel pokrývaly desky z mahagonového dřeva. Dlouhou chodbu dokonce zútulňoval prošlapaný orientální běhoun.

"Jen pojďte!" pobídla je Helen. Prošly chodbou a dalšími dveřmi do sekretariátu. Sekretářka seděla za stolem, za kterým se nacházely dvoje dveře: jedny otevřené, druhé zavřené. V místnosti bylo několik pohovek a nízký stůl.

"Hlavně mi neříkejte, že jsme doktora Saunderse propásly," spustila Helen na sekretářku.

"Ne, ještě je tady," uklidnila ji žena a ukázala přes rameno na zavřené dveře. "Ale právě teď je zaneprázdněn."

Na Helenině tváři se objevil chápavý výraz. Dobře věděla, čím kancelář se za těmi zavřenými dveřmi nachází. Ztišila hlas a zašeptala:

"Bylajsem v šoku, když jsem se dozvěděla, že je doktor Wingate tady."

"Stejně jako všichni ostatní," odpověděla tiše sekretářka a přikývla.

"Nikdo ho nečekal. Přijel dneska ráno bez ohlášení. Všichni z toho byli na mrtvici."

Tentokrát přikývla Helen. Pak pokrčila rameny. "Jsem zvědavá, co se bude dít dál."

"Já taky," přitakala sekretářka. "V každém případě jsem přesvědčená, že doktor Saunders bude hned venku. Zatím si udělejte pohodlí," dodala a vlídně se na Joannu s Deborah usmála.

Sotva usedly, zavřené dveře se rozlétly a s hlasitým bouchnutím se zastavily o záržku. Na prahu se objevila malá postava Paula Saunderse, který se však stále díval směrem do Spencerovy kanceláře. Tvář mu hořela rozrušením a ruce měl sevřené v pěst.

"Nemůžu tady sedět celý den a dohadovat se s vámi," vyštěkl Paul.
"Na rozdíl od vás mám pacientky, o které se musím postarat, a práci, kterou musím udělat."
Za Paulem se zjevila Spencerova postava a vytlačila ho ze dveří.

110 111

takže musel pozpátku zacouvat do předpokoje. Spencer byl téměř o třicet centimetrů vyšší a vzhledem k jeho opálené pleti vypadal Paul ještě bledší než obvykle. Oči mu ve srovnání s Paulovými jasně zářily.
"Za tu urážku se na vás nezlobím. Pronesl jste ji v zápalu boje," zaburácel.

"To je od vás nesmírně velkorysý, když vezmeme v úvahu, že je to pravda."

"Mám zodpovědnost za tuhle kliniku a její akcionáře," zasyčel Spencer.

"A chci, abyste pochopil, že mám v úmyslu tu povinnost splnit.

Tento ústav je především klinické zařízení a byl jím od prvního dne své existence. Náš výzkum má snahám kliniky sloužit, a ne naopak."

"To je luddistický postoj, pokud jsem už něco takového slyšel," odsekl Paul. "Výzkum je investice do budoucna: krátkodobá oběť pro dlouhodobý prospěch. Můžeme se dostat do čela výzkumu kmenových buněk, který má šanci stát se základem medicíny jednadvacátého století, ale musíme být ochotni krátkodobě obětovat jistý zisk a trochu riskovat."

"Vrátíme se k tomu, až budete mít víc času," pronesl Spencer rezolutně.

"Přijďte za mnou, až se postaráte o poslední pacientku!" Rázně se vrátil do své kanceláře, uchopil okraj dveří a s hlasitým prásknutím je za sebou zabouchl.

Paul couvl ještě o krok dozadu, jako by jím smýkl průvan zabouchnutých dveří. Pak se prudce obrátil, rozzuřený, že ho nadřizený vyprovodil tímhle způsobem. Učinil krok ke své kanceláři, když si všiml nečekaného obecnstva. Hlava se mu jako věž děla na válečné lodi rychlým, trhavým pohybem otáčela kolem osy a Spencer si pronikavým pohledem postupně změřil všechny přítomné. U Deborah se zastavil. Jeho výraz roztál.

"Paní Mastersonová vám přivedla představit nové zaměstnankyně." oznámila sekretářka.

"To vidím," opáčil Paul. Uvolnil pevně sevřené pěsti, sklouzl pohledem po Deboražiných botách na vysokých podpatcích, krátké sukni a dmoucím se výstřihu a pokynul jim směrem k otevřeným dveřím své kanceláře.

"Jen pojďte dál!" pobídl je. "Gladys, nabídla jste našim hostům něco k pití?"

"Nenapadlo mě to," přiznala Gladys. Lehce se zamračila.

"Pak to musíme napravit," prohlásil Paul. "Co třeba trochu kávy nebo minerálku?"

"Pro mě ne, děkuju," odmítla Deborah, zatímco se snažila zvednout z nezvykle hluboké pohovky. Když si toho Paul všiml, chvatně obešel Gladysin pracovní stůl, aby jí nabídl ruku. ale Deborah se už podařilo vstát bez jeho pomoci. Stáhla si krátkou sukni, díky čemuž se jí ještě zvětšil beztak již hluboký výstřih.

Paul pohlédl na Joannu.

"Ani já si nic nedám," pronesla Joanna. Připadala si jako chudá příbuzná, protože Paul se okamžitě zadíval zpátky na Deborah a galantním gestem jí naznačil, aby vstoupila do jeho kanceláře. Joanna s Helen ji následovaly.

Paul přisunul ke dvěma židlím, které stály proti jeho stolu, třetí, a pokynul dívkám, aby si sedly. Obešel stůl a také se posadil. Helen je představila falešnými jmény a u každé uvedla obor, který na Harvardu vystudovaly, spolu s oddělením, ve kterém by měly pracovat.

"Skvělé," poznamenal Paul s širokým úsměvem, při kterém odhalil spoustu drobných, hranatých zubů, které dokonale doplňovaly jeho široký, rozplácělý nos. "Zatraceně skvělé, jak se říká ve staré dobré Anglii," rozesmál se. Aniž odtrhl oči od Deborah, dodal: "Zdá se, paní Mastersonová, že jste pro nás objevila další perspektivní zaměstnankyně."

Musím vám blahopřát."

"Takže s jejich přijetím souhlasíte?" ujistila se Helen.

"Samozřejmě. V každém případě."

"Chtěly by nastoupit pokud možno už zítra," uvedla Helen.

"To je ještě lepší," zajásal Paul. "Jejich horlivost by si zasloužila odměnu, protože zoufale potřebujeme nové síly, zejména v laboratoři. Jste vřele vítána, slečno Marksová!"

"Děkuji," opáčila Deborah lehce v rozpacích z pozornosti, kterou jí věnoval. "Nemůžu se dočkat, až budu moci pracovat s některým z těch vynikajících zařízení, které v laboratoři máte." Sotva ta slova pronesla, cítila, že se jí zrychlil puls a zrudla v obličeji. Až opožděně jí došlo, že dneska laboratoř neviděla. Naštěstí jediným člověkem, který si její přerušování uvědomil, byla Joanna. Paul okamžitě pokračoval v rozhovoru.

"Smím se vás zeptat, jaké zkušenosti s prací v laboratoři máte, slečno Marksová?" vyzvídal Paul. "Dělala jste někdy přenos jader."

"Ještě nikdy," vykoktala Deborah. "Ale určitě se to naučím."

"Děláme hodně přenosů jader," vysvětlil Paul. "Je to nedílnou součástí našeho výzkumu. Protože jsem strávil v laboratoři spoustu času, s radostí vám ten postup předvedu osobně."

"Najdete ve mně snaživou a snad i schopnou začku," odpověděla Deborah, která se už stačila vzpamatovat. Koutkem oka si všimla, že na ni Joanna zakoulela očima.

"Tak dobře," prohlásila Helen, když se v místnosti rozhostilo krátké ticho, a vstala. "Jestli mají slečna Heatherlyová se slečnou Marksovou nastoupit zítra do práce, myslím, že bychom měly radši jít."

Dívky vstaly stejně jako Paul.

"Omlouvám se za tu slovní výměnu, které jste bohužel byly před chvílkou svědky," pronesl Paul. "Tu a tam míváme se zakladatelem kliniky menší nedorozumění, ale jde spíš o drobnosti než o podstatné záležitosti. Doufám, že ta epizodka negativně neovlivní váš pohled na kliniku."

O pět minut později je vedla Helen protipožárními dveřmi zpátky do jižního křídla budovy.

"Jak jsem pochopila, doktor Wingate se zřejmě nevyskytuje na klinice moc často," řekla Joanna Helen.

"Nebyl tu už rok a půl," informovala ji Helen. "Všichni jsme si mysleli, že nadobro odešel do penze. Koupil si totiž byt na Floridě."

"Doktor Wingate a doktor Saunders spolu nevycházejí?" zeptala se Deborah.

"O tom nic nevím," odpověděla Helen neurčitě. Jakmile se ocitla na chodbě jižního křídla o rozměrech fotbalového hřiště, stejně jako předtím zrychlila krok. Joanna s Deborah jí nestačily, především kvůli Deboražiným botám na vysokých podpatcích.

"To byl ale zvláštní pohovor," prohodila Joanna ztišeným hlasem.

"Ten chlap je divnej, což jsme už ostatně věděly."

"V každém případě nás nepoznal," poznamenala Deborah.

"To je pravda, hlavně díky tobě."

"Co tím chceš říct?" dožadovala se Deborah mnohem hlasitějším šepetem odpovědi.

"Myslím, že bys neměla na ty chlapy tak vyjíždět."

"Blbost! Na nikoho nevyjíždím. To oni vyjíždějí na mě!"

"Zatím jsi mi moc nepomohla. Má to být rychlá, tajná operace, ne zdoluhavá šaškárna."

"Ty žárlíš."

"To určitě. Nestojím o to, aby mě chlapi takhle očumovali."

"Podle mě to dokazuje jedinou věc," pronesla Deborah, ale pak myšlenku nedokončila.

"Jakoupak?" zeptala se uštěpačně Joanna po krátkém mlčení.

"Že si my blondýny užijeme víc zábavy!"

Joanna se po Deborah z legrace ohnala, ale ta se ráně šikovně vyhnula.

Obě se tiše zachichotaly. Všimly si, že Helen stojí mezi dveřmi a netrpělivě je pozoruje.

112 113

"Co si myslíš o tý malý výměně názorů mezi šéfy?" zeptala se

Deborah, protože byly od Helen ještě dost daleko.

"Podle mě šlo o nějaký záležitosti týkající se vedení kliniky,"

odpověděla Joanna. "Všimla jsem si, že Helen do telefonu označila

doktora Saunderse jako Napoleona, a když mluvila s námi, nazvala ho náš neohrožený vůdce. Nepřipadá mi, že by z něho měli velké respekt."

"Taky si myslím," přitakala Deborah. "A nevěřím, že neví, co mezi nimi je."

"V každém případě nám do toho nic není."

"To máš pravdu," souhlasila Deborah.

Dalším krokem před přijetím do zaměstnání byla návštěva místního bezpečnostního oddělení. Ačkoli z toho měla Joanna dříve obavy, vše proběhlo hladce. Sídlo v jedné z kóji administrativní části a seděl v něm strážný oblečený ve stejné uniformě jako muž s psací podložkou u hlavní brány. Vyfotografoval ženy polaroidem a vyrobil plastové identifikační karty kliniky, které, jak jim sdělil, musejí mít ve zdejších areálu neustále u sebe.

Potom přišly na řadu modré přístupové karty. Strážný je vytvořil tak, že do formuláře zobrazeného na svém monitoru uvedl předem určenou přístupovou úroveň obou žen, kterou vyčetl z Heleniných materiálů.

Chvilku to trvalo, protože psal pouze dvěma prsty. Jakmile byl hotov, karty automaticky vyjely z tiskárny. Podal je ženám a nakázal jim, aby na ně byly opatrné.

Zbývalo vyřešit přístup do počítače. Zamířily do další kóje, kde je Helen představila Randymu Porterovi. Podle Helen měly štěstí, že ho zastihly. Randy byl blondatý, štíhlý chlapík, který vypadal, jako by mu nebylo ještě dvacet. Vysvětlil jim, že až poprvé usednou ke svým počítačům a vloží modrou kartu do otvoru v horní části klávesnice, objeví se na obrazovce pokyn, aby uvedly heslo. Pak mají v nabídce zvolit NOVÝ a napsat tajné slovo, které budou znát pouze ony a které by si měly zapamatovat.

"Mělo by mít heslo určitý počet písmen nebo číslic?" chtěla vědět Joanna.

"To záleží na vás," odpověděl Randy. "Ale nejlepší je, když se skládá ze šesti alfanumerických číslic. Hlavně uveďte takovou kombinaci, kterou si určitě zapamatujete, protože když heslo zapomenete, musíte přijít za mnou, a jak jistě víte, není mě snadné sehnat."

Helen se krátce, souhlasně zasmála.

"Máte k tomu ještě něco?" zeptal se Randy.

"Co je to za systém?" zajímala se Joanna.

114 115

"Operačním systémem jsou Windows 2000 Data Center Server."

"A hardware?"

"Jde o IBM Server xSeries 430 s ochranným valem Shiva," vysvětlil

Randy. "To jste chtěla slyšet?"

"Díky," pronesla Joanna prostě.

"Pro mě je to španělská vesnice," poznamenala Helen. "To je všechno?"

"Z mé strany ano," opáčil Randy. "Pokud nemáte další dotazy."

Když vyšly z kóje správce počítačové sítě, Helen se podívala na hodinky. Byla skoro jedna. V uličce zaváhala.

"Ráda bych vás představila vašim nadřízeným," prohlásila Helen.

"Ale je polední přestávka. Možná bych vás mohla pozvat do naší jídelny.

Vzhledem k reakci doktora Saunderse jsem přesvědčená, že by se mu nelíbilo, kdybyste odjely hladové."

Joanna chtěla její nabídku odmítnout, ale Deborah jí skočila do řeči:

"To by bylo fajn."

"Bezva," pronesla Helen. "Mám hlad jako vlk."

Jídlna se nacházela ve druhém podlaží dvoupatrového zaobleného pavilonu, který byl připojen k zadní části hlavní budovy. Helen je vedla

zpět stejnou cestou, kterou použily k návštěvě ředitelských kanceláří, ale za protipožárními dveřmi se místo doleva pustily vpravo.

"Zatraceně! Proč tady chceš obědvat?" zašeptala Joanna k Deborah, když si byla jistá, že je Helen natolik vpředu, aby je nemohla slyšet.

"Protože mám hlad," odsekla Deborah.

"Čím dýl se tu dneska budeme potloukat, tím víc riskujeme, že nás někdo pozná."

"Tím si nejsem tak jistá," namítla Deborah. "Kromě toho, Čím víc se o tomhle místě dozvíme, tím větší budeme mít šanci zejtra, až na tom bude záležet, uspět."

"Přála bych si, abys to brala vážnějc." >

"Já to беру vážně!" vybuchla Deborah.

Joanna ji syknutím upozornila, že se blíží k Helen, která na ně čekala.

Jídelnu tvořila půlkruhová místnost s okny vyhlížejícími dozadu za hlavní budovu. Vzhledem k tomu, že se zde krajina svažovala, nabízela neomezený výhled východním směrem. Deborah si vzpomněla, že laboratoř má výhled podobný, ale kvůli menším oknům nepůsobí tak dramaticky. Nad rašícími stromy vyčnívaly vrcholky střech a komíny obytných domů včetně mnohem vyššího komína teplárny. Mezi teplárnou a domy byla také vidět červená střecha síla.

Helen se na prahu zastavila a přelétla pohledem strážníky, zřejmě někoho hledala. Místnost byla prostorná a stejně jako zbylá část budovy ji zdobilo nespočet viktoriánských detailů včetně centrálního historického křišťálového lustru. Vzhledem ke své rozlehlosti působila poloprázdným dojmem. U stolu umístěných daleko od sebe, sedělo zhruba třicet až čtyřicet lidí. Jejich hlasy zněly jídelnou pouze jako tichý šel. Když Joanna spatřila doktorku Donaldsonovou, která seděla u stolu s pěti dalšími profesionálně vyhlížejícími kolegyněmi, vyděšeně ztuhla. Otočila se k ní zády, chytila Deborah za paži a kývla hlavou.

Deborah její gesto okamžitě pochopila.

"Uklidni se, proboha!" sykla Deborah. Joannina paranoická úzkost jí lezla na nervy.

"Děje se něco?" zeptala se Helen.

"Ne, nic," pronesla nevinně Joanna a vrhla na Deborah nenávidný pohled.

"Támhle jsou!" zvolala Helen a ukázala doprava. "To je Megan Finniganová, vedoucí laboratoře, a Christina Parhamová, šéfka administrativního oddělení. To se nám moc hodí, že sedí u jednoho stolu. Tak pojďte, ať vás hned představím!"

Joanna se přikřčila, a zatímco kráčela za Deborah, snažila se zůstat k doktorce Donaldsonové otočená zády. Helen je zavedla k jednomu stolu u okna. K Joannině zděšení upoutal zvuk Deboražiných podpatků na letitých parketách v kombinaci s jejím nevkusně provokativním oblečením pozornost všech lidí v místnosti včetně doktorky Donaldsonové. Deborah si pozdvižení, které vyvolala, nevšímala. Zaujal ji stůl španělsky hovořících zaměstnankyň, který minula u vchodu do jídelny. Šlo o dívky typicky snědého vzezření, které podle Deborah pocházely z Jižní nebo Střední Ameriky, všechny byly těhotné - a navíc přibližně stejně dlouho.

Po tom, co je představila oběma vedoucím oddělení, které právě dojedly a chystaly se k odchodu, Helen odvedla Joannu s Deborah k vedlejšímu stolu. Zde je obsluhovala další žena, která stejně jako dívky, jichž si všimla cestou, zřejmě pocházela z Jižní nebo Střední Ameriky. Byla také těhotná a ve zhruba stejném měsíci jako ostatní. Jakmile měly jídlo před sebou, Deborah už nedokázala ovládnout svou zvědavost a zeptala se Helen, co je to za ženy.

"Jsou ze Střední Ameriky," vysvětlila Helen, čímž potvrdila Deboražinu domněnku. "Pocházejí z Nikaraguy. Doktor Saunders totiž uzavřel s kolegy z této země dohodu. Jezdí k nám na pár měsíců na pracovní povolení a pak se vrací domů. Musím říct, že nám pomohly vyřešit velký problém s pracovními silami do kuchyně, na úklid a k obsluze, které u nás nemůžeme sehnat."

"Jezdí sem se svou rodinou?"

"Ne, jen samy. Je to pro ně příležitost, jak si vydělat slušné peníze,

které posílají domů."

"Ale všechny vypadají jako těhotné," poznamenala Deborah. "Je to snad náhoda?"

"Ale vůbec ne," odpověděla Helen. "Tímhle způsobem si můžou přivydělávat. Ale už dost řečí! Po obědě bych vám ráda ukázala byty a doufám, že vás přesvědčíme, abyste naši nabídku využily. Nájem vás určitě příjemně překvapí. Je velice nízký, zejména ve srovnání s cenami v Bostonu."

Deborah pohlédla na Joannu, aby zjistila, jestli poslouchala. Joanna se totiž během jídla nedokázala zbavit stísněného pocitu z doktorky Donaldsonové a neustále se natáčela k jejímu stolu zády. Teď však doktorka Donaldsonová konečně odešla a Deborah se ujistila, že Joanna vnímala všechno, co Helen o snědých zaměstnankyních vykládala. Opětovala Deboražin pohled s výrazem, ve kterém se mísil úžas s nedůvěrou.

116 117

Kapitola 10

9. květen 2001

14:10 hod.

Po jídle se Helen navzdory Joanniným protestům podařilo dostat obě dívky do golfového vozíku. Jakmile se rozjely, dokonce i Joanně se začal výlet líbit.

Areál byl nesmírně rozlehlý a z velké části ho pokrýval hustý, vzrostlý les. Rezidence vedoucích zaměstnanců, jako byli Wingate, Saunders, Donaldsonová a pár dalších, tvořily vilky stylově připomínající vrátnici, jen okenní rámy a věřeje měly bílé, takže vyhlížely mnohem půvabněji.

Dokonce i bydlení ostatních pracovníků bylo moc hezké. Šlo o dvoupatrové řadové domky, které svým rozmístěním připomínaly anglické provinční městečko.

Dvoupokojový byt, který Helen ženám ukázala, působil nesmírně útulným dojmem. Přední okna vyhlížela na malé, dlážděné náměstí a větší zadní okna, orientovaná na jih, poskytovala výhled na mlýnský rybník. Stejně tak přitažlivý byl i pronájem: osm set dolarů měsíčně.

Když opustily byt, Helen podlehla Deboražinu naléhání a vzala je na krátkou projíždku po farmě, a než je zavezla zpátky k hlavní budově, ukázala jim i teplárnu. Jedinou stinnou stránkou exkurze bylo, že Joanna s Deborah se ani na okamžik neocitly mimo Helenin doslech, takže si nemohly sdělit své postřehy. Teprve když je Helen zavedla zpět do sekretariátu, aby počkaly na doktora Wingatea, měly příležitost si promluvit.

"Co si myslíš o těch těhotnejch holkách v jídelně?" zeptala se Deborah šeptem, aby ji sekretářka Gladys neslyšela.

"Šokovalo mě to," odpověděla Joanna. "Nemůžu uvěřit, že mají celou skupinu ženských ze zahraničí, který si nechají zaplatit za to, že přijdou do jiného stavu!"

"Myslíš, že jde o nějaký pokus?"

"Kdo ví," opáčila Joanna a pokrčila rameny.

"Otázka zní: Co pak dělají s dětmi?"

"Doufám, že se vrátí zpátky se svojí mámama do Nikaraguy," prohlásila Joanna. "O jiný možnosti odmítám uvažovat."

"První, co mě napadá, je, že je prodávají," pokračovala Deborah.

"Náhradní mateřství zřejmě nepřípadá v úvahu, protože jsou všechny ve stejném měsíci. Prodávat je, by navíc mohla být celkem výnosná záležitost. Klinika, která léčí neplodnost, má určitě vhodnou klientelu, a když jsme tady před rokem a půl byly, překvapilo tě, kolik peněz si tu asi nahrabou."

"Překvapilo mě, kolik peněz se dá v tomhle oboru vydělat," opravila ji Joanna. "S tolika pacientkami, který tu mají, nemusí prodávat děti, aby s příjmem vystačili. To je nesmysl! Kromě toho je obchod s dětmi nelegální a Helen Mastersonová byla v té záležitosti naprosto přímočará. Kdyby provozovali něco nezákonného, určitě by o tom tak

otevřeně nemluvila."

"Asi máš pravdu," souhlasila Deborah. "Ale musí přece existovat nějaký rozumný vysvětlení. Třeba ty ženy taky trpí neplodností. Možná že je oplodnění součástí jejich pracovní dohody."

Joanna si Deborah nevěřicně změřila. "To je ještě méně pravděpodobný než náhradní mateřství, a to ze stejného důvodu."

"Máš pravdu, ale jiný vysvětlení mě nenapadá."

"Ani mě ne," přitakala Joanna. "Chci zjistit osud svých vajíček a pak mi může být tahle klinika ukradená. Cítím se tu nepříjemně od prvního dne, kdy jsme sem přijely, a dneska ve mně ten dojem ještě zesílil." Dveře kanceláře doktora Wingatea se otevřely a vynořil se z nich sám doktor s brýlemi na čtení v úzkých obroučkách posazenými na konci nosu. V ruce držel bilanční archy, které až do okamžiku, kdy je položil sekretářce na stůl, zaujatě studoval. Nezdálo se, že je z nich nadšený.

"Zavolejte účetním," nařídil Gladys. "Vyřídíte jim, že chci vidět všechny čtyři čtvrtletí minulého roku."

"Jistě, pane," odpověděla Gladys.

Spencer na bilanční archy naposledy poklepal kloubem, jako by stále přemítal o jejich obsahu, a teprve poté se zadíval na čekající dívky. Odhodlaně se nadechl a vykročil k místu, kde seděly. Když k nim přistoupil, jeho výraz zjhl a na tváři se mu objevil rozpačitý úsměv. "Dobré odpoledne, slečno Marksová," pozdravil a natáhl se, aby potrásl Deborah rukou. Podržel ji v dlani o něco déle a upřeně se jí zadíval do očí. Potom se obrátil k Joanně a pronesl: "Omlouvám se, ale zapomněl jsem vaše jméno. Georgina mi ho říkala, ale úplně mi vypadlo z hlavy."

"Prudence Heatherlyová," napověděla mu Joanna. Potrásla si se Spencerem rukou a zadívala se mu do obličeje. Deborah měla pravdu; ten muž se jejímu otci nepodobal, přesto na něm bylo něco, co ten povrchní dojem vzbuzovalo.

"Omlouvám se, že jsem vás nechal čekat, dámy," pokračoval, když se opět otočil k Deborah.

"Vůbec nám to nevadilo, alespoň jsme si trochu odpočinuly," usmála

118 119

se Deborah. Klidně by mohla prohlásit, že ten milý doktor nedokáže odtrhnout oči od jejích nohou, které měla přehozené přes sebe.

"Slečna Mastersonová nám nedala ani chvíli vydechnout."

"Doufám, že vaše návštěva byla úspěšná."

"Máte pravdu," souhlasila Deborah. "Zítra nastupujeme."

"Skvělé," vydechl Spencer. "Opravdu skvělé." Nervózně si zamnul ruce a nejistě pohlédl z jedné na druhou, jako by se snažil rozhodnout, co dál. Přitáhl si židli a posadil se proti nim. "No," zajíkl se.

"Co vám můžeme nabídnout, kávu, čaj nebo minerálku?"

"Dala bych si minerálku," oznámila Deborah.

"Já taky," připojila se neochotně Joanna. Připadala si jako křen.

Nijak zvlášť se jí k Wingateovi nechtělo, a když tu teď seděla, bylo jí nepříjemné, jak se ten muž otevřeně zajímá o Deborah. Pokud šlo o ni, způsob, jakým si Deborah měřil, vzbuzoval v Joanně odpor.

Spencer požádal sekretářku, aby jim přinesla pití. Než jim ho připravila, prohodil pár slov o klinice. Když se Gladys vrátila, měla na podnose pouze dvě lahvičky San Pellegrina.

"Vy si nic nedáte?" podivila se Deborah.

"Ne, nepotřebuju se napít," odpověděl Spencer. Ale nezdálo se, že by to byla pravda. Zatímco ženy pily, několikrát přehodil nohu přes nohu a zase ji sundal. Očividně byl z něčeho nervózní.

"Nezdržujeme vás?" zeptala se Joanna. "Možná bychom měly už jít, abyste se mohl věnovat své práci."

"Ne, ještě nechoďte," požádal je Spencer. "Mám času dost. Byl bych ale moc rád, slečno Marksová, kdybych si s vámi mohl promluvit mezi čtyřma očima."

Deborah odtrhla sklenici od úst a tázavě se na Spencera zadívala.

Ta prosba přišla tak nečekaně, že nevěděla, jestli se nepřeslechla. Spencer ukázal ke své kanceláři. "Byl bych vám moc vděčný, kdybyste se mnou šla na chvilku vedle."

Deborah se podívala na Joannu, která pokrčila rameny, aby naznačila, že jí do toho nic není, ačkoli Deborah mohla s jistotou prohlásit, že tou situací není nijak nadšená.

"Dobře," souhlasila Deborah a obrátila se zpět k Spencerovi.

Odložila sklenici na konferenční stůl a s tlumeným heknutím se postavila. Po Spencerově galantním gestu vstoupila do jeho kanceláře. Spencer ji následoval a zavřel za nimi dveře.

"Přejdu hned k věci, slečno Marksová," začal Spencer. Poprvé se na ni nepodíval a upřel zrak ven z obrovského okna. "Zavedl jsem na naši klinice nepsané pravidlo, které nedoporučuje osobní vztahy mezi vedením a zaměstnanci. A protože vy až do zítřka naší zaměstnankyní nejste, napadlo mě, jestli byste si se mnou dneska nechtěla zajít na večeři." V okamžiku, kdy pronesl poslední slovo, se otočil od okna a dychtivě se na ni zadíval.

Deborah na chvíli ztratila řeč. Její role ji bavila, ale nepředpokládala, že upoutá někoho natolik, aby se odvážil něčeho víc než jen postranních pohledů. Nečekala, že ji pozve na večeři šéf kliniky - muž, který byl podle ní určitě ženatý, a navíc přinejmenším dvakrát tak starý jako ona.

"Nedaleko města je útulná restaurace," pokračoval Spencer, když Deborah mlčela. "Nevím, jestli jste tam už někdy byla. Jmenuje se Stodola."

"Určitě musí být moc příjemná," podařilo se Deborah vykoktat, když se trochu vzpomatovala. "A je od vás nesmírně laskavé, že jste mě pozval, ale je tu jistý problém. Víte, já ani moje spolubydlící nejsme odtud. Bydlíme v Bostonu."

"Chápu," hlesl Spencer. "No, snad bych vás mohl přemluvit k dřívější večeři. Myslím, že otevírají už v půl Šesté, tedy zanedlouho."

V sedm nebo v osm byste už mohla být na zpáteční cestě do Bostonu."

Deborah bezděčně pohlédla na hodinky. Byly skoro čtyři hodiny.

"Moc se mi líbilo, jak jsme si spolu dnes ráno popovídali," dodal Spencer odvážně. "Rád bych v našem rozhovoru pokračoval a dozvěděl se, jaký aspekt molekulární biologie vás nejvíc zajímá. Chci říct, že máme zřejmě společné zájmy."

"Společné zájmy," pomyslela si posměšně Deborah, jak tak zírala do jeho modrých očí. Cítila z toho úspěšného - a v každém případě přitažlivého - lékaře jakési zoufalství. Rozhodla se prozkoumat terén.

"Co by tomu řekla paní Wingateová?"

"Žádná paní Wingateová neexistuje," odpověděl Spencer. "Bohužel se se mnou před mnoha lety rozvedla. Přišlo to nečekaně. Když se podívám do minulosti, myslím, že jsem se příliš věnoval své práci a zanedbával jsem rodinu."

"To je mi moc líto," hlesla Deborah.

"Už je to v pořádku," pokračoval Spencer a sklopil zrak. "To je kříž, který jsem musel nést. Dobrá zpráva je, že jsem se s tou situací konečně vyrovnal a jsem ochoten ji do jisté míry změnit a stýkat se s lidmi."

"Lichotí mi, že jste si vybral právě mě. Ale přijela jsem do Bookfordu se svou spolubydlící a máme tu jenom jedno auto."

"Myslíte, že by se na těch pár hodiněk nedokázala nějak zabavit?"

120 121

Deborah nemohla toho muže pochopit. Opravdu si myslel, že požádá svou nejlepší přítelkyni, aby tady kvůli jejich večeři dvě hodiny chytala lelky? Bylo to tak absurdně sobecké, že nedokázala okamžitě odpovědět.

"Ve městě se dá dělat spousta věcí," vysvětlil Spencer. "Je tam hezká kavárnička a překvapivě dobrá pizzerie. A místní knihkupectví s posezením vzadu je také vyhlášené."

Deborah měla sto chutí tomu milému doktorovi říct, aby se šel bodnout,

ale ovládla se. Jako blesk z Čistého nebe ji napadlo, jak tu nečekanou situaci obrátit ve svůj a Joannin prospěch. Místo aby Spencera odmítla, pronesla: "Abych se přiznala, ta večeře ve Stodole mi začíná připadat velmi lákavá!"

Spencer se rozzářil. "To mě těší a jsem přesvědčený, že Penelopa, nebo jak se jmenuje, se bude prohlídka města nakonec líbit. Pokud jde o vás, Stodola vás určitě příjemně překvapí. Mají tam velice chutnou domácí kuchyni a vinný listek také není marný."

"Jmenuje se Prudence," připomněla mu Deborah. "Souhlasím pouze pod podmínkou, že Prudence půjde do té restaurace s námi."

Spencer se zamračil. Začal protestovat, ale Deborah ho přerušila.

"Je to velké dítě," vysvětlila. "Nenechte se ale mýlit jejím vzhledem. Vypadá možná usedle, ale věřte, že když si dá pár panáků, dokáže se úžasně odvázat."

"Určitě je roztomilá," souhlasil Spencer. "Ale doufal jsem, že budeme spolu sami."

"Asi tomu nebudete věřit," pokračovala Deborah v přesvědčování, "ale často chodíme na rande se stejným klukem, samozřejmě pokud je svobodomyšlný." V naději, že bude vyhlížet provokativně, několikrát koketně mrkla a špičkou jazyka se dotkla horního rtu.

"Opravdu?" poznamenal Spencer, když se jeho představitost rozběhla na plně obrátky. Ještě nikdy se dvěma ženami nebyl, i když podobné epizody viděl v pornografických filmech.

"Opravdu!" ujistila ho Deborah a snažila se mluvit ještě chraplavějším hlasem, než ve skutečnosti měla.

Spencer obrátil dlaně vzhůru a roztáhl prsty na rukou. "No, já určitě svobodomyšlný jsem! Tak dobrá!"

"Senza," prohlásila Deborah. "V půl šesté se uvidíme ve Stodole."

A mohla bych vás požádat o jednu laskavost?"

"Samozřejmě," souhlasil Spencer. "O co jde?"

"Moc se zbytek odpoledne nevysilujte. Bude lepší, když nebudete moc unavený."

••\$

"Slibuju," vykoktal Spencer a rezignovaně zvedl ruce.

Joanna zabouchla dveře od auta, zasunula klíč do zapalování, ale nenastartovala. Místo toho se opřela Čelem o volant a čekala, než nastoupí Deborah.

"Tak já ti to teda zopakuju ještě jednou," vyštěkla. "Ty jsi souhlasila, aby nás ten nechutnej chlípák, kterej, jak přiznáváš, doufá v noc plnou vášně, pozval na večeři? Řekni, že se mi to jenom zdá!"

"Ne, je to pravda," přitakala Deborah. "Ale překvapuje mě, jak o tom milým doktorovi mluvíš. Ráno jsi tvrdila, že vypadá distingovaně."

"Tím jsem myslela jeho vzhled, ne chování; a bylo to ráno, ne odpoledne."

"Fajn," prohlásila Deborah. "Ale tos mi měla říct dřív, než mě odvedl k sobě do kanceláře."

Deborah si z Joanny utahovala, ale spolubydliční jí nedala Šanci tu situaci vysvětlit. Když vyšly ze sekretariátu a Deborah jí oznámila plány na večer, Joanna na ni okamžitě naštvane vyjela. Pak, aniž Deborah umožnila pronést jediné slovo, se jako tajfun vyřítla z kliniky.

"Tohle auto jede rovnou do Bostonu," oznámila Joanna. "Jestli tu chceš zůstat a sejít se s tím chlívákem, je to tvoje věc, ale osobně si myslím, že seš cvok."

"Uklidni se!" okřikla ji Deborah.

"Já jsem klidná," prohlásila Joanna. "Tak co, vystoupíš si, nebo co?"

"Zavři pusu a poslouchej!" přikázala ji Deborah. "Když mi tu večeři navrhnul, měla jsem chuť zareagovat stejně jako ty. Ale pak mě napadlo, že má něco, co chceme a potřebujeme: něco zásadního!"

Joanna se zhluboka nadechla, aby na Deborah opět nevyjela. Jako obvykle ji Deborah nutila k otázce. "Fajn," prohlásila nakonec Joanna.

"Co má za věc, kterou potřebujeme?"

"Modrou přístupovou kartu!" zvolala Deborah vítězoslavně. "Je víc než šéf kliniky, je její zakladatel! Jeho modrá karta nám určitě otevře dveře do servrovny a pravděpodobně i všechny ostatní dveře v budově."

Joanna zvedla hlavu z volantu. Deborah měla nepochybně pravdu, ale co na tom záleželo? Pohlédla na svou spolubydlici. "Za to, že s ním

půjdeme na večeři, nám tu kartu nedá."
"Samozřejmě že ne," přitakala Deborah. "Budeme mu ji muset vzít!
Prostě ho musíme opít, a zatímco ho jedna z nás bude bavit, druhá mu
ji čmázně."
Nejdřív se Joanna domnívala, že Deborah jen tak plácá, pak se rozesměje

122 123

a řekne, že si dělala legraci. Ale nestalo se tak. Místo toho se
samolibě na Joannu podívala.

"Já nevím," zaváhala Joanna. "Takhle to zní jednoduše, ale ve
skutečnosti to tak snadný nebude."

"Sama jsi říkala, že musíme přijít na nějaký nápad, jak se do té
servrovny dostat," pokračovala Deborah. "To je naše šance."

"Spolíháš na spoustu náhod," namítla Joanna. "Jak víš, že pije?
Třeba je abstinent."

"Tohle problém nebude," ujistila ji Deborah. "Zmínil se, že
v restauraci, kde se s ním máme setkat, mají skvělou nabídku vín. Víno
a ženský určitě patří k jeho koníčkům."

"Pořád se mi to nezdá," zdráhala se Joanna.

"Ale no tak," přesvědčovala ji Deborah. "Přiznej, že je to dobrý
nápad! Nebo znáš nějaký jiný způsob, jak se do té místnosti dostat?"

"To ne, ale..."

"Ale nic," přerušila ji Deborah. "Co můžeme ztratit?"

"Důstojnost."

"Prosím tě! S tím na mě nechod!"

V tu chvíli se ze dveří kliniky vynořila doktorka Donaldsonová
s Cynthií Carsonovou. Joanna se okamžitě přikrčila a nařídila Deborah,
aby udělala totéž.

"Co je?" zeptala se Deborah, když napodobila Joannu a sklonila se
pod úroveň okna.

"Z budovy právě vyšla doktorka Donaldsonová s Cynthií Carsonovou,"
zašeptala Joanna. Uplynulo pár minut. Slyšely, jak se otevřely a zase
zabouchly dveře od auta, nato se ozval zvuk pneumatik pohybujících se
po šterkovém povrchu. Teprve potom se narovnaly.

"Jedu odtud," prohlásila Joanna, když se ujistila, že je vzduch čistý.
Nastartovala, zařadila rychlost a vycouvala z parkoviště.

"Takže," zeptala se Deborah, "jdeš do toho se mnou, nebo ne?"

Joanna vzdychla. "Dobře," přitakala. "Zkusím to. Ale při večeři se
k té kartě nedostaneme. Budeme ho muset přesvědčit, aby nás pozval
k sobě."

"Asi máš pravdu," připustila Deborah. "Ale třeba budeme mít štěstí."

"Pokud jde o rozdělení práce, jasně ti říkám, že ty se ho budeš snažit
zabavit a já si vezmu na starosti tu druhou část."

"Myslím, že budeme muset improvizovat. Jak už jsem řekla, čeká
erotickej večer ve třech."

"Proboha!" vykřikla Joanna, když zastavila s autem u brány a čekala,
než budou moct projet. "Žádný z mých kámošů v Houstonu by tomu
neuvěřil!"

Zamířily do města a opět navštívily lékárnu, aby se zeptaly, kudy
se jede do Stodoly. Lékárník přibral pár liber, ale byl stejně příjemný
jako před rokem a půl.

"Stodola je odtud asi dvě míle na sever," prohlásil a ukázal po Main
Street ve směru, kterým jely. "Je to dobrá restaurace. Dejte si guláš,
brambory pečený ve slupce a sýrový koláč s čokoládovou omáčkou."

"Zdá se, že tam vaří opravdu dietně," zažertovala Joanna, když vyšly
zpátky na ulici.

Než se vrátily k autu a vydaly k restauraci, asi půl hodiny okukovaly
výlohy, aby zabily Čas. Restaurace se nacházela v malebné budově,
která kdysi skutečně sloužila jako stodola. Na dvoře stála spousta
starobylého farmářského zařízení, a některé dokonce viselo na zdech.
Uvnitř architekt přeměnil kóje pro zvířata v pohodlné boxy s lavicemi.
Jediná okna v průčelí vytvářela v podniku potměšlou, útulnou atmosféru.

"Slečna Marksová a slečna Heatherlyová?" zeptala se hosteska, než

ženy stačily pronést jediné slovo. Když přikývly, pokynula jim, aby ji následovaly. S několika jídelními lístky v ruce je zavedla k nejzadnějšímu boxu. Tam, v zešeřelém, jen svíčkami osvětleném zákoutí seděl doktor Spencer Wingate ve sportovním blejzru s šálou a sladěným kostkovaným kapesníkem v kapse. Když zahlédl Joannu s Deborah, vyskočil od stolu, každé z nich galantně políbil ruku a pak je blahosklonným gestem vyzval, aby se posadily. Hosteska před každou z nich položila jídelní lístek, usmála se a zmizela.

"Doufám, že vám to nevadí," pronesl. "Dovolil jsem si objednat víno před tím, než jste přišly." Natáhl se a ukázal jim viněty dvou láhví, které stály na stole. "Perlivé bílé a těžké červené! Miluju těžká červená vína." Krátce se zasmál.

Deborah mrkla na Joannu. Pomyslela si, že večer začíná víc než dobře.

"Dá si některá z vás koktejl?" zeptal se Spencer.

"Tvrď alkohol nepijeme," vysvětlila Deborah. "Ale nenechte se tím omezovat."

"Teď by se hodilo martini," usoudil. "Určitě se ke mně žádná z vás nepřipojí?"

Obě odmítly.

Večer hladce pokračoval. Konverzace plynula nenásilně, protože Spencer nemusel nikdo pobízet, aby mluvil o sobě. Než přišel na stůl

124 125

zákusek, dívky byly do nejmenších podrobností obeznámeny s historií jeho kliniky i s veškerými jejími úspěchy. Čím déle Spencer mluvil, tím vydatněji popíjel. Jediným menším problémem bylo, že alkohol, který do sebe lil, se na něm nijak neprojevoval.

"Chtěla bych se zeptat na něco ohledně kliniky," pronesla Deborah, když Spencer konečně přerušil svůj monolog, aby se pustil do sýrového koláče zalitého čokoládovou omáčkou. "Jak je to s těmi těhotnými Nikaragujkami?"

"Copak jsou některé z nich těhotné?" podivil se Spencer.

"Nám připadalo, že jsou těhotné všechny," oznámila Deborah.

"A všechny přibližně ve stejném měsíci, jako by otěhotněly díky nějaké infekci."

Spencer se rozesmál. "Těhotenství jako důsledek infekce! To je dobré! Ale nejste daleko od pravdy. Koneckonců, těhotenství je důsledkem invaze několika milionů mikroorganismů." Opět se svému vtipu zasmál.

"Chcete mi tvrdit, že jste si těch těhotenství nevšiml?" zeptala se Deborah.

"Nic o nich nevím," ujistil ji Spencer. "Co ty dámy dělají ve svém volném čase, je jen a jen jejich věc."

"Ptám se," vysvětlila Deborah, "protože jsme se dozvěděly, že těhotenství je pro ně způsob, jak si přivydělat."

"Opravdu?" podivil se Spencer. "Kdo vám tohle řekl?"

"Paní Mastersonová," přiznala Deborah. "Zeptaly jsme se jí na to při obědě."

"Musím se na to informovat," prohlásil Spencer. Na tváři se mu objevil prchavý, nejistý úsměv. "Poslední dva roky jsem činnost na klinice příliš nesledoval, takže mi spousta drobností uniká. Samozřejmě že vím, že u nás pracují Nikaragujky. Doktor Saunders uzavřel smlouvu se svým nikaragujským přítelem ze studií, aby tím vyřešil náš chronický problém s nedostatkem zaměstnanců."

"Na jakém výzkumu doktor Saunders pracuje?" zajímala se Deborah.

"Tak různě," odpověděl neurčitě Spencer. "Je to nesmírně kreativní vědec. Neplodnost je obor, který se rychle rozvíjí, a jeho pokroky budou mít brzy velký dopad na medicínu obecně. Ale tahle diskuse nabírá příliš vážný směr." Rozesmál se a poprvé za celou dobu se trochu zakymácel. "Tak si to ujasněme. Navrhuju, abychom se vrátili ke mně domů a vyplenili můj vinný sklep. Co tomu říkáte?"

"Říkám, čím dřív, tím líp," odpověděla Deborah a nenápadně Šťouchla do Joanny, která jí připadala nepřírozeně tichá a zamlklá.

"Myslím, že dát si ještě trochu vína je báječný nápad," souhlasila

Joanna.

Když došlo k placení, ženy napjatě sledovaly, odkud Spencer vytáhne peněženku. Obě doufaly, že ji má ve vnitřní kapse blejzru. Ale neměl. K jejich zklamání ji nosil v zadní kapse kalhot, a jakmile dostal kreditní kartu zpátky, okamžitě tam peněženku vrátil.

Když došli k východu z restaurace a chystali se odejít, Spencer se omluvil, že si musí odskočit.

"Musíš něco vymyslet, jak z něho ty kalhoty sundat," zašeptala Joanna. Stály nedaleko pultíku, kde čekala hosteska na zákazníky.

Ačkoli byla při jejich příchodu restaurace prázdná, nyní měli téměř plno.

"Pokud jde o to, jak z něho stáhnout kalhoty, tak ode mě žádnéj nápad nečekej," zašeptala Deborah zpátky. "Spíš musíme vymyslet, jak ho zneškodnit. Děsí mě, že toho tolik vypil a není to na něm vidět. Měl dvě martini plus dvě láhve vína bez tý trochy, co jsme vypily my dvě."

"Při zákusku se mu trochu motal jazyk," připomněla Joanna.

"A taky trochu vrávorá," dodala Deborah. "Ale po tolika alkoholu nic moc. Aby tolik snesl, musí bejt větší mazavka, než vypadá."

Kdybych tuhle dávku vypila já, ležela bych tři dny v bezvědomí."

Spencer se vynořil ze dveří pánské toalety, a když ženy spatřil, rozzářeně se na ně usmál. Pak k nim nejistým krokem zamířil a narazil do pultíku hostesky. Opřel se o něj, aby udržel rovnováhu. Vyděšená hosteska pultík oběhla a snažila se Spencera podepřít.

"Skvělý!" zašeptala Deborah vítězoslavně Joanně. "Vypadá to dobře. Asi má trochu opožděnou reakci."

"Je v pořádku?" zeptala se hosteska, když dívky každá z jedné strany přistoupily ke Spencerovi a uchopily ho v podpaží.

"To bude dobrý," prohlásila Deborah. "Maličko to přehnal."

"Víš krásné dámy, kde bydlím?" zeptal se lehce škobrtavým jazykem Spencer.

"Samozřejmě," přitakala Deborah. "Paní Mastersonová nám to dneska ukázala."

"Pak si dáme závody," oznámil Spencer.

Než to Deborah pochopila, Spencer se jim vytrhl a vyběhl z restaurace.

Deborah s Joannou si vyměnily překvapený pohled a daly se do běhu.

Když se vynořily do slábnoucího večerního světla, Spencer už nastupoval do svého bentleye. Slyšely, jak se směje.

126 127

"Počkejte!" vykřikla Deborah. Utíkaly k autu, ale než k němu dorazily, Spencerovi se podařilo nastartovat. Deborah natáhla ruku ke dveřím u řidiče, ale byly zamčené. Zaškrábala na okno. Začala navrhopvat, že bude řídit, ale Spencer se rozesmál ještě víc, ukázal si na ucho, aby naznačil, že neslyší, a pak vyjel z parkoviště.

"Sakra!" ulevila si Deborah, když s Joannou sledovaly, jak červená koncová světla jeho auta mizí v padajícím soumraku.

"Neměl by řídit," poznamenala Joanna.

"Jo, ale nedal nám moc na vybranou," odpověděla Deborah. "Doufám, že to zvládne. Jestli ne, ať jsme u toho první - ne že bych plánovala dostat tu zatracenou kartu tímhle způsobem!"

Rozběhly se k Chevy Malibu. Joanna co nejrychleji vyjela na silnici.

Po každé zatáčce tak trochu čekaly, že spatří na jednom z polí pokrytých strništěm bentleye. Když dorazily k semaforu na rohu Pierce a Main Street, trochu se uvolnily, protože jim došlo, že pokud se Spencer dostal takhle daleko, pak už to pravděpodobně zvládne.

"Co si myslíš o Spencerově reakci na ty Nikaragujky?" zeptala se Deborah, když zahnuly do Pierce Street a zamířily na východ.

"Připadalo mi, že ho jejich těhotenství opravdu překvapilo," odpověděla Joanna.

"Mně taky," přitakala Deborah. "Začínám mít dojem, že se na klinice dějou věci, o kterých její zakladatel moc neví."

"Nezbejvá mi než souhlasit," utrousila Joanna. "Samozřejmě připustil,

že se během dvou posledních let o kliniku nezajímal tak, jak by měl." Z hlavní silnice odbočily na štěrkovou cestu a dorazily k vrátnici kliniky. Uvnitř byla tma, až na sotva rozeznatelné světlo za jedním malým oknem se zataženými žaluziemi. Když vjely do tunelu, kuzele reflektorů dopadly na těžkou bránu a sloupek se snímacím zařízením. "Myslíš, že strážnej vyleze ven?" zeptala se Joanna, když zpomalila skoro k zastavení.

Deborah pokrčila rameny. "Podle mě ne, protože je po pracovní době. Zajed' ke sloupku a vyzkoušíme naše nové karty."

Deborah vytáhla kartu z batůžku a podala ji Joanně. Joanna stáhla okno, vyklonila se a protáhla kartu snímacím zařízením. Brána okamžitě zareagovala a začala se otevírat.

"Voilá," zajásala Deborah. Vzala od ní kartu zpátky a uklidila ji. Joanna pokračovala po příjezdové cestě, která se zatáčela kolem skupinky keřů. Před nimi se objevila hlavní budova. Svítlo se pouze

128 129

v pár oknech prvních dvou poschodí jižního křídla. Zbytek budovy se jako Černá masa s cimbuřím tyčil proti tmavnoucí obloze.

"Večer to tady vypadá ještě strašidelně než ve dne," poznamenala Joanna.

"To máš teda pravdu," souhlasila Deborah. "Tady by se určitě líbilo Draculovi."

Joanna minula parkoviště a vjela do lesa. O chvilku později spatřily v houstnoucí tmě mezi stromy záři, která vycházela z vilek zdejší elity. Zamířily k domku, který považovaly za Spencerův, a zabočily na jeho příjezdovou cestu. Žadek bentleye vyčnívající nakřivo z garáže jim prozradil, že jsou tu správně. Joanna vypnula motor malibu.

"Máš nějaký nápad, jak teď pokračovat?" zeptala se Joanna.

"Ani ne," přiznala Deborah. "Jen mu podstrkovat alkohol. Když už jsme u toho, možná bysme se radši měly pokusit najít jeho klíče od auta a schovat je."

"Dobřej nápad!" pochválila ji Joanna a vystoupila z auta.

Jak kráčely po potměšlém chodníku, zaslechly z domu rockovou hudbu. Čím víc se přibližovaly, tím byla hlasitější, ale Spencer navzdory decibelům zvonek uslyšel a prudce otevřel dveře dokořán. Obličej měl brunátný a oči zarudlé. Svlékl si blejzr a vzal si na sebe luxusní, temně zelený sametový župan. Přehnaně okázalým gestem, po kterém se musel chytit koule u dveří, aby udržel rovnováhu, je pozval dovnitř.

"Nemohli bychom tu hudbu trochu ztišit?" zahulákala Deborah.

Spencer nejistým krokem odkráčel ke gramorádiu. Využily té příležitosti k prohlídce interiéru. Dům byl zařízen jako anglické panské sídlo, s mohutným, tmavě hnědým koženým nábytkem, Červenými orientálními koberci a tmavě zelenými tapetami. Na stěnách visely olejové malby koní a honů na lišku, každý s vlastním osvětlením.

Doplňky většinou tvořila jezdecká výstroj.

"Tak, dámy," pronesl Spencer, když se vrátil od ztišené aparatury.

"Co pro vás ještě můžu udělat, než se pustíme do práce?"

Joanna zakoulela na Deborah očima.

"Mohly bychom prozkoumat ten vinný sklípek, o kterém jste mluvil," připomněla mu Deborah.

"Dobrý nápad," souhlasil Spencer a jen stěží se mu podařilo vyslovit d. Suterén, až na několik slabých žárovek, vypadal, jako by zůstal od poloviny devatenáctého století nedotčený. Neomítnuté Žulové kvádry, které tvořily základy, pokrývala tmavá plíseň. Přepážky vyrobené z hrubě otesaných dubových latěk držely pohromadě pomocí obrovských, primitivních železných hřebů. Na podlaze byla špina. Vzduch byl vzhledem k mnoha blátivým loužím chladný a vlhký.

"Radši počkám tady na schodech," pronesla Joanna, když se rozhlédla po matně osvětlené jeskyni, ale Deborah se navzdory svým vysokým podpatkům hrnula dopředu.

Bála se, že Spencer ve svém podnapilém stavu sestup po schodišti nezvládne. Několikrát ho musela podepřít, aby neupadl.

Ukázalo se, že vinný sklep je jen jednou z mnoha příčkami oddělených kóji, na jejichž hrubě otesaných dveřích visely obrovské staré zámky. Spencer vytáhl z županu klíč o velikosti vlastního palce a petlici odemkl. Ve sklípku se nacházelo půl tuctu beden s vínem nahodile umístěných na provizorních policích. Spencer nezaváhal. Otevřel první bednu a vytáhl z ní tři láhve. "To bude stačit," usoudil. Aniž se obtěžoval opět zamknout, s láhvemi v podpaží odvrátil se zpátky ke schodům.

"Úplně jsem si zničila ty boty od Fayvy," postěžovala si Deborah Joanně, když šplhaly po schodišti nahoru.

V kuchyni Spencer vylovil otvůrku a všechny tři láhve kalifornského cabernetu otevřel. Ze skřínky vytáhl tři široké sklenice na víno a Deborah se nabídla, že je odnese ke stolu. Spencer je zavedl do obývacího pokoje. Uvelebil se uprostřed pohovky a ukázal ženám, aby se každá posadila z jedné strany. Pak nalil víno a rozdál sklenice.

"Není špatné. Vůbec není špatné," pronesl po prvním doušku. "A teď k věci! Jak začneme?" rozesmál se. "Ještě nikdy jsem nic podobného nezažil."

"Myslím, že bychom si nejdříve měli dát trochu vína," prohlásila Deborah. "Ještě je brzo."

"Připíjím na tuhle noc!" zvolala Joanna. Zdvihla sklenici a všichni udělali totéž.

Dívky opět dokázaly přimět Spencera k řeči jen pouhým dotazem na jeho dětství. Tahle prostá otázka odstartovala dlouhý monolog připomínající Horatia Algera. Zatímco Spencer mluvil, vydatně se posilňoval vínem. Stejně jako v restauraci si podle všeho nevšiml, že se obě alkoholu téměř nedotkly.

Když společně vyprázdnili jednu a půl láhve vína a příběh Spencerova dětství a mládí dospěl ke studiu na univerzitě, Deborah mu skočila do řeči a zeptala se Joanny, jestli by s ní mohla na chvíli mluvit.

Joanna souhlasila a obě poodešly stranou. Spencer je sledoval svými modrými očima s velkým zájmem a nedočkavostí.

"Máš nějaký nápad?" zeptala se Deborah tiše. Vzhledem k rockové hudbě v pozadí byla přesvědčená, že ji Spencer nemůže slyšet. "Ten chlap nasává jako houba. Ale zatím je to vidět jenom na očích a v obličejích."

"Nic mě nenapadá, až na..."

"Až na co?" zeptala se Deborah. Začalo se jí zmocňovat zoufalství. Bylo skoro devět hodin a chtěla se jet domů vyspat. Byla unavená a zítra je čekal důležitý den.

"Požádej ho, ať se převleče do něčeho pohodlnějšího, jako je třeba hedvábný pyžamo nebo něco takového. Tohle otřepaný klišé by mohlo zabrat, a jestli na to skočí, znamená to, že nechá gatě s peněženkou v ložnici, kde se k nim můžu dostat."

"Jinými slovy, že ho budu muset nějak zabavit, až na sobě nebude mít kalhoty," zasténala Deborah.

"Mám ti připomenout, že tohle všechno byl tvůj nápad?" vybuchla Joanna.

"Dobře, dobře," chlácholila ji Deborah. "Hlavně se uklidni! Ale když začnu křičet, hned mi příběhneš na pomoc."

Když se vrátily, Spencer se na ně nedočkavě zadíval. Deborah zkusila strategii, kterou navrhla Joanna. Spencer na to zareagoval významným úsměvem. Přikývl a pokusil se vstát. Ženy mu okamžitě přiskočily na pomoc.

"Jsem v pořádku," protestoval. Nakonec se zvedl sám a lehce se zakymácel. Pak se zhluboka nadechl, upřel zrak na schodiště a nejspíše k němu zamířil. Ženy sledovaly, jak se cestou přes obývací potáčí a vrávorá, jako by neměl tušení, kde se v daný okamžik nacházejí různé části jeho těla.

"To, co jsem před chvílí řekla, беру zpátky," oznámila Deborah.

"Vino na něj konečně zapůsobilo."

Když Spencer narazil do konzolového stolku a shodil na zem několik malovaných vojáčků, obě sebou trhly. Navzdory kolizi se udržel na nohou a pokračoval v cestě ke schodišti. S rukama na obou zábradlích

krácel mnohem jistěji než v otevřeném prostoru. Po chvilce zmizel nahoře.

"A teď mi řekni, co uděláme, až se vrátí dolů," hlesla Deborah zoufale. "Podle toho, co bude, nebo nebude mít na sobě, možná už nebude mít chuť nám dál o sobě vykládat."

"Jakmile sejde dolů, omluvím se, že jdu do koupelny," plánovala Joanna. "Ty ho prostě nějak zabavíš."

"V kuchyni je zadní schodiště," upozornila ji Deborah. "Tudy by ses měla dostat do ložnice."

130 131

"Viděla jsem ho," přisvědčila Joanna. "Vyřídím to, jak nejrychleji to půjde."

"To bych ti radila," varovala ji Deborah. Bezděčně si snažila stáhnout kratičké šaty níž, aby jí zakrývaly větší část stehů, ale dosáhla jedině toho, že se jí nebezpečně zvětšil výstřih. "Jistě si dokážeš představit, že si v tomhle oblečení připadám poněkud zranitelná."

"U mě soucit nehledej."

"Díky," odsekla Deborah. "Pojď si sednout, necítím nohy."

Ženy se posadily a probraly Spencerův životní příběh. Když to téma vyčerpaly, začaly se domlouvat, jak budou zítra postupovat, pokud se jim podaří zmocnit se Spencerovy modré přístupové karty.

"Musím se za každou cenu propašovat do servrovně, abych mohla vytvořit přístup k nepovoleným souborům," prohlásila Joanna. "David tvrdil, že to zabere zhruba patnáct minut. Jakmile to zařídím, můžeme se k informacím o našich vajíčkách dostat z jakéhokoli počítače na pracovišti nebo z domova."

"Vezmeme si s sebou mobily," navrhl Deborah. "Tak tě budu moct varovat, kdyby někdo šel."

"To není špatnej nápad," souhlasila Joanna.

Deborah se podívala na hodinky. "Jak dlouho se už Casanova nahoře převléká do něčeho pohodlnějšího?"

Joanna pokrčila rameny. "To nevím. Pět deset minut."

"Ať si pospíš, sakra," rozčílila se Deborah. "Jsem tak utahaná, že kdybych si lehla na tuhle pohovku, okamžitě usnu."

"Jsem na tom stejně," připojila se Joanna. "To je ten časovej posun."

Těla pořád fungují podle italského času." \

"A navíc jsme od Šesti vzhůru."

"To máš pravdu," souhlasila Joanna. "Hele! Co budeš zejtra dělat v laboratoři, až budeš čekat, než se dostanu do servrovně?"

"Ráda bych se dozvěděla, k čemu to skvělé vybavení skutečně používají," prozradila Deborah. "Chci zjistit, na čem pracují, což znamená vypátrat, jak to s těma Nikaragujkami doopravdy je."

"Budeš opatrná, slibuješ?" požádala ji Joanna. "Ať uděláš cokoli, nesmí to ohrozit náš plán, dokud nedostaneme informace, o který nám skutečně jde."

"Dám si pozor," slíbila Deborah. Znovu se podívala na hodinky.

"Panebože! Co si to tam na sebe obléká, trikot Supermana?"

"Nějak mu to trvá," přitakala Joanna.

"Co budeme dělat?"

Joanna znovu pokrčila rameny. "Nepodíváme se nahoru? Co když Je svlečený úplně do naha a někde na nás číhá?" ..-; wv

"Proboha! To je ale příšerná představa," zhrozila se Deborah.

"Opravdu si to myslíš? A co pak udělá, vyskočí a zařve ha? Ten chlap měl co dělat, aby se vůbec udržel na nohou."

"Hele," napadlo najednou Joannu, "co když usnul?"

"To by bylo skvělé a podle mě se to klidně mohlo stát, Během tří hodin do sebe nalil dvě martini a tři a půl láhve vína."

"Tak se podíváme nahoru, ale ty půjdeš první!"

"Díky, kámo."

Zamířily k patě schodiště. Přestože hudba hrála mnohem tišeji než předtím, neslyšely seshora žádný hluk. Bok po boku se sunuly po schodech nahoru a na podestě zaváhaly. Objevily se před nimi několikery

zavřené dveře, i když na konci chodby zahlédly jedny pootevřené. Na koberec v hale dopadalo slabé světlo. Kromě hudby dole všude panovalo ticho.

Deborah Joanně naznačila, aby šla za ní, a se stísněným pocitem v žaludku se vydala k otevřeným dveřím. Když k nim dorazily, spatřily před sebou velikánskou ustlanou postel. Jediné světlo vycházelo z otevřených dveří do koupelny, která se nacházela vzadu.

Po Spencerovi nebylo nikde ani stopy.

"Kde sakra je?" zašeptala Deborah našťavaně. "Copak si s náma hraje na schovávanou?" vzpomněla si na Joannin předchozí nápad.

"Neměly bysme se podívat do dalších místností?" navrhl Joanna.

"Ještě se kouknu do koupelny." napadlo Deborah.

Neudělaly ani tři kroky, když Joanna najednou pevně stiskla Deborah v podpaží.

"Neděs mě!" postěžovala si Deborah.

Joanna ukázala směrem k posteli. Na opačné straně spatřily Spencerovy nohy uvězněné ve stažených nohavicích. S jistým rozechvěním postel obešly a podívaly se na podlahu. Spencer, s košilí napůl svlečenou a kalhotami shrnutými ke kotníkům, ležel rozvalený na zemi.

Očividně tvrdě spal a hlasitě oddychoval.

"Vypadá to, že upadl," poznamenala Joanna.

Deborah přikývla. "Podle mě si v tom spěchu přišlápnul kalhoty, a jakmile se ocitl v horizontální poloze, usnul jako špalek."

"Myslíš, že si něco udělal?"

"To pochybuju," prohlásila Deborah. "Do hlavy se o nic uhodit nemohl a koberec je měkřejší."

"Fakt se do toho pustíme?"

132 133

"Děláš si srandu?" opáčila Deborah. "Samozřejmě že se do toho pustíme. Určitě se nevzbudí." Sklonila se nad ležícím mužem a po krátkém prošacování mu vytáhla z kapsy peněženku. Spencer se nepohnul.

Peněženka byla nesmírně objemná. Deborah ji otevřela a začala se probírat v jejím obsahu. Modrou přístupovou kartu objevila až v jedné z přihrádek za kreditními kartami. "To je dobře, že ji má takhle schovanou," pochvalovala si. Podala ji Joanně, opět se sklonila nad Spencerem a zastrčila mu peněženku zpátky tam, kde ji našla.

"Proč je to dobře?" zeptala se Joanna.

"Protože to znamená, že ji nepoužívá moc často," vysvětlila Deborah.

"Nechceme přece, aby zjistil její ztrátu dřív, než budeme mít šanci ji použít. Tak dělej! Najdi ty klíče od auta a schovej je, ať odtud můžeme vypadnout."

"Vypadnout odtud je to nejlepší, co tě za celý den napadlo."

prohlásila Joanna. "A co máš pořád s těma klíčema? Přinejmenším dvanáct hodin bude spát jako dřevo, a až se probudí, určitě si nebude chtít hned sednout za volant."

Kurt Hermann zíral na polaroidovou fotografii nové zaměstnankyně Georginy Marksové. Držel ji ve své pevné ruce pod stolní lampou se stínítkem ze zeleného skla. Jak tak studoval její tvář, vzpomněl si na její smyslné tělo s nadry, která jí málem přetékala z výstřihu, a na sukni, jež jí sotva zakrývala zadničku. Vzbuzovala v něm odpor; byla urážkou jeho fundamentalistického smýšlení.

Kurt svým pomalým, rozhodným způsobem položil fotku na stůl vedle snímku další nové zaměstnankyně Prudence Heatherlyové. Byla naprosto jiná - očividně žena, která žila podle božích příkázání.

Kurt seděl ve své kanceláři v opuštěném strážním domku, kde často trávil večery. Vedle kanceláře měl provizorní tělocvičnu, v níž mohl vylepšovat svou svalnatou, dokonale vypracovanou postavu. Záměrně se vyhýbal společnosti. A život v areálu zdejší kliniky mu to usnadňoval zejména proto, že se ústav nacházel v malém městě, které mu nemělo co nabídnout.

Kurt pracoval pro Klinikou Spencera Wingatea něco přes tři roky.

To zaměstnání mu báječně vyhovovalo, protože bylo natolik zajímavé

a proměnlivé, aby ho nenudilo, a přesto ne tak náročné, aby ho vyčerpávalo. Díky zkušenostem z armády měl pro práci v bezpečnostní službě víc než skvělou kvalifikaci. Do armády vstoupil hned po střední škole a dostal se ke speciálním jednotkám, kde byl vycvičen pro tajné operace. Naučil se zabíjet holýma rukama stejně jako nejrůznějšími zbraněmi a nikdy ho kvůli tomu netrápilo svědomí.

Vstup do armády nebyl jeho prvním seznámením s vojenskou mašinerií. Kurt, který vyrostl v rodině vojáka, nikdy jiný život nepoznal.

Jeho otec sloužil ve speciálních jednotkách; byl velice přísný a od ženy i od syna vyžadoval naprostou poslušnost a perfekcionismus. Kurt zažil v dětství několik ošklivých okamžiků, ale rychle se z nich poučil. Pak otce koncem války ve Vietnamu zabili při jedné kambodžské operaci, která je dodnes považována za tajnou. K jeho zděšení se matka po otcově smrti vrhla do řady milostných románek a nakonec se provdala za zženštilého pojišťovacího agenta.

Armáda Kurtovi vyhovovala. Dokázala ocenit jeho schopnosti a názory a vždy vyžehlila menší konflikty se zákonem, do kterých se Kurt kvůli svému agresivnímu chování občas dostal. Kurt nedokázal tolerovat spoustu věcí, ale nejvíc ze všeho nesnášel prostituci a homosexualitu v jakékoli podobě a nepatřil k lidem, kteří by se báli jednat podle svých zásad.

Kurtovi všechno vycházelo až do doby, než ho poslali na Okinawu.

Na tom prokletém ostrově, jak přiznával, se mu věci vymkly z rukou.

Kurt se pomalu předklonil a opět se zadíval Georgině do očí. Na Okinawě potkal spoustu žen, jako byla ona. Vlastně tolik, že cítil svatou povinnost jejich počet snížit. Jako by k němu promluvil sám Bůh. Zbavit se jich bylo snadné. Někde na opuštěném místě se s nimi pomiloval a pak, když projevíly tolik morální zkaženosti, že po něm požadovaly peníze, je zabil.

Nikdy ho nechtyli ani neobvinili, ale nakonec na něj ukázaly nepřímé důkazy. Armáda ten problém vyřešila tím, že ho na základě plánu prezidenta Clintona na snížení počtu vládních zaměstnanců, který, jak se posléze ukázalo, se týkal hlavně armády, a ne administrativy, propustila. O pár měsíců později Kurt odpověděl na inzerát Kliniky Spencera Wingatea a nastoupil na tohle místo.

Kurt zaslechl, jak se brána se skřipěním otevřela a tunelem projelo auto. Odstrčil židli od stolu, došel k oknu a roztáhl žaluzie. Rozeznal zadní světla nového modelu chevroletu, který odjížděl po šterkové cestě. Podíval se na hodinky.

Když žaluzie opět zatáhl, Kurt se vrátil ke stolu. Pohlédl na nyní důvěrně známou tvář mladé ženy. Viděl to auto přijet krátce po Wingateovi a sledoval je k jeho domu. Nebyl padlý na hlavu, aby netušil, co se bude za zavřenými dveřmi dít. Okamžitě se mu vybavily náležité

134 135

pasáže z bible, a zatímco si je přeříkával, sevřel ruce v pěst. Bůh k němu opět promluvil.

Kapitola 11

10. květen 2001

07:10 hod.

Když obě dívky zamířily na severozápad, zpátky do Bookfordu, který opustily před pouhými devíti hodinami, bylo další nádherné, svěží jarní ráno. Obě byly velice unavené.

Na rozdíl od předchozího rána se nevzbudily samy od sebe a z postele je muselo vytáhnout nepříjemné zvonění budíku.

Když včera večer dorazily domů, ačkoli po ničem jiném netoužily, ani jedna si nešla lehnout. Deborah si šla vyčistit boty, které si u Spencera ve sklepe umazala od bláta. Nějakou dobu jí také trvalo, než si připravila věci na další den; opožděně si uvědomila, že si bude muset vzít stejné šaty, protože všechno její oblečení bylo naprosto jiného stylu, jinak by mohla vzbudit podezření, že není tou, za kterou se vydává.

Joanna zavolala Davidu Washburnovi, aby jí přesně zopakoval, co má udělat, až se dostane do technologické místnosti. Nakonec ji přemluvil, aby k němu přijela, že jí půjčí jeden ze svých hackerských programů. Řekl jí, že čím déle o tom přemýšlel, tím víc je přesvědčený, že dokonce i ke konzole v servrovně bude potřebovat heslo, aby klávesnice začala fungovat. Ukázal jí, jak se program používá, a přinutil ji, aby si postup několikrát zopakovala, dokud si nebyl jistý, že to zvládne levou rukou. Než se dostala domů, bylo dlouho po půlnoci a Deborah už dávno tvrdě spala.

Protože byly utahané, jely mlčky a nepřítomně poslouchaly z rádia ranní talkshow. Když dorazily k bráně kliniky, Deborah, která dnes řídila, vytáhla svou magnetickou kartu. Brána se bez problému otevřela a ženy vjely dovnitř. Protože to ráno přijely mezi prvními, na parkovišti bylo spousta volných míst. Deborah si vybrala jedno nedaleko hlavního vchodu, "Nebojíš se, že potkáš Spencera?" zeptala se Joanna. "Ani ne. Vzhledem ke kocovině, kterou nepochybně bude mít, si myslím, že ho tu dneska neuvidíme."

"Snad máš pravdu. Navíc si toho ze včerejší noci asi stejně moc nepamatuje."

"Tak hodně štěstí," rozloučila se s ní Deborah.

"Tobě taky," odpověděla Joanna.

"Zapomněla jsem se zeptat, jestli sis vzala mobil."

"Mám ho. A ty?"

"Jasně! A dokonce jsem si dobila baterky. Tak jdeme na to!"

136 137

Obě odhodlaně a s nemalou mírou úzkosti vystoupily z auta a vešly do budovy. Podle pokynů, které obdržely předchozí den, navštívily nejdřív Helen Mastersonovou a vyplnily ještě několik formulářů.

Spadl jim kámen ze srdce, že se přes noc neobjevil nějaký zádrhel s falšovanými čísly jejich sociálního pojištění.

Po odchodu z Heleniny kanceláře se rozdělily; Joanna zamířila do oddělení Christiny Parhamové, které se nacházelo jen o tři kóje dál, a Deborah přešla hlavní chodbu, aby se ohlásila u Megan Finniganové. Joanna nevěděla, jak na sebe Christinu upozornit. Žena seděla u stolu, zády k otevřenému vstupu do své kóje. Joanna nejprve zatukala na stěnu přepážky, ale protože byla vyrobena z materiálu pohlcujícího hluk, vedoucí administrativního oddělení ten tichý zvuk neslyšela.

Joanna se tedy rozhodla zavolat na ženu jménem

Christina si Joannu pamatovala ze včerejšího setkání v jídelně.

V rohu stolu měla navíc položenou kopii Joannina dotazníku,

"Pojďte dál a posaďte se, Prudence!" vyzvala ji Christina. Ze židle stojící těsně u stolu přemístila nějaké dokumenty. "Vítejte na klinice."

Joanna se posadila a zadívala se na vedoucí administrativního oddělení. Žena vzhledem připomínala Helen Mastersonovou: honosila se stejnou rozložitou postavou a rukama jako lopaty, které naznačovaly, že její přímí předkové byli zřejmě farmáři. Měla vlídný obličej s přirozeně růžovými tvářemi, které na širokých lících kostech vyhlížely jako doteky tvářenky.

Christina Joanně stručně vyličila, co se od ní čeká a jaké budou její první úkoly. Jak Joanna předpokládala, měla ukládat vstupní data kliniky pro fakturování. Christina jí oznámila, že pokud bude jejich spolupráce probíhat k oboustranné spokojenosti, v nejbližší budoucnosti jí přibudou další povinnosti.

"Nějaké otázky?" zeptala se Christina.

"Je možné si v pracovní době odskočit na kávu?" zajímala se Joanna. Nejistě se usmála. "Asi to vypadá, jako bych se vás hned první den ptala na volno, ale ráda bych to věděla."

"To je velice rozumná otázka," odpověděla Christina. "V tomto ohledu nemáme žádné předpisy a necháváme to na svobodné volbě našich zaměstnanců. Důležité je, aby byla práce hotová. Obecně řečeno, většina lidí si vybere půlhodinku ráno a další půlhodinku odpoledne, buď najednou, nebo si přestávky rozdělí na několik kratších intervalů."

Na oběd je vyhrazeno také půl hodiny, ale znovu připomínám, nijak na tom netrváme."

Joanna přikývla. Představa, že bude mít celou půlhodinu volno, se jí zamlouvala, zejména když ji mohla zkoordinovat s Deborah. Využije ji, až se bude snažit dostat do servrovny. Kdyby se jí to nepodařilo, musela by se o to pokusit o polední přestávce.

"Ráda bych vás upozornila, že zde máme nekuřácké pracoviště," pokračovala Christina. "Pokud kouříte, musíte opustit budovu."

"Nekouřím," uklidnila ji Joanna. "To není problém."

"V dotazníku píšete, že dokonale ovládáte práci s počítačem," poznamenala Christina. "Takže předpokládám, že vás nemusím s naším systémem seznamovat. Je velice přehledný a navíc jsem se dozvěděla, že jste už mluvila s Randym Porterem."

"Myslím, že v tomhle ohledu žádné další informace nepotřebuju," přitakala Joanna.

"Pak se tedy můžete pustit do práce," prohlásila Christina. "Mám pro vás připravený počítač a přihrádku plnou korespondence."

Christina zavedla Joannu do kóje u stěny sousedící s hlavní chodbou.

Pracoviště se nacházelo na opačné straně od oken. V kóji byl standardní kovový stůl, kartotéční skříň, dvě židle a odpadkový koš. Na stole ležela přihrádka na zpracovanou dokumentaci, která byla plná až po okraj, přihrádka na dokumentaci nezpracovanou, klávesnice s obrazovkou, myš a telefon. Stěny přiček byly naprosto holé.

"Asi to není právě nejpříjemnější pracovní prostředí, Prudence," připustila Christina. "Ale můžete si přinést jakoukoli výzdobu a trochu si to tady zútulnit."

"To je v pořádku," namítla Joanna. Položila si kabelku na stůl a usmála se na vedoucí.

Pak Christina Joannu představila dalším spolupracovnícím, které seděly v sousedních kójích. Vypadaly mile a přátelsky a ochotně natahovaly ruce přes přepážky ve výši hrudníku, aby se s Joannou pozdravily.

"Tak to bychom měly," prohlásila Christina. "Z mé strany je to zatím všechno. A nezapomeňte! Kdykoli budete potřebovat poradit, jsem vám k dispozici."

Joanna poděkovala, a když Christina odcházela, krátce jí zamávala.

Pak se otočila ke stolu, vytáhla z kabelky mobilní telefon a okamžitě vytočila Deborahino číslo. Ozvala se schránka, takže usoudila, že Deborah se stále ještě seznamuje snovým pracovištěm. Nechala jí vzkaz, aby co nejdřív zavolala.

Potom se Joanna posadila ke klávesnici. Když vložila modrou kartu do otvoru, na obrazovce se objevilo okno s žádostí, aby zadala nové heslo. Joanna použila slovo Anago; byl to název její oblíbené restaurace

138 139

v Bostonu. Jakmile se dostala do sítě. Joanna strávila čtvrt hodinku zjišťováním, jaký typ přístupu má. Jak předpokládala, byl velice omezený a údaje o dárkyních, které ji zajímaly, zůstaly nedosažitelné. Poté se Joanna začala konečně věnovat přeplněné přihrádce. Bylo v jejím zájmu vložit do počítače co nejvíc údajů, aby ji v případě, že by se jí naskytla příležitost dostat se do servrovny, nikdo nehledal kvůli neodvedené práci.

Joanna nemusela pracovat dlouho, aby pochopila, kolik peněz dokáže klinika vydělat, a to jí prošla pod rukou pouze malá část lékařských předpisů z toho rána. Přestože netušila, kolik co stojí, dospěla k závěru, že léčba neplodnosti je nesmírně výnosný obor podnikání.

Deborah přikývla pokaždé, kdy to bylo třeba, takže se zdálo, že soustředěně poslouchá. Seděla v miniaturní kanceláři Megan Finniganové hned vedle hlavní laboratoře. Všechny čtyři stěny lemovaly police plné příruček, odborných laboratorních publikací a volných štosů papíru. Vedoucí laboratoře byla hubená žena s prošedivělými vlasy neurčité barvy, které jí neustále padaly do očí. Každou minutu a půl se strojovou pravidelností pohodila hlavou, aby se neposlušných

pramínků v obličej znavila.

Když Deborah ten tik sledovala, měla co dělat, aby nevstala, nechýtila ji za ramena a neřekla jí, aby přestala.

Deborah si nemohla pomoci, ale když jí žena stručně vysvětlila práci v laboratoři, bloudila myšlenkami jinde. Přemítala, jak si vede Joanna.

"Máte k tomu nějaké otázky?" zeptala se z ničeho nic Megan.

Deborah, jako by ji nachytala na hruškách, se prudce napřímila.

"Snad ani ne," odpověděla chvatně.

"Dobře," prohlásila Megan. "Kdyby vám nebylo něco jasné, víte, kde mě najít. Teď vás předám do rukou jedné z našich nejzkušenějších laborantek. Jmenuje se Maureen Jeffersonová. Zsvětí vás do přenosu jader."

"To zní zajímavě," opáčila Deborah.

"A nakonec," dodala Megan, "bych vás chtěla požádat, abyste do laboratoře nosila rozumnější obuv."

"Prosím?" podívala se Deborah nevinně. Podívala se na své vysoké boty, které přes včerejší útrapy vyhlížely báječně. "Je na nich snad něco špatného?"

"Řekněme, že jsou nevhodné," prohlásila Megan. "Nechci, abyste uklouzla na dlažbě a zlomila si nohu."

"To bych taky nechtěla," přitakala Deborah.

"Jsem ráda, že si rozumíme," usmála se Megan. Vrhla krátký pohled na Deboražinu sukni, která jí odhalovala téměř celé nohy, ale mlčela. Místo toho vstala a Deborah ji následovala.

Maureen Jeffersonová byla dvaadvacetiletá Afroameričanka, jejíž barva pleti připomínala kávu se spoustou šlehačky. Na nose měla pár roztomilých pih. Nosila krátce střižené vlasy, takže si mohl každý všimnout její působivé sbírky náušnic. Vysoce vyklenuté obočí jí dodávalo neustále udivený výraz.

Megan je představila a odešla. Zatímco Megan kráčela hlavní uličkou pryč, Maureen mlčela a jen potřásla hlavou. Teprve potom, co nadřizená zmizela ve své kanceláři, se dívka otočila k Deborah: "To je dílo, co?"

"Trochu mi připomíná kolovrátek," poznamenala Deborah.

"Určitě tě důkladně poučila o úklidu laboratoře."

"Ani nevím," opáčila Deborah. "Moc jsem neposlouchala."

Maureen se rozesmála. "Myslím, že spolu budeme dobře vycházet.

Jak ti mám vlastně říkat, Georgina?"

"Georgina," přisvědčila Deborah. Kdykoli se tímhle jménem představila, vždycky se jí rozbušilo srdce.

"Mně známi říkají Mare," oznámila Maureen.

"Tak pro mě budeš taky Mare," prohlásila Deborah. "Díky."

"Ale teď se už pustíme do práce. Mám tu biokulár, takže můžeme sledovat stejný objekt. Přinesu pár vajíček z inkubátoru."

Když Mare odešla, Deborah vytáhla mobil a zapnula ho. Zjistila, že má vzkaz, ale místo aby si ho vyslechla, vytočila Joannino číslo.

Joanna se okamžitě ozvala.

"Tys mi volala?" zeptala se Deborah.

"Jo, ale nechala jsem ti vzkaz, abys mi cinkla."

"Jak to jde?"

"Nudný, ale dá se to přežít," odpověděla Joanna. "Hned jsem vyzkoušela, jestli mám přístup k údajům o dárkyních, ale bohužel."

"To mě nepřekvapuje."

"Kolem jedenáctý si vyberu půlhodinovou přestávku. Můžeme se vidět?"

"Kde?"

"Třeba u pítka na hlavní chodbě u dveří do servrovny."

"Budu tam," slíbila Deborah. Ukončila hovor a strčila telefon zpátky do batůžku. Zatímco mluvila s Joannou, prohlížela si laboratoř.

V místnosti, do které by se vešlo dobrých padesát lidí, jich zahlédla jen pět. Bylo zřejmé, že klinika očekávala prudký rozvoj.

140 141

Když se Mare vrátila, nesla v ruce přikrytou Petriho misku, která obsahovala malé množství roztoku. Pouhým okem byla tekutina průzračná

a jednolitá, ale ve skutečnosti se skládala ze dvou vrstev.

Povrch tvořil film z minerálních olejů a pod ním se nacházela trocha živného roztoku, který obsahoval přibližně Šedesát ženských vajíček. Mare se posadila na jednu stranu biokuláru a ukázala Deborah, aby si sedla na stoličku naproti. Zapnula osvětlení a ultrafialové světlo.

Obě ženy se sklonily k okulárům.

Celou další hodinu Deborah sledovala názornou demonstraci, jak za pomoci mikropipet provést přenos jádra. Nejprve bylo třeba odstranit jádra z vajíček. Poté pod vnější buněčný obal vajíček vložily mnohem menší dospělé buňky. Celá operace vyžadovala jistou dávku zručnosti, ale Deborah si ji rychle osvojila a po hodině to uměla téměř stejně tak dobře jako Mare.

"Tahle várka je hotová," prohlásila Mare. Zvedla hlavu od mikroskopu a protáhla si strnulé svaly na šíji. "Musím říct, že ses to naučila dřív, než jsem čekala."

"Díky vynikající instruktorce," zalichotila jí Deborah. Taký se protáhla. Jemné ovládání mikropipet vyžadovalo takové soustředění, že měla všechny svaly napjaté.

"Dojdu ti pro další Petriho misku a tuhle várku, kterou jsme spolu udělaly, zanesu cestou na fúzi," oznámila Mare. "Nevidím důvod, proč bys nemohla dělat samostatně. Obvykle to trvá den dva, než se člověk zaučí, ale ty už to zvládáš jako profík."

"Moc mě nepřechval," usmála se Deborah. "Ale můžeš mi něco prozradit?"

Jaký to jsou vlastně vajíčka? Kravský nebo prasečí?"

Deborah už pár ženských gamet různých živočišných druhů, ať už na mikrofotografiích nebo na vlastní oči v laboratoři na Harvardu, viděla. Věděla, že až na velikost, v níž se mohly výrazně lišit, se lidským překvapivě podobají.

Z velikosti vajíček, se kterými právě pracovala, usoudila, že jde o vajíčka prasnic, protože měla dojem, že kravská jsou mnohem větší.

Ale byla to pouze její domněnka.

"Ani to, ani to," namítla Mare. "Všechny jsou lidský."

Ačkoli Mare odpověděla na její dotaz věcným způsobem, ta informace Deborah zasáhla jako rána kladivem. Celou tu hodinu pracovala s buňkami, ale že by mohlo jít o lidská vajíčka, ji ani jednou nenapadlo. Při té představě se roztřásla, hlavně proto, že kdysi dostala za jedno vajíčko zapláceno pětáctýřicet tisíc dolarů!

"Víš jistě, že to jsou lidský vajíčka?" vypravila ze sebe Deborah.

"Na beton," přisvědčila Mare. "Alespoň tak jsem to pochopila."

"Ale co tu vůbec děláme?" zajíkla se Deborah. "Komu ty vajíčka patří?"

"Do toho nám nic není," opáčila Mare. "Pracujeme prostě na klinice, kde se léčí neplodnost. Pomáháme klientkám přijít do jiného stavu."

Pokřčila rameny. "Jsou to vajíčka a buňky našich klientek."

"Ale při přenosu jádra vlastně provádíme klonování," namítla Deborah.

"Jestli to jsou lidský buňky, klonujeme lidi!"

"Technicky možná," souhlasila Mare, "ale ve skutečnosti jde o součást postupu při pokusech s embryonálními kmenovými buňkami. Na soukromých klinikách, jako je tahle, je povolený provádět výzkum kmenových buněk na odpadním materiálu, který se nepoužívá k léčbě a je určený k likvidaci. Nedostáváme od státu žádnou podporu, takže nikdo, kdo s tímhle bádáním nesouhlasí, nemusí mít pocit, že na něj přispívá ze svých daní. A nezapomeň: Jde o nadbytečný gamety a klientky, který ty gamety poskytly, daly k jejich použití souhlas."

A co je ještě důležitější, nedovolujeme, aby se z buněk vzniklých splynutím vyvinuly skutečný embryo. Kmenové buňky se likvidují ve stadiu blastocysty, tedy ještě před buněčným dělením."

"Chápu," pronesla Deborah a přikývla, i když si tím vůbec nebyla jistá.

Na takovou situaci nebyla připravená a naprosto ji vyvedla z míry.

"Hele, uklidni se!" chlácholila ji Mare, když si všimla jejího rozrušení. "O nic nejde. Už to děláme pár let. Je to v pořádku! Fakt!"

Deborah opět přikývla, přestože nevěděla, co si o tom všem ve skutečnosti myslet.

"Přece nepatříš k těm náboženským cvokům, nebo jo?" zeptala se Mare.

Naklonila se k Deborah a zadívala se jí do očí.
Deborah zavrtěla hlavou. Alespoň tím si byla jistá.
"Díkybohu," oddychla si Mary. "Protože výzkum kmenovejch buněk je budoucností medicíny. Ale to ti snad nemusím vysvětlovat."
Vstala ze stoličky. "Přinesu další vajíčka," dodala. "Jestli chceš, můžeme si o tom pak ještě popovídat."
"Fajn," souhlasila Deborah, vděčná za chvilku k přemýšlení.
Položila si lokty na stůl a podepřela si bradu dlaněmi. Se zavřenýma očima se snažila vymyslet, jak by mohla klinika k tolika vajíčkům určeným ke zničení přijít. Odhadla, že jich s Mare už takových padesát šedesát zvládly, a to den teprve začínal. Vzhledem k tomu, co věděla o hyperstimulaci vaječníků, jí bylo jasné, že odtud vítr nefouká. Při stimulaci cyklu docházelo k vytvoření zhruba deseti vajíček, z nichž se většina používala k oplodnění in vitro.
"Ááá, slečna Marksová," uslyšela za sebou Deborah. Současně ji

142 143

někdo zaklepal na rameno. Otočila se, a přestože seděla, dívala se doktoru Paulu Saundersovi přímo do očí. "Rád vás vidím a musím říct, že vám to sluší stejně jako včera."
Deborah se podařilo usmát.
"Jak se vám líbí práce v laboratoři?"
"Je moc zajímavá," odpověděla Deborah.
"Slečna Jeffersonová vám zřejmě ukazuje, jak na to," usoudil Paul.
"Patří mezi naše nejzkušenější laborantky, takže jste v téměř stejně dobrých rukou, jako kdybych vás dneska ráno, jak jsem původně plánoval, zaučoval já."
Deborah přikývla. Ta ješitnost jí připomněla Spencera a přistihla se při myšlence, zda to není charakterový rys typický pro všechny specialisty na léčbu neplodnosti.
"Předpokládám," pokračoval Paul, "že vám nemusím vysvětlovat, jak důležitá tahle práce pro naše klientky i pro budoucnost medicíny všeobecně je."
"Slečna Jeffersonová mi řekla, že vajíčka, u kterých jsme prováděly přenos jádra, jsou lidská," odvážila se Deborah. "Nemusím snad říkat, že mě to překvapilo, protože vím, jak jsou tahle vajíčka vzácná."
"Říkala, že si je tím jistá?" zeptal se Paul. Jeho bledá tvář zrudla hněvem.
"Myslím, že použila slova skoro jistá," přisvědčila Deborah.
"Jsou to vajíčka prasnic!" prohlásil Paul. Nepřítomně si prohrábl vlasy. "V poslední době děláme hodně pokusů na prasatech. Víte, čím se náš výzkum v současné době zabývá?"
"Slečna Jeffersonová se zmínila o kmenových buňkách," odpověděla Deborah.
"To je jeho součást," přitakal Paul. "Jistě významná součást, ale ne nejdůležitější. Právě teď mě nejvíc zajímá, jak cytoplazma vaječné buňky mění naprogramování jádra buňky dospělé. To je základem současných klonovacích technik zvířat. Znáte přece způsob, jakým vytvořili Dolly."
"Samozřejmě," přitakala Deborah a lehce se odtáhla. Jak bylo patrné ze silícího ruměnce na jeho jinak bledých tvářích, Paul se dostával do varu. Postupně se k Deborah nakláněl čím dál víc, takže při vyslovení tvrdé souhlásky cítila na kůži závan vzduchu z jeho úst.
"V biologii jsme na úžasné křížovatce," horoval Paul a ztišil hlas, jako by jí sděloval nějaké obchodní tajemství. "Máte štěstí, slečno Marksová! Nastoupila jste k nám ve vzrušujícím a převratném období. Stojíme na hranici mnoha epochálních objevů. Můžete mi něco prozradit? Vysvětlila vám Helen Mastersonová náš plán, který zaměstnancům zajistí přednostní právo na odkup cenných papírů?"
"Myslím, že ne," odpověděla Deborah. Byla už zakloněná Jak nejdál se odvážila, aby ze stoličky nespadla.
"My, jako vedení kliniky, chceme, aby ze zlatého dolu, kterým se tahle oblast výzkumu brzy stane, mohli těžit všichni," pokračoval Paul nadšeně. "Takže nabízíme všem našim vynikajícím zaměstnancům

předkupní právo na nákup akcií, zejména těm, kteří se podílejí na laboratorní fázi této činnosti. Jakmile dosáhneme prvního úspěchu a zveřejníme ho, pravděpodobně v *Nature*, nabídneme své akcie na burze. Klinika Spencera Wingatea se změní ze soukromé společnosti, jejíž akcie vlastní pár lidí, ve veřejně obchodovatelnou firmu. Předpokládám, že si dokážete představit, co to s hodnotou cenných papírů udělá."

"Podle mě půjde nahoru," poznamenala Deborah. Paul byl už tak blízko, že mu zírala přímo do černých panenek. V tu chvíli jí došlo, proč jeho oči vypadají tak zvláště. Nejenže měla každá duhovka lehce odlišnou barvu, ale kvůli bílé sklěře ve vnitřních koutcích vypadal, jako by lehce šilhal.

"Ob-rov-sky!" přitakal Paul pomalu a důrazně. "Což znamená, že se ze všech stanou milionáři; tedy z těch, kteří budou vlastnit akcie. Takže je důležité, aby všechno zůstalo pod pokličkou." Paul, aby svá slova zdůraznil, si tradičním gestem naznačujícím ticho položil prst na rty. "Utajení je vrcholně důležité. Proto chceme, aby naši lidé, zejména zaměstnanci laboratoře, bydleli v areálu kliniky, a nevidíme rádi, když se příliš důvěrně stýkají s někým mimo náš ústav. Přirovnáváme naše úsilí k manhattanskému projektu, když vznikala atomová bomba.

Vyjadřuju se dost jasně?"

Deborah přikývla. Paul trochu couvl, přesto na ni stále upíral svůj nehybný, bezvýrazný pohled. Konečně se mohla na stoličce narovnat.

"Věříme, že o tom, co tu děláte, nebudete s nikým mluvit," pokračoval Paul. "Je to ve vašem vlastním zájmu." Lehce zaváhal.

"Můžete se na mě spolehnout," prohlásila Deborah, protože pochopila, že čeká na odpověď.

"Nechceme, aby nás předběhl někdo jiný," dodal Paul. "Ne po tolika měsících usilovné práce. A samozřejmě víme, že přímo tady, v bostonské oblasti, pracuje na podobném výzkumu mnoho jiných ústavů."

Deborah opět přikývla. Dobře zdejší biotechnologický průmysl znala, zejména proto, že se zanedlouho měla ucházet o práci ve firmě Genzyme.

144 145

"Můžu se vás na něco zeptat?" odvážila se Deborah otázky.

"Samozřejmě," přisvědčil Paul. Dal si ruce v bok a zhoupl se na podpatcích. Ten postoj spolu s houštinou tmavých vlasů připomněl Deborah přezdívkou, kterou v souvislosti s jeho osobou použila Helen Mastersonová: Napoleon.

"Zajímají mě ty pomocné síly z Nikaraguy. Zdá se, že jsou všechny ve stejném měsíci těhotenství. Jak je to možné?"

"Zatím bych to nazval, že nám pomáhají," prohlásil Paul. "Není to nijak důležité a rád vám to někdy později podrobně vysvětlím."

Paul odtrhl zrak od Deborah a kradmo se rozhlédl po laboratoři.

Když se ujistil, že si jich nikdo nevšimá, znovu k ní obrátil pozornost.

Než se jí tentokrát zadíval do očí, rychlým pohledem sklouzl po jejích dlouhých nohou v punčochách a hlubokém výstřihu. Ta kratičká prohlídka Deborah neunikla.

"Moc rád jsem si s vámi popovídal," pronesl Paul ztišeným hlasem.

"Nestává se mi často, že bych poznal člověka, ze kterého vyzáruje inteligence a s nímž mám tolik společných zájmů."

Deborah musela zadržet smích. Jasně si vzpomněla na stejně nezapnou poznámku o společných zájmech, kterou vyslechla od Spencera. a intuitivně cítila, že povede k témuž konci. Paul ji nezklamal.

Zhluboka se nadechl a dodal: "Moc by mě potěšilo, kdybych vám mohl vzrušující bádání, na kterém pracuji, včetně té záležitosti týkající se nikaragujských zaměstnankyň, popsat podrobněji, ale bylo by to vhodnější někde v soukromí. Nechtěla byste se mnou dneska povečeřet? I když klinika leží daleko od civilizace, kousek odtud je velice příjemná restaurace."

"Nejmenuje se náhodou Stodola?" zeptala se ironicky Deborah.

Pokud Paula překvapilo, že ji Deborah zná, nedal to na sobě znát.

Místo toho začal okamžitě bájit o její skvělé kuchyni, o romantickém interiéru a o tom, jak by tam Deborah rád zavedl. Potom navrhl, že po večeři by mohli jet k němu, kde by ji seznámil s výsledky některých převratných pokusů, které na klinice probíhají.

Deborah se musela opět ovládnout, aby nevybuchla smíchy. Paulova nabídka, že jí ukáže záznamy výzkumů, jí připomněl klasickou variantu s pozváním na sbírku motýlů. Deborah neměla zájem jít s tím otravou na večeři, i když ji zdejší výzkum hluboce zajímal. Odmítla jeho pozvání a stejně jako předchozí den se Spencerem se vymluvila na Joannu. K jejímu překvapení zareagoval Paul téměř stejně jako jeho šéf a navrhl jí, aby se Joanna v době, kdy spolu budou večeret, zajela podívat do města. Deborah napadlo, jestli je megalomanie pro kariéru odborníka na léčbu neplodnosti předpokladem, nebo jejím důsledkem. S lítostí opět odmítla.

"A co třeba koncem týdne?" žadonil Paul. "Nebo přes víkend? Mohl bych za vámi přijet do Bostonu."

Deborah zachránil před Paulovým prohlubujícím se zoufalstvím Marein návrat. Než doktora Saunderse uctivě pozdravila, položila Petriho misku na stůl a připravila vzorek pod mikroskop.

"Tak jak si vede naše nová zaměstnankyně?" zeptal se Paul a s překvapivou hbitostí se vrátil ke svému obvyklému blahosklonnému chování.

"Skvěle," odpověděla Mare. "Je pro tu práci jako stvořená. Podle mě si s ní už poradí sama."

"To mě těší," usmál se Paul. Pak Mare požádal, jestli by si s ní nemohl promluvit mezi čtyřma očima. Mare souhlasila a oba odkráčeli o několik laboratorních stolů dál, aby je Deborah neslyšela.

Deborah předstírala, že je zaujatá novou Petriho miskou, ale koutkem oka sledovala jejich rozhovor. Celou dobu mluvil pouze Paul. Jak bylo patrné z jeho důrazné gestikulace, zřejmě jí něco vytýkal.

Jeho monolog netrval déle než minutu a potom se vrátili k Deborah.

"Uvidíme se později, slečno Marksová," pronesl Paul stroze. "Zatím vám držím palce!"

"Trochu ti s tím ještě pomůžu," prohlásila Mare a usadila se naproti Deborah.

Deborah přiložila oči k mikroskopu a několik dalších minut ženy společně připravovaly vaječné buňky, aby je Deborah mohla začít zbavovat DNA. U první skupiny vajíček začaly tím, že je všechna přesunuly na jednu stranu. Mare jí vysvětlila, že se to tak dělá proto, aby na žádné nezapomněla. Když byly hotovy, Mare se narovнала.

"Můžeš pokračovat," vybídla ji, což byla první slova, která po Paulově odchodu pronesla. "Hodně štěstí! Jestli se budeš potřebovat na něco zeptat, stačí zavolat. Budu dělat u vedlejšího stolu na další várce."

Deborah neuniklo, že se k ní Mare chová s nápadnou rezervovaností. Když laborantka vstala, Deborah si odkašlala: "Promiň. Nevím, jak ti mám vysvětlit tu..."

"Tak mi radši nic nevysvětluj," přerušila ji Mare. "Mám spoustu práce," odsekla a zamířila k sousednímu stolu.

"Způsobila jsem ti nějaké průšvihy?" zavolala za ní Deborah. "Protože jestli jo, tak mě to moc mrzí."

Mare se otočila. Její výraz se trochu uvolnil. "Ty za to nemůžeš. Prostě jsem se spletla."

146 147

"V čem?"

"S těma vajíčkama," vysvětlila Mare. "Jsou to prasečí vaječný buňky."

"Jo tak," utrousila Deborah. "Doktor Saunders mi to už říkal."

"Fajn! Ale teď už musím pracovat." Mare ukázala na další mikroskop, který si předtím rozsvítila. Neurčitě se usmála a odešla.

Deborah ji chvíli sledovala, jak si připravuje všechno potřebné. Pak se sklonila k okulárům mikroskopu. Zírala do zorného pole, na jehož levé straně se nacházela drobná, zvrásněná kolečka obsahující fluoreskující shluk DNA, ale tentokrát se nedokázala na svůj úkol

soustředit.

Místo toho přemýšlela o druhu vajíček. Navzdory Paulovu a Mareinu ujištění o opaku byla Deborah přesvědčená, že se dívá na masu lidských vaječných buněk.

Za půl hodiny Deborah enukleovala více než polovinu vajíček pod objektivem mikroskopu. Protože si potřebovala od soustředěné práce odpočinout, narovnála se a unaveně si promula oči. Když je otevřela, vyděšeně sebou trhla. Byla tak ponořená do svých myšlenek, že neslyšela nikoho přijít, a překvapilo ji, když nad sebou spatřila zkroušený obličej Spencera Wingatea. Matně si všimla, že Mare také zvedla hlavu a na tváři se jí objevil obdobně překvapený výraz.

"Dobré ráno, slečno Marksová," pozdravil Spencer o něco ochraptělejším hlasem než předchozí den. Měl na sobě dlouhý bílý lékařský plášť profesora a bílou naškrobenou košili se střízlivou hedvábnou kravatou. Jediným důkazem prozrazujícím, že se předchozí noc opil, byly červené oči protkané žilkami.

"Mohl bych s vámi chvíli mluvit?" zeptal se Spencer.

"Samozřejmě," odpověděla Deborah s lehkou stísněností v útrobách. V prvním okamžiku ji napadlo, že se jí přišel zeptat na svou modrou kartu, ale ihned tu myšlenku zapudila jako nepravděpodobnou. Zvedla se ze stoličky, protože se domnívala, že si ji chce Spencer vzít někam stranou. Pohled na Mare jí prozradil, že je žena zaujatě pozoruje.

Spencer ukázal k jednomu oknu a Deborah k němu zamířila. Spencer ji následoval.

"Chci se vám omluvit za včerejší večer," pronesl Spencer. "Doufám, že jsem vás moc nenudil. Obávám se, že od té doby, co jsme dorazili ke mně, si toho moc nepamatuju."

"Vůbec jste nebyl nudný," prohlásila Deborah a nuceně se zasmála ve snaze celou situaci zlehčit. "Naopak jste byl nesmírně zábavný."

"Nejsem si jistý, jestli to neříkáte jen tak," poznamenal Spencer.

148 149

"Samozřejmě, z mého hlediska je nejhorší to, že jsem propásl příležitost."

"Abych se přiznala, moc vám nerozumím."

"Víte," pokračoval Spencer a ještě o trochu ztišil hlas, "s vámi a vaší spolubydlící Penelopou." Významně zamrkal.

"Už chápu!" vyhrkla Deborah, protože jí došlo, na co naráží; mluvil o té směšné představě, že stráví noc ve třech. Zčista jasna ucítila potřebu Spencera odpálkovat stejně jako před chvílí Paula, ale držela jazyk za zuby. Místo toho pronesla: "Jmenuje se Prudence."

"Jistě," přitakal Spencer a pleskl se dlaní do čela. "Nechápu, proč si nedokážu to její jméno zapamatovat."

"Ani já ne," opáčila Deborah. "Ale díky za tu omluvu za včerejšek, i když nebyla vůbec nutná. Ale teď už musím pokračovat v práci."

Deborah udělala krok zpátky ke svému stolu, ale Spencer jí překřížil cestu, takže se musela zastavit.

"Napadlo mě, že bychom to mohli dneska večer zkusit ještě jednou," vykoktal. "Slibuju, že nebudu tolik pít. Co vy na to?"

Deborah se mu upřeně zadívala do blankytně modrých očí. Hledala vhodnou odpověď, ale vzhledem k pramalé účtě, kterou k němu cítila, nedokázala žádnou najít. Když si vzpomněla na hádku, které byla včera mezi Spencerem a Paulem svědkem, dostala najednou chuť mu oznámit, že si už domluvila schůzku s jeho zřejmým sokem, a ještě tak vystupňovat jejich vzájemnou nevraživost. Usoudila, že by ho tím za daných okolností stoprocentně odrovnala. Ale ovládla se. Vzhledem k tomu co se s Joannou snažily zjistit, by nebylo prozíravé udělat si ze zakladatele kliniky nepřítele.

"Nemá smysl, abychom jeli dvěma auty," dodal Spencer, když Deborah zaváhala. "Kolem Čtvrt na šest bych vás vyzvedl na parkovišti."

"Dneska ne, Spencere," odmítla Deborah co nejpříjemnějším tónem.

"Tak tedy zítra?" navrhl Spencer.

"Ozvu se vám," slíbila Deborah. "Joanna... chci říct Prudence i já se potřebujeme vyspat." Deborah cítila, jak ji zaplavuje horko, a věděla, že rudne. Spletla se ve jméně poprvé za celou dobu, co byly na klinice, ale nemělo se to stát před Wingatem.

"Tak třeba o víkendu," naléhal Spencer, který si zřejmě jejího přeréknutí nevšímal. "Co vy na to?"

"To by snad šlo," souhlasila rychle Deborah a snažila se, aby to znělo vstřícně. "Sobota by nám vyhovovala víc, protože další den nemusíme brzy vstávat."

"Naprosto s vámi souhlasím," připojil se Spencer. "Mohli bychom si přispát."

"Spát celé dopoledne, to zní skvěle," přitakala Deborah neurčitě.

"Přímá linka ke mně je 888," pronesl Spencer s dalším lascivním mrknutím. "Už se těším, až mi zavoláte."

"Ozvu se," slíbila Deborah, i když ve skutečnosti neměla v úmyslu nic takového udělat.

Spencer vyšel z laboratoře. Deborah sledovala, jak odchází, pak se obrátila k Mare a všimla si, že ji laborantka stále pozoruje. Deborah pokrčila rameny, jako by chtěla naznačit, že nechápe, co tu šéf kliniky pohledával. Přitáhla si stoličku a podívala se na hodinky. Díkybohu, za chvíli se sejdou s Joannou a mohly by se pokusit získat informace, kvůli kterým sem přišly.

Kapitola 12

10. květen 2001

10:55 hod.

Kolem jedenácté Joanna cítila k lidem zaměstnaným v administrativě mnohem větší úctu než dřív. Pracovala sice s maximálním nasazením, aby toho udělala co nejvíc, ale po pravdě řečeno ukládání dat bylo daleko únavnější, než se domnívala.

Celou dobu se musela soustředit, aby se nespletla, a nedokázala si představit, že by se takhle měla živit den co den, tři sta pětadesát dní v roce.

Přesně pět minut před jedenáctou Joanna vstala a protáhla se. Usmála se na sousedku v sousední kóji, která když uslyšela rachocení Joanniny židle, se také zvedla. Žena působila vlezle a celé dopoledne k Joanně pravidelně nahlížela. Jmenovala se Gale Overlooková - Vichřice Nahlíživá - což Joanně připadalo příhodné.

Joanna si plán důkladně promyslela; věděla, čím začne. Protože se měla za chvíli sejit s Deborah, popadla kabelku, ve které měla disketu s hackerským programem, mobil a Wingateovu modrou kartu.

Uličkou mezi kójemi se pustila k místu, kde seděl správce sítě.

Doufala, že ho najde u sebe, a to z jednoho prostého důvodu: Pokud bude na svém pracovišti, nemůže být v servrovně.

Před chvílí, v záchvatu hrůzy, že ji v servrovně někdo chytí, Joanně došlo, že pravděpodobně jediný člověk, který tam občas chodí, je Randy Porter. Proto usoudila, že když bude u sebe, nemusí se ničeho bát.

Jakmile minula jeho kóji, spadl jí kámen ze srdce. Seděl u svého počítače. Zabočila doleva a zamířila na hlavní chodbu. Deborah už na ni na dohodnutém místě čekala. Asi šest metrů od nich se nacházely dveře do chodbičky vedoucí k technologické místnosti, označené cedulí VSTUP ZAKÁZÁN.

"Doufám, že jsi prožila stejně zajímavý dopoledne jako já," prohodila Deborah, když k ní Joanna došla a napila se z fontánky.

"Asi jako když sleduješ lézt slimáka," prohlásila Joanna. Rozhlédla se po chodbě, aby se ujistila, že si jich nikdo nevšímá. "Nic se nestalo, ale já na druhou stranu nechtěla, aby se něco stalo."

"Máme další dvě pozvánky na večeri do Stodoly," pochlubila se pyšně Deborah.

"Kdo tě pozval tentokrát?"

"Spencer Wingate. A pozval nás, ne jen. mě."

"Ty už jsi s ním mluvila?" \

"Samozřejmě. Přišel za mnou do laboratoře, aby se omluvil za včerejší noc, a pak škemral, abysme si to zopakovali. Oznámila jsem mu, že už něco mám, ale ty že seš volná."

"Moc vtipný!" odsekla Joanna. "Jak vypadal?"

"Na to, co vypil, celkem slušně," připustila Deborah. "Myslím, že si z toho večera moc nepamatoval."

"To je pochopitelný," přitakala Joanna. "O modrý kartě jste se doufám nebavili." <j.; <

"Nepadlo o ní ani slovo."

"A to druhý pozvání?"

"Sám velký Paul Saunders! Dovedeš si představit jít s ním na večeři?"

"Jen v záchvatu sebenenávisti," prohlásila Joanna. "Ale tentokrát nevěřím, že byla řeč i o mně. Moc dobře si vzpomínám, jak se na tebe včera v kanceláři hladově díval."

Deborah to nepopřela. Krátce se rozhlédla po chodbě, aby se přesvědčila, že si jich nikdo nevšimá. "Tak jdeme na to," pronesla tišším hlasem.

"Napadlo tě v souvislosti s naším útokem na servrovnů něco obzvlášť chytrého?"

"Jo," přitakala Joanna. Taky ztišila hlas a vyličila Deborah, co si myslí o Randy Porterovi.

"Dobřej postřeh," pochválila ji Deborah. "Abych se ti přiznala, není mi moc jasný, jak můžu dávat bacha. Když není ze servrovnů zadní východ, i kdybych ti zavolala, že někdo jde, stejně se odtud nedostaneš."

"Máš pravdu," přikývla Joanna. "Takže jediný, co musíš udělat, je, cinknout mi, když Randy Porter odejde od svého počítače. Jak se zvedne, prozvoníš mě. Jakmile uslyším telefon, okamžitě odtud vypadnu."

"Zní to celkem rozumně," konstatovala Deborah. "Chceš to udělat hned teď?"

"Jo," odpověděla Joanna. "Když to z nějakýho důvodu nevyjde, můžeme to o polední přestávce zkusit znovu. Kdyby se to zase nepodařilo, zbejvá nám ještě jedna možnost odpoledne. Jinak to budeme muset odložit na zejtřek."

"Nebud' malomyslná," pokárala ji Deborah. Naťukala si na klávesnici telefonu Joannino číslo. "Zejtra si už na sebe tyhle šaty neobleču!"

"Cestou jsem se zašla podívat, jestli je Randy u sebe," informovala ji Joanna. "Byl tam. Myslím, že je na internetu, což by ho mělo na chvíli zabavit."

"Máš všechno, co potřebuješ?"

Joanna poklepala na kabelku. "Mám tu program, Davidovy instrukce a Wingateovu modrou kartu. Jen doufejme, že karta funguje, nebo budeme tam, kde jsme byli."

"Měla by fungovat," ujistila ji Deborah. "Já teď půjdu na vaše oddělení a ty tu počkej. Jestli bude Randy pořád sedět na zadku u svého počítače, zavolám ti a nechám telefon dvakrát zazvonit. To bude znamení, že se do toho můžeš pustit."

Na okamžik si stiskly ruce. Pak Deborah chvatně vyrazila po chodbě k administrativnímu oddělení. Když dorazila ke dveřím, zastavila se a ohlédla se. Joanna byla pořád u pítka a s rukama v podpaží se opírala o zeď. Zamávala na ni a Deborah její gesto opětovala.

Deborah si nedokázala přesně vybavit, kde Randy Porter v bludišti připomínajícím mřížku, které vzniklo ve starém nemocničním oddělení, sedí. Po tom, co rychle prošla kolem několika kóji, o kterých si myslela, že by mohly patřit jemu, ale nepatřily, začala prostor prohledávat systematictěji. Nakonec kóji objevila a s radostí zjistila, že Randy stále sedí před svým monitorem. Téměř se neodvážila na obrazovku podívat, ale měla dojem, že hraje nějakou videohru.

Deborah sáhla do kabelky a vytáhla odtud mobil. Protože měla Joannino číslo už připravené, zmáčkla tlačítko TALK. Přiložila si telefon k uchu, a když slyšela, že dvakrát zazvonil, stiskla END. Potom vrátila telefon do tašky.

S jedním okem upřeným na kóji Randyho Portera se loudala po hlavní

chodbě. Nikde neviděla ideální místo, kde by se mohla zastavit a nebudit pozornost. Nakonec musela neustále přecházet sem a tam. Jakmile dostala od Deborah znamení, Joanna přepnula telefon z hlasitého vyzvánění na vibrační. Přestože zvonění čekala, vyděšeně sebou škubla. Naposledy nenápadně zkontrolovala chodbu, aby se ujistila, že se nikdo nedívá, a co nejrychleji prošla dveřmi s cedulí VSTUP ZAKÁZÁN do krátké chodbičky za nimi. Jakmile se za ní dveře zavřely, všimla si, že lapá po dechu, jako by uběhla sto metrů. Srdce jí bušilo až v krku a trochu se jí točila hlava. Z ničeho nic ji ochromila skutečnost, že podniká něco nedovoleného. Joanna si opožděně uvědomila, že na podobná dobrodružství není stavěná; ve skutečnosti byla realizace úkolu psychicky mnohem náročnější než jeho plánování. Joanna se zády opřela o dveře vedoucí na hlavní chodbu a několikrát se zhluboka nadechla. Kontrolované dýchání v kombinaci s krátkou konejšivou samomluvou ji dokázalo uklidnit natolik, že byla schopná pokračovat. Nejistě se vydala kupředu, zpočátku pomalu, ale

152 153

když nevolnost zmizela, její sebedůvěra postupně rostla. Dorazila ke dveřím do servrovy. Naposledy se ohlédla, pak sáhla do kabelky a vytáhla z ní Wingateovu modrou přístupovou kartu. Chvatně ji protáhla snímacím zařízením. Pokud cítila nepatrnou obavu, že karta nebude fungovat, po mechanickém cvaknutí se uklidnila. Joanna otevřela dveře. Vzápětí byla uvnitř a chvatně zamířila ke konzole obslužného počítače.

Ze všeho nejvíc miloval Randy Porter na počítačích hry. Mohl je hrát celý den, a když se večer vrátil domů, sedl si k nim zase. Bylo to jako droga. Někdy chodil spát až ve tři ve čtyři hodiny ráno, protože na internetu se vždycky našel někdo, kdo byl vzhůru a byl ochoten si zahrát. Dokonce i ve 03:00 nebo 04:00 hodiny ráno ho štválo, že se musí od počítače zvednout, a udělal to jen proto, aby další den v práci nevypadal jako živá mrtvola.

Výhodou jeho zaměstnání na Klinice Spencera Wingatea bylo, že si mohl ke hrám sednout v pracovní době. To byl velký rozdíl oproti minulosti, kdy sem nastoupil přímo z Massachusettské univerzity. Musel obětovat dlouhé hodiny, aby propojil počítače kliniky on-line. A pak tu byl požadavek na co nejspolehlivější zabezpečení. Znamenalo to spoustu práce navíc, a dokonce i nějaké odborné konzultace. A nakonec musel vytvořit webovou stránku: Trvalo mnoho měsíců, než ji dal dohromady a potom upravil tak, aby byli všichni spokojeni. Ale teď už všechno běželo jako dobře promazaný stroj, což znamenalo, že neměl skoro nic na práci. Jedinou jeho povinností bylo odstranit příležitostnou závadu softwaru nebo hardwaru. A dokonce i k těmhle potížím většinou docházelo kvůli neschopnosti některých zaměstnanců, kteří neměli tušení, že udělali nějakou neuvěřitelnou hloupost. Samozřejmě jim to Randy nevěšel na nos. Choval se vždy zdvořile a předstíral, že je chyba v počítači.

Randy obvykle zahajoval den u počítače ve své kóji. S pomocí programu Windows 2000 Active Directory zkontroloval, zda všechny systémy fungují normálně a zda jsou všechny terminály zamčené. To mu obvykle zabralo asi patnáct minut.

Po přestávce na kávu se vrátil ke svému počítači a pustil se do hraní her. Aby se vyhnul vedoucí administrativního oddělení Christině Parhamové, často se stěhoval k počítačům, které nikdo nepoužíval. Proto ho bylo těžké zastihnout, ale nikdy kvůli tomu neměl žádné problémy, neboť si všichni mysleli, že někde opravuje nějakou závadu. Desátého, května v 11:11 dopoledne byl Randy zabráný do zápasu na život a na smrt s úskočným, talentovaným protivníkem s přezdívkou SCREAMER. Hra Unreal Tournament patřila v současné době k Randyho nejoblíbenějším. A právě teď se ocitl v napínavém rozhodujícím okamžiku, kdy buď on zabije SCREAMERA, nebo SCREAMER jeho. Randymu se potily dlaně vzrušením, ale pokračoval ve hře v hlubokém přesvědčení, že mu jeho zkušenost a obratnost pomůžou zvítězit.

Z ničeho nic uslyšel nečekané pípnutí. Randy ve své ergonomické židli doslova nadskočil. V pravém dolním rohu obrazovky se otevřelo malé okno. V něm nálehavě blikala slova: NEOPRÁVNĚNÝ VSTUP DO TECHNOLOGICKÉ MÍSTNOSTI. Než na tu výzvu mohl zareagovat, Randy uslyšel zvuk osudného výstřelu, který opět obrátil jeho pozornost k hlavnímu oknu. Ke svému zklamání spatřil virtuální strop.

O vteřinu později se na obrazovce objevila tvář jeho soupeře, který ho se škodolibým úsměvem pozoroval. Pochopil, že ho SCREAMER zabil, trvalo Randyho mozku ještě míň času než procesoru Pentium 4.

"Krucí!" zaklel Randy. Bylo to poprvé, co tenhle týden prohrál, a příšerně mu to zkazilo náladu. Podrážděně se podíval zpátky na blikající okno, které v tak kritickém okamžiku rozptýlilo jeho pozornost. Někdo byl v servrovně. Randy neměl rád, když tam někdo chodil a na něco sahal. Považoval ji za své území. Nikdo v ní neměl co prohledávat, pokud nešlo o servisní službu z IBM, a když se dostavila, bylo jeho povinností ji tam doprovodit.

Randy zavřel Unreal Tournamenl a zastrčil joystick za obrazovku, aby nebyl tak nápadný. Potom vstal. Bude se muset podívat, co se tam k sakru děje. Ať je to, kdo chce, může za to, že ho SCREAMER vyřídil. Když telefon začal vibrovat, Joanna ucítila srdce až v krku. Bojovala s panikou od okamžiku, kdy prošla vnějšími dveřmi servrovny. U klávesnice zjistila, že má prsty jako ze dřeva. I ty nejjednodušší úkony jí trvaly mnohem déle než obvykle, což její nervozitu a neohrabanost ještě zvyšovalo.

Protože zřejmě volala Deborah, Joanna věděla, že než se objeví Randy Porter, zbývají k odchodu ze servrovny pouze několik vteřin. Stále nemotornými prsty začala systém vypínat. Musela zavřít okna, která se na obrazovce objevila, ale pohybovala myši tak trhaně, že jí to trvalo celou věčnost. Konečně zmizelo poslední okno a monitor potemněl. Joanna chvatně nacpala hackerský program do kabelky; ještě nestačila vložit do mechaniky počítače cédečko. Telefon spustil jen

154 155

chvilíčku po tom, co se usadila u obslužné konzole, takže k tomu, aby získala přístup do systému, stačila udělat pouze několik prvních kroků.

V horečném chvatu sebrala kabelku ze stolu a vrhla se k východu. Ale v okamžiku, kdy pootočila kouli, zaslechla, že zaskřípaly vnější dveře do chodby. Joanna kouli v naprosté panice pustila a couvla zpátky do místnosti. Ocitla se v pasti. Protože neměla na vybranou, vrhla se za řadu vedle sebe postavených počítačů, z nichž každý byl velký asi jako mělká kartotéční skříň se čtyřmi zásuvkami. Za nejbližším z nich se schoulila do klubička. Sotva se to dalo považovat za ideální úkryt, ale nic jiného jí nezbývalo.

Joanně bušilo srdce jako zvon a měla pocit, že jakmile někdo vejde dovnitř, určitě ho uslyší. Doslova jí pulsovalo v uších. Cítila, jak se jí potí sevřené dlaně, které si tiskla k tvářím.

Marně se snažila vymyslet, co řekne, až ji dotýcný objeví.

Potíž byla, že neexistovalo nic, čím by mohla svou přítomnost ospravedlnit.

Od okamžiku, kdy vyšel ze své kóje a zamířil k technologické místnosti, Randy v duchu tiše zuřil. Mnohem víc ho naštvalo, že ho vyrušili ze hry, čímž umožnili SCREAMEROVI, aby ho zabil, než že někdo zabloudil do servrovny. Než dorazil na místo, přemýšlel spíš o tom, jak se vrátí ke hře a znovu vyzve protivníka na souboj, než že bude hulákat na člověka, který vstoupil na jeho území.

"Co se tu k sakru děje?" zeptal se Randy, když uviděl otevřené dveře servrovny a prázdnou místnost za nimi. Ohlédl se zpátky k vnějším dveřím na chodbu, které nechal pootevřené, a uvažoval, kudy mohl vešlelec servrovnu opustit. Ještě jednou zkontroloval vnitřek místnosti. Všechno bylo v pořádku. Pohlédl na konzoli. I ta byla ve stavu, v jakém ji minule nechal, protože na monitoru běžel spořič obrazovky. Uchopil dveře a pohnul s nimi v pantech sem a tam. Napadlo ho,

že když byl posledně v servrovně, možná dveře špatně zabouchl a ty se teď otevřely.

Randy pokrčil rameny a pečlivě dveře zavřel. Když uslyšel uklidňující cvaknutí, zkusil je znovu otevřít. Držely pevně na místě. Ještě jednou pokrčil rameny, obrátil se a chvatně vyšel na chodbu, aby se mohl co nejdřív vrátit do své kóje ke SCREAMEROVI.

"Už je to dobrý, už je to dobrý," opakovala Deborah chlácholivým tónem. Držela Joannu kolem ramen a snažila se ji uklidnit. Joanna tu a tam vzlykla a zachvěla se. Stály v laboratoři u okna, kde Deborah dopoledne hovořila se Spenccrem. Mare je viděla přicházet, ale zřejmě si všimla, že je Joanna rozrušená, a nechala je na pokoji.

Deborah Joannu prozvonila hned po tom, co se nad přepážkou náhle objevila Randyho hlava, a vzápětí muž rozčileně vyrazil z kóje.

Deborah musela stisknout tlačítko v běhu, protože Randy strašně pospíchal. Příšerně se vyděsila, protože zamířil přímo na hlavní chodbu a zabočil k servrovně. Dalším problémem bylo, že Joannu nikde neviděla a podvědomě tušila, že neměla dost času místnost opustit.

Když Randy došel ke dveřím s cedulí VSTUP ZAKÁZÁN a ihned v nich zmizel, maličká naděje, že se servrovně vyhne, kterou v sobě

Deborah chovala, se okamžitě rozplynula. Když došla ke dveřím, nevěděla, co má dělat. Protože nedokázala nic vymyslet, nepodnikla nic.

Uběhlo pár minut. Deborah váhala, jestli nemá dveře otevřít a pokusit se zasáhnout do situace, která za nimi vznikla. Dokonce si v duchu představovala, jak vtrhne dovnitř, popadne Joannu a odvede ji k autu. Po chvíli se však k jejímu neskonalému překvapení Randy znovu vynořil, sám a očividně mnohem klidnější, než když vcházel dovnitř.

Deborah se rychle sklonila a napila se z fontánky, aby mu nebylo divné, že se potlouká kolem. Randy prošel kolem ní a Deborah cítila, že zpomalil. Ale nezastavil se. Když se napřímila, Randy už byl daleko od ní. Kráčet zpátky chodbou, po které přišel, ale ohlížel se na Deborah. Jakmile zachytil její pohled, ocenil ji pochvalně vztyčeným palcem. Deborah zrudla. Došlo jí, že když se sklonila nad relativně nízkým pítkem, zřejmě mu předvedla značnou část pozadí.

"Nejsem na to stavěná!" prohlásila Joanna vztekle, zatímco se ji Deborah snažila uchlácholit, ačkoli nebylo hned jasné, na koho se vlastně zlobí. Pevně stiskla rty, ale chvěly se jí, jako by se měla znovu rozbřečet. "Myslím to vážně!"

Deborah ji dál uklidňovala.

"Nejsem na to stavěná," opakovala Joanna tišším hlasem. "Sesypala jsem se tam. Málem jsem se zbláznila."

"Já si myslím něco jiného," namítla Deborah. "Ať jsi udělala cokoli, vyšlo to. Neviděl tě. Jen klid! Seš na sebe moc přísná."

"Fakt si to myslíš?" Joanna se několikrát přerývaně nadechla.

"Přisáhám," odpověděla Deborah. "Každý jinej včetně mě by se na to vykašlal. Ale tys to nějak dokázala, takže jsme tady a můžeme se o to pokusit znovu."

"Ale já už se tam nevrátím," protestovala Joanna. "Na to zapomeň."

"Opravdu to chceš po všem tom úsilí, který jsme tomu věnovaly, zahodit?"

156 157

"Teď je řada na tobě," prohlásila Joanna. "Ty půjdeš do servrovny. A já budu hlídat."

"Kdyby to bylo možné, šla bych," přitakala Deborah. "Problém je, že neumím zacházet s počítači tak dobře jako ty. A i kdyby ses mi to pokusila natlouct do hlavy, garantuju ti, že bych to stejně zvorala." Joanna se podívala na Deborah, jako by se na ni zlobila.

"Lituju, ale jsem počítačovej ignorant," prohlásila Deborah. "Ale myslím si, že teď bysme to vzdávat neměly. Obě chceme zjistit, co se stalo s našimi vajíčkama, a navíc mi leží v hlavě ještě jedna věc."

"Předpokládám, že chceš, abych se zeptala, co to je," zamumlala Joanna.

Deborah letmo pohlédla na Mare, aby se ujistila, že se nesnaží

vyslechnout jejich rozhovor. Potom ztišila hlas a vyličila Joanně příhodu s lidskými alias prasečími vajíčky, která se jí ráno stala. Joannu ačkoli byla rozrušená, ta záležitost okamžitě zaujala. "To je divný," usoudila Joanna. Z Deborahina výrazu bylo zřejmé, že nepovažuje divný za dostatečně výstižný výraz. "Spíš neuvěřitelný," opravila ji. "Mysli! Zaplatili nám padesát tisíc dolarů za pul tuctu vajíček a pak jich dají řadový laborantce k dispozici několik stovek na den. Tím chci říct, že pokud jde o přenos jádra, jsem naprostej amatér. To je víc než divný." "Máš pravdu, je to neuvěřitelný," souhlasila Joanna. "Takže máme ještě další důvod, proč se dostat k jejich záznamům v počítači," pokračovala Deborah. "Chci zjistit, jaký výzkum tu provádějí a odkud berou všechny ty vajíčka." Joanna potřásla hlavou. "Možná je to vhodná motivace, ale chci tě na něco upozornit: Asi se už nedokážu přesvědčit, abych se tam vrátila." "Provedeme to líp než minule," přemlouvala ji Deborah. •• "To jsem zvědavá, jak," opáčila Joanna. "Podle mě vyskočil Randy ze židle přesně v okamžiku, kdy jsi otevřela dveře servrovy. To znamená, že je má napojený na svůj monitor. Podle mě je to logický. To nemohla být jen shoda náhod." "Zní to rozumně," souhlasila Joanna. "Ale k čemu nám to bude?" "Jednoduše to znamená, že musíme udělat něco víc, než ho jen sledovat, jak sedí v kóji," vysvětlila Deborah. "Musíme ho odtud vylákat a zabavit ho." Joanna přikývla a chvíli uvažovala, co Deborah právě řekla. "Chceš mi snad tvrdit, že máš připravený nějaký plán?" "Samozřejmě," přitakala Deborah s lišáckým úsměvem. "Když šel

158 159

před pár minutami po chodbě kolem mě a já byla skloněná nad pítkem, málem si vykroutil krk. Vzhledem k jeho chování by mě moc překvapilo, kdybych ho nedokázala v jídelně při obědě ulovit. Určitě ho dokážu chvíli zdržet. A ty, až dokončíš svou práci v servrovně, zavoláš mi, abys mě zachránila." Joanna opět přikývla, ale nebyla tím bezvýhradně nadšená, alespoň ne hned. "Určitě to vyjde," ujistila ji Deborah, protože vycítila její přetrvávající pochybnosti. "Vrať se na oddělení a zjisti, jestli je Randy u svého počítače. Pak jdi k sobě. Je mi fuk, jestli budeš pracovat, nebo ne, na tom nezáleží. Důležitý je, abys nepropásla Randyho, až půjde na oběd. Jakmile se zvedne, zavolej mi. Tak ho možná dokážu sbalit už cestou do jídelny, což by bylo jednodušší, než kdybych tam přišla a on už seděl někde u stolu. Jakmile se spolu začneme bavit a bude se to dobře vyvíjet, cinknu ti. V ten moment se odplížíš zpátky do servrovny a uděláš, co je třeba. Čím víc o tom přemýšlím, tím víc jsem přesvědčená, že je mnohem lepší to provést o polední přestávce. Bude to bezpečnější. Až budeš hotová, přijď rovnou do jídelny. Zachrániš mě a současně se najíš." "Říkáš to, jako by to byla procházka růžovým sadem," postěžovala si Joanna. "To taky bude, věř mi," ujistila ji Deborah. "Co si o tom myslíš?" "Podle mě to zní celkem rozumně. Ale co když se s ním začneš bavit a on najednou odejde? Dáš mi to vědět?" "Samozřejmě ti okamžitě zavolám," slíbila Deborah. "A nezapomeň! Jestli bude v jídelně, budeš mít spoustu času odtud vypadnout. To není, jako když seděl u sebe." Joanna několikrát za sebou přikývla. "Věříš už, že se tam dokážeš vrátit?" "Snad," hlesla Joanna. "Fajn!" pronesla Deborah. "Jdeme na to. Až přijdeš na oddělení a Randy nebude náhodou u sebe, radši mi zavolej. Jestli ho nenajdeme,

budeme muset změnit plán."

"Dobře!" souhlasila Joanna a snažila se sebrat odvahu.

Deborah sledovala, jak Joanna odchází. Věděla, že je její spolubydličí příšerně vyčerpáná, ale současně tušila, že se z toho rychle vzpamatuje.

Deborah věřila, že když jde do tuhého, může se na Joannu spolehnout.

Deborah se vrátila k mikroskopu a snažila se opět soustředit na práci.

Ale nešlo to. Na tak pečlivý úkol jako byla enukleace vaječných buněk, se cítila příliš nervózní. Navíc každou chvíli čekala telefonát se

zprávou, že Randy Porter není u sebe. Po pěti minutách se Deborah

zvedla a zamířila k Mare. Když žena ucítila její přítomnost, zvedla hlavu od mikroskopu.

"Chci se na něco zeptat," oznámila Deborah. "Kde ty vajíčka, se kterými děláme, berete?"

Mare ukázala palcem přes rameno. "Jsou z inkubátoru támhle na konci laboratoře."

"A jak se tam dostaly?"

Mare vrhla na Deborah pohled, který se nedal považovat za nepřátelský, ale také ne v žádném případě za vstřícný. "Máš moc zbytečných otázek."

"Jako každé začínající výzkumníky," namítla Deborah. "Když si jako vědec přestaneš klást otázky, je nejvyšší čas, abys odešla do penze nebo si našla jiný zaměstnání."

"Ty vajíčka se sem dopravují výtahem," odpověděla Mare. "Ale to je všechno, co vím. Nikdy jsem neměla odvahu ani chuť se na to zeptat."

"Kdo by to mohl vědět?" naléhala Deborah dál.

"Snad slečna Finniganová."

Randy se s rukama na opěradlech židle pomalu zvedal, aby se mohl rozhlédnout po oddělení. Chtěl vědět, jestli je Christina u sebe, a zároveň nestál o to, aby si ho všimla. Kdyby se celý napřímil, mohla by ho zpozorovat, ale při pomalém narovnávání se mohl zastavit v okamžiku, kdy spatří její velkou hlavu s lokny. Bingo! Byla u sebe a Randy se svezl zpátky na židli.

Když zjistil, že je vedoucí oddělení ve své kóji, ztlumil hlasitost počítačových reproduktorů. Přestože doma si pouštěl zvuk na maximum, na pracovišti se choval rozumně, zejména když Christina seděla jen pár přepážek od něho.

Potom Randy vytáhl joystick. Jakmile si ho umístil do své oblíbené pozice, uvelebil se na židli. Aby mohl při hře podat vynikající výkon, musel mít náležitě pohodlí. Když bylo všechno podle jeho představ, vzal do ruky myš a hodlal se napojit na internet. Ale v tu chvíli se zarazil. Něco ho napadlo.

Randy nejenže naprogramoval dveře technologické místnosti tak, aby dostal zprávu, když se otevrou, ale mohl také ze snímacího zařízení zjistit totožnost člověka, který kartu použil.

Randemu stačilo několik rychlých kliknutí myši, aby se dostal k příslušnému oknu. Čekal, že na konci seznamu spatří svoje jméno, protože byl servrovnu zkontrolovat po návštěvě Helen Mastersonové.

To by potvrdilo jeho podezření, že se dveře otevřely samy, protože je špatně zamknul. Ale k jeho překvapení jeho jméno na posledním místě nebylo. Stálo tam jméno doktora Spencera Wingatea, proslulého zakladatele kliniky, a vedle bylo uvedeno dnešní datum s časem 11:10 hodin.

Randy zíral na dobu vstupu se směsicí zmatku a nevěřícnosti. Jak je to možné, dumal. Protože bral svoje výkony při počítačových hrách vážně, pečlivě si ukládal přesné skóre triumfů i řidkých proher. Randy zmenšil současné okno a vyvolal na obrazovku údaj z posledního kola Unreal Tournamentu. Tady to bylo: SCREAMER ho dostal v 11:11.

Randy se zhluboka nadechl, s pohledem upřeným na monitor počítače se opřel do židle a v duchu si vybavil svůj nedávný úprk do servrovny.

Odhadl, že cesta mu mohla trvat maximálně jednu dvě minuty, což znamenalo, že do technologické místnosti dorazil kolem 11:12 nebo 11:13. Jestli se to odehrálo takhle, kde byl sakra doktor Wingate,

který tam vstoupil v 11:10? A jako kdyby nebylo těch záhad dost, proč za sebou při odchodu nezavřel dveře?

Děje se něco moc divného, napadlo Randyho, hlavně proto, že doktor

Wingate by si měl užívat penze někde na Miami, i když se k němu doneslo, že se snad vrátil na kliniku. Randy se poškrábal na hlavě a přemítal, co a jestli vůbec něco má dělat. Všechna narušení ochranného systému měl hlásit doktoru Saundersovi, ale Randy si nebyl jistý, zda vůbec k něčemu takovému došlo. Z jeho pohledu byl doktor Wingate nejvyšším šéfem celého ústavu, tak jak by mohl v souvislosti s ním mluvit o bezpečnostním selhání?

Pak Randyho napadlo něco jiného. Možná by si mohl promluvit s tím podivínským Kurtem Hermannem. Šéf bezpečnostní služby Randyho přiměl naprogramovat jeho počítač tak, aby stejně jako ten jeho zaznamenával všechny vstupy do servrovny. Tím pádem už Kurt o návštěvě doktora Wingatea v technologické místnosti věděl. Co šéf ostrahy nevěděl, bylo, že tam doktor pobyl jenom dvě minuty a nechal za sebou otevřené dveře. "Sakra!" vykřikl Randy nahlas. Tyhle starosti byly stejně nepříjemné jako práce. Ve skutečnosti si nepřál nic jiného, než pustit se znovu do boje se SCREAMEREM, a tak se naklonil dopředu a uchopil myš do ruky. "Slečno Finniganová!" zavolala Deborah. Stála ve dveřích kanceláře,

160 161

která patřila vedoucí laboratoře. Zaklepala na zárubeň, ale Megan Finniganová byla tak zabraná do práce na počítači, že ji neslyšela. Ze soustředění ji vytrhl až Deborahin výkřik a žena vyděšeně vzhledla. Pak chvatně vyčistila obrazovku.

"Měla jste zaklepat," vytkla jí.

"Klepala jsem," bránila se Deborah.

Žena pohodila hlavou, aby se zbavila neposlušných pramínků v obličejí.

"Promiňte. Mám moc práce. Potřebujete něco?"

"Řekla jste mi, že když se budu chtít na něco zeptat, mám za vámi přijít," připomněla jí Deborah. "Tak jsem tady."

"O co jde?"

"Zajímá mě, odkud pocházejí ty vajíčka, se kterými pracuju."

Zeptala jsem se Maureen, ale ta nevěděla. Chci říct, že jde o spoustu vajíček. Překvapilo mě, že jich máte k dispozici takové množství."

"Dostupnost vajíček je od počátku jedním z nejvíce omezujících faktorů našeho výzkumu," začala Megan vysvětlovat. "Tomuto úkolu jsme věnovali velké úsilí a nakonec se nám ho s významným přispěním doktora Saunderse a doktorky Donaldsonové podařilo vyřešit."

Výsledky tohoto objevu však nebyly dosud publikovány a jsou tedy považovány za tajné." Megan se shovívavě usmála a opět charakteristickým pohybem, který Deborah tak dráždil, pohodila hlavou.

"Až tu budete pracovat déle a ten problém vás bude stále zajímat, určitě vás s našimi úspěchy seznámíme."

"Už se nemůžu dočkat," utrousila Deborah. "A ještě něco: Jakého druhu jsou vajíčka, se kterými pracuju?"

Megan hned neodpověděla, ale pátravě se zadívala na Deborah. jako by se snažila uhádnout, co ji k té otázce vedlo. Mlčela tak dlouho, až se Deborah začala cítit nepříjemně.

"Proč se na to ptáte?" zeptala se Megan nakonec.

"Jak už jsem řekla, zajímá mě to," opáčila Deborah. Megan odpovídala na její jednoduché dotazy opět otázkami. Deborah pochopila, že jasnou odpověď nedostane, a rozhodla se odejít. Měla dojem, že kdyby se vyptávala dál, vzbudila by v Megan nežádoucí podezření.

"Nedokážu takhle z jedné vody načisto říct, na čem Maureen pracuje," vyhnula se Megan odpovědi. "Musela bych se podívat, ale právě teď na to nemám čas."

"Chápu," prohlásila Deborah. "Díky, že jste mi věnovala chvilku času."

"To nestojí za řeč," namítla Megan a neupřímně se usmála.

Deborah se ulevilo, když se vrátila k mikroskopu. Návštěva vedoucí laboratoře nebyl dobrý ani obzvlášť produktivní nápad. Deborah se opět pustila do práce, ale stačila enukleovat pouze jedinou vaječnou buňku, když ji opět přemohla zvědavost, ještě vybuzená krátkým rozhovorem s Megan. Stačilo, aby se podívala do mikroskopu, a musela uvažovat, odkud ty vaječné buňky, zejména pokud byly lidské, jak se domnívala,

pocházejí.

Deborah se napřímila a pohlédla na Mare, která ji ignorovala, což v zásadě dělala celou dobu od ranní výměny názorů s Paulem Saundersem o původu vajíček. Rychlým pohledem po obrovské laboratoři se Deborah ujistila, že jí nevěnuje pozornost ani nikdo z asi tuctu lidí, kteří se po laboratoři potloukali.

Uchopila kabelku, jako by si chtěla odskočit na záchod, zvedla se ze stoličky a vyšla na hlavní chodbu. Protože byla přesvědčená, že bude na klinice pracovat pouze tenhle jediný den, usoudila, že původ vajíček je příliš velkou záhadou, aby ji mohla ignorovat.

Nevěděla, jestli se jí to podaří vypátrat, ale rozhodla se, že dokud k tomu má příležitost, pokusí se zjistit co nejvíc.

Deborah kráčela chodbou směrem k centrální věži, dokud nedorazila k posledním z trojice dveří vedoucích z chodby do laboratoře.

Nakoukla dovnitř a spatřila daleko vzadu Mare skloněnou nad mikroskopem.

Po pravici měla Deborah inkubační místnost, kam Mare chodila pro Petriho misky plné vajíček. Přistoupila ke skleněným dveřím, tiše je otevřela a vklouzla dovnitř.

Vzduch tu byl teplý a vlhký. Velký nástěnný teploměr a vlhkoměr ukazovaly, že je v místnosti přesně 37 °C a stoprocentní vlhkost. Po obou stranách inkubátoru se táhly police s Petriho miskami. Na konci se nacházel jídelní výtah, ten ale ani zdaleka nepřipomínal svou počáteční funkci, kdy sloužil k dopravě jídla na oddělení ze suterénní kuchyně ústavu. Místo z tradičního dřeva byl vyroben z nerezů a měl skleněná dvířka a police. Na jídelní výtah byl příliš velký, asi jako prádelník na vysokých nohách. Navíc měl vlastní pomocné vytápění a zvlhčovač, které uvnitř zajišťovaly optimální teplotu a vlhkost.

Deborah se do výtahu opřela; chtěla zjistit, jestli s ním dokáže pohnout natolik, aby viděla do Šachty, ale stál pevně na místě. Bylo zřejmé, že jde o technicky náročné zařízení. Deborah o krok couvla a pozorně výtah studovala. Dospěla k závěru, že zadní část šachty tvoří zeď hlavní chodby.

Vyšla z inkubační místnosti a vrátila se na chodbu, aby zjistila, kde je výtah přibližně umístěn. Pak zamířila ke vzdálenému schodišti nedaleko protipožárních dveří vedoucích do centrální věže. Po starém

162 163

kovovém schodišti vyšplhala do třetího patra. Když otevřela dveře, vytřeštila oči.

Ačkoli si matně vzpomínala na slova doktorky Donaldsonové, že prostorná stará budova, až na malou část, kterou obsadila klinika, připomíná muzeum, něco takového nečekala. Jako by odsud někdy ve dvacátých letech devatenáctého století personál i pacienti odešli a opustili všechno, jak to stojí a leží. V potměšilé místnosti se nacházely staré stoly, pojízdná lůžka a starožitně vyhlížející kolečkové židle. Z viktoriánských osvětlovacích těles visely jako girlandy obrovské pletence drátů připomínající pavučiny.

Dokonce spatřila několik starých, ručně sázených výtisků Currieru a Ivesu, jak nakřivo visí na zdech.

Na podlaze ležela silná vrstva prachu a kousky omítky, která opadala z mírně klenutého stropu.

Deborah pevně zavřela ústa, a jak postupovala dál od schodiště, snažila se dýchat co nejpovrchněji. Dobře věděla, že organismy způsobující tuberkulózu i jiné nakažlivé mikroby, které kdysi bloudily sály, jsou dávno pryč, přesto měla pocit zranitelnosti a stísněnosti. Jakmile si udělala přibližnou představu, kde se nachází šachta výtahu, zamířila k nejbližším dveřím. Ani ji nepřekvapilo, že se ocitla v místnosti bez oken s přiborníky plnými ústavního nádobí a přístrojů, která sloužila jako přípravná. Dokonce tu stálo několik starých ohřívačů s pootevřenými dvířky. V pološeru vypadaly jako obrovská mrtvá zvířata s tlamami dokořan.

Dveře výtahové šachty se nacházely tam, kde předpokládala.

Otevíraly se vertikálně jako nákladní výtah, ale jakmile Deborah

zatáhla za roztřepenou plátěnou šňůru, pochopila, že je v nich zabudován bezpečnostní mechanismus a nevyklopí se, dokud výtah nepřijede nahoru. Deborah si otřela ruce od prachu, vydala se zpátky ke schodišti a pokračovala do čtvrtého a pátého, posledního patra. Všude to bylo stejné jako ve třetím. Vrátila se ke schodům a sešla do prvního poschodí.

Jakmile opustila schodištní šachtu, Deborah pochopila, že odtud vajíčka nepocházejí. První patro prošlo dokonce ještě zásadnější renovací než druhé, protože v něm klinika prováděla operace. V tuhle denní dobu zde panoval čilý ruch a po chodbách se sem a tam pohybovali lékaři, sestry i pacientky. Deborah musela ustoupit stranou, aby kolem ní mohlo projet pojízdné lůžko.

Deborah prokličkovala davem k místu, kde se podle jejího odhadu měla nacházet výtahová šachta. Když odbočila z hlavní chodby, ocitla se na lůžkovém oddělení. Tam, kde čekala dvířka výtahové šachty, stála řada mělkých skříní s lůžkovinami. Okamžitě jí došlo, že v prvním patře výtahová šachta nezačíná.

Jednoduchým vylučovacím procesem dospěla k závěru, že vajíčka musejí pocházet ze suterénu. Deborah se opět vydala ke schodišti.

Tentokrát musela sestoupit o tři ramena schodiště místo o dvě, jež od sebe oddělovala vyšší patra. Z toho vyvodila, že suterén bude mít vyšší strop, ale ukázalo se, že tomu tak není. Mezi suterénem a prvním poschodím se nacházel jakýsi mezanin tvořený nespočtem rozvodů a instalací.

Vzhledem k řídce umístěným holým žárovkám připomínal suterén jeskyni. Měl klenuté stropy, stěny byly neomítnuté a podlahu pokrývaly žulové desky. Stísněnost, kterou Deborah pociťovala ve třetím a čtvrtém poschodí, v pochmurném suterénu ještě zesílila. I zde se povalovaly nespočetné připomínky na dobu, kdy zde sídlil ústav pro choromyslné spojený s léčebnou pro nemocné TBC, ale vypadaly mnohem omšeleji, jako by je personál schválně odnesl do plesnivinou páchnoucího odlehlého ústraní. Deborah okamžitě napadlo, že jestli se někde po budově potloukají starí původci infekce, tak určitě tady.

Deborah se obrnila proti své bujně fantazii a pustila se dál od schodiště. V suterénu neexistovala přímá hlavní chodba jako v ostatních poschodích. Připomínal spíš bludiště a Deborah musela během klikaté cesty kolem mohutných pilířů často odhadovat směr.

Když prošla klenutým průchodem a vyhnula se prostorné kuchyni s velikými železnými pracovními deskami, obrovskými troubami a mastkovými výlevkami, narazila na něco nečekaného: hladké, moderní kovové dveře bez kliky, bez pantů a dokonce i bez zámku.

Nejistě v šeru natáhla ruku a lehce se dotkla lesklého povrchu.

Usoudila, že jsou z nerezové oceli. Překvapilo ji však, že nejsou na dotek studené, ale spíš příjemně teplé. V kalném světle se rozhlédla po kuchyňském zařízení a pak se podívala zpátky na lesklé dveře. Ten rozpor ji šokoval. Přitiskla na dveře ucho a uslyšela za nimi hučení přístrojů. Několik minut tam stála v marné naději, že uslyší hlasy, ale všude panovalo ticho. Když od dveří kousek odstoupila, všimla si podobného snímacího zařízení, jaké bylo před servrovnou. Okamžitě zalitovala, že u sebe nemá Wingateovou kartu.

Deborah chvíli váhala, ale pak odhodlaně natáhla ruku a klouby zaťukala na dveře. Znělo to, jako by byly hodně silné. Nebyla si jistá, jestli chce, aby ji někdo slyšel, a naštěstí se nikdo neozval. S trochu větší sebedůvěrou se pokusila dveřmi pohnout, ale bylo to marné. Spodní hranou dlaně oťukala okraj dveří ve snaze zjistit, kde je umístěn zámek. Nepodařilo se jí to.

164 165

Tváří v tvář tak nepřekonatelné překážce pokrčila rameny, otočila se a zamířila zpátky ke schodišti. Bylo téměř poledne, tedy nejvyšší čas vrátit se nahoru, protože jí měla každou chvíli volat Joanna. Deborah se toho při své výpravě moc nedozvěděla, ale alespoň se o to pokusila. Napadlo ji, že kdyby všechno dopadlo podle plánu, mohla

by se sem odpoledne vrátit s Wingateovou kartou. Ocelové dveře a to, co se skrývá za nimi, v ní v každém případě vyvolaly zvědavost.

Kapitola 13

10. květen 2001

12:24 hod.

Před hodinkou Joanna získala mnohem větší úctu k lidem, kteří vykonávají administrativní práci, Teď začala obdivovat zloděje. Nedokázala si představit, že by si něčím podobným, čím se zabývala teď, vydělávala na živobytí. Deborah ji pádnými argumenty a plánem, který vypadal rozumně, přesvědčila, že se musí do servrovny vrátit. Joanna už byla uvnitř skoro dvaadvacet minut a nikdo ji neobtěžoval. Ochromující panika, která ji přepadla při první návštěvě, se pomstychtivě vrátila přesně v okamžiku, kdy prošla vnějšími dveřmi technologické místnosti, a paralizovala ji natolik, že sice dokázala fungovat, ale jen v omezené míře. Nejhorší bylo mučivé čekání, než hackerský program objeví heslo, které odemkne klávesnici. Z Joanny se mezitím stal zoufalý, rozechvělý uzlíček úzkosti atakovaný občasnými záchvaty hrůzy z neustálých zvuků, které byly buď neškodné, nebo zcela vykonstruované jejím vybičovaným mozkiem. Ve skutečnosti ji vlastní chování překvapilo. Mylně se domnívala, že si ve stresu dokáže zachovat chladnou hlavu.

Jakmile se dostala do systému, její panika poněkud ustoupila, ale jen díky tomu, že mohla něco dělat a nejen tak koukat. Největší potíže ji působil třas. Jen s velkým úsilím totiž dokázala ovládat myš a klávesnici.

Celou tu dobu Joanna v duchu děkovala Randymu Porterovi. Ten člověk jí práci významně usnadnil, protože neschoval to, co hledala, příliš hluboko do podadresářů. Hned z prvního okna, které Joanna otevřela, našla složku s názvem Údaje D, který zněl víc než slibně. Když ho otevřela, objevila se před ní řada adresářů pohodlně označených jmény. Jeden z nich měl název Dárce. Klikla na adresář pravým tlačítkem, zvolila Vlastnosti a zjistila, že přístup k němu je výrazně omezený. Kromě Randyho jako správce sítě k němu mohli jen Paul Saunders a Sheila Donaldsonová.

Joanna byla přesvědčená, že našla správný záznam, a podle Davidových instrukcí si k němu pokusila vytvořit přístupovou cestu. Stačilo, aby připsala k uživateli s povoleným přístupem své jméno a místo svého pracoviště. Právě když chtěla kliknout na Další, zaslechl, jak se někde v dálce otevřely dveře. Srdce se jí rozbušilo jako zběsilé a na čele vyskočila nová záplava potu.

Několik vteřin se Joanna nedokázala pohnout ani nadechnout

166 167

a napjatě poslouchala, jestli se v chodbičce před servrovnou neozve známý zvuk kroků. Všude bylo ticho. Přesto měla pocit, že za ní někdo stojí. Pomalu se otočila. Když spatřila prázdný vchod, trochu se jí ulevilo. Napřímila se, popošla několik kroků a pohledem přes chodbičku zkontrolovala vnější dveře. Byly zavřené.

"Musím odtud co nejdřív vypadnout," zasténala Joanna. Chvatně se vrátila ke klávesnici a třesoucí se rukou stiskla tlačítko, aby se přidala k seznamu lidí s povoleným přístupem k adresáři dárců. Pak se co nejrychleji vrátila skrz okna na plochu a konečně vymazala příkazové heslo. Popadla kabelku a už už chtěla odejít, když vtom si vzpomněla na hackerský program, který byl pořád v CD mechanice. Při pomyslení, že je těsně před cílem, se roztřásla ještě víc, nicméně se jí podařilo cédečko vyjmout a nacpat do kabelky. Konečně mohla odejít.

Zavřela dveře technologické místnosti a několika kroky přeběhla chodbičku. Bohužel nebylo v jejích silách zjistit, jestli je právě teď vhodné vyjít na hlavní chodbu. Všechno záleželo na tom, na koho narazí. Musela to risknout a doufat, že to vyjde. Jedním pohybem otevřela dveře, vyklouzla ven a pevně je za sebou zavřela. Ve snaze nezpanikařit

se nerozhlédlá po chodbě, ale okamžitě zamířila k fontánce.

Ne že by padala žízni, i když samozřejmě měla sucho v krku. Chtěla jen něco udělat, aby nevypadala jako zloděj, který se po úspěšné výpravě plíží z místa činu.

Joanna se napřímila. Při pití ji povzbudilo, že neslyší žádné hlasy, a když se teď podívala, zdálo se, že si k vyklouznutí z chodbičky vybrala obzvlášť vhodný moment. Byl to jeden z mála okamžiků, kdy viděla chodbu úplně prázdnou.

Joanna, dychtivá zjistit, jestli se jí úkol zdařil, a také proto, aby rychle nahlédla do adresáře, přestože u toho Deborah nebude, chvatně zamířila k svému počítači. Protože byla polední přestávka zhruba v polovině. Joanna našla administrativní oddělení opuštěné. Rozběhla se do své kóje, hodila kabelku na stůl a posadila se. Odemkla počítač. S o něco větší zručností než v servrovně rychle našla cestu k složce s dárci. Když ji otevřela, zatajila dech.

"Jo!" sykla hlasitě skrz zaťaté zuby. Byla v adresáři. Měla chuť vykřiknout nadšením, ale ovládla se a udělala dobře.

"Co je?" zeptal se hlas. Znělo to napůl jako žádost a napůl jako otázka. "Děje se něco?"

Joanna ucítila stejné zděšení, jako když byla dopoledne přistižena v servrovně. Zvedla oči a podívala se vpravo. Jak se obávala od okamžiku, kdy ten hlas uslyšela, zírala přímo do vyzáblé tváře Gale Overlookové.

"Co se stalo? Vyhrála jsi v loterii?" chtěla vědět Gale. Mluvila takovým tónem, že ať řekla cokoli, vypadalo to, jako by člověka z něčeho podezírala.

Joanna polkla. Prožívala další těžkou chvíli. Ačkoli se stejně jako všechny její přítelkyně domnívala, že je duchaplná a schopná pohotové odpovědi, když se cítila provinile a vyčerpáně, jako právě teď, měla naprosté okno. Místo aby si rychle něco vymyslela, vyšlo jí z úst jakési zajíknutí.

"Co tam tak úžasného vidíš?" vyzvíдалa Gale s ještě větší zvědavostí, když si všimla, jak je Joanna vyvedená z míry. Gale zakroutila hlavou, aby její obrazovka neleskla.

Ačkoli ze sebe Joanna nedokázala vypravit ani slovo, našla v sobě tolik duchapřítomnosti, aby počítačové okno okamžitě zavřela, takže se na monitoru objevila nicneřikající plocha.

"Byla jsi na internetu?" zeptala se Gale obviňujícím tónem

"Jo," přitakala Joanna, když konečně našla řeč. "Kontrolovala jsem nějaký akcie, abych zjistila, jestli jdou nahoru."

"To se Christině líbit nebude," prohlásila Gale. "Nemá ráda, když lidi v pracovní době surfují ze soukromých důvodů po internetu."

"Díky, žeš mi to řekla," opáčila Joanna. Vstala, strnule se usmála, sebrala kabelku a odešla.

Spěchala. Měla zlost na sebe, že se chovala tak podezřele, i na Gale Overlookovou pro její zvědavost, takže úplně zapoměla na své obavy.

Jak se blížila k jídelně, začala se ve skutečnosti cítit mnohem lépe.

Než dorazila k protipožárním dveřím vedoucím do věžní části budovy, vzpomatovala se natolik, že dokonce cítila trochu hlad.

Na prahu jídelny zaváhala a rozhlédla se, jestli někde neuvidí Deborah.

Bylo zde výrazně víc lidí než předchozí den, kdy je sem zavedla Helen Mastersonová. Joanna zaregistrovala Spencera Wingatea.

Rychle se podívala na druhou stranu. Neměla náladu se střetnout s jeho pohledem. U dalšího stolu spatřila Paula Saunderse a Sheilu

Donaldsonovou, od nichž odvrátila oči stejně tak rychle jako od zakladatele kliniky. Pak si všimla, že u stolu pro dva sedí Deborah s Randym Porterem. Zdálo se, že jsou zabráni do hovoru.

Joanna k nim zamířila a cestou se snažila uhýbat pohledem od Sheily Donaldsonové. Deborah si její přítomnost uvědomila teprve v okamžiku, kdy se Joanna zastavila u stolu, a zvedla hlavu.

Randyho Portera."

Randy se ostýchavě usmál, potřásl si s ní rukou, ale nevstal. Joannu to nepřekvapilo. Už dávno si zvykla, že spousta mužů vychovaných nad 40. rovnoběžkou, která tvoří pomyslnou hranici mezi Jihem a Severem, nemá slušné způsoby vystupování.

"Právě tu s Randym vedeme strašně zajímavou diskusi," oznámila Deborah. "Netušila jsem, že je svět počítačových her tak fascinující. Zdá se, že přicházíme o skvělou zábavu. Nemám pravdu, Randy?"

"Naprostou," přisvědčil Randy. Se samolibým úsměvem se opřel do židle.

"Hele, Randy," pokračovala Deborah. "Mám nápad! Později se u tebe zastavím a ty mi ukážeš Unreal Tournament. Co ty na to?"

"Jsem pro," přitakal Randy. Lehce se pohupoval dopředu a dozadu, jako by sám se sebou neustále souhlasil.

"Jsem moc ráda, že jsme se seznámili, Randy," dodala Deborah.

"Báječně jsem se pobavila." Přikývla a usmála se v naději, že Randy její narážku pochopí. Ale nepochopil.

"Mám v autě několik náhradních joysticků," vyhrkl Randy. "Můžete si zahrát hned."

"Moc rády," opáčila Deborah s lehkou netrpělivostí v hlase. "Ale právě teď potřebujeme s Prudencí něco probrat."

"Jako bych tady nebyl," prohlásil Randy. Ale nezvedl se.

"Rády bysme si o tom promluvily mezi čtyřma očima," vysvětlila mu Deborah.

"Chápu!" zvolal Randy. Se zmateným výrazem pohlédl z jedné dívky na druhou, ale konečně mu to došlo. Než vstal, chvílku zápasil s ubrouskem. "Tak nashle."

"Měj se!" rozloučila se Deborah,

Jakmile Randy odešel, Joanna se posadila.

"Pokud jde o společenský narážky, moc důvtipu nepobral," poznamenala Joanna.

Deborah se krátce zasmála. "Vidiš, a ty si myslíš, že tu nejhorší část našeho úkolu sis odbyla v servrovně."

"A není lo snad pravda?"

"Je to naprostej počítačovej cvok," postěžovala si Deborah. "O ničem jiném se nedokáže bavit. Absolutně o ničem! Ale pak je zase k nezastavení." Odkáslala si, naklonila se dopředu a vzrušeným, tichým hlasem se zeptala: "Tak jak to dopadlo? Zvládlas to?"

Joanna se taky naklonila dopředu. Měly tváře jen pár centimetrů od sebe. "Hotovo."

"Fantastický! Blahopřeju! Cos zjistila?"

"Ještě nic," přiznala Joanna. "Jen jsem si u svého počítače ověřila, že to funguje. Dostala jsem se do správného adresáře. A dokonce jsem viděla v adresáři vlastní jméno."

"Tak jak to, že ještě nic nevíš?"

"Protože mě vyrušila moje zvědavá kolegyňka," vysvětlila Joanna.

"Jakmile řeknu nebo udělám něco neobvyklého, je jako zimnice. Myslela jsem, že až se vrátím, bude na oběd, ale bohužel jsem se spletla."

Přistoupila k nim jedna nikaragujská servírka a Joanna si objednala polévku a salát. Poradila jí to Deborah. Tvrdila, že to bude nejrychlejší.

"Už se nemůžu dočkat, až půjdeme k tobě," prohlásila Deborah, sotva servírka odešla. "Jsem tím úplně posedlá. A v tuhle chvíli mě kupodivu stejně jako naše vajíčka zajímá i jejich výzkum."

"To bude problém," prohlásila Joanna. "Hlavně si musíme dát pozor na mou kolegyni. Myslím, že by bylo lepší, kdybysme s tím počkaly, až se zvedne od stolu."

"Tak to můžeme zkusit v laboratoři," navrhla Deborah. "Je tam spousta volných počítačů, kterých si nikdo nevšímá. Nemusíme se bát, že nám bude někdo koukat přes rameno."

"To nepůjde," namítla Joanna. "Do systému se dá dostat jen přes doménu administrativního oddělení."

"Panebože!" vzdychla Deborah. "Proč to všechno musí bejt tak komplikovaný? No dobře! Použijeme ten tvůj. Ale myslím si, že bysme měly tu tvou kolegyni prostě ignorovat. Jednoduše se ji postavím

do výhledu. Hned jak dojíš, zvedneme se a jdeme na to."
"Je tu ještě jeden problém," zastavila ji Joanna. "Přístup, kterej jsem vytvořila, nás pustí jen do záznamů o dárkyních. Ve stejný složce existují ještě další adresáře jako Protokoly o výzkumu a Výsledky výzkumu, ale do těch s mým oprávněním nemůžeme."
"Proč sakra ne?" zeptala se Deborah a zamračila se.
"Protože jsem se tam bála dýl zdržovat," přiznala Joanna.
"Zatraceně!" postěžovala si Deborah. "Nemůžu tomu uvěřit! Koukala jsi přímo na ně. Jak sis to mohla nechat ujít?" podivila se Deborah a podrážděně potřásla hlavou.
"Nedokážeš si představit, jak jsem byla nervózní," bránila se Joanna.
"Jsem šťastná, že jsem dokázala v tý místnosti vůbec něco udělat."
"Zdrželo by tě to hodně?" vyzvíдалa Deborah.

170 171

"Ani ne," připustila Joanna. "Ale fakt jsem byla příšerně vyděšená. Nakonec jsem to zvládla, ale zjistila jsem, že na zločineckou kariéru nejsem stavěná. Snad chápeš, že jsme se dopustily zločinu, ne?"
"No jo," pronesla nepřítomně Deborah. Očividně byla zklamaná.
"Jestli dojde k nejhoršímu a odhalí nás," pokračovala Joanna, "aspoň můžeme dokázat, že nám šlo jen o informace o našich vajíčkách, tím pádem by k nám mohli být shovívavější. Ale kdyby zjistili, že jsme se jim ať už z jakýhokoli důvodu nabouraly do výzkumných záznamů, určitě by s náma neměli slitování."
"Asi máš pravdu," přitakala Deborah. "V každém případě mám další plán. Dej mi Wingateovu modrou kartu!"
"Proč?" zpozorněla Joanna. Tázavě se na spolubydlici zadívala. Věděla, že se Deborah občas chová impulzivně.
Než mohla Deborah odpovědět, servírka přinesla Joanně jídlo. Položila ho na stůl a odešla. Deborah se opět naklonila dopředu a vylíčila Joanně, jak při pátrání po původu vajíček prozkoumala výtahovou šachtu.
Sdětila jí, že našla hladké, naleštěné dveře z nerezavějící oceli, které se do nepoužívané starobylé suterénní kuchyně vůbec nehodí. Když domluvila, jen dodala: "Chci zjistit, co za těma dveřma je."
Joanna dožvýkala plnou pusou salátu a polkla. Rozčileně se na Deborah zadívala. "Já ti tu kartu nedám!"
"Proč ne?" vybuchla Deborah.
Joanna na ni sykla, aby se ztišila, a pak se rozhlédla kolem, jestli k nim její výbuch nepřitáhl nežádoucí pozornost. Naštěstí ne.
"Prostě ti tu kartu nedám," zopakovala Joanna téměř šeptem.
"Přišly jsme sem zjistit, co se stalo s našima vajíčkama. To je náš cíl. Bez ohledu na to, jak moc věříš, že se ti o jejich výzkumu podaří něco zjistit, nemůžeme si dovolit ohrozit náš plán.
Jestli mají ty dveře v suterénu snímací zařízení jako ty od servrovny a ty je otevřeš, je klidně možný, že se o tom někdo dozví, stejně jako se to dozvěděl v prvním případě.
A jestli k tomu dojde, moje intuice mi napovídá, že se dostaneme do pěkný šlamastyky."
Deborah podrážděně čelila Joanninu pohledu, ale jak čas plynul, její výraz změkkl, stejně jako se zmínilo její rozhořčení. I když se jí to, co Joanna řekla, nelíbilo, měla v zásadě pravdu. Přesto byla Deborah zklamaná. Ještě před pár minutami si myslela, že k tomu, co považovala za důležité tajemství, našla dvě stejně slibné přístupové cesty.
Bylo jí jasné, že Klinika Spencera Wingatea se v nejlepším případě zabývá eticky pochybným výzkumem a v nejhorším případě porušuje zákon. Deborah si byla jako biologka vědoma mnoha současných biomedicínských problémů a věděla, že kliniky zabývající se léčbou neplodnosti, jako byla tahle, se pohybují v medicínské oblasti bez kontroly.
Ve skutečnosti zoufalé klientky podobných zařízení často žádají, aby na nich vyzkoušeli neproověřené postupy. V takové situaci žádné pacientce nevádí, když je příslovečným pokusným králíkem, a pokud existuje sebemenší šance na vlastní dítě, lehkovážně ignorují možné

negativní následky at' pro sebe, nebo pro společnost všeobecně. Takové pacientky mají navíc tendenci stavět doktory na piedestal, takže ti ve své intelektuální domýšlivosti často dospějí k závěru, že pro ně etika ani zákony neplatí.

"Je mi líto, že jsem toho nezvládla víc," omlouvala se Joanna. "Asi jsem tě zklamala. Prostě jsem se v servrovně úplně sesypala. Moc mě to mrzí, ale udělala jsem všechno, co bylo v mých silách."

"Já vím," odpověděla Deborah. Cítila se teď provinile, že se na Joannu, která ve skutečnosti vykonala hrdinský čin, rozčílila. Přes veškeré své chvástání se Deborah sama sebe upřímně zeptala, jestli by v případě, že by měla počítačové vzdělání, dokázala udělat to, co Joanna. Bavit Randyho byla nuda, ne stresující výkon.

"Spíš bysme se měly domluvit, z jakýho počítače se do souboru dárců podíváme," poznamenala Joanna a znovu se pustila do jídla.

"Nechápu!" prohlásila Deborah.

"Pohodlnější by bylo, kdybych to udělala dneska večer z domova přes modem," pokračovala Joanna. "Bylo by to bezpečnější, ale má to několik zádrhelů."

"Například co?"

"Jestli někdo zjistí, že jsme se neoprávněně dostaly k zakázaným údajům, dokáže přes providera vystopovat náš počítač."

"To není dobrý," přitakala Deborah.

"Je taky možný, že když budeme čekat, můžou objevit moje povolení k přístupu a zrušit ho dřív, než ho využijeme."

"To mi říkáš až teď?" postěžovala si Deborah. "To jsem nevěděla. Myslíš, že je to reálný?"

"Asi moc ne," připustila Joanna. "Randy by musel mít nějaký důvod, aby se po tom pídil."

"Zdá se, že to budeme muset provést tady," uzavřela debatu Deborah.

"Souhlasím," přitakala Joanna. "Někdy odpoledne. Ale podle mě bysme měly hned potom vypadnout. Jestli Randy zjistí, že se někdo dostal k záznamům a navíc z místní sítě, bude se snažit vypátrat, čím je

172 173

to práce. Vystopovat počítač Prudence Heatherlyový mu nebude dlouho trvat."

"Což znamená, že v tu dobu už musíme bejt dávno pryč," pochopila Deborah. "Je mi to jasný! Tak už jsi hotová?"

Joanna se podívala na nedojedenou polévku a salát. "Chvátáš?"

"To ani ne," odpověděla Deborah, "ale celou tu dobu, co jsem tady, včetně té půlhodinky, kterou jsem strávila se svým novým kamarádem Randym, na mě zírá šéf ochranky."

Joanna se chtěla otočit, ale Deborah se rychle natáhla a chytila ji za zápěstí. "Nedívej se tam!"

"Proč ne?"

"Ani nevím," přiznala Deborah. "Ale běhá mi z něho mráz po zádech a byla bych radši, kdyby nevěděl, že jsem si těch jeho pohledů všimla. Podle mě za to zase můžou ty moje pitomý šaty. Nejdřív mi to připadalo zábavný, ale teď toho začínám mít plný zuby."

"Jak víš, že je to šéf ochranky?"

"Nejsem si tím úplně jistá," připustila Deborah. "Ale je to logický."

Vzpomínáš si, jak jsme se včera snažily dostat na kliniku a před bránou stály nákladáky? Ta situace se vyřešila teprve po tom, co vyšel ven a nařídil strážnému v uniformě, aby je pustil dovnitř. Když jsme vjížděly do tunelu, stál vedle Spencera. Pamatuješ?"

"Matně," přiznala Joanna. "V tu chvíli jsem se soustředila na Spencera, protože jsem měla dojem, že se podobá mému otci."

Deborah se tiše zasmála. "Blběj dojem! Ale bavme se už o něčem jiným. Co oběd? Už pět minut sedíš nad prázdným talířem."

Joanna odložila ubrousek na stůl a vstala. "Jsem hotová! Můžeme jít."

Kurt Hermann, až na občasné návštěvy jídelny, chodíval na kliniku jen zřídka. Raději trávil čas ve strážním domku, v rozlehlém areálu nebo ve svém bytě v obytném komplexu pro zaměstnance. Věděl totiž, že se na

klinice dějí věci, které neschvaloval, ale díky svému vojenskému výcviku se od nich dokázal oprostít. Když na kliniku nechodil, měl dojem, jako by neexistovala, a tím pádem o tom nemusel nepřemýšlet. Ale tu a tam nastaly situace, které si jeho přítomnost v hlavní budově kliniky vyžadovaly, a jeho posedlost Georginou Marksovou byla jednou z nich. Využil svých kontaktů, těch pár údajů uvedených v její žádosti o zaměstnání a registrace auta, ve kterém přijela, a informoval se na ni. Věci, které se dozvěděl, ho zmátly, ba přímo vyvedly z míry. Původně měl v úmyslu se u ní při obědě zastavit, ale změnil názor.

174 175

Bylo zřejmé, že zařala drápky do toho pubertálního počítačového pošuka, se kterým do jídelny přišla, a to poslední, po čem Kurt toužil, bylo, aby ho odmítl někdo takový jako ona.

Pak se okolnosti nečekaně změnily. Objevila se Georginina přítelkyně a z dálky to vypadalo, že počítačový mág šel okamžitě do kopru.

Kurt chtěl zjistit proč.

"On není u sebe?" podivila se vedoucí administrativního oddělení Christina Parhamová.

Kurt na okamžik odvrátil pohled, aby na tak nezapnou otázkou nezareagoval výbuchem. Právě té ženě oznámil, že Randy Porter není u svého počítače. S planoucím zrakem se na Christinu opět pomalu podíval. Nemusel odpovídat.

"Mám vám ho sehnat?" otázala se Christina.

Kurt pouze přikývl. Čím méně řečí, tím lépe. Když byl podrážděný, měl kontraproduktivní sklon říkat lidem, co si o nich myslí, a Georgina Marksová ho dráždila.

Christina vytočila Číslo. Zatímco čekala na odpověď, zeptala se Kurta, jestli má ochranka problémy s počítačem. Kurt zavrtěl hlavou a podíval se na hodinky. Počká ještě pět minut. Jestli do té doby Randyho Portera nenajde, nechá tomu ňoumovi vzkaz, aby za ním přišel na vrátnici. Kurt se nerad dlouho zdržoval mimo svou kancelář. Protože pověřil sháněním informací o Georgině Marksové mnoho lidí a Čekal na jejich telefonáty, chtěl se co nejdřív vrátit, aby je mohl vyslechnout osobně.

"Venku je moc hezky," poznamenala Christina. Kurt neodpověděl, ale Christinu před dalším pokusem o rozhovor zachránilo naléhavé zvonění telefonu. Byl to Randy, který jí sdělil, že dělá na jednom počítači v účtárně, ale pokud je to nutné, může okamžitě přijít. Christina mu oznámila, že by s ním chtěl mluvit šéf bezpečnostní služby, takže by bylo lepší, kdyby se hned dostavil.

"Počkám na něj u něho," prohlásil Kurt, než Christina zavěsila. Zamířil do kóje správce počítačové sítě. Posadil se na židli pro návštěvy a pohrdavě si prohlížel vědecko-fantastická umělecká díla na stěnách. Uchopil joystick naivně zastrčený za monitor, jako by ho chtěl Randy schovat. Kurta napadlo, že ten zelenáč by potřeboval na pár měsíců do výcvikového tábora, což si myslel o všech mladých Údech, kteří jím neprošli.

"Dobrý den, pane Hermanne," pozdravil žoviálně Randy, jakmile vplul do kóje. Svým bezstarostným chováním k lidem, jako byl Kurt, se snažil zakrýt svou ostražitost, stejně jako když se pes lísá k nevyzpytatelně krutému pánovi. "Máte na počítačích nějakou závadu?" Vrhł se na židli, jako by to byl skateboard, a musel se chytit okraje stolu, aby nenarazil do zdi.

"Počítače jsou v pořádku," oznámil Kurt. "Chtěl bych si s vámi promluvit o vaší společnosti při obědě."

"O Georgině Marksově?"

Kurt na okamžik odvrátil zrak, stejně jako to udělal před chvílí s Christinou. Přemítal, proč každý musí odpovědět na jeho otázku v podstatě stejným dotazem. Dohánělo ho to k šílenství.

"Co o ní chcete vědět?" zeptal se Randy vstřícně.

"Vyjela po vás hodně tvrdě?"

Randy zavrtěl hlavou. "Jak se to vezme. Chci říct, že to ona mě

oslovila první." . . -v,-, -s-í

"Dělala vám návrhy?"

"Jak to myslíte?"

Kurt opět krátce odvrátil zrak. Komunikace s většinou zaměstnanců, zejména s Randym Porterem, který vypadal a choval se, jako by stále chodil na střední školu, ho vyčerpávala. "Dělala vám návrhy znamená: Nabízela vám sex za peníze?"

Randy v hloubi duše tušil, že šéf ochranky je divný patron, ale tahle nečekaná otázka ho šokovala. Nevěděl, co říct, protože cítil, že je ten muž rozčilený a napnutý jako struna na piánu při vysokém C.

"Rád bych slyšel vaši odpověď!" zavrčel Kurt.

"Proč by mi měla nabízet sex?" podařilo se Randymu vykókat.

Kurt opět odvrátil pohled. Další dotaz, který vyvolal otázku, což mu bohužel připomnělo nedobrovolné rozhovory s psychiatrem, které musel před odchodem z armády absolvovat. Nadechl se a pomalu, výhružným tónem větu zopakoval.

"Ne!" vyštěkl Randy. Pak ztišil hlas. "O sexu jsme nemluvili. Bavili jsme se o počítačových hrách. Proč by mi měla nabízet sex?"

"Protože podobný ženský se o nic jiného nezajímají."

"Je to bioložka," pronesl Randy na její obranu.

"Na bioložku se obliká poněkud zvláštně," pronesl uštěpačně Kurt.

"Copak takhle vypadají jiný bioložky?" V téhle fázi vyšetřování Kurt

ještě s určitostí nevěděl, jestli je Georgina bioložka, nebo jestli se vůbec jmenuje Georgina, ale nikomu se o svém podezření nezmínil.

Nechtěl na ni upoutat pozornost a vyděsit ji dřív, než své pátrání dokončí. Dospěl k závěru, že přijala zaměstnání na klinice s postranními úmysly, a vzhledem k jejímu provokativnímu oblečení uvažoval na prvním místě o prostituci. Koneckonců, šlo o jeho původní předpoklad a zřejmě se jí už podařilo dostat Spencera Wingatea hned ten den, co se s ním setkala na bráně.

"Mně se její oblečení líbí," prohlásil Randy.

"Jo, to věřím," vyštěkl Kurt. "Ale proč jste se s ní při obědě tak rychle rozloučil? Odmítl jste ji? Po tom, co se vás zeptala, jestli o něco takového nemáte zájem?"

"Ne!" protestoval Randy. "Říkám vám, že sex vůbec nepřišel na přetřes. Moc příjemně jsme si popovídali, ale chtěla, abych odešel. Objevila se její přítelkyně a potřebovaly spolu něco probrat, a tak jsem je nechal o samotě."

Kurt upřeně zíral na kostnatého mladíka. Na základě svých zkušeností s výsledky cítil, že mu Randy říká pravdu. Potíž byla v tom, že Randyho slova nezapadala do představy, kterou si Kurt o téhle nové zaměstnankyni udělal. Stávala se pro něj stále větší záhadou.

"Ale o něčem bych si s vámi rád promluvil," pronesl Randy, který už měl debaty o Georgině Marksové plné zuby. Vyličil Kurtovi podivnou příhodu související s doktorem Wingatem a servírovnou.

Kurt soustředěně poslouchal a přikyvoval. Nevěděl, co si o tom myslet ani jak se zachovat. Během posledních několika let se zodpovídal Paulu Saundersovi, ne Spenceru Wingateovi. Jako voják nenáviděl situace se zamlženou hierarchií.

"Dejte mi vědět, kdyby se to opakovalo," pronesl Kurt nakonec.

"A taky kdyby došlo k dalšímu kontaktu mezi vámi a Georginou Marksovou nebo její přítelkyní. A snad se samo sebou rozumí, že tenhle rozhovor zůstane jen mezi námi. Vyjádřil jsem se jasně?"

Randy okamžitě přikývl.

Kurt vstal a bez dalšího slova opustil Randyho kóji.

Deborah se vzdala pokusů pokračovat v práci. Hlavou se jí honilo tolik myšlenek, že se nedokázala soustředit, a protože odsud s Joannou zanedlouho vypadnou, bylo to stejně zbytečné. Už hodinu čekala, až jí Joanna zavolá, že její zvědavá sousedka odešla, takže se můžou bez obav podívat do záznamů dárkyň, ale zatím marně. Kolegyně zatím svou kóji zřejmě neopustila.

Deborah nervózně bubnovala prsty o stůl. Nikdy nebyla obzvlášť trpělivá a tohle zbytečné čekání ji dohánělo k šílenství.

"K čertu s tím!" sykla najednou. Vstala od mikroskopu, zvedla kabelku

a zamířila ke dveřím. Už snášela Joanniny obavy a paranoii ohledně její sousedky dost dlouho. Koneckonců, co na tom záleželo? Jakmile získají potřebné informace, vypadnou odsud. Navíc, jak

176 177

Deborah navrhla, mohla by se postavit před obrazovku tak, aby na ni kolegyně z vedlejší kóje neviděla.

Deborah se vyhnula pohledu na lidi z laboratoře, které cestou potkala, a opět vyšla na chodbu, jako by měla namířeno na toaletu. O pár minut později vklouzla do Joanniny kóje. Joanna svědomitě pracovala.

Deborah bezhlesně vyslovila otázku: "Kde sedí Gale Overlooková?"

Joanna ukázala na přepážku vpravo.

Deborah k ní přistoupila a podívala se přes ni. Kóje byla zrcadlovým obrazem Joanniny. Kupodivu byla prázdná.

"Nikdo tu není!" oznámila Deborah.

Joanna zvedla hlavu a na tváři se jí objevil překvapený výraz. "Ať se propadnu," hlesla. "Ještě před dvěma minutama tam byla."

"Skvělý," pronesla Deborah. Vzrušeně si zammula dlaně. "Co kdybysme se do toho hned pustily? Stáhneme informace o našich potomcích a vezmeme roha."

Joanna došla k otvoru své kóje a rozhlédla se na obě strany. Spokojeně se vrátila a posadila se ke klávesnici. Váhavě se na Deborah podívala.

"Budu dávat pozor," ujistila ji přítelkyně a dodala: "Konečně nám přeje štěstí."

Joanna několika rychlými údery prstů a kliknutími myši otevřela první stránku adresáře. Zde mezi dalšími jmény na začátku abecedy našla Deborah Cochranovou.

"Nejdřív tebe," oznámila Joanna.

"Dobře," souhlasila Deborah.

Joanna klikla na Deborazino jméno a její složka se otevřela. Ženy zběžně pročetly materiál, který obsahoval základní údaje a nejdůležitější zdravotní informace. Na konci stránky byla potvrzená a tučně napsaná poznámka, že při odběru neústupně trvala na lokální anestezii.

"Na tý anestezii jim nějak záleželo," poznamenala Deborah.

"Už jsi to dočetla?" ujistila se Joanna.

"Jo, můžeš pokračovat!"

Joanna klikla na další stránku, která, jak se ukázalo, byla i stránkou poslední. V záhlaví stálo: POČET ODEBRANÝCH VAJÍČEK.

Vedle byla nula.

"Co to sakra je?" vyjekla Deborah. "Copak mi žádný vajíčka neodebrali?"

"Ale tvrdili ti přece, že jo," namítla Joanna.

"To si piš, že mi to tvrdili," prohlásila Deborah.

"To je divný," dumala Joanna. "Tak se podíváme na mě." Vrátila

178 179

se do adresáře a projížděla seznam tak dlouho, až narazila na M. Když objevila svoje jméno, klikla na ně. Dalších třicet vteřin pročetly materiál podobný tomu, který našly na první stránce u Deborah. Ale další strana je vyvedla z míry mnohem víc, než nulový údaj u Deborah.

V Joannině složce stálo, že jí odebrali 378 vajíček.

"Nevím, co si o tom myslet," vykoktala Joanna. "Řekli mi, že mi jich vzali pět nebo šest, ne čtyři stovky."

"Co je u jednotlivých vajíček napsáno?" zeptala se Deborah. Písmo bylo tak malé, že se nedalo přečíst.

Joanna je zvětšila. Za každým vajíčkem bylo uvedeno jméno klientky s datem oplodnění. Potom následovalo jméno Paula Saunderse a krátká informace o výsledku.

"Podle toho šlo každý tvojí vajíčko k jiné příjemkyni," vysvětlila Deborah. "I to je divný. Myslela jsem, že každá pacientka dostane pokud možno vajíček několik, aby měla větší šanci otěhotnět."

"Já taky," přidala se Joanna. "Nevím, co si o tom všem myslet. Chci říct, nejenže mi odebrali tolik vajíček, ale ani jedno z nich se neušlo." Prstem projela dlouhý seznam, kde byla buď uvedena poznámka o neúspěchu implantace, nebo o datu samovolného potratu.

"Počkej! Tady se to povedlo," zajásala Deborah. Natáhla prst a ukázala najeden řádek. Šlo o vajíčko třicet sedm. Vedle bylo uvedeno datum porodu: 14. září 2000. Za ním následovalo jméno matky, adresa, telefonní číslo a poznámka, že šlo o zdravého chlapce.

"No, aspoň jedno," prohlásila Joanna s úlevou.

"Tady je další," oznámila Deborah. "Vajíčko čtyřicet osm, datum porodu 1. října 2000. Taky chlapeček."

"Takže máme dva," radovala se Joanna. Zvedlo jí to náladu, dokud s Deborah nezkontrolovaly celý seznam. Z 378 byla pozitivní pouze další dvě. vajíčko 220 a vajíčko 241. Obě byla implantována letos v lednu. Za nimi následovala poznámka, že těhotenství pokračují normálně.

"Jak to, že je implantovali teprve nedávno?" podívala se Joanna.

"Podle mě použili zmrazený vajíčka," vysvětlila Deborah.

Joanna se opřela a podívala se na Deborah. "Čekala jsem něco úplně jiného."

"To mi povídej," přitakala Deborah.

"Jestli jsou údaje pravdivý, znamená to, že je úspěšnost přibližně jedna ku stu. Zřejmě si moje vajíčka moc dobře nestojí."

"Není možný, aby ti odebrali skoro čtyři stovky vajíček. Určitě tu zprávu zfalšovali, i když mi není jasný, proč. Čtyři sta vajíček je zhruba polovina množství, který ženská vyprodukuje za celý život!"

"Ty si myslíš, že je to všechno blábol?"

"Přesně tak," přisvědčila Deborah. "Obě víme, že se tu dějou divný věci. Vzhledem k tomu mě falšování údajů ani trochu nepřekvapuje. K tomu dochází i v nejlepších ústavech, natož na odlehlé klinice, jako je tahle. Ale něco ti řeknu: Teď, když jsme tyhle nesmysly zjistily, mě mrzí ještě mnohem víc, že se nemůžeme podívat do jejich záznamů o výzkumu."

Joanna se otočila ke klávesnici a začala psát.

"Co to děláš?" zeptala se Deborah.

"Chci si ty údaje vytisknout," oznámila jí Joanna. "Pak se sbalíme a vypadneme. Docela mě to vzalo."

"Tebe to vzalo!" naštvála se Deborah. "Dali mi narkózu a žádný vajíčka mi neodebrali. Na tebe aspoň mysleli natolik, že k tobě připsali nějaký živý děti."

Joanna se podívala na Deborah. Jak předpokládala, její spolubydlící se usmívala. To jí Joanna musela přiznat. Díky své optimistické povaze dokázala objevit humor téměř v každé situaci. Pokud šlo o ni, moc zábavné jí to nepřipadalo.

"A je tu ještě něco," pokračovala Deborah. "U některých tvých vajíček není uvedenej dárce spermatu."

"Podle mě to byl zřejmě manžel té ženy," usoudila Joanna. Konečně zadala příkaz a zmáčkla tlačítko Tisk. "Vzhledem k tomu, jak je ten adresář obsáhlej, to bude pár minut trvat. Jestli chceš ještě něco udělat, udělej to hned, protože jakmile ho budeme mít vytištěnej, hodlám odsud vypadnout."

"Jsem připravená," odpověděla Deborah.

"To je ale den," nadával Randy. Děkoval bohu, že se zbavil Kurta Hermanna, ale rozladilo ho, že nejdřív musel absolvovat tak podivný výslech. Ten muž mu svým klidným chováním a tím, jak pomalu se pohyboval a mluvil, připomínal tygra v kleci. Randy potřásl hlavou, jako by ho při pouhé vzpomínce na jejich rozhovor přepadla vlna nevolnosti.

Vracel se z učárny, kde opravoval počítač, který musel nechat ležet ladem, když ho zavolali na pohovor s šéfem ochranky. Táhl na druhou a Randy se nemohl dočkat, až se znovu ocitne ve své kóji.

Setkání s Kurtem nebylo nejhorším zážitkem z celého dne: ten se týkal jeho prohry se SCREAMEREM a Randy toužil po odvetě.

Když dorazil do své kóje, použil svůj obvyklý trik, aby zjistil, jestli je Christina u sebe. Byl šťastný, že tam není, což bylo

ostatně v tuhle odpolední dobu typické, protože měla poradu vedení. Znamenalo to, že si může pustit zvuk trochu víc nahlas.

Posadil se a vytáhl joystick zpoza obrazovky.

Potom vytukal svoje heslo, aby odemkl klávesnici.

Jakmile to udělal, spatřil ve spodním pravém rohu počítačové plochy stejné otravné naléhavé blikání, které dopoledne způsobilo jeho smrt.

Někdo byl opět v servrovně!

Randy našťvanými údery prstů otevřel na obrazovce příslušné okno.

Zjistil, že kdosi vstoupil ve 12:02 dovnitř a vyšel odtud ve 12:28,

z čehož vyplývalo, že ať už to byl kdokoli, strávil v servrovně dvacet šest minut. Randy věděl, že šestadvacetiminutová návštěva znamená něco jiného, než že se tam někdo zašel podívat, a silně ho to rozrušilo.

Za dvacet šest minut tam dotyčný mohl způsobit značné škody.

Okamžitě otevřel odpovídající záznam, aby zjistil narušitele.

Zaskočilo ho, že šlo opět o doktora Spencera Wingatea! Randy se opřel do židle, zíral na jméno zakladatele kliniky a snažil se vymyslet, co s tím.

O prvním incidentu Kurta informoval, ale připadalo mu, že to na šéfa ostrahy neudělalo velký dojem, ačkoli Randyho požádal, aby mu to v případě, že by se to opakovalo, oznámil.

Randy se opět naklonil dopředu. Rozhodl se, že Kurtovi zavolá, ale jen pokud objeví v systému nějaké zásahy. Jako první ho napadla změna oprávněných uživatelů.

Rychlými údery prstů a kliknutími myši se dostal ke svému programu Active Directory. Po několika minutách znal odpověď. Doktor Wingate doplnil v servrovně k seznamu lidí s povoleným přístupem do adresáře Dárce Prudenci Heatherlyovou.

Randy se opět opřel do židle. Ptal se sám sebe, proč zakladatel kliniky dopsal jméno nové zaměstnankyně k zapovězeným údajům, ke kterým neměl přístup dokonce ani on sám. Nedávalo to smysl, pokud pro něj Prudence Heatherlyová nepracovala na nějakém speciálním úkolu.

"To je blbost," pronesl Randy. Svým způsobem měl sám ze sebe radost.

Připomínalo mu to počítačovou hru, ve které se snaží zjistit protivníkovu strategii. Nebylo to tak vzrušující jako Unreal

Tournament, ale alespoň něco. Několik minut tam seděl a přemýšlel.

Aniž dospěl k nějakému rozumnému vysvětlení, Randy sáhl po telefonu.

Neměl chuť se znovu bavit s Kurtem, ale alespoň s ním nemusel mluvit

tváří v tvář. Kromě toho se rozhodl šéfovi ostrahy sdělit pouze fakta,

a ne své domněnky. Zatímco vytáčet spojení, podíval se na hodinky.

Byly přesně dvě hodiny,

180 181

Kapitola 14

10. květen 2001

14:00 hod.

Joanna se snažila chovat normálně, přestože měla nepříjemný pocit, že ji cestou po schodišti Kliniky Spencera Wingatea někdo sleduje, a zamířila k Chevy Malibu. Deborah byla už v autě a Joanna viděla na sedadle řidiče siluetu její hlavy. Protože pracovní den ani zdaleka nekončil, usoudily, že bude mnohem méně nápadné, když opustí kliniku odděleně, než kdyby vyšly společně. Až dosud se zdálo, že to funguje. Deborah se zřejmě dostala bez potíží ven a Joannu také nikdo nepotkal. Joanna měla kabelku přes pravé rameno. V levé ruce držela tlustou obálku obsahující vytištěné záznamy o dárkyních. Jak tak kráčela po parkovišti, musela se silou vůle ovládat, aby se nerozběhla. Znovu si připadala jako zloděj, který se plíží z místa činu, jenomže tentokrát nesla ukradené věci.

Bez problému dorazila k autu, obešla ho a co nejrychleji nastoupila.

"Dělej, ať jsme odsud co nejdřív pryč!" vykřikla Joanna.

"Představ si, že by se mi nepodařilo nastartovat," prohodila Deborah z legrace a vsunula klíč do zapalování.

Joanna ji lehce plácla, aby se zbavila napětí, které cítila. "Tohle mi radši neříkej, potvoro! Jed' už!"

Deborah nastartovala a vycouvala z parkoviště.

"Tak a máme to, ať už to za to stálo, nebo ne," pronesla Deborah, když vjela s vozem na dlouhou, točitou příjezdovou cestu. "Myslím, že bysme se měly pochválit, i když mě osobně výsledek dost zklamal."

"Ještě nejsme za bránou," upozornila ji Joanna.

"Podle mě je to už jen otázka chvilky," odpověděla Deborah. Zastavila před bránou na vyznačené bílé čáře.

Joanna na těch pár vteřin, než se brána začala pozvolna otevírat, zadržela dech.

Vzápětí projela Deborah tunelem pod strážním domkem a byly venku.

Deborah si všimla, že se Joanně viditelně ulevilo,

"Opravdu jsi měla strach?" zeptala se Deborah.

"Celej den jsem šilela hrůzou," přiznala se Joanna. Otevřela obálku a vytáhla z ní objemný štos papírů.

Deborah pohlédla na Joannu a zatočila vpravo na Pierce Street, která vedla do Bookfordu. "Co chceš dělat? Trochu si cestou domů počíst?"

"Mám takovej nápad," oznámila Joanna. "Vlastně skvělej nápad, určitě budeš souhlasit." Začala listovat fasciklem, aby našla dvě stránky, které ji zajímaly. Dávala pečlivý pozor, aby listy nepřeházela. Trvalo jí to několik minut.

"Zasvětiš mě do toho, nebo si ten úžasnej nápad necháš pro sebe?" zeptala se konečně Deborah. Joannino vytrvalé mlčení ji trochu našťvalo.

Joanna se pro sebe usmála. Uvědomila si, že se bezděčně zachovala stejně, jako se Deborah obvykle chovala k ní. Chvilí si vychutnávala pomstu a odpověděla, až když vytáhla hledané listy a zbytek balíku položila na zadní sedadlo.

"Voilà!" zvolala Joanna. Zvedla listy nahoru, aby se na ně Deborah mohla podívat.

Deborah na okamžik odtrhla oči od silnice a zjistila, že Joanna drží v ruce stránky s údaji o dvou dětech, které údajně vznikly z jejich vajíček. "Fajn, vidím, co tam je. Tak a teď mi prozrad' ten svůj skvělej nápad."

"Oběma dětem je asi sedm nebo osm měsíců," pronesla Joanna;

"Teda, pokud existujou."

"No a co?"

"Máme jejich jména, adresy a telefonní čísla," pokračovala Joanna.

"Co kdybysme jim zavolaly, a jestli budou pro, zajely se na ně podívat?"

Deborah vrhla na Joannu letmý pohled. Na tváři měla nevěřící výraz.

"Děláš si srandu?" pronesla. "Řekni, že si děláš srandu."

"Nedělám," namítla Joanna. "To tys tvrdila, že je ten seznam zfalšovanej. Tak to prověříme. V každým případě je jedna z těch adres bookfordská."

Deborah zajela ke krajnici. Před sebou viděly budovu veřejné knihovny na rohu Pierce a Main Street. Zastavila auto a otočila se k Joanně.

"Mrzí mě, že tě zklam, ale myslím si, že navštívit ty lidi není dobrej nápad. Zavolat jim, fajn, ale přihasit se k nim na návštěvu?"

"Tak jim nejdřív zavoláme," souhlasila Joanna. "Ale jestli ty děti existujou, chci je vidět."

"To jsme si nedomluvily," protestovala Deborah. "Chtěly jsme jen zjistit, jestli se z našich vajíček narodily nějaký děti. O návštěvě nepadlo ani slovo. Není to rozumný, a navíc si myslím, že jejich rodiče z toho nebudou nijak nadšený."

"Neboj, nechci jim říct, že jsem dárkyně," uklidnila ji Joanna. "Tedy jestli ti jde o tohle."

"Jde mi o tebe," ohradila se Deborah. "Dozvědět se, že to dítě existuje,

182 183

je jedna věc, a vidět je ve skutečnosti další. Podle mě by to pro tebe nebylo dobrý. Mohla bys ses z toho psychicky složit."

"Určitě se z toho nesložím," odporovala Joanna. "Naopak mě to uklidní. Budu se cítit mnohem líp." '•;

"To říkal každej feťák, než si šlehnul první dávku heroinu," tvrdila • Deborah. "Jestli ty děti existujou a ty je uvidíš, budeš je chtít vidět

znova, a to není k nikomu fěr." .":

"Už jsem se rozhodla," prohlásila Joanna pevně. Vytáhla mobil - a začala vyťukávat číslo manželu Sardových. Když začal telefon vyzvánět, podívala se na Deborah. To, že vyzvánět, znamenalo, že jde o skutečné číslo, a ne o vymyšlené.

"Haló, paní Sardova?" zeptala se Joanna, když se na druhé straně linky ozval ženský hlas.

"Ano, kdo volá?"

"Tady Prudence Heatherlyová z Kliniky Spencera Wingatea,"

představila se Joanna. "Jak se daří malému?"

"Jason je v naprostém pořádku," odpověděla paní Sardova. "Jsme ... šťastím bez sebe. Právě začal lézt."

Joanna vytáhla na Deborah obočí. "Už začal lézt! To je báječné!

Poslouchejte, paní Sardova, volám vám proto, že bychom chtěli Jasonovi udělat nějaká doplňující vyšetření. Nevadilo by vám, kdybych se ještě s jednou kolegyní na chvíli zastavila?"

"Ale vůbec ne!" souhlasila paní Sardova. "Kdyby nebylo vašeho náročného povolání, nikdy bychom se našeho chlapečka nedočkali. Je tak sladký. Tak dlouho jsme po dítěti toužili. Kdy byste chtěly přijet?"

"Hodí se vám to tak za půl hodiny?"

"To by bylo skvělé. Právě se probudil, takže by měl mít dobrou náladu. Znáte adresu?"

"Ano, ale mohla byste nám vysvětlit, jak se k vám dostaneme,"

pokračovala Joanna v rozhovoru.

Cesta nebyla složitá. Stačilo jen zahnout vlevo na Main Street vedoucí do města a na první odbočce za lékárnou RiteSmart znovu zatočit doleva. Byl to dům se zvýšeným podlažím postavený v šedesátých letech z průčelí mu opadávala omítka a okenní rámy a veřejně zoufale potřebovaly nový nátěr. V příkrém rozporu s jeho vzhledem se vedle skromného domku blýskal v odpoledním slunci nejnovější typ dětské houpačky.

Deborah zastavila na příjezdové cestě za starým pick-upem značky Ford. Spatřila houpačku. "Nová houpačka pro šestiměsíční mimino! Vsadím se, že tatínek je z něj úplně vedle!"

"Ta ženská tvrdila, že už dlouho toužili po dítěti."

184 185

"Nevypadá to jako dům, který patří lidem schopným zaplatit klinice peníze, který za své služby požaduje."

Joanna přikývla. "Taky by mě zajímalo, kde na to vzali. Je fakt, že neplodný páry bejvají zoufalý. Často zastaví dům nebo si prostě půjčí peníze, ale když se tak na ten barák dívám, ani jedna z těch možností mi nepřipadá jako pravděpodobná."

Deborah se obrátila k Joanně. "Což znamená, že jim zřejmě nezbylo dost peněz na tak finančně náročnou záležitost, jakou je výchova dítěte. Seš si jistá, že chceš tu návštěvu absolvovat? Chci říct, že to tam možná bude dost drsný a deprimující. Podle mě bysme se měly okamžitě otočit a odjet. Nikomu to neublíží."

"Chci to dítě vidět," trvala na svém Joanna. "Věř mi! Zvládnu to."

Otevřela dveře a vystoupila. Deborah udělala totéž a obě ženy se vydaly po chodníku k hlavnímu vchodu. Deborah se na svých vysokých podpatcích pečlivě vyhýbala početným prasklinám v betonu. I přesto ztratila jednu botu, a musela se sehnout, aby ji vyprostila ze spáry.

"Prokaž mi laskavost, a když se ohneš, pokř se v kolenou," požádala ji Joanna. "Už chápu, proč si tě Randy u toho pítka všimnul."

"Tvoje žárlivost nezná mezí," pošádila ji Deborah.

Vyšly po schodech ke dveřím.

"Jsi připravená?" zeptala se Deborah s prstem na zvonku.

"Tak už sakra zazvoň!" pobídla ji Joanna. "Zbytečně to zveličuješ!"

Deborah stiskla tlačítko. Zevnitř uslyšely vyzvánění. Zvonění pokračovalo několik vteřin, jako by hrálo melodii.

"To je hezká písnička," prohodila sarkasticky Deborah.

"Nebud' tak předpojatá!" okřikla ji Joanna.

Dveře se otevřely a skrz špinavé sklo venkovních dveří spatřily návštěvnice lehce obézní ženu v domácích šatech, která držela v náruči dítě s černou kšticí. Když dveře otevřela a oběma se naskytl nerušený pohled dovnitř, zůstaly stát v němém úžasu. Deborah na svých vysokých podpatcích dokonce zavravorala a musela se chytit zábradlí. Paul Saunders měl na práci mnohem důležitější věci než návštěvu Kurta Hermanna. Dokonce musel odložit pitvu selat, kterou měl s Gregem Lynchem naplánovanou v pitevně na farmě. Ale Kurt tvrdil, že s ním musí okamžitě mluvit, a tak Paul neochotně souhlasil, zejména když Šéf ostrahy trval na tom, aby se sešli ve strážním domku mimo dosah zvědavých uší. Paul tušil, že to znamená potíže, ale nijak se tím netrápil. Bezmezně důvěřoval Kurtovým schopnostem a diskrétnosti, za něž byl ostatně slušně placený... Velice slušně placený! Jak se Paul blížil k nízké budově, vybavila se mu jeho poslední návštěva tady. Bylo to víc než před rokem, kdy se jim přihodila ta nešťastná příhoda při anestezii. Dobře si pamatoval, jak efektivně a s jakou sebejistotou Kurt krizovou situaci zvládl, a ta vzpomínka Paula uklidnila.

U dveří si Paul oklepal bláto, které se mu cestou přes vlhký trávník, jenž se stále ještě vzpamatovával z letošní zimy, nalepilo na boty. Uvnitř asketicky zařízené kanceláře našel šéfa ostrahy, jak čeká u stolu. Paul si přisunul židli a posadil se.

"Došlo k narušení ochranného systému," oznámil Kurt svým charakteristicky klidným způsobem. Lokty měl na stole a ruce sepnuté ve vzduchu. Namířil na Paula Štíhlé ukazováky, aby větu zdůraznil, ale jinak na něm nebyla vidět ani stopa rozrušení nebo paniky.

"Poslouchám," odpověděl Paul.

"Dneska nastoupily do práce dvě nové zaměstnankyně," začal Kurt. "Jakási Georgina Marksová a Prudence Heatherlyová. Předpokládám, že jste se s nimi jako obvykle seznámil."

"Ano," přitakal Paul. V duchu si okamžitě vybavil Georginu a její smyslné tělo.

"Trochu jsem si je proklepl. Vydávají se za někoho jiného."

"Nerozumím!"

"Mají falešná jména," pokračoval Kurt. "Georgina Marksová a Prudence Heatherlyová pocházejí z Bostonu, ale obě nedávno zemřely."

Paul polkl, protože mu najednou vyschlo v krku. "Kdo tedy jsou?" zeptal se a lehce si odkašlal. "Máte o tom nějakou představu?"

"Jméno jedné z nich známe," odpověděl Kurt. "Je to Deborah Cochraneová. Auto, které řídí, je registrováno na ni. O té druhé zatím nevíme nic, ale to se brzy změní. Adresa, kterou nám udaly, je vymyšlená, ale máme i skutečnou adresu, alespoň tedy Deborah Cochraneové, ale v tuhle chvíli bych tipoval, že tam bydlí společně."

"Blahopřeju, že jste to zjistili tak brzy," pochválil ho Paul.

"Myslím, že na blahopřání je ještě dost času," poznamenal Kurt.

"Máme toho víc."

"Pořád poslouchám," pronesl Paul a lehce znervózněl. Okamžitě ho napadlo, že Kurt vzhledem ke svým schopnostem možná odhalil, že Paul pozval ženu, která se představila jako Georgina, na večeři a že ona odmítla.

"Randy Porter zjistil, že ženě, která si říká Prudence Heatherlyová, se podařilo stáhnout citlivé soubory a vytisknout je. Šlo o složku Dárce."

"Panebože!" vybuchl Paul. "Jak se to mohlo stát? Ten počítačovej pošuk mě ujistil, že ty údaje budou v bezpečí."

"Nejsem přes počítače tak dobrý jako on," přiznal Kurt. "Ale Randy naznačil, že jí k tomu pomohl doktor Spencer Wingate, kterého podle mě svedly."

Paul se musel přidržet židle. Věděl, že je Spencer nespokojený, ale tohle bylo příliš. "Jak jí pomohl?"

"Připojil její jméno k lidem s povoleným přístupem k záznamům," vysvětlil Kurt. "Musel jsem tu informaci z Randyho prakticky vytlout, ale nakonec mi řekl tohle."

"Dobře," vyštěkl Paul a cítil, že rudne. "Promluvím se Spencerem"

a zjistím, jak je v tom namočený. Možná při tom budu potřebovat vaši pomoc. Zatím se postarejte o ty ženy a buďte stejně důkladný jako tehdy při té nešťastné anestezii, jestli chápete, co mám na mysli. Nechci, aby z vlastní vůle opustily areál kliniky, a největší radost by mi udělalo, kdyby ho neopustily vůbec. A taky chci zpátky ty vytištěné záznamy." Než skončil, prakticky na Kurta hulákal.

"Bohužel, ty ženy jsou už pryč," oznámil Kurt, který na rozdíl od Paula stále víc propadajícího panice zachovával klid. "Jakmile jsem tohle všechno zjistil, pokusil jsem se je najít a zadržet. Zřejmě odjely hned po tom, co ty údaje získaly."

"Chci, abyste je našel a zbavil se jich!" zaječel Paul a opakovaně zahrozil na Kurta prstem. "Nechci vědět, jak se jich zbavíte! Prostě to udělejte! A udělejte to tak, aby to nikdo nemohl dávat do souvislosti s klinikou. Musíme to udržet pod pokličkou!"

"To se rozumí samo sebou," přisvědčil Kurt. "A protože jsem o tom už trochu přemýšlel, musím vám s radostí oznámit, že to podle mě nebude nijak těžké. Za prvé máme jejich adresu, což znamená, že se k nim rychle dostaneme. A za druhé, ty ženy musely vědět, že porušují zákon, a určitě se nebudou svým jednáním nikde chlubit. Navíc přinejmenším jedna z nich tu byla jako dárkyně vajíček, takže se nabízí teorie, že je ke krádeži údajů vedly spíše osobní pohnutky než snaha o nějaký společenský skandál. Tím chci říct, že i když došlo k zásadnímu narušení bezpečnosti, pokud budeme jednat rychle, nemusí se to nikdo dozvědět."

"Tak se do toho hned pusťte!" vykřikl Paul. "Chci, aby nejpozději do večera bylo po všem. Ty ženy by nám mohly způsobit obrovské potíže."

"Už jsem v Bostonu učinil pár předběžných opatření," pochlubil se Kurt. Vstal a ujistil se, že Paul zahlédl automatickou pistoli Glock

186 187

s tlumičem, kterou vytáhl z prostřední zásuvky. Chtěl mu tím dokázat, že bere situaci vážně. Ale Paul zareagoval jinak, než Kurt očekával. Místo aby předstíral, že pistoli neviděl, zeptal se, jestli nemá ještě nějakou, kterou by mu mohl na noc půjčit. Kurt mu ochotně vyhověl. Doufal, že Paul vyřeší problém se Spencerem Wingatem sám. Koneckonců, mít dva rozhádané nadřízené by nebylo nic příjemného.

Joanna se stále nevzpamatovala z prvotního šoku a měla dojem, že Deborah je stejně otřesená jako ona. Paní Sardova je pozvala do obývacího pokoje a trvala na tom, že jim uvaří kávu. Ale Joanna se šálku ani nedotkla. Dům byl tak zanedbaný, že se toho neodvážila. Na pohovce hned vedle Joanny bylo rozmazané jídlo, které připomínalo týden starý jogurt. Po místnosti se bez ladu a skladu povalovaly hračky a špinavé oblečení. Ve vzduchu se vznášel zápach znečištěných plen. V kuchyni, do které Joanna cestou dovnitř letmo nahlédla, se vršilo použité nádobí.

Paní Sardova neustále hovořila a jejím hlavním tématem bylo dítě, které se k ní celou tu dobu tisklo jako vačnatec. Měla z nečekané návštěvy očividnou radost, z čehož Joanna usoudila, že jí chybí společnost.

"Takže je dítě zdravé?" zeptala se Deborah, když se paní Sardova odmlčela, aby nabrala dech.

"Naprosto," odpověděla paní Sardova. "I když nedávno nám doktor řekl, že trpí mírnou senzoroneurální nedoslýchavostí."

Joanna neměla tušení, co senzoroneurální nedoslýchavost znamená, a ačkoli během celé návštěvy ani jednou nepromluvila, odhodlala se na to zeptat.

"To je ztráta sluchu způsobená sluchovým nervem," vysvětlila Deborah. Joanna přikývla, i když tomu pořád moc nerozuměla. Jako odpověď jí to stačilo. Místo toho se podívala na své ruce. Tráslas se. Rychle si je položila na sebe. Hodně to pomohlo. Netoužila po ničem jiném, než se co nejrychleji dostat pryč.

"Co byste ještě chtěly o Jasonovi vědět?" otázala se paní Sardova. Pyšně zvedla dítě z ramene a posadila si je na klín.

Joanna si pomyslela, že je chlapeček moc roztomilý, ale usoudila, že by byl ještě rozkošnější, kdyby nebyl tak špinavý. Pyžámko na spaní, které měl na sobě, bylo vpředu pobryndané, vlasy měl splepené a na obličejí přilepené drobky.

"No, myslím, že jsme už slyšely všechno, co jsme potřebovaly," prohlásila Deborah. Vstala a Joanna ji vděčně následovala.

"Nechcete ještě trochu kávy?" zeptala se paní Sardova se zoufalým tónem v hlase.

"Myslím, že už vás obtěžujeme dost dlouho," odmítla Deborah.

Paní Sardova se pokusila protestovat, ale Deborah trvala na svém. Žena je neochotně vyprovodila ke dveřím a stála na zápraží celou dobu, co Joanna s Deborah kráčely po chodníku. Když dorazily k autu, Deborah se ohlédla, a jakmile to udělala, paní Sardova vzala chlapečka za ruku, aby jí zamával na rozloučenou.

"Už se nemůžu dočkat, až odsud vypadneme," pronesla Joanna, jakmile zavřely dveře. Úmyslně se vyhýbala pohledu na dítě.

"Dělám, co můžu," odpověděla Deborah. Nastartovala a vycouvala z příjezdové cesty.

Několik minut jely mlčky. Obě byly šťastné, že jsou pryč.

"Jsem v šoku," vzdychla Joanna a konečně přerušila ticho.

"Nedokážu si představit, že by někdo nebyl," poznamenala Deborah.

"Udivuje mě, že se ta ženská chová, jako by bylo všechno v nejlepším pořádku," prohlásila Joanna.

"Třeba si to myslí. A i kdyby si to nemyslela, zřejmě toužila po dítěti tak dlouho, že je jí to fuk. Neplodný páry přece bejvají zoufalý."

"Všimla sis toho hned?" zeptala se Joanna.

"Jo," přitakala Deborah. "Málem jsem se složila hned ve dveřích."

"Podle čeho jsi to poznala?"

"Byla toho celá řada," pronesla Deborah. "Ale kdybych to měla zúžit, myslím, že jako důkaz by stačil ten bílejší pramen vlasů. Chci říct, že působí strašně nápadně, zvlášť na šestiměsíčním dítěti."

"Všimla sis, jaký měl ten chlapeček oči?" otrásla se Joanna, jako by ji zamrazilo.

"Jasně," opáčila Deborah. "Připomněly mi huskyho jednoho mého strejdy, i když ten je měl ještě barevně rozdílnější."

"Ničí mě, že to, co je pravděpodobně první lidskej klon na světě, muselo vzniknout z mého vajíčka."

"Chápu, jak ti asi je," prohlásila Deborah. "Ale musím se ti přiznat, že mě mnohem víc trápí, kdo to udělal a koho klonoval. Paul Saunders nepatří k lidem, který by museli po světě pobíhat v několika kopiích. To, že klonoval sám sebe, znamená, že je ještě egocentričtější, nafoukanější a arogantnější, než jsem si myslela. Vsadím se ale, že by se snažil hájit tím, že to udělal v zájmu vědy nebo lidstva, nebo by si našel nějakou jinou směšnou výmluvu."

"Aspoň že to dítě nemá nic ze mě," oddychla si Joanna. V tuhle chvíli se nedokázala povznést nad osobní stránku téhle pohromy.

188 189

"Říkám ti to strašně nerada, ale to je blbost," informovala ji Deborah.

"Vajíčko poskytne mitochondriální DNA. To dítě má tvoje mitochondrie."

"Radši se tě nebudu ptát, co to ty mitochondrie jsou," zaúpěla Joanna.

"Nechci to vědět, protože odmítám slyšet, že je v tom dítěti něco ze mě."

"No, konečně máme vysvětlení, proč byla úspěšnost tvých vajíček tak nízká. Nešlo o oplodnění, ale o klonování pomocí přenosu jádra.

Na druhou stranu mají lepší výsledky než vědci, který klonovali ovci Dolly. Ty to myslím zkoušeli dvěstěkrát, než se jim to podařilo. Tady je úspěšnost skoro jedna ku stu."

"Trochu drsný vtipkování, nemyslíš?" vybuchla Joanna. "Mně to na rozdíl od tebe vůbec zábavný nepřipadá."

"Myslím to vážně," bránila se Deborah. "Něco musí dělat dobře.

Mají dvakrát větší úspěšnost než jejich předchůdci."

"Já nad tím teda jásat nebudu," poznamenala Joanna. "Je mi z toho

všeho na nic. Teď lituju, že jsem tam šla. Cítím se příšerně."

"Radši ti nebudu připomínat, že jsem ti to rozmlouvala," utahovala si z ní Deborah. "Nic takového bych nikdy neudělala. Bylo by to moc kruté."

Joanna se proti své vůli usmála. Obdivovala Deborah, že ji bez ohledu na okolnosti dokáže vždycky rozveselit.

"Ale mám takovej návrh, teda jestli s ním budeš souhlasit."

"Odmítám na tobě vyzvídat, co máš za lubem," opáčila Joanna.

"Napadlo mě, že bysme mohly navštívit ještě to druhé dítě, abysme se přesvědčily, jestli je to všechno pravda."

Chvilí mlčely a Joanna nad tím nápadem usilovně uvažovala.

"Horší to bejt nemůže," pronesla nakonec Deborah. "Největší šok už máme za sebou. Ale možná by nám to pomohlo v rozhodování, co s tím provedeme. Tomu jsme se zatím pečlivě vyhýbaly."

Joanna přikývla. V tomhle ohledu měla Deborah naprostou pravdu. Nejenže neprohrály, co udělají dál, sama Joanna se stěžila na něco takového vůbec pomyslet. Vzhledem k tomu, že se nemohly obrátit na sdělovací prostředky, které by je do toho nepochybně namočily, komu to mohly říct? Problém byl, že ty informace získaly nelegálně. Joanna toho o zákonech moc nevěděla, ale tušila, že důkazy získané protiprávní cestou nemusí soud přijmout. Navíc ani neměla zdání, jestli je v Massachusetts klonování lidí prováděné na soukromé klinice nezákonné.

"Dobře," souhlasila impulzivně Joanna. "Zajedeme se podívat na to druhé mimino. Ale jestli to bude zase Saunders v malém provedení, dovnitř nejdu." Natáhla se pro druhý list papíru a vytáhla mobilní telefon. Druhé dítě se jmenovalo Webster a Websterovi žili v městečku o pár kilometrů blíž k Bostonu než Bookford. Joanna vytočila číslo. Telefon zazvonil víc než pětkrát. Už už chtěla přerušit spojení, když se na druhé straně ozval udýchaný ženský hlas.

Rozhovor s paní Websterovou proběhl téměř stejně jako ten předchozí, až na to, že paní Websterová nemohla popadnout dech.

Vysvětlila Joanně, že musela k telefonu běžet, protože právě vytáhla Stuarta z vany. Důležitější bylo, že souhlasila s jejich návštěvou a vysvětlila jim, kudy se k nim jede.

"Aspoň že to dítě bude umytý," poznamenala Joanna, když položila telefon.

O půl hodiny později zastavily na příjezdové cestě domu, který byl pravým opakem příbytku Sardových. Websterovi bydleli v stupňovitém sídle z cihel postaveném v koloniálním stylu, jehož masivní komíny trčely vzhůru jako plevel na zahradě. Dívky si prohlédly dům a pečlivě udržovaný pozemek. Trávník byl posetý kvetoucími magnóliemi a svídkami.

"Musím říct, že doktor Saunders je, pokud jde o nevlastní rodiče, dost vybírávej," utrousila Deborah. "Teda, pokud je tohle dítě jeho dalším klonem."

"Tak jdeme!" pobídla ji Joanna. "Ať to máme za sebou."

Dívky neochotně vykročily po dlážděném chodníku. Ani jedna z nich nebyla plně přesvědčená, že chce návštěvu absolvovat, ale cítily, že je to nezbytné. Joanna stiskla zvonek.

Opět jak Joanna, tak Deborah okamžitě poznaly, že dítě je klonem Paula Saunderse. Chlapeček vypadal úplně přesně jako syn Sardových: měl stejný bílý pramen vlasů, stejné různobarevné duhovky a stejný rozplácý nos.

Paní Websterová se chovala stejně vstřícně jako paní Sardova, ale bylo zřejmé, že jí společnost nechybí. Pozvala ženy dovnitř, ale Joanna s Deborah odmítly a trvaly na tom, že zůstanou venku. Protože Joanna měla čas se po prvním šoku trochu vzpamatovat, zapojovala se do krátké konverzace s paní Websterovou častěji, než tomu bylo s paní Sardovou. Navíc tváří v tvář vymydlenému batoleti v prostředí výrazně vhodnějším pro jeho výchovu pro ni byla tahle návštěva mnohem snesitelnější. Joanna se ze zvědavosti zeptala, jestli nemá dítě nějaké problémy se sluchem. Dozvěděla se, že ano, a vysvětlení znělo obdobně jako u Sardových.

Dům Websterových opustily mlčky, každá ponořená do vlastních neradostných myšlenek. Teprve když vyjely z městečka a uháněly po dálnici, Deborah pronesla: "Nechci se o tom bavit pořád dokola, ale aspoň víš, proč mě tak naštvalo, že jsme se nedostaly do výzkumných záznamů kliniky. Moje intuice mi říká, že se tam děje něco moc špatného, a tohle klonování, na který jsme náhodou narazily, je jen Špičkou ledovce."

"Klonování lidí úplně stačí."

"Ale zveřejnit to, co tady Saunders a spol. provádějí, nestačí," namítla Deborah. "Kdyby se ve sdělovacích prostředcích objevilo, že nabízejí klonování, všechny neplodné páry by okamžitě pelášily na kliniku." ..«>••

"Co ti mám na to říct?" zamumlala Joanna. "Jak už jsem ti povídala, udělala jsem v tý servrovně, co bylo v mejch silách."

"Já tě z ničeho neobviňuju."

"Ale ano, obviňuješ!"

"Fajn, možná trochu. Příšerně mě to štve."

Znovu se odmlčely. Motor tiše předl. V dálce se na horizontu objevila silueta Bostonu.

"Počkej!" vyhrkla najednou Deborah, až sebou Joanna trhla. "Kvůli těm klonům jsme úplně zapomněly na vajíčka!"

"O čem to mluvíš?" zeptala se Joanna.

"Na množství vajíček, který ti vzali," upřesnila Deborah. "Jak ti jich mohli tolik odebrat, když..." Deborah se zarazila a se zděšeným výrazem se zadívala čelním sklem dopředu.

"Když co?" chtěla vědět Joanna. Že na ni Deborah zkouší svoje staré triky, ji za těchto okolností podráždilo ještě víc než obvykle.

"Podívej se do záznamů," pronesla rychle Deborah, "jestli tam jsou uvedeny ještě další dárkyně, kterým vzali několik set vajíček."

Joanna si něco tiše zamumlala, natáhla ruku na zadní sedadlo a s heknutím si přesunula těžký fascikl na klín. Nemusela projít moc stránek, aby našla to, co hledala. "Jejich tu spousta. A tohle je opravdu síla. Od Anny Alvarezových jich získali čtyři tisíce dvě stě pět!" "Děláš si srandu!"

"Nedělám," bránila se Joanna, "A tady je další velkorysá dárkyně: Marta Arrigová. A tady ještě jedna: Marie Artlaviová."

"Všechny ty jména znějí španělsky."

"Máš pravdu," přitakala Joanna. "Tady je další. To je hrůza! Mercedes Avilová údajně darovala osm tisíc sedm set dvacet jedna vajíček!"

- "Podívej se, jestli je u všech vajíček údaj, že byly jednotlivě implantovaný jako ty tvoje."

Joanna nalistovala v záznamech Mercedes Avilové další stránku

- as prstem na papíře projela sloupec. "Vypadá to tak."

"Pak byly pravděpodobně určený ke klonování," pronesla Deborah.

"Je u všech uvedený jméno doktora Saunderse?"

"U většiny," potvrdila Joanna. "U zbytku je napsaná Sheila Donaldsonová."

"Mělo mě to napadnout," zaklela Deborah. "To znamená, že pracujou společně. Zajímá mě ještě jedna věc. Když prolisťuješ jména, je jich tam hodně španělských, neboje to u A jen náhoda?"

Joanna udělala, co po ní Deborah chtěla. Trvalo jí to několik minut.

"Jo, vypadá to, že je jich tu hodně, a u všech je uvedený, že darovaly tisíce vajíček."

"Nepřekvapilo by mě, kdyby to mělo spojitost s těma pomocnými silama z Nikaraguy," poznamenala Deborah a otrásla se.

"Jakou, prosím tě?"

"Ženský embrya mají nejvyšší počet vajíček během svého života ve vaječnicích," vysvětlila Deborah. "Někde jsem četla, že v jistém bodě embryonálního vývoje jich má ženské zárodek přibližně sedm až osm milionů, při porodu je jich už jenom kolem milionu a do puberty jejich množství klesne na tři až čtyři tisíce. Podobný cvoci, jako je Paul Saunders a Sheila Donaldsonová, by mohli ženský embryo považovat za skutečnej zlatej důl."

"Abych se ti přiznala, to, co se mi snažíš naznačit, se mi ani trochu nelíbí," hlesla Joanna.

"Ani mně ne," připustila Deborah. "Ale bohužel to zní logicky. Ty holky z Nikaraguy mohly souhlasit s tím, že se nechají uměle oplodnit a pak ve dvacátém tejdnu podstoupí potrat, aby klinika získala vajíčka potřebný k výzkumu."

Joanna od ní odvrátila oči a zadívala se postranním oknem ven, aby překonala vlnu nevolnosti. To, o čem Deborah mluvila, jí vzhledem k ženské úloze a nedostatku úcty k lidskému životu připadalo stejně příšerné jako samotné klonování. Silou vůle ovládla rozbourané emoce, které každou chvíli hrozily vybuchnout na povrch. Přistihla se, že si přeje, aby neměla s Klinikou Spencera Wingatea nikdy nic společného. Vzhledem k tomu, že v téhle záležitosti figurovala jako dárkyně, si připadala jako spoluvinice.

"Jedinej problém je, že pokud se něco takovýho děje, je to legální. Možná se na klinice, kde se léčí neplodnost, odehrává mediální skandál,

192 193

ale jestli k tomu ty ženy nikdo nenutil, těžko s tím někdo něco udělá."

"To, že jim za to platí, určitě způsob nátlaku je!" vybuchla Joanna.

"Tyhle ženy jsou chudý a pocházejí z chudý země!"

"Hele, uklidni se! Jen se tak nezávazně bavíme."

"Neuklidním se!" odsekla Joanna. "Ale ještě jsi nedokončila tu myšlenku o mých vajíčkách. Nesnáším, když něco nat'ukneš a necháš to takhle viset ve vzduchu."

"Je, promiň," omluvila se Deborah. "Kvůli těm Nikaragujkám jsem na to úplně zapomněla. Jedinej způsob, jak ti mohli odebrat tolik vajíček, podle mě je, že ti vzali celej vaječník."

Joanně se zatočila hlava, jako by ji Deborah vrazila políček. Musela zavřít oči, aby se vzpamatovala. Třesoucím se hlasem Deborah požádala, jestli by jí to nemohla zopakovat pro případ, že jí špatně rozuměla. Deborah odtrhla oči od silnice a letmo pohlédla na svou spolubydlici. Z Joannina tónu pochopila, že je těsně před zhroucením. "Jenom tak nahlas uvažuju," vysvětlila Deborah. "Nevyšiluj."

"Mám snad právo se vyděsit, když tvrdíš, že mi odebrali vaječník," pronesla Joanna pomalu, zdánlivě s naprostým sebeovládáním.

"Tak laskavě navrhní nějaký jiný vysvětlení, kde k tolika vajíčkům přišli," vyzvala ji Deborah. "Když máme tak málo informací, snažím se vymyslet jakoukoli možnost."

Joanna se vzchopila, a jak ji Deborah požádala, pokusila se najít jinou alternativu. Pouze se svou středoškolskou biologií a holčičím klábosením za zavřenými dveřmi umývárny však o svých reproduktivních zdrojích nedokázala vymyslet nic.

"Největší počet vajíček získanej při stimulaci vaječníků, o jakým jsem kdy slyšela, se pohyboval kolem dvaceti," pokračovala Deborah.

"Při odběru stovek vajíček mě napadá jedinej nějaká vaječnicková tkáňová kultura."

"Vaječnickovou tkáň je možný pěstovat?" zeptala se Joanna.

Deborah pokrčila rameny. "Abych řekla pravdu, nemám tušení. Jsem molekulární biologka. Ale zní to logicky."

"Jestli mi jeden vaječník vzali," zajíkla se Joanna, "ovlivní mě to nějak?"

"Nech mě uvažovat," prohlásila Deborah a zamračila se, jako by se hluboce zamyslela. "Vzhledem k tomu, že vaječník vyprodukuje jen polovinu obvyklýho množství estrogenu, v těle dvojnásobně vzroste hladina testosteronu. To znamená, že ti pravděpodobně narostou fousy, ztratí se ti prsa a začneš plešatět."

194 195

Joanna se na ni vyděšeně podívala.

"Dělám si srandu!" vykřikla Deborah. "Chtěla jsem tě rozesmát."

"Obávám se, že mi to vůbec nepřipadá legrační."
"Po pravdě řečeno, bude to mít na tvůj život jen nepatrný vliv, pokud vůbec nějaký," chlácholila ji Deborah. "Možná u tebe dojde k slabému statistickému poklesu plodnosti, protože ti bude fungovat jenom jeden vaječník, ale ani tím si nejsem jistá."
"Přesto je pro mě představa, že mám vyříznutej vaječník, dost děsivá," hlesla Joanna, kterou předchozí vysvětlení nijak neuklidnilo. "Je to, jako kdyby mě znásilnili, možná ještě horší."
"Naprosto s tebou souhlasím," přitakala Deborah.
"Proč jen já a ne ty?"
"To je další dobrá otázka," prohlásila Deborah. "Podle mě proto, že jsem odmítla celkovou anestezii. K odběru vaječníku museli použít přinejmenším laparoskopický zařízení, a určitě ne jen jehlu řízenou ultrazvukem."
Joanna na okamžik zavřela oči. V duchu litovala, že když Šla darovat vajíčka, byla, pokud šlo o lékařské zákroky, takový zbabělec. Měla to udělat jako Deborah.
"Právě mě něco napadlo," oznámila Deborah.
Joanna zůstala zticha. V duchu si přísahala, že se jí nezeptá.
Téměř dvě minuty jely mlčky. "Tebe to nezajímá?" podívala se Deborah.
"Jen když mi to řekneš sama," odpověděla Joanna.
"Kdybysme mohly dokázat, že ti vzali vaječník, pak bysme měly v ruce aspoň nějaký důkaz. Netvrdím, že to udělali, ale jestli to opravdu udělali, ten důkaz by byl legální. Chci říct, že odebrání vaječníku bez souhlasu pacientky je po technický stránce těžký ublížení na těle, a to je zločin."
"Jo, ale jak to dokážeme?" zeptala se Joanna bez jakéhokoli nadšení.
"Co budou muset udělat, otevřít mě a podívat se? Děkuju, nechci!"
"Podle mě tě nemusí otevřít," přemítala Deborah. "Myslím, že se to dá zjistit ultrazvukem. Co kdybys zavolala Carltonovi, vysvětlila mu nejnnutnější a řekla mu, že se potřebuješ dozvědět, jestli ti nechybí vaječník?"
"Nezdá se ti trochu ironický, že právě ty mi navrhuješ, abych zavolala Carltonovi?" naštvála se Joanna.
"Nepřemlouvám tě, aby sis ho vzala, proboha," namítla Deborah.
"Jenom abys využila toho, že pracuje v nemocnici. Doktoři se mezi sebou znají. Jsou jako bratrstvo. Určitě by ti ultrazvuk mohl zařídít."
"Už jsem doma tři dny a ještě jsem se mu neozvala," připomněla jí Joanna. "Je mi trapný, abych mu jen tak zčistajasna zavolala a něco po něm chtěla."
"Proboha!" zasténala Deborah. "Tvoje houstonský vychování znovu vyplouvá na povrch. Kolikrát ti musím připomínat, že můžeme chlapy zneužívat stejně, jako oni zneužívají nás? Tentokrát to neuděláš pro zábavu, ale proto, aby ti zařídil ultrazvuk. Vždyť na tom nic není!"
Joanna si v duchu představila rozhovor, který jí s Carltonem čeká. Z jejího pohledu to vůbec nebude tak snadné, jak si Deborah myslela. Současně však chtěla Joanna vědět, jestli byla vnitřně znásilněna, nebo ne. Čím víc o tom ve skutečnosti přemýšlela, tím víc tu informaci potřebovala znát.
"Dobře!" souhlasila nakonec. Vzala do ruky mobilní telefon.
"Zavolám mu."
"Hodná holka," pochválila ji Deborah.

Kapitola 15

10. květen 2001

18:30 hod.

Louisburg Square leželo na kopci Beacon Hill, na který se vyjelo po Mount Vernon Street a zabočilo doleva buď na horní, nebo na dolní ulici vedoucí po náměstí. Vlastně to ani nebylo náměstí, ale spíš dlouhý obdélník ohraničený městskými, většinou cihlovými domy s podloubím a s vitrážovými okny s okenicemi. Střed náměstí tvořil kousek neduživé, podupané trávy obehnané vysokým, hrozivým železným plotem a stíněný baldachynem starých jilmů,

které nějak přežily ničivé účinky grafiózy. Na obou koncích se nacházelo skromné mlázi a zvětralé sousoší.

Ačkoli se v Bostonu moc neorientoval, a v moři jednosměrek na Beacon Hill už vůbec ne, Kurt našel to náměstí bez potíží. Ale zaparkovat tady bylo něco jiného. Místní parkoviště označovala diskrétní cedule s nápisem SOUKROMÉ a s výstrahou, že kdo zákaz parkování poruší, bude odtažen. Kurt nechtěl, aby ho odtáhli. Řídil jednu z neoznačených černých bezpečnostních dodávek kliniky se zamykatelným zadním prostorem. V úložné části vozu měl spoustu nejrůznějších věcí, které by mohl potřebovat, a současně tam zbylo dostatek místa pro nespolupracující pasažéry.

Kurt neměl konkrétní plán, jen věděl, že musí přivést ty dvě ženy zpátky na kliniku. Rozhodl se, že je nejdřív vypátrá a pak bude improvizovat, a v současné době stále obhlížel okolí. Už potřetí objel náměstí. Při první jízdě zjistil, ve kterém domě ženy bydlí. Byl to první dům vpravo nahoře. Zastavil jen natolik dlouho, aby si uložil do paměti, že má pět podlaží s mansardami pod střechou a ještě jedno patro částečně pod úroveň ulice. Zda je dům podsklepený, netušil. Vpředu měl jeden vchod, ke kterému vedlo pět schodů. Kurt usoudil, že vzadu se nachází ještě jedny dveře, ale z té strany zakrývala první patro cihlová zídka.

Při druhém okruhu sledoval ruch na náměstí. Hodně domů procházelo rekonstrukcí, takže se kolem nich pohybovalo mnoho řemesníků a firemních dodávek. V parku pobíhalo pár dětí ve věku od čtyř pěti let do jedenácti až dvanácti. Několik chův si spolu buď povídalo, nebo se věnovaly svým svěřencům.

Když kolem náměstí projížděl potřetí, Kurt se snažil najít stanoviště, kde dodávku zaparkuje. Většina stavebních dělníků už odešla, takže se pár míst přece jen uvolnilo. Nakonec dospěl k závěru, že navzdory ceduli SOUKROMÉ PARKOVIŠTĚ to bude přece jen nejlepší na konci

196 197

Mount Vernon Street - koneckonců, ani jedno z aut stavbařů odtaženo nebylo -, a tak naposledy objel blok a zastavil u plotu. Když se podíval doprava, měl nerušený výhled na sledovanou budovu.

Kurtovi začalo dělat starosti, že zatím nikde nespátlil Chevy Malibu. Než se vydal na lov, naučil se jeho poznávací číslo nazpaměť, a tak neměl strach, že by si ho spletl s podobným vozidlem. Domníval se, že na něj narazí buď při okružní jízdě kolem náměstí, nebo v přilehlých ulicích. Ale nestalo se tak.

Navzdory adrenalinu, který mu proudil do žil, Kurt zachovával klid. Ze zkušenosti věděl, že je nebezpečné nechat se při takovém úkolu ovládnout vzrušením. Bylo důležité postupovat pomalu a metodicky, aby se vyhnul chybám. Současně nesměl polevit v ostražitosti, musel být jako stočený had připravený k útoku, jakmile se naskytne příležitost.

Kurt si sáhl za záda, vytáhl Glock a znovu prohlédl zásobník. Spokojeně zasunul zbraň zpátky do pouzdra. Potom zkontroloval nůž připevněný k lytku. V pravé kapse kalhot měl několik párů gumových rukavic, v levé lyžařskou kuklu. V pravé kapse bundy ho tížila sada paklíčů, se kterými trénoval tak dlouho, dokud je mistrně neovládal; do levé kapsy si připravil několik injekcí se silným sedativem.

Když seděl v dodávce už téměř půl hodiny, usoudil, že přišel jeho čas. Ruch na náměstí se zmínil, ale pořád ještě nebyl takový klid, aby si někdo všiml cizího člověka. Kurt vystoupil z dodávky a zamknul ji. Naposledy se nenápadně rozhlédl kolem a vydal se k domu s číslem stojícím na Louisburg Square.

Kurt s klíči od dodávky v ruce vyběhl po schodech k hlavním dveřím. Držel klíče tak, jako by měl nečekané problémy se zámek, a zatím na něm pracoval šperháky. Trvalo mu to déle, než čekal, ale nakonec vložka přece jen povolila. Aniž se ohlédl, strčil do dveří a vešel do budovy.

Jakmile se za ním zavřely dveře, výkřiky dětí, které si stále ještě hrály na náměstí, utichly jako mávnutím kouzelného proutku. Kurt si

beze spěchu strčil paklíče zpátky do kapsy a vydal se po schodišti nahoru. Podle vizitek na zvoncích věděl, že Deborah Cochraneová a Joanna Meissnerová bydlí ve čtvrtém patře. Předpokládal, že Joanna Meissnerová je Prudence Heatherlyová, ale měl v úmyslu ověřit si to. S každým dalším ramenem schodiště byl Kurt vzrušenější. Podobné akce, jako byla tahle, k smrti míloval. V duchu viděl Georginu Marksovou oblečenou v nechutně provokativních šatech. V každém případě ji musí dostat živou, aby si s ní mohl ve své vilce v areálu kliniky trochu pohrát.

Když dorazil do třetího poschodí, natáhl si rukavice. Pak sáhl za sebe a pravou rukou sevřel Glock, ale nechal ho v pouzdře. Zvedl levačku, a právě když se chystal zaklepat, zaslechl, že se v přízemí otevřely dveře od vchodu. Kurt nezpanikařil, jak by se možná stalo někomu méně zkušenému. Pouze přistoupil k zábradlí a podíval se do schodišťové šachty pod sebou. Napadlo ho, že by to mohly být ty mladé ženy, ale nebyly. Místo nich se vlekl nahoru po schodech nějaký muž, který se zřejmě vracel z práce. Kurt z něho viděl pouze ruku na zábradlí.

Kurt se připravil na situaci, že by muž začal stoupat do třetího poschodí. V tom případě měl v úmyslu vydat se po schodech dolů, jako by šel ven. Ale nebylo to nutné. Muž se zastavil ve druhém patře, odemknul si dveře a zmizel. Chodba se opět propadla do hrobového ticha.

Kurt se vrátil ke dveřím bytu ve třetím poschodí. Zaklepal natolik silně, aby ho nájemníci, pokud byli doma, slyšeli, ale zase ne tak hlasitě, aby vyrušil ostatní lidi v domě. Chvilí čekal, a když nikdo neotevřel ani neslyšel z bytu žádné zvuky, pustil se opět do práce s paklíči.

Jako obvykle byly dveře od bytu mnohem tvrdším oříškem než dveře vchodové, a to hlavně proto, že měly dva zámky: klasicky a ještě jeden od bezpečnostní závory.

Klasický zámek nedal žádnou práci, ale zámek od závory vyžadoval trpělivost. Konečně podlehl a otevřel se. Kurt byl v mžiku v bytě a tiše za sebou zavřel dveře. S rychlostí, která odporovala jeho předchozímu pomalému a uvážlivému tempu, proběhl apartmá, aby se ujistil, že je prázdné. Nechtěl riskovat, že někdo zavolá policii. Pečlivě prohlédl každou místnost a každou skříň. Dokonce nahlédl pod postele.

Jakmile se přesvědčil, že je v bytě sám, zkontroloval další možný východ. Šlo o požární schodiště, které se klikatilo po zadní stěně domu. Přístup k němu vedl přes okno zadní ložnice. Když se Kurt vracel místností zpátky, zrak mu padl na fotografii mladé dvojice. Dívka se přes dlouhé vlasy podobala Prudenci Heatherlyové natolik, aby si byl jistý, že ty, po kterých jde, jsou spolubydlící a že Joanna Meissnerová je Prudenci Heatherlyovou.

Kurt vyšel z ložnice a přes chodbu zamířil do obývacího pokoje. Přistoupil ke stolu a pátral po nějakých dokumentech, které by mohly pocházet z Kliniky Spencera Wingatea. Žádné nenašel, ale objevil materiály související se dvěma falešnými jmény, která ženy používaly. Kurt papíry pečlivě složil a zastrčil si je do kapsy.

Jak pokračoval v prohlídce bytu, našel Georgininu fotku. Raději o ní uvažoval jako o Georgině než jako o Deborah. Na fotografii Georgina

198 199

objímala starší ženu, která, jak usoudil, byla její matkou. Překvapilo ho, jak odlišně Georgina v tmavých vlasech a slušném oblečení vypadá. Její lascivní proměna byla očividně ďáblovým dílem.

Kurt fotku odložil a otevřel horní zásuvku prádelníku. Sáhl dovnitř a vytáhl z ní hedvábné krajkové kalhotky. Navzdory gumovým rukavicím, které otupily jeho hmat, ho kontakt se spodním prádlem vzrušil.

Opustil druhou ložnici, prošel obývacím pokojem a vstoupil do kuchyně. Když otevřel dveře chladničky, zmocnilo se ho zklamání.

Čekal, že najde plechovku studeného piva, a to, že tam nebyla, ho neskonalé naštvalo.

Kurt se vrátil do obývacího pokoje, vytáhl z pouzdra na zádech Glock a položil ho na podlahu. Pak se posadil na pohovku a zkontroloval čas na hodinkách. Bylo něco po sedmé a Kurt přemítal, jak dlouho bude muset čekat, než se Georgina s Prudencí vrátí.

"Nazývá se to waardenburgský syndrom," vysvětlil Carlton. Přikývl, jako by sám se sebou souhlasil, a pak se s pyšným výrazem na mladistvé tváři opřel o židli. Carlton a obě dívky seděly u umakartového stolu uprostřed suterénního bufetu Massachusettské všeobecné nemocnice, kam je zavedl na rychlou večeři, protože nikdo z nich ještě nejedl. Carlton měl tu noc službu a varoval je, že ho každou chvíli můžou odvolat k naléhavému případu.

"Co to probíhá ten waardenburgský syndrom?" zeptala se netrpělivě Joanna. Carltonova reakce dokazovala, že neposlouchal, co mu vyprávěla. Právě dokončila líčení šoku, který s Deborah zažily, když objevily dvě klonované děti.

"Waardenburgský syndrom je vyvojová anomálie," informoval ji Carlton.

"Jejími charakteristickými rysy jsou bílý pramen vlasů, vrozená senzoroneurální ztráta sluchu, dystopie očních koutků a různobarevné duhovky."

Joanna se na okamžik podívala na Deborah. Přítelkyně na ni zakoulela očima, aby jí naznačila, že má stejný pocit jako ona. Jako by byl Carlton na jiné planetě.

"Carltoně, poslouchej!" zkusila to ještě jednou Joanna a snažila se být trpělivá. "Nejsme na vizitě, o kterých jsi mi vždycky vykládal. Neznámujeme tě, takže ze sebe nemusíš sypat tyhle lékařské podrobnosti. Pro stromy nevidíš les."

"Myslel jsem, že chcete vědět, co ten doktor, o kterém jste mi vyprávěly, má," bránil se Carlton. "Jde o dědičný postižení, u kterého dochází k migraci sluchových buněk z nervové dráhy. Není divu, že se vyskytuje i u klonovaných dětí. Jeho legitimní potomci by je měli taky."

"Snažíš se nás přesvědčit, že tyhle děti, o kterých jsme ti vyprávěly, klony nejsou?" zeptala se Joanna.

"Ne, se vši pravděpodobností to klony jsou," odpověděl Carlton. "Při normálním genetickém křížení, který se odehrává v normálně oplodněném vajíčku, by došlo k variabilní penetraci dokonce i dominantních genů. Děti by nevypadaly úplně stejně. Stejný charakteristický rys by se od sebe nápadně lišily."

"To takhle záhadně mluvíš schválně?" naštvála se Joanna.

"Ne, snažím se vám pomoci."

"Ale seš pořád přesvědčenější, že ty děti jsou klony?" vmísila se do hovoru Deborah.

"Naprosto, podle toho, jak jste mi je popsaly," přisvědčil Carlton.

"Tebe to nešokuje?" zaútočila na něj Joanna. "Nemluvíme o ociomilkách ani o ovci. Mluvíme o klonování lidské bytosti."

"Abych řekl pravdu, nepřekvapilo mě to ani trochu," přiznal se Carlton. Znovu se naklonil dopředu. "Podle mého názoru to byla jen záležitost času. Jakmile klonovali Dolly, bylo mi jasné, že se budou brzy klonovat lidi a bude se to dělat v podobných ústavech, jako je ten, o kterém jste mi vyprávěly: soukromá klinika zabývající se léčbou neplodnosti. Od té doby, co vznikla Dolly, si na klonování brousí zuby spousta doktorů, která se tomuhle odvětví věnuje, hlavně nekonformní individualisté, a vyhrožují, že se do něho pustí."

"Musím říct, žeš mě docela zaskočil," prohlásila Joanna.

Než mohl Carlton odpovědět, ozval se jeho pager. Když se podíval na displej, odsunul židli od stolu. "Musím si zavolat. Hned jsem zpátky!"

Joanna s Deborah sledovaly, jak se proplétá mezi prázdnými stoly k jednomu z telefonů na zdi. "Tvoje analogie s lesem a stromy je úžasně vystižná," poznamenala Deborah.

Joanna přikývla. "Sám připouští, že je tu izolované. Když má hlavu zaneřáděnou pitominami, jako je waardenburgský syndrom, není divu, že ho vůbec nenapadne uvažovat, co se děje ve světě nebo o morálce. Bere to klonování jako hotovou věc."

"Ani ho nerozhodilo, co jsme mu řekly o těch Nikaragujkách," dodala

Deborah. "A dokonce ani to o tobě."

Joanna neochotně přikývla. Carlton neměl nikdy velkou schopnost empatie. Když přišly do nemocnice, Joanna se bála, že se na ni zlobí, a snažila se omluvit, že mu během těch tří dnů, co byla v Bostonu,

200 201

nezavolala. Ačkoli jí nic nevyčítal, cítila se provinile, že ho chce požádat o laskavost, ale když viděla, jak lhostejně reaguje na její obavy, ten pocit rychle zmizel.

Obě usoudily, že bude nejlepší, když Carltonovi vyličí celý příběh od začátku, tedy od darování vajíček. Soustředěné, bez jediného přerušení poslouchal, dokud se nedostaly k části, kdy pod falešnými jmény a v přestrojení získaly práci na klinice.

"Počkejte!" požádal je Carlton. Podíval se na Deborah. "Tak proto sis obarvila vlasy a máš na sobě ty šílený minišaty?"

"Myslela jsem, že sis toho nevšímá," odsekla Deborah, na což Carlton zareagoval tichým, pobaveným smíchem, jako by něco takového ani nebylo možné. V tu chvíli se Joanna Carltona zeptala, co si myslí o jejím převleku. K její rozmrzelosti se zeptal: "O jakým převleku?"

Jediná část celého příběhu, která Carltona skutečně zaujala, se týkala nejasností souvisejících s vajíčky. Když se dozvěděl, kolik vajíček jí údajně odebrali, stejně jako Deborah ho okamžitě napadlo, že se na klinice podařilo vyvinout úspěšnou techniku kultivace vaječnickové tkáně, která je schopná donosit silně nezralé vaječné buňky. Sdělil jim, že takový objev by byl vzrušujícím vědeckým pokrokem.

Když mu dívky prozradily, že ho přišly požádat o vyšetření ultrazvukem, protože se Joanna obává, že jí na klinice o jeden vaječník připravili, souhlasil, že zjistí, co pro ni může udělat, a odešel vyřídit pár telefonátů. Obě překvapilo, že ani mrknutím oka nedal najevo nějaké citové pohnutí.

"Nechci se tě dotknout," utrousila Deborah, když s Joannou sledovaly, jak Carlton telefonuje. "Ale jsem teď ještě mnohem radši, že už nejseš s tímhle chlapem zasnoubená."

"Nedotkla ses mě," ujistila ji Joanna.

Carlton ukončil rozhovor, zavěsil a zamířil zpátky ke stolu. Cestou na ně vítězoslavně vztyčil palec. "A je to!" pronesl, když k nim dorazil. Zůstal stát. "Mluvil jsem s jednou rentgenoložkou. Udělá ti ten ultrazvuk."

"Kdy?" chtěla vědět Deborah.

"Hned teď!" oznámil Carlton. "Mašina už běží a nemůže se dočkat, až se ti podívá na zoubek."

Obě dívky vstaly.

"Ještě nikdy jsem na ultrazvuku nebyla," přiznala Joanna. "Je to nepříjemný? Určitě nemusím ani jednomu z vás připomínat, že jehly nenávidím."

"Ani o tom nebudeš vědět," ujistil ji Carlton. "Žádných jehel se bát nemusíš. Nejnepříjemnější je gel, ale to jen proto, že od něho budeš trochu upatlaná. Dobrá zpráva je, že se dá odstranit vodou."

Nastoupili do výtahu a vyjeli do patra, kde se nacházel rentgen.

Carlton jim přidržel dveře, aby mohly vystoupit, a svižným krokem vyrazil po chodbě. Když v oddělení připomínajícím bludiště poněkolkáté zahnuli, dorazili k vyšetřovně s ultrazvukem. Čekárna byla prázdná. Prsatá uklízečka právě vytírala podlahu.

"Mám počkat tady?" zeptala se Deborah.

"Ale ne," protestoval Carlton. "Čím víc lidí, tím větší zábava."

Carlton je odvedl za recepční pult na chodbu s nespočtem dveří po obou stranách. Každé z nich ústilo do samostatné, prázdné a potemnělé vyšetřovny. Obě Carltona následovaly téměř na konec chodby, kde vycházelo z jedné z postranních místností světlo.

Uvnitř seděla lékařka v krátkém bílém plášti, která vstala, a než se Carlton rozhoupal, sama se představila. Jmenovala se Shirley Oaksová. Měla krátké vlasy, které jak sestřihem, tak barvou připomínaly Joanniny. Na rozdíl od Carltona ji možná ztráta vaječníku dojala a vyjádřila to nahlas.

Joanna jí poděkovala, ale vrhla na Carltona zamračený pohled. Žádala ho, aby byl co nej diskrétnější. "Nevyprávěl jsem jí všechno," pronesl Carlton na svou obranu. "Ale musel jsem vysvětlit, o co nám jde." "Ani celou tu historku nechci znát," potvrdila jeho slova Shirley. Popleskala vyšetřovací lůžko, čímž Joanně naznačila, že na něj má vylézt. Pokryla ho čistým papírem z role v jeho čele. "Musíme si pospíšet," dodala. "Čeká na mě ještě jeden pacient, a navíc mě můžou každou chvíli odvolat na příjem." Joanna se začala svlékat, ale Shirley ji zadržela. "Mnohem jednodušší bude, když si sundáte sukni a rozepnete blůzu." "Dobře," souhlasila Joanna. "Počkám venku, abyste měly soukromí," poznamenal Carlton. "Mně tvoje přítomnost nevadí," pronesla Joanna, když si stáhla sukni a podala ji přihlížející Deborah. "Není tu nic, co bys ještě neviděl." Joanna se položila na lůžko a Shirley jí odhrnula cípy blůzy a stáhla okraj spodních kalhotek, aby měla volný přístup k podbříšku. Tři drobné vpichy po laparotomickém odběru vajíček byly sotva vidět. "Odpovídají ty jizvy laparotomii?" zeptala se Shirley Carltona, než začala nanášet ultrazvukový gel. Carlton se sehnul a pozorně si jizvy prohlédl. "Ano. Mají obvyklou velikost. A normálně se zahojily."

202 203

"Mohl by být vaječník odebrán tak malým otvorem?" zajímala se Shirley. "Samozřejmě," přitakal Carlton. "Mladá, zdravá pokožka, jako má Joanna, je překvapivě elastická. To by vůbec nebyl problém." "Tak už se do toho pusťte," požádala ji Joanna. "Hned to bude," přitakala Shirley a nanesla Joanně na holé břicho dávku gelu. "Jééé! To je ledový!" vykřikla Joanna. "Ježíši, promiňte," omlouvala se Shirley. "Zapomněla jsem, že ten gel obvykle ohříváme, nebo to aspoň dělají sestry a technici." Shirley nožním pedálem rozsvítila světla a přiložila Joanně sondu na břicho. Obrazovka na pohyblivém rameni byla natočená tak, aby na ni všichni včetně Joanny viděli. "Tak fajn, jdeme na to!" pronesla Shirley tiše. "Tady je děloha. Vypadá dobře a jeví se mi naprosto normálně." Joanna s Deborah žasly, jak někdo může v těch zakroucených bílých čarách na tmavém pozadí něco rozeznat. "Teď se pohybujeme napříč," oznámila Shirley. "Můžeme vidět vazy a vejcovody. A tady ho máme! To je levý vaječník." "Vidím ho," ozval se Carlton. "Vypadá normálně." "Naprosto normálně," souhlasila Shirley. "Teď se posuneme zpátky k děloze. Fajn! A teď doprava." Joanna se celou dobu dívala na obrazovku v naději, že spatří něco, co by dokázala poznat, ale ve skutečnosti nevěděla o svých vnitřních orgánech skoro nic, a pokud všechno fungovalo tak, jak mělo, vůbec jí to nevadilo. Shirley kroužila Joanně hlavou ultrazvuku v pravém podbříšku. Potom na něj přitlačila, až to Joanně začalo být nepříjemné. "Au," postěžovala si, "to bolí!" "Ještě chvíličku," požádala ji Shirley. Pak přestala, napřímila se a pohlédla na Carltona. "No, podle mě tady pravý vaječník není," "Nemohl by být v zadním postavení nebo něco takového?" zeptal se Carlton. "Prostě tam není," trvala na svém Shirley. "Na to dám krk." "Už můžu vstát?" vmísila se do hovoru Joanna. "Ale jistě," přisvědčila Shirley. Podala Joanně několik ubrousků, aby si mohla otřít gel z břicha, a sama jí při tom pomohla. Joanna sklouzla z vyšetřovacího lůžka a zapnula si blůzu. "Není možný, aby Joanna měla jeden vaječník už od narození?" zeptala se Deborah.

"To není špatná otázka," ožil Carlton, ale pak pokrčil rameny. "To nevím."
"Zavolej nějakému gynekologovi," poradila jim Shirley. "Ten by to měl vědět."
"Dobřej nápad," poděkoval Carlton.
"Jestli mě budete ještě potřebovat, klidně zavolejte," dodala Shirley.
"Teď už musím jít."
Skupinka poděkovala rentgenoložce, která se rozloučila a odešla. Joanna uchopila sukni a uhladila na ní záhyby.
"Až budete hotový, přijďte za mnou do čekárny," pronesl Carlton.
"Pokusím se sehnat nějakýho gynekologa." Vyšel na chodbu a zamířil k východu.
"No, naše nejhorší obavy se potvrdily," poznamenala Deborah. Podpírala Joannu, která se soukala do sukně.
Teď, když byla s Deborah sama, Joanna cítila, jak ji zaplavuje lítost, a dokonce si trochu poplakala. Otřela si hřbetem ruky slzy na tvářích.
"Vlastně ani nevím, proč brečím," pronesla a hystericky se zasmála.
"Asi proto, že jsem měla s tím vaječníkem dlouhej. důvěrněj vztah, a ani jsem nevěděla, že je pryč."
Deborah se usmála. "Žasnu, že to dokážeš brát s humorem!"
"Jsem tak příšerně unavená, že smát se mi připadá snadnější než brečet."
"To já jsem rozzuřená k nepříčetnosti!" prohlásila Deborah. "Když si představím tu drzost, co ti Paul Saunders, Sheila Donaldsonová a bůhví kdo ještě provedli..." vypočítávala na prstech. Pak pronesla: "Jen si představ, co zřejmě dělají: Za prvé odebírají vaječníky ženám, který o tom nemají tušení: za druhé klonují sami sebe, aby předběhli ostatní badatele; za třetí uměle oplodňují chudý Nikaragujky a pak je nutí k potratu, aby získali vajíčka. A to jsou jen věci, o kterých víme! Musíme s tím něco udělat."
Joanna si upravila sukni a blůzu a vklouzla do bot. "Já vím, co udělám. Pojedu domů a vlezu si do postele. Až se pořádně vyspím, snad dokážu něco pořádnýho vymyslet."
"Víš, co bysme měly podle mě udělat?" zeptala se Deborah.
Joanna zvedla kabelku. Neměla náladu hrát Deboražinu hru a neodpověděla. Místo toho vyšla z místnosti.
Deborah ji následovala. "Já ti řeknu, co bysme měly udělat, i když to nechceš slyšet. Myslím, že bysme se měly ještě dneska večer vrátit na kliniku a zjistit, co je v tý líhni v suterénu. Tam by mohly bejt přesvědčivý důkazy. Hele, možná že tam najdeme i ten tvůj vaječník."

204 205

A kdyby to nevyšlo, můžeš zajít do servrovný a pokusit se dostat k těm souborům o výzkumu. V tuhle dobu si nemusíme dělat s Randym Porterem starosti."
Joanna se zastavila a otočila se. "To je ten nejšilenější nápad, kterej jsem za dlouhou dobu slyšela. Proč bysme se tam proboha vracely!"
"Protože můžeme!"
"Musíš bejt stejně přetažená jako já. Co je to za blbou odpověď?"
"Protože máme pořád přístupový karty," vysvětlila Deborah. "Dneska jsme odešly brzo a podle mě to určitě zjistili, takže nás vyhodili z práce. Ale jak znám byrokracii, karty pravděpodobně pořád fungujou. Zejtra se to změní, ale moc by mě překvapilo, kdyby je vyřadili z provozu už dneska. A pořád máme tu Spencerovu kartu a ani tu nebudeme mít k dispozici věčně. Jen si myslím, že jestli tam nepůjdeme dneska, pak už k tomu možná nebudeme mít příležitost. Měly bysme tu šanci využít."
"Asi máš pravdu," souhlasila Joanna vyčerpaným tónem. "Ale obě jsme příšerně unavený." Otočila se a pokračovala v cestě. Deborah ji na svých podpatcích následovala a snažila se ji přesvědčit, že je to jejich morální povinnost. Když dorazily do čekárny, pořád ještě se dohadovaly. Carlton, který právě telefonoval, je musel okřiknout, aby vůbec něco slyšel.

"Proč se proboha hádáte?" zeptal se, když zavěsil. Joanna s Deborah se na sebe zamračily. "Snaží se mě přemluvit, abysme se vrátily zpátky na kliniku," postěžovala si Joanna. "Chce se vloupat do tý, jak ona říká, lihně v suterénu a taky mě nutí, abych se nabourala do těch záznamů o výzkumu."

"Chcete slyšet můj názor?" zeptal se Carlton.

"Podle toho jakej," namítla Deborah. "Jsi s námi, nebo proti nám?"

"Proti."

"Pak to slyšet nechceme," oznámila mu Deborah.

"Já bych to ráda slyšela," protestovala Joanna.

"Myslím, že byste už neměly překračovat zákon. Dost na tom, že jste ho porušily jednou," prohlásil Carlton. "Máte štěstí, že jste se z toho dostaly živý a zdravý. Nechte to profesionálům. Běžte to ohlásit!"

"Jako komu?" zaútočila Deborah. "Bookfordský policii? Co udělá - střílí se do nohy? FBI? Nemáme žádné důkazy, které by ji opravňoval k domovní prohlídce, a navíc jsem přesvědčená, že Saunders s Donaldsonovou jsou na tuhle eventualitu připravení. Nebo to máme oznámit lékařský radě? Ta neudělá nic, protože neudělala nikdy nic. Podle ní jsou kliniky specializující se na léčbu neplodnosti poněkud společensky nepřijatelné."

"Co ti řekl ten gynekolog?" zeptala se Joanna.

"Vrozená nepřítomnost jednoho vaječnicku je naprostá vzácnost," oznámil Carlton. "Gynekoložka tvrdila, že se s tím ještě nikdy nesetkala, neslyšela o tom ani nečetla, ale myslí si, že by se to mohlo stát."

"Sakra, ukradli ti vaječník!" přerušila ho Deborah. "Je to jasný jako facta. Myslela bych si, že to ty mě budeš přemlouvat, abysme se tam dneska večer vrátily, a ne já tebe."

"Asi mám víc rozumu než ty."

Carltonovi zapípal pager. V opuštěné čekárně zazněl hlasitěji než předtím v suterénním bufetu. Carlton zvedl sluchátko telefonu, který ležel přímo před ním.

"Myslím, že bysme neměly takovou příležitost zahodit," trvala na svém Deborah.

"Dobře, hned jsem dole!" pronesl Carlton a zavěsil. "Mrzí mě, že musím tenhle mejdan rozpustit, ale to bylo z příjmu. Na Storrow Drive došlo k hromadné nehodě a sanitky jsou už na cestě sem."

Carlton je doprovodil k výtahu a dívky šeptem pokračovaly v debatě. Hádky se dokonce ještě cestou po chodbě k východu z nemocnice.

"Tady se s vámi musím rozloučit," prohlásil Carlton a ukázal směrem k úrazovému oddělení. Pak se podíval na Joannu a pronesl: "Moc rád jsem tě viděl. A s tím vaječníkem je mi to líto."

"Díky za ten ultrazvuk," opáčila Joanna.

"Jsem rád, že jsem ti mohl pomoci. Zavolám ti."

"Jo," přitakala Joanna. Usmála se a Carlton její úsměv opětoval. Než prošel létacími dveřmi, rozpačitě jim zamával.

Deborah naznačila pohyb, jako by si chtěla strčit prst do krku, aby se mohla vyzvracet.

"Nech toho!" požádala ji Joanna. "Není tak špatnej."

"To říká kdo?" namítla Deborah. "S tím vaječníkem je mi TO líto!"

Taková blbost! Jako bys přišla o oblíbenou želvičku, a ne o součást svého ženství."

Výšly z nemocnice a zamířily do podzemních garáží. Venku byla tma a na ulici svítily lampy. V dálce ječely sirény blížících se sanitek.

"Doktoři každý den vidí mnohem větší tragédie, než je ztráta jednoho vaječnicku," bránila ho Joanna. "Dívá se na to jinak než ty a já."

Navíc jsi sama říkala, že mít, nebo nemít ten vaječník je po fyzický stránce úplně fuk."

206 207

"Ale byla jsi jeho snoubenkou," připomněla ji Deborah. "Nejsi jen další pacientka. Ale víš co? Zapomeň na to. Carlton je tvůj problém, ne můj. Radši bych se vrátila k té naší záležitosti. Dneska v noci se

vracím na kliniku, ať už s tebou, nebo bez tebe. Do počítače se bohužel nabourat nedokážu, ale do líhně se snad nějak dostanu, a jestli tam jsou nějaký důkazy, najdu je."

"Nemůžeš tam jít sama!" protestovala Joanna.

"Opravdu?" zeptala se opovržlivě Deborah. "Jak mi v tom chceš zabránit, vypustíš mi pneumatiky nebo mě zamkneš v ložnici? Protože jedno nebo druhé budeš muset udělat."

"Nemůžu uvěřit, že můžeš být tak tvrdohlavá. Vždyť je to úplná blbost!"

"Aha..." zacukovala Deborah sarkasticky. "Začínám mít dojem, že mě chceš nechat zavřít do blázince! Klobouk dolů. Taková prozíravost!" Dívky, rozzlobené jedna na druhou, se po vyostřené výměně názorů odmlčely. V naprostém tichu dorazily na podlaží, kde měly zaparkované auto, došly k němu, nastoupily a vyjely ven.

mlčely, dokud nevystoupaly po Mount Vernon High na Louisburg Square. Joanna promluvila jako první. "Co kdybysme se domluvily na kompromisu?" zeptala se. "Souhlasíš?"

"Poslouchám," odpověděla Deborah.

"Půjdu tam s tebou, ale podíváme se jen do líhně, nebo co to vlastně ve skutečnosti je."

"Co když tam žádný pořádný důkaz o tom, co na klinice dělají, nenajdeme?"

"To musíme risknout,"

"Co je špatného na tom, že se vrátíme do servrovný, když tam stejně budeme?"

"Protože podle mě Randy udělal nějaký opatření, což znamená, že návštěva servrovný by byla hodně riskantní a výsledek by za to pravděpodobně nestál. Podle mého stahování určitě zjistil, že jsem se do těch zakázaných záznamů nabourala, a dojde mu, že jsem se tam dostala přes konzolu. Jakmile na to přijde, zabezpečí klávesnici v servrovně mnohem důkladněji. Pochybuju, že by se mi podařilo do systému dostat."

"Proč jsi to neřekla dřív?"

"Protože si myslím, že jít tam je prostě kravina," uzavřela Joanna debatu. "Ale i když je to kravina, prostě ti nedovolím, abys tam šla sama, stejně jako jsi to nedovolila ty mně. Takže se tedy dohodneme?"

"Dobře, jsem pro," souhlasila Deborah, když zajela na parkoviště na konci náměstí. Tíse zaklela, protože mezera byla tak úzká, že se budou muset s Joannou z auta vysoukat jako hadí ženy. Na místě, kde obvykle parkovaly, stála černá dodávka.

"V žádném případě se odtud nedokážu dostat," poznamenala Joanna a vrhla nenávistný pohled na sousední vůz, který stál sotva pár centimetrů od jejích dveří.

"Myslela jsem si to," přitakala Deborah. Ohlédla se a vycouvala, aby mohla Joanna pohodlně vystoupit. Pak zajela zpátky do mezery, ale postavila auto těsně vedle levého boku sousedního auta. Když otevřela dveře směrem k té otravné černé dodávce, podařilo se jí s menšími obtížemi protáhnout ven.

208 209

Kapitola 16

10. květen 2001

21:48 hod.

Když zahlédl po Mount Vernon Street přijíždět nadějně vyhlížející auto, Kurt ucítil v žilách nový příliv adrenalinu.

Jak tak plynul čas, začal si dělat starosti, zda byl jeho předpoklad, že se ženy vrátí přímo do svého bytu, správný.

V půl desáté už byl natolik nervózní, že pochodoval sem a tam po místnosti, což pro něj bylo vzhledem k jeho obvykle klidnému chování zcela netypické. Kdyby mohl číst, bylo by čekání snesitelnější, ale neodvážil se rozsvítit. Nakonec Kurtovi nezbývalo nic jiného, než se dívat z okna na osvětlené náměstí a dumat, kde se mohly zdržet a jak dlouho by měl čekat, než přistoupí k náhradnímu plánu. Stál u okna

teprve pět minut, když se na cestě objevilo Chevy Malibu a po chvilce zaparkovalo hned vedle jeho dodávky.

Kurt byl přesvědčený, že v autě sedí ty na které čeká, ale jistotu získal, teprve když auto vycouvalo, aby mohla spolujezdkyně vystoupit, a znovu zajelo zpátky do mezery. Žena, která z auta vylezla, byla cudná Prudence Heatherlyová. Kurt si stačil její obličej krátce, ale důkladně prohlédnout ve světle plynové lampy na rohu. Pak viděl, jak se do mezery mezi Chevy Malibu a jeho dodávkou souká Georgina. Jedno ňadro jí při tom vyklouzlo z výstřihu. Kurt si všiml, že se zasmála a upravila se.

"Děvka!" sykl Kurt znechuceně. Ta žena nemá kousek studu, ale on jí brzy ukáže, kam taková necudnost vede. Odmítal si připustit, že ho ten krátký záblesk smyslnosti sexuálně vzrušil.

Už už chtěl odejít od okna, aby dokončil přípravy na jejich příchod, když ho scéna dole na ulici opět upoutala. Ženy, místo aby zamířily ke dveřím, začaly o něčem diskutovat a jejich debata brzy nabrala na intenzitě. Dokonce i z výšky a za okenním sklem slyšel útržky jejich rozhovoru. Určitě se hádaly.

Zaskočen nečekaným vývojem událostí přitiskl nos na sklo, aby na ně lépe viděl. Georgina byla v polovině cesty od auta k domu, ale Prudence zůstávala u vozu a opakovaně na něj ukazovala.

Georgina najednou zvedla ruce a vrátila se k autu. Stejně namáhavě, jako se soukala ven, se nacpala zpátky dovnitř. Kurt s rostoucím rozčilením sledoval, jak auto vycouvalo z parkoviště. Když Prudence nastoupila, v duchu zaúpěl. A jakmile se Chevy Malibu rozjelo po Mount Vernon Street, hlasitě zaklel.

Začal opět přecházet po místnosti. Akce, o které se domníval, že proběhne hladce, se nevyvíjela podle jeho představ a hrozilo, že se mu úplně vymkne z ruky. Kam mohly ty ženy skoro v deset hodin v noci jet? Napadlo ho, že mohly zamířit na večeři, ale pak tu myšlenku zavrhl, protože usoudil, že právě kvůli předchozí večeři se zdržely tak dlouho. A jak dlouho budou pryč? A vrátí se samy? Poslední otázka mu dělala obzvlášť velké starosti.

Kurt neznal odpověď a minuty ubíhaly. Vrátil se k oknu. Těch několik postav na ulici bylo jen pár pejskařů se svými miláčky. Chevy Malibu nikde neviděl.

Kurt vytáhl mobilní telefon. Přestože se cítil trapně, že nemůže nahlásit úspěšné splnění mise, usoudil, že bude nejlepší informovat o stávající situaci svého nadřízeného. Paul Saunders se ohlásil po druhém zazvonění.

"Můžete mluvit?" zeptal se Kurt.

"Jak je do mobilního telefonu možné."

"Dobře!" odpověděl Kurt. "Jsem v bytě svých klientek. Před chvílkou se vrátily, ale nešly nahoru a zase odjely. Kam, to netuším."

Paul se na okamžik odmlčel. "Bylo těžké dostat se k nim do bytu?"

"Snadné," oznámil Kurt.

"Pak chci, abyste se vrátil," nařídil mu Paul. "Můžete k nim zajet později. Teď je problémem Spencer. Potřebuju vaši pomoc."

"Ihned vyjízďím," slíbil Kurt s jistou dávkou zklamání. Znamenalo to, že laškování s Georginou bude muset počkat.

Kurta pak napadlo, že se trochu poohlédne po náhradních klíčích. Propříště se chtěl dostat dovnitř rychleji než poprvé.

"Pořád nechápu, proč nemůžu zajít domů a převlíknout se," stěžovala si Deborah. "Trvalo by mi to jen pět minut." Stála s Joannou v jedné z uliček čtyřiašedeseti hodin otevřeného CVS, který spíš připomínal malé nákupní středisko než dragstór. Léky tvořily pouze nepatrnou část nabízeného zboží, které sahalo od autokosmetiky až po průmyslové čisticí prostředky.

"Jasně, pět minut!" utrousila sarkasticky Joanna. "Kdy ses naposled stihla převlíci za méně než za půlhodinu? A už je deset pryč. Jestli se máme vrátit na kliniku, chci to mít co nejdřív za sebou."

"Ale já nemám chuť vrátit se po klinice na těchhle vysokých podpatcích."

"Tak si vezmi kecky," navrhla Joanna. "Tvrdila jsi, že máš v kufru sportovní oblečení."

"To si mám about kecky k minišatům?" •••

210 211

"Nejdeme na módní přehlídku! Pohni, Deborah! Už máš všechno, cos chtěla koupit? Jestli jo, tak jedeme."

"Snad," přitakala Deborah. V rukou držela několik svítilen, baterií a fotoaparát najedno použití. "Pomoz mi! Co můžeme ještě potřebovat? Mě už nic nenapadá."

"Jestli prodávají zdravěj rozum, možná že bysme měly vzít všechno, co mají na skladě."

"Moc vtipný," utrousila Deborah. "Seš pěkná zmije, víš? Tak jo, jdeme." Při placení u pokladny sáhla Deborah ještě po balíčku žvýkaček a několika sladkých tyčinkách. Za chvíli seděly znovu v autě a mířily ven z města.

Vzhledem k tomu, že se celou minulou půlhodinu hádaly, jely převážně mlčky. Poněvadž nebyl hustý provoz, urazily cestu na kliniku ani ne za poloviční dobu. Když ujížděly po Main Street, Booktrd vypadal opuštěně. Pouze před pizzerií spatřily dvě dvojice. Jedinou další známkou života byla záplava světel nad stadionem Malé ligy za budovou radnice.

"V hloubi duše doufám, že ty naše karty už nebudou fungovat," utrousila Joanna, když se blížily k odbočce.

"Ty seš ale pesimistka," houkla Deborah.

Zajely k strážnímu domku, který vyhlížel stejně temně a nepřátelsky jako předchozí večer.

"Kterou kartu použijeme?" zeptala se Joanna. "Některou z našich, nebo tu Spencerovu?"

"Zkusím to svoji," rozhodla Deborah. Zajela autem ke snímacímu zařízení a protáhla jím magnetickou kartu. Brána se okamžitě otevřela.

"Přesně, jak jsem tušila. S přístupovými kartama žádný problém. Ironií osudu je, že mě nikdy nenapadlo, jak budu velebit byrokratickou nevykonnost."

Joanna ji nevelebila ani co by se za nehet vešlo. Když vjely do areálu kliniky a zamířily po příjezdové cestě k hlavní budově, otočila se a vrhla zoufalý pohled na zavírací se bránu. Teď tu byly zamčené a Joanna se nedokázala zbavit pocitu, že udělaly velkou chybu.

Když zazvonil mobilní telefon. Kurt byl ponořen do svých myšlenek a ten zvuk ho vyděsil. Neúmyslně škulbl volantem dodávky a dalších pár vteřin měl co dělat, aby udržel vůz na silnici. Jel po výpadovce na severozápad rychlostí přibližně osmdesáti mil za hodinu a blížil se k odbočce do Bookfordu.

212 213

Když se mu podařilo dodávku srovnat, marně lovil v kapse od bundy mobil, který dál vytrvale vyzváněl. Chvatně si rozepnul bezpečnostní pás. Konečně dokázal telefon vytáhnout a přijmout hovor.

"Máme je," ozval se hlas.

Kurt ten hlas poznal. Byl to Bruno Deblanco, Kurtův zástupce, který sloužil jako vedoucí noční směny. Byl ve speciálních jednotkách ve stejnou dobu jako Kurt a stejně jako Kurta ho za ponižujících okolností propustili.

"Poslouchám," odpověděl Kurt.

"Chevy Malibu se dvěma ženami právě projelo bránou."

Kurtovi přejel po zádech záchvěv vzrušení. Lehká sklíčenost, kterou cítil, když mu Paul nařídil vrátit se na kliniku, ve zlomku vteřiny zmizela. Jestliže se ženy nacházejí v areálu kliniky, nebude těžké je chytit.

"Rozumíš?" zeptal se Bruno, když Kurt okamžitě neodpověděl.

"Rozumím," přitakal Kurt věcně, aby zakryl své vzrušení. "Sleduj je, ale nenápadně. Rád bych je překvapil. Jasný?"

"Slyším a rozumím," odpověděl Bruno.

"A ještě něco," pronesl Kurt po chvíli. "Jestli se budou chtít

setkat s Wingatem, nedovol jim to. Rozumíš?"
"Dokonale," přitakal Bruno.
"Během dvaceti minut jsem tam," dodal Kurt.
"Slyším a rozumím," opakoval Bruno.
Kurt přerušil spojení. Po tváři se mu rozlil spokojený úsměv.
Večer, který začal tak slibně a pokračoval deprimujícím způsobem, opět začal nabírat na obrátkách. Bylo jasné, že během hodiny bude mít obě ženy zamčené v cele, kterou si vytvořil v podzemí svého domu, a budou mu se vším všudy k dispozici.
Kurt s jednou rukou na volantu zavolal Paulovi.
"Dobré zprávy," oznámil, jakmile se Paul ozval. "Ženy se samy od sebe vrátily na základnu."
"Skvělé!" zajásal Paul. "Dobrá práce!"
"Díky, pane," odpověděl Kurt. Když mu Paul tu zásluhu ochotně nabídl, stejně ochotně si ji přivlastnil.
"Postarejte se o ně, pak se podíváme na zoubek Wingateovi," nařídil Paul. "Zavolejte mi, až budete hotoví!"
"Jistě, pane," přitakal Kurt a pocítil téměř neovladatelnou touhu zasalutovat.
"Tohle jsem nečekala," poznamenala Deborah.
"Já ani nevěděla, co mám čekat," prohodila Joanna.
Dívky seděly v autě na parkovišti Kliniky Spencera Wingatea. Vůz stál přední maskou k čelu jižního křídla budovy a motor pořád běžel. Parkovací místo se nacházelo mírně východním směrem, takže z něho viděly na zadní trakt budovy. Ve všech oknech druhého patra v zadní části křídla se svítilo.
"V laboratoři někdo je," konstatovala Deborah. "Myslela jsem si; že tu po pracovní době bude pusto a prázdko. Zajímalo by mě, jestli pracují na tři směny." •
"Svým způsobem to dává rozum," pronesla Joanna. "Jestli se tu děje něco, o čem nemá nikdo vědět, je logický, že se to odehrává, v době; kdy tu nejsou davy pacientek."
"Asi máš pravdu," souhlasila Deborah.
"Tak a co dál?"
Než mohla Deborah odpovědět, na konci příjezdové cesty se objevily reflektory a pomalu se k nim přibližovaly.
"Sakra," zaklela Deborah, "máme společnost!"
"Co budeme dělat?" vyjekla Joanna s lehkou panikou v hlase.
"Hlavně se uklidni!" přikázala jí Deborah. "Nenapadá mě nic jiného, než se skrčit a doufat, že si nás nikdo nevšimne."
Bruno spatřil auto, o kterém věděl, že patří ženám, dřív než mohl s jistotou poznat, že jde o Chevy Malibu. Stálo na parkovišti nedaleko vchodu kliniky. Ačkoli mělo přední světla zhasnutá, brzdová stále svítila. Někdo seděl ve voze a nohu měl na brzdě.
Když Brunova černá bezpečnostní dodávka vjela na začátek parkoviště a světlo reflektoru dopadlo na zmíněný automobil, dokázal na předních sedadlech rozeznat vršky dvou hlav. Bruno ani nezpomalil, natož aby zastavil. Projel přes parkoviště a zmizel na jeho opačné straně, jako by pokračoval v cestě do svého bytu v areálu.
Jakmile věděl, že ho nemůžou vidět, zajel ke straně, vypnul světla i motor a vyskočil z auta. Měl na sobě černé oblečení jako Kurt, takže nebyl ve tmě vidět. Utíkal zpátky po cestě a obešel po okraji parkoviště. Během pár minut spatřil Chevy Malibu a poznal, že ženy stále sedí uvnitř.
"Klepu se jako ratlík," přiznala Joanna. "Co kdybysme odsud vypadly? Sama jsi říkala, že tě překvapilo, že v laboratoři někdo je. Jestli půjdeme dovnitř, můžeme na někoho narazit. Jak mu to vysvětlíme?"
"Uklidni se!" přikázala jí Deborah. "Sama ses rozhodla, že sem půjdeš se mnou. Jenom kolem projela dodávka. Nezastavila; dokonce ani nezpomalila. Všechno je v pořádku."

214 215

"Není," namítla Joanna. "Vnikly jsme na soukromej pozemek, což je

další přestupek, kterýho jsme se dopustily. Myslím, že bysme se na to měly vykašlat."

"Neodjedu, dokud nebudu mít v ruce nějaký konkrétní důkaz o tom, co se tady děje," prohlásila Deborah. "Jestli chceš, zůstaň v autě, ale já jdu dovnitř, i když nejdřív si vezmu kecky."

Deborah otevřela dveře a vystoupila do svěžího nočního vzduchu. Obešla auto ke kufru, vytáhla z něho sportovní obuv a vrátila se dovnitř.

"V jednom z těch osvětlených oken jsem někoho zahlídla," oznámila nervózně Joanna.

"Fajn," konstatovala Deborah. Obula si kecky a zavázala si je. "S tou krátkou sukní to vypadá úžasně, ale není to fuk?"

"Ty se fakt nebojíš, že někoho potkáme?" zeptala se Joanna.

"Už toho nech!" vyštěkla Deborah. "Jdeš, nebo nejdeš?"

"Jdu," prohlásila neochotně Joanna.

"Co si s sebou vezmeme?"

"Co nejvíce," rozhodla Joanna. "Vzhledem k tomu, že možná budeme muset utíkat... Možná bysme měly otočit auto, abysme odsud mohly případně co nejdřív vypadnout."

"To není špatnej nápad," souhlasila Deborah.

Znovu nastartovala, otočila auto a zacouvala na původní místo.

"Spokojená?"

"Spokojená je v mém případě hodně přehnaný."

"Vezmeme s sebou ty baterky, přístupové karty a foťák," rozhodla Deborah.

"Dobře," souhlasila Joanna.

Deborah sáhla za sebe a zvedla ze zadního sedadla tašku z dragstóru. Jednu baterku podala Joanně, druhou si nechala a ještě z tašky vytáhla fotoaparát. "Připravená?"

"Snad jo," odpověděla Joanna bez jakéhokoli nadšení.

"Ještě počkej," zastavila ji Deborah, "mám nápad."

Joanna zakoulela očima. Jestli Deborah čekala, že bude za těchhle okolností hádat, co ji napadlo, byla šílená.

"Ty nechceš vědět, o co jde?"

"Jenom jestli je to něco v tom smyslu, že bysme odsud měly vypadnout."

Deborah vrhla na Joannu podrážděný pohled. "To ani náhodou!"

Když jsme tu byly poprvý, dávaly jsme si věci do šatny. Viděla jsem tam dlouhý bílý doktorský plášť. Možná bysme si mohly dva vypůjčit. Budeme v nich vypadat profesionálně. Hlavně já v těch minishatech."

Konečně obě vystoupily z auta a vydaly se po chodníku k hlavním dveřím. Trochu je překvapilo, že ke vstupu do budovy potřebují přístupovou kartu, ale stejně jako u brány karta spolehlivě fungovala. Prostorná recepce byla tmavá a prázdná. Dorazily do šatny, a jakmile za nimi zapadly dveře, rozsvítily.

Deborah měla pravdu. V šatně našly spoustu bílých lékařských plášťů.

Trvalo jim několik minut, než objevily dva, které jim jakž takž padly.

Do kapsy si vsunuly baterky, přístupové karty a fotoaparát. Takto vybaveny zhasly a vrátily se do recepce.

"Jdu za tebou," zašeptala Joanna.

Deborah přikývla. Vyhnula se opuštěnému recepčnímu pultu a obě se vydaly po potměšilé hlavní chodbě. Po levé straně se nacházely šatny pacientek, kde před rokem a půl vyfasovaly před zákrokem nemocniční andělíčky. Deborah mířila k prvnímu schodišti a podařilo se jim k němu dostat, aniž někoho potkaly. Jediný zvuk, který za celou dobu slyšely, byly jejich vlastní kroky.

Jakmile stály u schodů, úlevou si oddychly. Cítily se tu bezpečněji než na otevřené chodbě, alespoň do té doby, než sestoupily o tři patra níž a otevřely protipožární dveře vedoucí do tmavého, zatuchlého suterénu.

"Není tu světlo!" pronesla Deborah. "To je dobře, že jsme se na to připravily." Vytáhla baterku a rozsvítla ji.

Joanna udělala totéž a v okamžiku, kdy její paprsky ozářily podzemní chodbu připomínající mauzoleum, zatajila dech.

"Co je?" zeptala se Deborah.

"Panebože! Jen se podívej na to příšerný harampádí!" vykřikla Joanna. Namířila světlo na hromadu porouchaných dřevěných kolečkových židlí, zprohýbaných lůžkových mis a vyřazeného nemocničního nábytku. Starobylý pojízdný rentgen s kulatou hlavou vyhlížel v kuželu Joanniny baterky jako rekvizita ze starého filmu o Frankensteinovi.

"Já jsem ti o tom neříkala?" podivila se Deborah.

"Ne!" odsekla Joanna podrážděně.

"Nemusíš hned vyvádět," poznamenala Deborah. "Zdá se, že celej zbytek budovy je plnej zařízení z dob, kdy tu byl ústav pro choromyslný a léčebna TBC."

"Vypadá to strašidelně," postěžovala si Joanna. "Aspoň jsi mě na to mohla připravit."

"Promiň," omluvila se Deborah. "Ale doktorka Donaldsonová nám o tom říkala, když jsme tu byly poprvý. Zmínila se, že klinika je svým způsobem muzeum. Vzpomínáš?"

"Ne!" prohlásila opět Joanna.

"No, tak jdeme," pobídla ji Deborah. "Je to jen hromada starejch krámů." Vydaly se po chodbě, která vedla severním směrem. Téměř vzápětí se chodba stočila doprava a pak ještě jednou. Po obou jejích stranách se nacházely menší klenuté otvory.

"Víš, kam jdeme?" zeptala se Joanna, která šla těsně za Deborah.

"Moc přesně ne," připustila Deborah. "Schodiště, kterým jsme sem sešly, není to, kterým jsem se dneska dostala dolů já. Ale určitě jdeme správným směrem."

"Jak jsem se jen do toho mohla nechat zatáhnout?" zamumlala Joanna těsně předtím, než přidušeně vykřikla.

Deborah se otočila a namířila baterku Joanně do tváře. Joanna odvrátila před prudkým světlem pohled a přikryla si obličej rukou.

"Nesviť mi laskavě do očí!"

"Co se zase sakra děje?" sykla našťavaně Deborah skrz zaťaté zuby, když spatřila Joannu stát jak solný sloup.

"Krysa!" podařilo se Joanně vykoktat. "Viděla jsem obrovskou krysu s jasnýma rudýma očima hned támhle za tím starým stolem."

"Proboha, Joanno," postěžovala si Deborah. "Ovládej se! Tohle má bejt tajná výprava. Chceme přece, aby nás tu nikdo nenačapal!"

"Promiň. Tahle skládka starožitností mi nahání hrůzu. Nemůžu si pomoci."

"Musíš se sebrat. Vyděsila jsi mě skoro k smrti." Deborah opět vyrazila dopředu, ale udělala jen pár kroků, když Joanna natáhla ruku, chytila ji a přinutila ji zastavit.

"Co je zase?" zeptala se Deborah našťavaně.

"Něco jsem za náma zaslechla," šeptla Joanna. Posvítila baterkou dozadu. Čekala, že opět uvidí krysu, ale nespatriila nic kromě harampádí, které právě minuly. Poprvé se zadívala nahoru do spleti instalací a rozvodů.

"Jestli nebudeš spolupracovat, strávíme tady celou noc," pohrozila ji Deborah.

"No jo!" odsekla Joanna.

Kráčely křivolakou chodbou dalších pět minut, než dorazily k velkému, starobylému kuchyňskému mixéru umístěnému na podstavci s kolečky. Ležela na něm silná vrstva prachu. Z míchací nádoby vyčnívalo nejružnější kuchyňské náčiní. Víko mixéru bylo odklopené a šlehače trčely v úhlu pětáctiřiceti stupňů ven.

216 217

"Už jsme skoro tam," prohlásila Deborah. "Dveře, který hledám, byly v kuchyni. Určitě už od ní nejsme daleko."

Když prošly další zatáčkou, ukázalo se, že měla Deborah pravdu. Vzápětí kráčely starou kuchyní. Joanna posvítila baterkou do zejících špinavých trub a obrovských výlevků z masla. Nad hlavou se jim mihotaly záblesky od řady zčernalých zprohýbaných pánví a pekáčů zavěšených přes pracovní pult.

"Tady to je," oznámila Deborah. Ukázala před sebe. Nerezové dveře jako by v potměšlém, zašlém prostředí zářily. Jejich naleštěný povrch

odrážel zpátky většinu světla Deboražiny baterky.
"Měla jsi pravdu, když jsi tvrdila, že se sem hodí jako pěst naoko,"
pronesla Joanna.
Zamířily ke dveřím. Deborah na ně přitiskla ucho. "Stejný zvuky,
jaký jsem slyšela v poledne." prohlásila. Pak řekla Joanně, aby
položila na dveře ruce.
"Jsou teplý," oznámila Joanna. Podala Deborah přístupovou kartu
Spencera Wingatea, kterou měla v kapse.
"Podle mě je tam takových 37 °C," odhadla Deborah. Vzala kartu,
ale zatím ji snímacím zařízením neprotáhla.
"Tak co je? Jdeme dovnitř, nebo ne?" zeptala se Joanna. Deborah
se dívala na dveře.
"Samozřejmě že jdeme dovnitř," přitakala. "Jen se snažím připravit
na to, co tam najdeme." Nakonec se několikrát zhluboka nadechla
a protáhla kartu Čtecím zařízením. Po chvíli se ozvalo syčení
unikajícího vzduchu, jako by byl v prostoru za dveřmi o něco vyšší tlak.
Pak se silné, těžké dveře začaly pomalu zasouvat do zdi.

Kapitola 17

10. květen 2001

23:05 hod.

Když narazil holení do neznámého kovového předmětu, Bruno tiše zaklel.
Klopýtal temnou chodbou ajako jedinou pomůcku při hledání cesty
používal prsty přitisknuté na cihlovou zeď.
Snažil se vyhnout dalšímu harampádí, které se válelo na podlaze,
ale nebylo to jednoduché, a pokaždé, když do něčeho narazil, sebou
Škubl - spíš kvůli rámusu, který tím způsobil, než že by ho to nějak
zvlášť bolelo. Jakmile nahmatal výklenek, s úlevou do něho vklouzl.
Teprve potom se odvážil ohlédnout. Nerezové dveře kultivační místnosti
v dále se vrátily zpátky na místo stokrát rychleji, než se otevřely.
Ale v tom zlomku vteřiny stačil Bruno zahlédnout dvě ženy stojící
v osvětleném prostoru za nimi.
Bruno rychle vytáhl baterku, rozsvítil ji a sevřel mezi zuby. Namířil
kužel spíš do výklenku, do kterého se schoval, než ven na chodbu.
Kdyby se dveře znovu otevřely, nechtěl, aby se ženy nečekaně ohlédly
a spatřily světlo. Potom vytáhl z kapsy mobilní telefon. Co nejrychleji
našel v seznamu Číslo kultivační místnosti. V okamžiku, kdy se
objevilo na displeji, stiskl tlačítko.
Ačkoli příjem signálu nebyl v podzemních prostorách kliniky nejlepší,
skrz praskot slyšel jeho vyzvánění. "No tak, zvedněte ho!" žadonil
nahlas.

Konečně se na druhé straně ozval hlas: "Kultivační místnost,
u telefonu Cindy Drexlerová."

"Tady Bruno Deblanco. Slyšíte mě?"

"Jakž takž," odpověděla Cindy.

"Víte, kdo jsem?"

"Samozřejmě," přitakala Cindy. "Jste vedoucí noční ostrahy."

"Tak poslouchajte," pronesl Bruno tak hlasitě, jak se odvážil. "Do
kultivační místnosti právě vstoupily dvě ženy. Jak se dostaly k
přístupový kartě, nemám tušení. Vidíte je?"

Nastalo ticho. "Zatím ne," oznámila Cindy. "Ale jsem daleko od vchodu."

"Musíte mi pomoci," pokračoval Bruno. "Potřebuju je tak na patnáct
dvacet minut zabavit. Něco si vymyslete! Řekněte jim všechno, co chtějí
slyšet, ale držte je tam. Rozumíte?"

"Snad ano," přitakala Cindy. "Mám jim říct úplně všechno?"

"To je úplně fuk," prohlásil Bruno. "Hlavně je nevyplašte. Kurt

218 219

Hermann je už na cestě a osobně si je převezme. Dostaly se sem
neoprávněně."

"Udělám, co bude v mých silách," vzdychla Cindy.

"To doufám," zahučel Bruno. "Jakmile Kurt dorazí, jsme u vás."

Bruno přerušil hovor a zkráceným povelom vytočil Kurtovo číslo.

Když se Kurt ozval, v telefonu praskalo ještě mnohem víc, než když Bruno mluvil s laborantkou z kultivační místnosti.

"Slyšíš mě?" ujistil se Bruno.

"Celkem dobře," opáčil Kurt. "Děje se něco?"

"Jsem v suterénu u vchodu do kultivační místnosti," oznámil Bruno.

"Ty holky měly kartu, díky které se dostaly dovnitř. Zavolal jsem laborantce a požádal ji, aby je v místnosti nějak zdržela. Stačí si je jen vyzvednout."

"Viděly tě?"

"Ne, vůbec nic netuší."

"Dokonalý! Právě vjíždím do Bookfordu. Za deset, nanejvýš za patnáct minut jsem na klinice. Máš s sebou náramky?"

"Ne," přiznal Bruno.

"Dojdi pro ně na bránu!" přikázal mu Kurt. "A počkej tam na mě!

Sebereme ty holubičky společně."

"Slyším a rozumím," ukončil Bruno hovor.

Dívky tiše stály několik minut a rozhlížely se kolem. Vzhledem k moderním dveřím, kterými právě prošly, očekávaly svět budoucnosti. Místo toho se ocitly v bludišti místností vyhlížejících stejně jako zbytek suterénu, které od sebe oddělovaly stejné klenuté průchody z cihel. Jediný rozdíl spočíval v jasném světle vycházejícím z řady nově instalovaných zářivek, v okolní teplotě a v tom, co místnosti obsahovaly. Místo vyřazeného nemocničního a kuchyňského harampádi byly vybaveny moderně působícím laboratorní zařízením, které většinou představovaly velké inkubátory až po okraj naplněné kultivačními miskami. Většina inkubátorů byla na kolečkách.

"Představovala jsem si něco trochu víc dramatického," poznamenala Joanna.

"Já taky," přiznala Deborah. "Není to ani tak působivý jako laboratoř nahoře."

"Je tu jako v tropech. Co myslíš, kolik je tu asi stupňů?"

"Odhadovala bych to na teplotu těla," pronesla Deborah. Otočila se k nerezovým dveřím. Na stěně hned vpravo vedle nich visela plastová krabice. Na červeném panelu uprostřed byla tiskacími písmeny napsána slova OTEVŘÍT/ZAVŘÍT.

"Než se vydáme na prohlídku, chci se ujistit, že se odsud dostaneme," prohlásila Deborah. "Chci vědět, že se ty dveře otevřou stejně, jako se zavřely." Stiskla červený panel.

Dveře se hladce zasunuly do stěny tak jako před chvilkou. Když Deborah panel znovu stiskla, těžká, izolující deska se v mžiku zavřela tak tiše a takovou rychlostí, že to vyráželo dech.

Deborah k tomu chtěla něco poznamenat, ale Joanna ji zděšeně chytla za paži a šeptem vyhrkla: "Někdo jde!"

Deborah prudce šklubla hlavou směrem, kterým se dívala Joanna.

V jednom z klenutých průchodů stála usmívající se žena středního věku s štíhlou, nápadně opálenou tváří, na které měla vrásky od smíchu.

Byla oblečená v lehoučkém obleku z bílé bavlny. Vlasy zakrýval čepec ze stejného materiálu. Kolem krku měla uvázanou chirurgickou roušku, která jí spočívala na prsou.

"Vítejte v kultivační místnosti!" pozdravila je žena. "Jmenuju se Cindy Drexlerová. Smím znát vaše jména?"

Joanna s Deborah si vyměnily letmý, zmatený pohled plný zděšení.

"Jsme nové zaměstnankyně," podařilo se Deborah vykoktat po několika neúspěšných pokusech.

"To je milé," usmála se Cindy. Přistoupila k nim a s každou si potřásla rukou. "A vaše jména?" opakovala a pohlédla přímo na Joannu. jejíž ruku právě svírala.

Joanna se zajíkla a zoufale hledala logický důvod k rozhodnutí, zda použít své skutečné jméno, nebo falešné. "Prudence," vyhrkla, protože si vzpomněla, že sem vnikly neoprávněně.

"Georgina," napodobila ji chvatně Deborah.

"Moc mě těší, že vás poznávám," prohlásila Cindy. "Zřejmě jste přišly na prohlídku, že?"

Joanna s Deborah si vyměnily další rychlý pohled, ale tentokrát spíš

překvapený.

"To byste nám udělala radost," zajásala Deborah. "Ty dveře nás tak fascinovaly, že jsme prostě musely zjistit, co je za nimi." Deborah rozpačitě ukázala na nerezovou desku za zády.

"Nejsem na roli průvodkyně zvyklá," prohodila Cindy sebekriticky a rozesmála se, "ale udělám, co je v mých silách. Tady, v téhle místnosti, která byla mimochodem kdysi kuchyňskou přípravnou, máme připravená vajíčka na zítřejší přenos jádra. Jídelním výtahem, který je hned za rohem, je dopravíme nahoru do laboratoře. Nacházejí se

220 221

v inkubátorech označených červenou cedulkou. Používáme kódovací barevný systém. Inkubátory s modrými cedulkami obsahují sloučené buňky, které půjdou zpátky do embryonální místnosti."

"Co je to za vajíčka?" chtěla vědět Deborah. "Myslím tím, jakého jsou živočišného druhu."

"Samozřejmě lidská," oznámila Cindy.

"Všechna?"

"Ano, vajíčka zvířat chováme odděleně v kultivační místnosti dole na farmě."

"Odkud tolik lidských vajíček získáváte?" zajímala se Deborah.

"Pocházejí z takzvané místnosti orgánů," vysvětlila Cindy.

"Můžeme ji vidět?" zeptala se Deborah.

"Ale jistě," přitakala Cindy. "Pojďte za mnou!"

Cindy ukázala směrem k průchodu, kterým přišla, a pokynula, aby ji následovaly. Joanna s Deborah se za ní okamžitě vydaly. "To je štěstí, že jsme narazily právě na ni," zašeptala Deborah, když naklonila hlavu těsně k Joanně. "Je to skoro až moc snadný."

"Máš pravdu!" odpovíděla šeptem Joanna.

vstřícná. Nelíbí se mi to. Kdyby bylo na mně, nejradši bych hned odešla!"

"Proboha!" postěžovala si Deborah. "Ty seš takovej pesimista! Raduj se, že nám Štěstí přeje. Zjistíme, co potřebujeme, a vypadneme."

Když prošly několik místností, které se velikostí i zařízením podobaly té první, dorazily do mnohem větší haly. Za řadou inkubátorů se nacházely několikery dřevěné dveře staré více než padesát let, každé asi o ploše čtverečního metru a s těžkými závory. Připomínaly mrazírenské boxy na maso. Deborah zaváhala. "Promiňte, Cindy."

Ukázala na omšelé dveře. "Je to to, co si myslím?"

Cindy, která byla na cestě do ještě větší místnosti vzadu, se zastavila. Podívala se směrem, kterým Deborah ukazovala. "Ptáte se na ty staré chladič komory?"

"Nesloužila tahle místnost kdysi jako márnice?" zeptala se Deborah.

"Máte pravdu," přisvědčila Cindy. Vrátila se a s námahou odsunula jeden velký inkubátor stranou, aby dveře odkryla. Jedny otevřela a vytáhla ven potřísněnou -dřevěnou desku na kolečkách. "Je to zajímavé, ne? Na opačné straně je museli naplnit ledem. Nechtěla bych být tady dole, kdyby jim někdy došel. Dovedete si to představit?" Stísněně se zasmála.

Deborah s Joannou se na sebe podívaly. Joanna se otřásla. "Kéž už bysme měly tu prohlídku za sebou."

"Chcete vidět zbylou část márnice?" zeptala se Cindy. "Stará pitevna s tribunou je stále v původním stavu. V devatenáctém století tady na venkově určitě nahrazovala zábavu." Opět se zasmála, tentokrát spíš nuceně, než nervózně. "Tehdy trvala cesta kočárem do Bostonu celý den a personál tu po pracovní době moc příležitostí k povyražení neměl. Pojďte, ukážu vám ji."

Cindy se vydala opačným směrem, než původně mířila. Deborah ji následovala a marně se snažila upoutat její pozornost. Joanna se k nim připojila, protože tam nechtěla zůstat sama.

"Cindy!" zavolala Deborah a zrychlila krok. "Radši bychom se podívaly do té místnosti orgánů!"

Laborantka, která buď Deborah neslyšela, nebojí pouze ignorovala,

pokračovala v chůzi k několika dvojitém, kůží potaženým dveřím s malými oválnými okénky. Jedny z nich otevřela, natáhla ruku do tmy a otočila vypínačem. Ozvalo se tlumené hučení a vzápětí se rozzářila velká, starobylá světla ve tvaru kotlů. Byla upevněna vysoko na stropě a jako reflektory osvětlovala starý kovový pitevní stůl.

Když Joanna stojící těsně za Deborah tu scénu spatřila, zatajila dech. Zdejší prostředí s řadami lavic pro diváky, které se ztrácely v šeru, jí připomínalo příšernou ilustraci z hodiny anatomie ještě víc než operační sál nahoře, kde podstoupila odběr vajíček.

"To je velice zajímavé," poznamenala Deborah sarkasticky, když rychle nahlédla do pitevny. "Ale kdyby vám to nevadilo, raději bychom si prohlédly tu místnost orgánů."

"Nechtěli byste se podívat na staré pitevní nástroje?" nabídla jim Cindy. "Jednou jsme s kolegy žertovali, že je pošleme do Hollywoodu jako rekvizity do nějakého hororu."

"Pojďme do té místnosti orgánů," pronesla bezbarvě Joanna.

"Jak chcete," ustoupila Cindy. Zhasla světla a opět se vydala po chodbě. Mrkla na hodinky, čehož si Joanna na rozdíl od Deborah všimla. Bylo to potřetí, co ji při tom Joanna přistihla. Deborah se právě ohlížela nazpátek, odkud přišly.

"Není ta místnost orgánů na opačné straně?" zavolala Deborah na Cindy, která byla pár kroků napřed.

"Tudy se do ní taky dostaneme," houkla Cindy přes rameno. "A navíc je tahle cesta kratší."

Když je Deborah dostihla, spatřila před sebou dvojité horizontálně orientované dveře o velikosti malé garáže, které připomínaly dveře jídelního výtahu. Jakmile je skupinka minula, Deborah se na ně zeptala.

222 223

"To je starý nákladní výtah," vysvětlila Cindy a zastavila se.

"Posílala se jím dolů mrtvá těla z vyšších pater."

"Moc příjemná představa," utrousila Joanna. "Radši půjdeme!"

"Ve skutečnosti ho používáme i teď," pokračovala Cindy. Pochvalně na dveře zaklepala klouby ruky. "S jeho pomocí jsme sem dopravili většinu zdejšího zařízení. Chcete se podívat, jak funguje?"

"Raději bychom viděly tu místnost orgánů," připomněla jí Joanna.

"Myslím, že víme, jak nákladní výtah funguje."

"Jak chcete," souhlasila opět Cindy.

Když prošly šest metrů dlouhou, úzkou klenutou chodbičkou, která, jak jim Cindy vysvětlila, vede základovým nosníkem věže budovy, postavené v italském stylu, ocitly se na prahu největší místnosti, kterou v podzemních prostorách dosud viděly. Měla přinejmenším třicet metrů na délku a patnáct na šířku a nacházela se v ní jedna řada objemných plexisklových kontejnerů vedle druhé. Kontejnery připomínaly akvárium a byly přibližně dva metry dlouhé, metr hluboké a metr a půl vysoké. Každý obsahoval nespočet skleněných koulí o průměru asi třiceti centimetrů ponořených do kapaliny. Ze svrchní části každé koule vedla zmeť trubiček a elektrických kabelů. Na hladině se vznášela souvislá vrstva droboučkových skleněných kuliček. Dívky se chvíli nezmohly na slovo a šokovaně se rozhlížely kolem. Přestože cihlové stěny místnosti byly stále neomítnuté, když poprvé prošly nerezovými dveřmi, očekávaly právě něco takového. Dokonce i strop tu byl vyšší než v ostatních místnostech, protože pod ním nevedly žádné instalace a rozvody. Také osvětlení nebylo tak prudké a očividně ho doplňovala ultrafialová složka.

Zatímco Deborah ten pohled přikoval na místě, Joanna opět přistihla Cindy, jak se dívá na hodinky. Vzhledem k Cindině jinak očividné vstřícnosti ji ten pohyb přišel zvláštní. Kdyby měla tak málo času, jak naznačovaly její neustálé pohledy na hodinky, proč by se jim tak dlouho věnovala? Na to nedokázala Joanna okamžitě odpovědět, ale dělalo ji to čím dál větší starosti.

"Na co přesně se vlastně díváme?" vyzvíдалa Deborah.

"Tohle je místnost orgánů," vysvětlila Cindy. "V těchto kontejnerech se nachází vodní lázeň stálé teploty. Malé plující koule brání jejímu odpařování. Ve větších koulích jsou uloženy vaječníky."

"Takže dokážete udržet celé vaječníky při životě tím, že je promýváte a tak podobně?" ujistila se Deborah.

"Asi tak nějak," přitakala Cindy. "Pomocí kyslíku, živin a endokrinní stimulace jsme napodobili vnitřní prostředí, na které jsou zvyklé. Odstraňování odpadních látek je samozřejmě také důležité. V každém případě, když to děláme dobře, vaječníky neustále produkují zralé vaječné buňky." ' ...

"Můžeme jít blíž?" zeptala se Deborah.

• Cindy ukázala rukou dopředu. "Samozřejmě."

Deborah prošla uličkou mezi dvěma řadami kontejnerů a zastavila se, aby si jednu z koulí důkladně prohlédla. Vaječník umístěný uvnitř byl velký asi jako zploštělý vlašský ořech se zvrásněným, doličky posetým povrchem, který připomínal MĚSÍC. Drobné promývací trubičky byly propojeny s vejcovody. Z jiných bodů malého orgánu vedly nejrůznější kontrolní drátky.

"Máme taky tradičnější buněčné kultury oogonií," pronesla Cindy.

"Jestli chcete, ukážu vám je."

"Některé z těchto koulí obsahují dva vaječníky místo jednoho," poznamenala Deborah.

"To je pravda, ale většinou je tam jen jeden, jak můžete vidět. Co kdybychom se přesunuly do místnosti oogonií?"

"Co to znamená, když jsou v kouli dva vaječníky?" zeptala se Joanna.

"To je oddělení doktorky Donaldsonové," vyhnula se Cindy přímé odpovědi. "Jsem pouze jednou z mnoha laborantek, které je monitorují a starají se o ně."

Joanna s Deborah si vyměnily významný pohled. Znaly se natolik dobře, že dokázaly odhadnout, co si ta druhá myslí.

"Vidím, že všechny koule jsou označeny čísly," podotkla Joanna.

"Znamená to, že znáte původ jednotlivých vaječnicků?"

Poprvé během jejich návštěvy se Cindy zatvářila při otázce rozpačitě.

Odpověď z ní lezla jako z chlupaté deky a opět se pokusila změnit téma zpět na oogonické kultury, ale Joanna se nedala odbýt.

"Ano, zhruba víme, odkud každý vaječník pochází," připustila Cindy nakonec.

"Co znamená zhruba?" trvala na svém Joanna. "Když vám uvedu jméno dárkyně vaječnicku, dokážete mi ten vaječník vyhledat?"

"Snad," přitakala Cindy vyhýbavě. Podívala se na hodinky a přešlápla z nohy na nohu.

"Zajímá mě jméno Joanna Meissnerová," pokračovala Joanna.

"Joanna Meissnerová," opakovala Cindy. Rozhlédla se po místnosti, jako by netušila, kde to jméno vyhledat. "Potřebovaly bychom k tomu počítač."

"Jeden je hned za vámi," upozornila ji Joanna.

224 225

"No jo, máte pravdu!" zvolala Cindy, jako by ji to překvapilo.

Otočila se, pomocí hesla odemkla klávesnici a vytukala Joannino jméno. Na obrazovce se objevilo "JM699". Cindy si naškrábala kód na kousek papíru a zamířila mezi kontejnery. Ženy ji následovaly. O dvě řady a dva kontejnery dál se zastavila. Na povrchu skleněné koule bylo nesmazatelným fixem napsáno JM699.

Joanna s Deborah zíraly na malý orgán uvnitř. Byl mnohem víc posetý doličky než ten, který viděly předtím, a Joanna se na to zeptala.

"Je to starší vzorek," vysvětlila Cindy. "Už je téměř na konci své užitné doby."

"Já bych se taky chtěla zeptat na jednu dárkyni," ozvala se Deborah.

"Na Kristin Overmeyerovou."

"Dobře," souhlasila Cindy rezignovaně, jako by se smířila se situací. Znovu získala ztracenou rovnováhu a vrátila se k počítači. Bez váhání napsala požadované jméno a na monitoru okamžitě vyskočil kód KO432.

"Tudy," pronesla Cindy a pokynula ženám, aby ji následovaly. Obešla místnost po obvodu a zahrnula do první řady. Joanna zdržela Deborah vzadu a zašeptala: "Vím, co si myslíš. To je dobrej nápad!"

Deborah jen přikývla.

"Tady to je," pronesla Cindy téměř pyšně a zastavila se u hledaného kontejneru. Ukázala na prostřední skleněnou kouli. "KO432. Je to dvojitý vzorek."

"Zajímavé," pronesla Deborah, když si ho rychle prohlédla. "Tenhle vzorek má nižší číslo než předchozí, ale vypadá mladší. Jak je to možné?"

Cindy se podívala na vaječníky. Bylo zřejmé, že je opět na rozpacích. Zakoktala se a pak pronesla: "O tom nic nevím. Možná to má co dělat se způsobem, jakým byl vaječník odebrán, ale opravdu netuším. Doktorka Donaldsonová by vám to určitě dokázala vysvětlit."

"Zajímá mě ještě jedno jméno," pokračovala Deborah. "Rebecca Coreyová."

"Nechcete se přece jen podívat na ty oogonické kultury?" zeptala se Cindy. "Podle nás jsme v téhle oblasti učinili velké pokroky. Oogonické kultury brzy tyhle celé vaječnickové kultury beze zbytku nahradí."

"To je poslední jméno," slíbila Deborah. "A potom se na ně půjdeme podívat."

Cindy se opět podívala na hodinky a zopakovala postup, kterým získala předchozí kódy. Potom je zavedla ke kontejneru, který stál hned vedle boxu s vaječníky Kristin Overmeyerové, a ukázala na dotyčnou kouli. Opět tu byly vaječníky dva.

Joanna s Deborah zíraly na vaječníky, které, stejně jako Kristininy, vypadaly mnohem mladší než Joannin. Při pomýšlení, že se dívají na vaječníky studentky, která údajně zmizela s Kristin Overmeyerovou poté, co vzaly do auta neznámého stopaře, se obě ženy roztřáslly.

"Kultivační místnost oogonií je hned vedle," oznámila Cindy. "Tak co kdybychom se tam konečně podívaly?"

Joanna s Deborah odtrhly zrak od vaječnicků a současně se na sebe podívaly. Vzhledem k hrůze, která se jim zračila v očích, okamžitě pochopily, že je napadlo totéž. Objevily tu mnohem víc, než předpokládaly.

"Myslím, že už jsme vás obtěžovaly dost dlouho," prohlásila Joanna a vrhla na Cindy předstíraný úsměv.

"To je pravda," připojila se Deborah. "Bylo to zajímavé, ale je nejvyšší čas zvednout kotvy. Byla byste tak laskavá a ukázala nám, kudy se dostaneme k východu?"

"Mám spoustu času," prohlásila Cindy rychle. "Opravdu nespěchám! Je to příjemné vytržení z mé každodenní rutiny a podle mě byste měly před odchodem vidět celou laboratoř. Jen pojd'te! Ukážu vám ty oogonické kultury." Pokusila se uchopit Deborah za paži, ale ta se jí vytrhla.

"Chceme odejít," oznámila s větším důrazem.

"Přijďte o nejvýznamnější část," přesvědčovala je Cindy. "Musím na tom trvat!"

"Klidně si na tom trvejte!" odsekla Deborah. "Chceme jít pryč!"

"Tak půjdeme samy," prohlásila Joanna. Obrátila se a vydala se směrem, ze kterého přišly. Přestože podle toho, co Cindy předtím říkala, věděla, že to nebude nejkratší trasa, bylo jí to jedno. Alespoň půjde místy, která zná.

"Nemůžete se tu jen tak potloukat samy," protestovala Cindy. "To je proti pravidlům." Chytila Joannu za paži větší silou než předtím Deborah a přinutila ji zastavit.

Joanna pohlédla na ruku, která jí pevně svírala. "Odcházíme," pronesla asertivním tónem. "Pusťte mě!"

"Nemůžu vám dovolit, abyste se tu pohybovaly samy," opakovala Cindy.

"Tak nás zaveďte k východu!" vyštěkla Deborah. Strhla Cindy ruku z Joanny a odstrčila ji, takže laborantka narazila do jednoho plexisklového kontejneru. Po tom lehkém drcnutí spustil alarm a na kontrolním panelu kontejneru začalo blikat červené světlo.

Jakmile Cindy natáhla ruku, aby alarm vypnula, Joanna s Deborah se daly na úprk a co nejrychleji utíkaly úzkou uličkou mezi kontejnery. Když se dostaly na konec, projevila se Deboražina lepší fyzická kondice; křikla na Joannu, aby hnula zadkem, a předběhla ji. Za zády slyšely Cindy, jak na ně křičí, aby se zastavily.

"Já věděla, že sem nemáme chodit!" supěla Joanna, která se snažila držet s Deborah krok.

"Buď zticha a makej!"

Proběhly klenutým průchodem, kolem starého nákladního výtahu a potměšile pitevně a skrz několik místností s inkubátory. Najednou se Deborah zastavila. Joanna měla co dělat, aby do ní nevrazila.

"Kudy?" zeptala se Deborah zděšeně.

"Podle mě tudy," vyhrkla Joanna a ukázala přímo na jih skrz na sebe navazující klenuté chodby.

"Doufám, že máš pravdu." utrousila Deborah. Slyšely, že se k nim Cindy blíží a volá na ně, ale kvůli ozvěně nedokázaly rozeznat směr. Vzápětí vyběhla z jedné chodby a srazila se s nimi. Křečovitě chýtila Joannu a Deborah za oblečení.

"Panebože, ženská!" vyjekla Deborah. Prudce se jí vyškubla ze sevření, ale v tu chvíli se Cindy oběma rukama pověsila na Joannu. Deborah k ní přiskočila, uchopila ji kolem hrudníku a energickým pohybem ji od Joanny odtrhla. Pak ji lehce točivým pohybem hodila na podlahu, kde laborantka narazila do jednoho inkubátoru. Zevnitř se ozval zdušený, ale neklamný zvuk roztříštěného skla.

Aniž by se obtěžovala zjistit, zda si žena neublížila, Deborah čapla Joannu za ruku a vlekla ji směrem, který spolubydlíci předtím navrhla. Proletěly několika klenutými průchody a ke své úlevě před sebou spatřily nerezové dveře. Rychle k nim doběhly a Deborah udeřila dlaní do panelu. Dveře se začaly snaživě sunout doleva. Ženy se ohlédly přes rameno v obavě, že je jim Cindy opět v patách, a měly pravdu. Deborah se otočila zpátky ke dveřím a marně se snažila jejich pohyb urychlit pomocí vlastní síly. V okamžiku, kdy byla Škvíra natolik široká, že se jí dalo protáhnout, Deborah postrčila Joannu k otvoru, aby se mohla věnovat Cindy.

"Ale, ne!" vykřikla Joanna, a místo aby prošla rozšiřující se mezerou, vyděšeně couvla zpátky.

Deborah byla právě otočená dozadu a zjišťovala, jak je Cindy daleko. Když Joannu uslyšela, obrátila se zpátky ke dveřím, aby zjistila, co se stalo. Při pohledu, který se jí přes Joannino rameno naskytl, bezděčně vykřikla taky. Přes zchátralou, avšak nyní osvětlenou kuchyni se k nim blížili dva vysocí muži v černém se samolibým úsměvem na tváři. V jedné ruce drželi železka, ve druhé pistole. Když plavovlasý muž vpředu spatřil otevírající se dveře a ženy mezi nimi, dal se do běhu. Deborah ho poznala. Byl to ten chlapík, který na ni civěl v jídelně a kterého považovala za Šéfa bezpečnostní služby.

228 229

Kapitola 18

10. květen 2001

23:24 hod.

Deborah instinktivně zareagovala, opět přitiskla dlaň na vystouplé ovládací tlačítko a zavřela těžké ocelové dveře přibíhajícím mužům těsně před nosem.

Ve stejném okamžiku na ni ze zadu zaútočila Cindy, která ji začala škrtit a snažila se ji od nich odtáhnout.

Deborah se bránila, ale stále tiskla ruku na tlačítko.

"Sundej ze mě tu sirěnu!" křikla Deborah. Cindy totiž ječela, že ty dveře musí zase otevřít.

Joanna Cindy postupně rozevřela prsty, kterými se Deborah držela, a prudceji odstrčila, takže laborantka zavravorala dozadu. Okamžitě se však vzpamatovala a znovu se na Deborah vrhla.

"Joanno, drž ten zatracenej knoflík," vyjekla Deborah, zatímco jednou

rukou odrážela Cindiny útoky.

Jakmile Joanna přitiskla dlaň na panel, Deborah mohla použít k souboji s neodbytnou laborantkou obě ruce. Přestože se od té doby, co v páté třídě vrazila jednomu nesnesitelnému spolužákovi facku, s nikým nepoprala, teď se napřáhla a udeřila Cindy do levé tváře.

Po čtyřech letech univerzitního lakrosu v sobě měla Deborah mnohem víc síly a bojovnosti než tenkrát v páté třídě a Cindy po jejím úderu okamžitě znehybněla. Vzápětí se pomalu svezla na podlahu, nejprve na kolena a pak se jako tající kopeček zmrzliny zhroutila na obličej.

Deborah vykřikla po té ráně bolestí a chvilku divoce mávala rukou ve vzduchu. Přinutila se ovládnout, chňapla po nejbližším inkubátoru a snažila se ho přisunout ke dveřím. Joanna okamžitě pochopila, oč Deborah jde. Společnými silami ho postavily tak, aby svou hmotností i nadále tlačil na ovládací panel a dveře se nedaly otevřít. Aby měly jistotu, že se kontejner skutečně nepohne, ani na okamžik se ho nepustily.

"A co teď?" zašeptala Joanna vyděšeně.

"Jediná možná cesta ven vede přes jídelní nebo nákladní výtah! Co myslíš?"

"Nákladní výtah!" rozhodla Joanna. "Víme přesně, kde je, a určitě se do něho vejdem."

O několik kroků dál se Cindy mátožně posadila. V očích měla prázdný, rozostřený výraz jako mnohokrát zasažený boxer.

"Fajn!" přitakala Deborah, když se ještě jednou podívala na Cindy, která se právě pokoušela postavit. "Jdeme!"

Nechaly inkubátor svému osudu a rozběhly se zpátky do spleti

230 231

místností. Bohužel špatně odbočily a dostaly se do výklenku, ze kterého nevedl žádný východ. Nezbyvalo jim, než se vrátit. Za sebou slyšely, jak jeden inkubátor narazil do jiného, a pak se ozvaly rozčilené výkřiky mužů.

"Bůh s námi, jestli ten výtah nefunguje," podařilo se Deborah vypravit mezi prudkým oddychováním.

Proběhly poslední zatačkou, proletěly kolem dveří pitevny a doslova narazily do dveří nákladního výtahu. Z horizontálního otvoru ve výši hrudníku vyčuhal těžký, plátěný popruh. Deborah ho uchopila jako první, ale Joanna jí okamžitě pomohla. Společnými silami dveře otevřely; spodní část se vyklopila dolů, svrchní nahoru. Když byla mezera mezi dveřmi dostatečně široká, vlezly dovnitř.

Samotný výtah tvořila klec z těžkého drátěného pletiva o ploše asi 0,75 m². Vpravo ve výši hrudníku se nacházel ovládací panel se šesti tlačítky. Podlaha výtahu byla vyrobena z hrubě opracovaných dřevěných prken. Nahoře se kdesi ve tmě ztrácela nosná lana; jediné světlo sem pronikalo otevřenými dveřmi z chodby. Slyšely přibližující se dusot nohou.

"Dveře!" vyjekla Deborah, zvedla ruku a popadla plátěný popruh připevněný k vnitřnímu okraji horních dveří. Joanna se natáhla a taky ho pevně sevřela. Opět se jim společnými silami podařilo těžkými dveřmi pohnout. Zpočátku pomalu a pak stále rychleji se začaly sklápět, ale než se zavřely úplně, stály muži před nimi. Jeden z nich strčil

do zužující se mezery ruku, pevně sevřel Deboražin lékařský plášť a škubl jim zpět právě v okamžiku, kdy se spodní a horní křídla spojila a ženy se ocitly ve tmě. Deborah, která stále držela v ruce plátěný popruh, cítila, jak ji někdo hrubě táhne ke dveřím.

"Zmáčkni nějaký knoflík!" zavřískla Deborah na Joannu, zatímco celou vahou visela na popruhu. Cítila, že se někdo venku snaží dveře otevřít, ale v tom jim bránila Deboražina hmotnost.

Joanna poslepu zašátrala po ovládacím panelu, který stačila zahlédnout, než je zavírající se dveře připravily o světlo.

"Tak dělej! Zmáčkni ho!" ječela Deborah. Cítila, jak se zvedá z dřevěné podlahy.

Joanna horečně tápala po povrchu pletiva. Konečně panel našla. Ve tmě stiskla první tlačítko, které nahmatala.

Ozval se vysoký, ječivý zvuk jako při vraždění nevinátek a starý nákladní výtah se dal se Škubnutím do pohybu.

Deborah pustila popruh, který dosud křečovitě svírala, dopadla na kolena a podařilo se jí vyprostit ruce z pláště, který byl stále chycený mezi zavřenými dveřmi výtahu. Vzápětí slyšela, jak plášť s děsivým zvukem trhané a drcené látky zmizel v úzké Štěrbině mezi čelním okrajem stoupajícího výtahu a kamennou výtahovou šachtou.

"Co je to sakra za rámus?" zeptala se Joanna mezi prudkými nádechy.

Deborah se ve tmě otřásla. Věděla, že kdyby se jí nepodařilo plášť sundat, mohlo tenhle odporný zvuk vydávat její lisované tělo. Také ona lapala po dechu. "To je moje baterka a klíče od auta, který jsem nechala v kapse."

"Cože? My nemáme klíče od auta?" zasténala Joanna a prudce se nadechla.

"To mě právě teď trápí nejmní ze všeho," podařilo se Deborah ze sebe vypravit. "Díkybohu, že ten výtah funguje. Málem nás dostali."

Chci říct, že to bylo o chlup."

Joanna rozsvítila baterku. Namířila ji na ovládací panel. Stiskla tlačítko do třetího poschodí.

"Co budeme dělat?" zeptala se Joanna nervózně. "Jedeme do třetího patra. Nemohly bysme to nějak změnit?"

"Pochybuju, že je to rychlostní výtah," postěžovala si Deborah.

"Třetí patro je určitě lepší než první, a možná dokonce než druhý."

Nemám náladu se s těma chlapama ještě jednou potkat."

"Jasně," hlesla Joanna. Konečně se jakž takž vzpamatovala a tentokrát se otřásla ona. "Teď máme důkaz, že se zdejší zaměstnanci neštítí ani vraždy, a asi vědí, že to víme. A ta děvka Cindy celou tu dobu, co jsme byly vevnitř, dobře věděla, že ty chlápci přijdou. Proto na nás byla tak příjemná. Mělo nás napadnout, že se něco děje, když nám nabídla tu prohlídku. Jak to, že nám to nedošlo?"

"To se teď snadno říká," namítla Deborah, která stále hlasitě lapala po dechu. "Myslely jsme si, že tu porušují etiku, ne Desatero. Vražda kvůli vajíčkám je něco úplně jiného."

"Musíme se odsud nějak dostat!"

"To máš pravdu," potvrdila Deborah. "Ale bez klíčů od auta nikam neodjedeme, aspoň ne naším autem. Myslím, že bude nejlepší, když se v prvním nebo druhém patře pokusíme dostat k telefonu."

"Trochu vidím potíž v tom, že přesně tohle asi předpokládají,"

poznámala Joanna. "Aspoň já bych to čekala, kdybych byla na jejich místě. Co kdybysme se na chvíli schovaly a zkusily vymyslet nějaký rozumnej plán?"

"Možná bysme tu měly zůstat až do rána," navrhla Deborah. "Podle mě jen malej okruh lidí, který tu pracuje, ví, co se tu doopravdy

232 233

děje, a kdyby se to dozvěděli, vydělali by se stejně jako my. Mohly bysme někoho požádat o pomoc."

"Myslím si, že po nás budou pátrat tak dlouho, dokud nás neobjeví. Musíme se odtud dostat."

"Ale jak? Ty chlapi měli pistole!"

"Proto musíme najít nějaký místo, kam si zalezeme. A budeme přemýšlet. Nesmíme udělat nějakou blbost."

"Naši výhodou je, že je tahle budova obrovská a přečpaná krámama," uvažovala Deborah nahlas. "Určitě je tu spousta úkrytů, kde se dá na nějakou dobu schovat. Jestli nepřivolají posily, zabere jim celou noc, než to tu stačí prozkoumat."

"Taky si myslím," přitakala Joanna. "Podle mě ten barák nejdřív rychle, zběžně prohlédnou, a když nás nenajdou, pustí se do toho ještě jednou a tentokrát o moc důkladnějc. Do té doby musíme být pryč, nebo nás chytí."

Deborah potřásla hlavou a nešťastně si vzdychla. "Moc mě mrzí, že jsem tě do toho zatáhla. Je to moje vina."

"Teď nemá smysl se obviňovat," namítla Joanna. "A jen tak pro rekapitulaci: Tys mě sem nenutila. Bylo to moje vlastní rozhodnutí."

"Díky," zamumlala Deborah.

Joanna zhasla baterku. "Radši bysme si měly zvyknout na tmu.

Nemůžeme se tu potloukat s rozsvícenou baterkou."

"Máš pravdu," souhlasila Deborah, která se snažila vzpamatovat.

O pár minut později se výtah s posledním kodrcavým zaskřípěním zastavil. Po naprostém tichu nastal opět horečný chvat. Ženy se vrhly ke dveřím. Co nejrychleji je otevřely, ale na druhé straně je přivítala neproniknutelná tma.

"Nedá se nic dělat. Musím rozsvítit," oznámila Joanna. Cvaknutí zaznělo v nočním klidu jako výstřel. Chvatně kuželem světla přejela po malé místnosti bez oken. Nacházely se v předsíni nákladního výtahu s širokými dvojítymi dveřmi.

"Rychle si spočítají, že je výtah tady ve trojce," poznamenala Deborah.

"Brzy tu budou. Musíme najít schodiště a dostat se do horního patra.

Tam bysme se měly schovat, dokud nevymyslíme, co dál."

"Souhlas!"

Deborah otevřela jedno křídlo dveří na chodbu a Joanna vyšla ven.

Rychle baterkou posvítla oběma směry. Ačkoli už byly připravené na všemožné harampádí, které se může ve staré nemocnici vyskytovat, přesto je ten pohled zaskočil. Nečekaly, že ještě uvidí na stěnách zarámované obrázky nebo vozík na prádlo s naskládanými prostěradly.

"Připadá mi, jako by tu došlo k požáru, všichni utekli a už se nikdy nevrátili," prohlásila.

"Tahle značka ukazuje, kudy ven," oznámila Deborah a mávla rukou na jih.

"Tam musí bejt schodiště. Jdeme!"

Joanna položila dlaň na rozsvícenou baterku. Potřebovaly jen trochu světla, aby se dokázaly vyhnout pojízdným lůžkům, zásobovacím vozíkům a starým kolečkovým židlím. Rychle se pohybovaly dopředu.

Když dorazily ke schodišti, Deborah pootevřela dveře. Chvilí poslouchaly. Všude bylo ticho.

"Dělej!" houkla Deborah a vrhla se na schodiště.

Začaly utíkat po schodech nahoru, ale okamžitě zpomalily, protože dělaly příšerný hluk. Schodiště bylo kovové a v omezeném prostoru rezonovalo jako tympány.

Stačily však doběhnout pouze do mezipatra a obě na místě strnuly.

Slyšely, jak se někde pod nimi prudce otevřely dveře a udeřily o zeď.

Joanna se vzpamatovala natolik, že zhasla baterku.

Vzápětí se po kovových schodech rozlehlo dupání doprovázené kmitajícím světlem, které pronikalo šachtou nahoru. Jeden zmůžu utíkal směrem k nim a v ruce držel rozsvícenou baterku.

Dívky couvly k zadní stěně podesty a přitiskly se k neomítnutým cihlám. Dusot nohou a světlo zezdola se rychle přibližovaly. Současně se jeden muž v černém objevil na odpočívadle třetího patra, sotva šest metrů od nich. Byl tak blízko, že jasně slyšely jeho namáhavé oddychování. Naštěstí se nepodíval nahoru, ale co nejrychleji vyběhl do chodby vedoucí k nákladnímu výtahu.

V okamžiku, kdy za mužem zapadly dveře, Joanna s Deborah pokračovaly v cestě do čtvrtého podlaží. Byly příliš vyděšené, aby rozsvítily baterku, takže se musely pohybovat pomalu podle hmatu, a současně se snažily nepodlehnout novému náporu paniky. Pohyb po podestě čtvrtého patra byl ve tmě obzvlášť obtížný, protože se na něm povalovaly hromady prázdných lepenkových krabic.

Jakmile se ocitly na chodbě čtvrtého podlaží, Joanna opět rozsvítla baterku a zastínila světlo dlaní. Bez váhání zamířily k severu a chvatně kličkovaly mezi harampádím. Obě instinktivně cítily, že čím dál se dostanou od té části budovy, ve které sídlí klinika, tím lépe. Současně se na rozdíl od muže, který po nich pátral o patro níž, snažily po staré dřevěné podlaze pohybovat co nejtišeji.

Dorazily k protipožárním dveřím vedoucím do věže. Aniž prohodily jediné slovo, proběhly věží a dalšími dveřmi na opačné straně proklouzly do severního křídla. Až na příležitostné zaskřípění dřevěné podlahy se pohybovaly mlčky, každá pohlcená vlastními obavami.

Severní křídlo s pokoji uspořádanými podélně po obou stranách hlavní chodby bylo zrcadlovým obrazem křídla jižního. Jednotlivá oddělení mezi sebou propojovaly menší místnosti a v každém se nacházelo dvacet až třicet postelí. Na většině lůžek byly jen holé matrace, i když na několika ležely vetché, moly prožrané deky.

"Napadá tě, kde bysme se mohly schovat?" zašeptala Joanna nervózně.

"Zatím ne," sykla Deborah. "Mohly bysme si třeba vlízt do skříní v nějakém skladu, ale to by bylo moc jednoduchý."

"Nemáme moc času."

"Bohužel máš pravdu," přitakala Deborah. Naznačila Joanně, aby posvítla do místnosti mezi posledními dvěma pokoji v severozápadním rohu budovy. Na rozdíl od ostatních byly zařízeny jako menší operační sály s kovovým vyšetřovacím stolem a výlevkou. U protější stěny stála obrovská prosklená skříň na chirurgické nástroje. Když prošly spojovacími dveřmi, objevily malý sklad na ložní prádlo a oblečení s obrovským, zastaralé vyhlížejícím sterilizátorem.

Deborah k sterilizátoru rychle přistoupila, a zatímco jí na něj Joanna svítila, pokusila se otevřít dvířka. Nejdřív odolávala, ale pak se pomalu se skřípěním otevřela.

"Co třeba tohle?" zeptala se Deborah.

Sterilizátor měl metr na šířku a metr a půl na výšku. Joanna posvítla dovnitř. Na kovové mřížce leželo několik nerezových schránek.

"Vejde se sem maximálně jedna, a to jen když všechny ty krámy vyndáme," prohlásila Joanna. "A i tak tam bude nacpaná jako sardinka."

"Asi máš pravdu," přitakala Deborah. Nechala sterilizátor sterilizátorem a chvatně došla ke spojovacím dveřím, které vedly do posledního pokoje.

Joanna ji následovala a stále stínila světlo dlaní. Když Deborah dveře otevřela, Joanna baterku zhasla. Dovnitř dopadala okny matná měsíční záře, která dokázala osvětlit větší předměty v místnosti.

Oddělení bylo stejně velké a stejně zařízené jako ostatní, ale lišilo se přítomností dva metry dlouhého horizontálního válce na nožičkách.

Stál na místě jedné z postelí lemujících stěnu místnosti a sahal asi do výše pasu.

"A co tohle?" sykla Deborah.

"Cože?"

"Ten válec," vysvětlila Deborah a ukázala na tu velkou věc. "Vzpomínám si, že jsem o tom četla. Říkalo se tomu kyslíkovéj stan a dávali

234 235

se do toho lidi, který nemohli dechat, jako třeba v padesátých letech dvacátého století pacienti s dětskou obrnou."

Co nejrychleji prošly potměným oddělením a přistoupily k staříckému ventilátoru. Vyhlížel jako světle šedivý, ale když přišly blíž, zjistily, že je žlutý. Na bocích měl malé kruhové skleněné průzory.

Konec obrácený do místnosti se vyklápěl nahoru a v jeho středu se nacházel černý pryžový límec, který se připevňoval pacientovi kolem hlavy. Těsně nad límcem viselo v úhlu asi pětáctýřiceti stupňů zrcátko. Pod límcem spatřily podložku na pacientovu hlavu.

Zatímco se Deborah snažila otevřít přední víko, Joanna se nervózně rozhlížela kolem. Potřebovaly se někde schovat, a čím dřív to udělají, tím lépe.

Když se víko válce odklopilo, zaskřípalo, ale ne tak hlasitě jako sterilizátor.

"Posviť dovnitř," nařídila Deborah.

"Deborah, musíme sebou hodit," žadonila Joanna.

"Posviť dovnitř!" opakovala Deborah.

Jakmile to Joanna udělala, někde v dálce bouchly o zeď protipožární dveře a v hlavní chodbě se zatřepetal kužel světla.

"Panebože!" zaúpěla Joanna a zhasla baterku.

"Bude nám to muset stačit," rozhodla Deborah. "Schováme se tady."

Uchopila židli, která stála mezi postelemi, a přisunula ji pod přední okraj kyslíkového stanu. Popadla Joannu za paži. "Rychle! Nejdřív ty, nohama napřed!"

Pootevřenými dveřmi viděly, že se poskakující světlo na hlavní chodbě přibližuje.

"Rychle!" opakovala Deborah.

Joanna s jistou neochotou, ale s pocitem, že nemá na vybranou, vylezla na židli. Přidržela se horního okraje válce a vstrčila dovnitř jednu nohu. Deborah ji ze zadu podepřela, aby mohla dovnitř vsunout i druhou. Pak pomalu vklouzla do válce.

Deborah vzala židli a vrátila ji na původní místo.

"Kam jdeš?" zeptala se vyděšeným šepem Joanna, když jí Deborah zmizela z očí.

Deborah neodpověděla, ale okamžitě se znovu objevila. "Musím se tam dostat bez židle," vysvětlila. "Bylo by to moc nápadný."

Deborah použila přičku mezi předními nohama kyslíkového stanu jako schůdek, takže měla hrudník nad víkem. Jakmile objevila úzké stupátko, zavěsila se přes horní okraj poklopu. Když se zhoupala, dosáhla nohama do otvoru válce. Ale co dál? Nedokázala přijít na to, jak do něj zasunout zbytek těla a nespadnout na podlahu, i když se jí Joanna snažila nohy podepřít.

"Takhle to nepůjde," prohlásila Deborah. Zhoupala se stranou a seskočila zpátky na zem.

"Dělej!" pobízela ji Joanna Šepem. Světlo bylo stále jasnější, a dokonce už slyšely hlasy. Muži se blížili ke konci chodby.

Deborah nasoukala co největší část trupu do kyslíkového stanu.

"Chytni mě a táhni," poručila Joanně v zoufalství.

Když trochu povyskočila a Joanna jí pomohla, Deborah se podařilo dostat dovnitř, i když si při tom odřela stehna a holeně o přední okraj kovového válce. Musela se doplazit do jeho nitra. Protože bylo ve válci málo místa, obě ženy ležely na boku s hlavami na opačných stranách.

"Pokus se přiklopit to víko," zašeptala Deborah ze zadního kouta ventilátoru.

Joanna uchopila pryžový límec a zatáhla. Víko se začalo pomalu zavírat, ale jakmile zaskřípalo, přestala. Bylo to jen tak tak. Místnost ozářil kužel světla a pomalu se po ní pohyboval. Na okamžik dopadl třemi bočními skleněnými průzory na straně u dveří přímo do nitra kyslíkového stanu. Pak paprsek zmizel a klouzal místností pod postelemi, jak muži prohledávali temná zákoutí.

Obě ženy bezděčně zadržely dech. Jeden muž chvatně prošel oddělením sem a tam a hned dvakrát minul pootevřený kyslíkový stan ve vzdálenosti necelých tří metrů. Byl v předklonu a pohyboval světlem pod postelemi, aby zkontroloval jejich spodní stranu, zejména čela a také boky stolků mezi nimi.

"Vidíš něco?" houkl najednou muž, až sebou dívky vyděšeně trhly.

Z pokoje na opačné straně chodby odpověděl druhý muž, že ne.

O chvíli později slyšely muže, který prohledával jejich oddělení, jak v sousední místnosti našťavaně otevírá jednu skříň za druhou a hlasitě kleje. Deborah průzorem viděla mihotavé světlo jeho baterky, dokud z operačního sálu nevešel do dalšího pokoje.

Ženy téměř současně vypustily vzduch z plic a zhluboka se nadechly.

Deborah to právě moc neosvěžilo.

"Bylo to skoro stejně o chlup jako v tom výtahu," zašeptala Joanna.

"Určitě prohledávají celou budovu, jak jsi říkala," pronesla Deborah.

"Co kdybysme tady ještě chvíli zůstaly, kdyby se náhodou vrátili?" navrhla Joanna. "A měly bysme začít přemýšlet, jak se odsud dostaneme."

Čas se pomalu vlekl, zejména Deborah, které se začala zmocňovat

236 237

na konci úzkého válce určeného pro jednu osobu klaustrofobie. V její situaci se dalo přemýšlet jen těžko. Obtěžoval ji nesnesitelný zápach starých holých matrací a prach ji dráždil ke kašli. Několikrát měla co dělat, aby nekýchla. Nakonec se začala potit a čím dál víc se jí nedostávalo vzduchu.

Zhruba po půlhodině už to nemohla vydržet. "Slyšíš něco nebo vidíš

nějaký světla?" zeptala se.

"Zahlédla jsem nějaký blikání, který přicházelo zvenku," oznámila

Joanna. "Před klinikou něco svítí." --,;

"V budově nic?"

"Ne," odpověděla Joanna.

"Už to tu nevydržím," přiznala se Deborah. "Otevři víko, ale snaž se to udělat co nejtíšeje."

Joanna šťouchla do poklopu. Téměř nehlučně se otevřel.

"Jdu ven," ohlásila Deborah. "Jestli ti položím ruku někam, kde ti to bude vadit, předem se omlouvám."

Deborah se s vrtěním a hekáním podařilo pozpátku vysoukat z kyslíkového stanu. Rychle se rozhlédla po místnosti a všimla si, že je v ní skutečně mnohem víc světla než dřív. Potom si hřbetem ruky otřela čelo a prohrábla si zpoceně vlasy. Byla špinavá a unavená, ale věděla, že ještě není všemu konec. V duchu viděla plot s ostnatým drátem a tušila, že i když se jim podaří uniknout z budovy, dostat se z areálu nebude vůbec jednoduché.

"Co kdybys mi přisunula tu židli?" houkla na ni Joanna.

"Je, promiň," vyjekla Deborah. Byla tak zabraná do svých myšlenek, že na Joannu úplně zapomněla. Spěšně přitáhla židli k otvoru válce.

"Přišla jsi na něco?" zeptala se Joanna, když se složitě vysoukala ven.

"Ne," přiznala Deborah. "Nacpaná v rouře nedokážu logicky uvažovat.

A co ty?"

"Něco mě napadlo," oznámila Joanna. "Mohly bysme se odsud dostat přes teplárnu."

"Jak?" ožila Deborah, kterou to očividně zaujalo.

"Jestli tam vyrábějí teplo k vytápění tyhle budovy, musí ho sem někudy přivést," vysvětlila Joanna. "Bude tu tunel."

"Máš pravdu!" souhlasila Deborah.

"Všimla jsem si, že na ovládacím panelu nákladního výtahu je šest knoflíků," pokračovala Joanna. "Vybavilo se mi to, teprve když jsem začala uvažovat o tunelu. Tahle budova musí mít ještě technický suterén. Podle mě vede cesta ven tudy. Čím víc přemýšlím o tom, že bysme se měly dostat k nějakému místnímu telefonu a zavolat pomoc, tím mi to připadá riskantnější."

"Ale já nikde vchod do technického suterénu neviděla," namítla Deborah. "Ani na tom schodišti, který jsme použily dneska v noci, ani na tom, který jsem objevila odpoledne."

"Tak se vrátíme do nákladního výtahu," rozhodla Joanna.

"Ten použít nemůžeme," protestovala Deborah. "Je moc hlučnej."

"Neříkám, že ho použijeme," uklidnila ji Joanna. "Ve výtahovejch šachtách většinou bejvá žebřík. Nevím proč, snad kvůli údržbě."

"Odkud to víš?" podivila se Deborah. Udělalo to na ni dojem.

"Od Carltona," přiznala Joanna. "Miluje pitomoučké akční filmy a většinu z nich jsem s ním kdysi musela protřpět. Tam jsem viděla desítky scén z výtahovejch Šachet."

"Podle mě je to dobrý nápad," pochválila ji Deborah. "Myslíš, že jsme čekaly už dost dlouho?"

"To člověk nikdy neví, ale protože tu nemůžeme zůstat celou noc, jednou to zkusit musíme. Počkej, zkontroluju chodbu."

"Fajn," souhlasila Deborah. "Já se zatím podívám, co je to venku za světlo."

Joanna se opatrně doplížila ke dveřím vedoucím na chodbu a Deborah zamířila na opačný konec pokoje. V předklonu, s hlavou skloněnou, došla k oknu. Pomalu zvedla oči nad parapet a spatřila pod sebou několik automobilů s reflektory namířenými přímo na budovu.

Ačkoli vozy stály daleko na trávníku, Deborah se rychle přikrčila, aby ji nikdo neviděl. Ve světlech zahlédla siluety několika strážných v uniformách. Na vodičkách měli velké psy. Muži v černém povolali posily. Deborah se okamžitě připojila k Joanně, která na ni čekala ve dveřích, a oznámila jí, co viděla.

"Psi, to není dobrý," pronesla pochmurně Joanna. "Ty lidi to fakt berou vážně."

"Myslím, že tohle už jsme pochopily," utrousila Deborah.
"Navíc to znamená, že nám opravdu nezbejvá nic jinýho než vyzkoušet ten tunel," prohlásila Joanna. Pak se nadechla, aby Deborah sdělila, že je hlavní chodba prázdná, když tu zvenku zaslechla zvuk megafonu. Vyděšeně sebou Škubla.

238 239

Kapitola 19

• 11. květen 2001

•• 00:37 hod.

"Joanno Meissnerová a Deborah Cochraneová!" Hlas se s ozvěnou odrážel od průčelí budovy. "Nemá smysl tuhle hru na schovávanou prodlužovat. Přece nechcete, abychom vás po budově hledali se psy, což samozřejmě uděláme, jestli samy nevyjdete ven.

Bookfordská policie je už na cestě. Opakuju! Okamžitě vyjděte ven!"

"Tolik pokud jde o naše pečlivě vybraný falešný jména," utrousila Deborah.

"Kdybych věděla, že nás předají bookfordský policii, byla bych venku na to tata."

"Nepředají nás nikomu," ujistila ji Deborah.

"Taky si myslím," přitakala Joanna. "Tak jdeme! Musíme obhlédnout ten nákladní výtah dřív, než mi rupnou nervy."

Protože se už v budově celkem dobře orientovaly, vrátily se přes čtvrté podlaží ke schodišti, které předtím použily. Nejdřív se snažily jít dolů potmě, ale brzy jim došlo, že skopnout ze schodů nějakou suť je větší riziko, než představuje tlumené světlo baterky. Než vstoupily do chodby ve třetím patře, zase zhasly. Na chodbě opět uslyšely hlášení megafonu.

V předsíni nákladního výtahu musely znovu rozsvítit. Výtah zůstal s pootevřenými dveřmi přesně tak, jak ho opustily. Joanna namířila baterku do klece. Skrz pletivo zadní stěny uviděly žebřík zapuštěný do cihlové zdi výtahové šachty.

"S tím žebříkem jsi měla pravdu," poznamenala Deborah. "Ale jak se na něj dostaneme?"

Joanna sklouzla kuželem světla na boční stěnu výtahu. Na stěně spatřily příčky žebříku, které vedly k drátěným padacím dvířkům ve stropě.

"Stačí se jen po nich vyšplhat na výtah," vysvětlila Joanna.

"To je všechno?" zeptala se Deborah sarkastickým tónem. "Kde se v tobě najednou vzala taková suverenita?"

"Hraju si na tebe," odsekla Joanna. "Tak už dělej, než to zase budu zpátky já."

Deborah se krátce zasmála.

Překročily pootevřené spodní dveře výtahu. Joanna držela baterku a Deborah šplhala po příčkách nahoru. Jakmile se ocitla na té poslední,

240 241

nadzvedla padací dveře. Těsně za úhlem devadesáti stupňů se zastavily a zůstaly otevřené.

Joanna podala baterku Deborah; taji položila na kabinu a vytáhla se nahoru. Když se napřímila, výtah se mírně rozhoupal, takže se musela chytit nosných lan, které pokrývala mastnota připomínající kolomaz. O chvíli později se protáhla dírou ve stropě i Joanna. Raději zůstala na všech čtyřech a nepokoušela se zvednout.

Žebřík se táhl po zadní stěně šachty a od klece výtahu ho dělilo pouhého půl metru.

"Tak a co dál?" zeptala se Deborah.

"Podle mě bysme to měly zkusit," prohlásila Joanna a posvítila baterkou dolů do šachty. Světlo však až na dno nedosáhlo. Žebřík se ztrácel v naprosté temnotě.

"Jdi první," pronesla Deborah. "A sviť."

"Nemůžu šplhat po žebříku a současně držet baterku."

"Já vím," přitakala Deborah. "Ale máš kapsu a já ne."

"Dobře." souhlasila rezignovaně Joanna. Byla zvyklá, že v takových situacích přebírala vedení Deborah. Zhasla baterku a okolí se ponořilo do neproniknutelné tmy. Zasunula si ji do kapsy a zašátrala po žebříku. Jakmile ho nahmatala, musela se přemlouvat, aby se donutila opustit relativní bezpečí výťahu, zejména když se kabina během jejího přesunu na žebřík lehce rozhoupala. Oběma rukama křečovitě svírala příčku a snažila se nemyslet na to, že visí čtyři patra nad černou dírou.

"Jsi v pořádku?" zašeptala Deborah ve tmě, když neslyšela žádný pohyb.

"Je to příšerný," sykla Joanna.

"Jsi na žebříku?"

"Jo," odpověděla Joanna. "Ale bojím se pohnout."

"Prostě musíš!"

Joanna přesunula jednu nohu na spodní příčku a po ní druhou. Větší potíže měla s rukama. Nedokázala se pustit. Konečně se jí podařilo jednu z nich uvolnit a položit ji o příčku níž a pak ten pohyb opakovala s druhou. Zpočátku pomalu, ale s narůstající jistotou sestoupila do prostoru mezi výtahem a žebříkem. Mezera byla úzká a o to byl pohyb po žebříku těžší.

"Nemůžeš mi trochu posvítit, abych ten žebřík našla?" zeptala se Deborah seshora.

"Ne," odsekla Joanna. "Na tak dlouho se pustit nemůžu."

Deborah tiše zaklela, poslepu šátrala jednou rukou před sebou a druhou se přidržovala naolejovaného lana. Žebřík byl však daleko. Nakonec se musela spustit na všechny čtyři jako Joanna a doplížit se k okraji výťahové klece. Konečně se jí podařilo žebřík nahmatat, přesunout se na něj a následovat Joannu.

Pohybovaly se pomalu, především Joanna. Přestože cítila čím dál větší jistotu, začala jí dělat starost zřejmá zkorodovanost příček. Dostala strach, aby některá z nich nebyla rzí narušená natolik, že se pod ní prolomí. Než na jakoukoli další příčku přenesla váhu, kopla do ní, aby zjistila, jestli je dostatečně pevná.

Tma v šachtě Joanně pomohla, protože pod sebe neviděla. Výška pro ni představovala pouze psychický problém, ne vizuální.

Když Deborah Joannu dostihla, musela zpomalit.

Po čtvrt hodině sestupování se Deborah pustila do průzkumu. "Vidiš na dno?" zeptala se šeptem. Svaly na rukou ji začaly bolet a tušila, že Joanna je na tom stejně.

"Děláš si srandu?" sykla Joanna. "Nevidím si ani na špičku nosu."

"Možná bys mohla na okamžik rozsvítit. Zavěs se jednou rukou za příčky."

"Tos uhodla! Nepustím se, dokud nebudu stát pevnýma nohama na zemi," odsekla Joanna.

"Nechceš si odpočinout?" >HV«,

"Radši bych pokračovala." "••' -> ^ • , - ; - . • "••;•;-! » , > ,

Po dalších deseti minutách se Joanna nataženou nohou konečně dotkla dlažby pokryté nepořádkem. Okamžitě ji vytáhla nahoru. "Jsme tady," oznámila. "Výdrž!" Zahákla se paží do příčky, jak jí Deborah před chvílí poradila, vytáhla baterku a rozsvítila. Dno bylo zavalené odpadky, jako by šachta dlouhá léta sloužila jako skládka.

"Dokážeš poznat, jestli jsme v technickém suterénu?" zeptala se Deborah.

"Ne," odpověděla Joanna. "Slez dolů a zkusíme otevřít dveře."

Joanna odsunula nohou nepořádek pod žebříkem a teprve potom ji položila na zem. S dlaní přes rozsvícenou baterku čekala, než Deborah absolvuje zbytek cesty dolů.

"Sakra, tady je zima jako v Rusku," zachvěla se Deborah, jakmile se pustila žebříku, a začala si třít paže. "Fakt to vypadá jako technické suterén."

Obě opatrně zamířily mezi odpadky, které představoval hlavně papír, staré hadry a kousky dřeva zpestřené několika plechovkami, ke dveřím. Zatímco Joanna držela baterku, Deborah se natáhla a vsunula prsty mezi horní a spodní dveře. Ale ať se snažila sebevíc, rozevřít je nedokázala. •••

Joanna položila baterku na podlahu a začala Deborah pomáhat.

Dveře se ani nehnuly.

"To je blbý," vzdychla Joanna,

Deborah zvedla baterku a o krok couvla. Přejela světelným kuzelem po okraji dveří a zastavila se na páce s pružinovým zatížením, která vyčnívala ze zdi právě nad místem, kde se spojovaly.

"Tady je ten problém," prohlásila Deborah. "Já moc akčních filmů neviděla, ale tohle musí být bezpečnostní mechanismus, kterej nedovolí dveře otevřít, dokud za nima nestojí výtah."

"Co to znamená?" zeptala se Joanna.

"To znamená, že ho jedna z nás musí stlačit dolů a druhá zatím dveře otevře."

"Ty seš vyšší," poznamenala Joanna. "Postarej se o závoru a já zkusím pohnout těma dveřma."

O chvíli později se mezi dveřmi objevila škvírka, ale aby se otevřely úplně, Joanna se musela celou vahou opřít o jejich spodní část.

Deborah posvítla do místnosti za nimi.

"Určitě je to technické suterén," oznámila Joanna. Celé podlaží tvořily pouze křížující se klenby, kterými vedla spleť hliněných odpadních potrubí a izolovaných litinových tepelných rozvodů. Žádné dveře ani další místnosti nespátřily. Neomítnuté cihlové stěny připomínaly suterén o patro výš, ale klenby byly nižší a pilíře mohutnější.

Od nákladního výtahu vedl spojovací průchod s klenutým stropem vyšším, než měl zbytek suterénu, a protínal se s chodbou podobnou té, která se táhla po celé délce budovy. Pod klenbou se k osvětlovacím tělesům vinuly obnažené elektrické dráty vedení, ale bylo zhasnuto.

Na křižovatce se ženy zastavily a posvítily oběma směry. Každý pohled nabízel studii perspektivy, protože kam až skrovné světlo dokázalo proniknout, ztrácelo se klenby ve tmě.

"Kudy?" zeptala se Joanna.

"Podle mě vlevo," odpověděla Deborah. "To nás zavede k věžní sekci budovy. Tedy doprostřed."

"Ale jestli zatočíme doprava, půjdeme víc směrem k teplárně," namítla Joanna. "Teplárna je na jihovýchodě." Ukázala pětáctýřicet stupňů od osy hlavní chodby.

"Tak jak to uděláme?" chtěla vědět Deborah a podívala se oběma směry.

"Posviť na zem," nařídila Joanna a klekla si. Podlahu chodbičky vedoucí od nákladního výtahu stejně jako hlavní chodbu zpevňovala hliněná

242 243

dlažba, zatímco ve zbytku technického suterénu ležely na zemi stejné cihly, jako byly na stěnách a na klenutém stropě.

"Vypadá to, že používanější je chodba napravo," usoudila Joanna.

"V tom směru jsou dlaždice opotřebovanější, což podle mě naznačuje nejen to, že je tunel vpravo, ale taky to, že sloužil i k jiným věcem než k přívodu tepla."

"Nojo!" souhlasila Deborah a podívala se na zem. "Myslím, že jsi na to kápła. To jsi taky pochytila z těch akčních filmů, na který ses musela s Carltonem dívat?"

"Ne, k tomu stačí selskej rozum."

"To ti teda děkuju," odsekla Deborah sarkasticky.

Dívky se spěšně vydaly jižním směrem. Deborah zkušeně svítila baterkou dopředu. Jejich kroky se pod klenutým stropem hlasitě rozléhaly.

"Vypadá to tady jako v katakombách," poznamenala Joanna.

"Asi bych se na to neměla ptát. ale jaks to myslela, že ten tunel používali i k jiným věcem než jen k vytápění?"

"Napadlo mě, že tudy pravděpodobně dopravovali mrtvý těla z márnice do krematoria."

"To je právě teď povzbudivá představa," utrousila Deborah.

"Ale ne," zasténala Joanna. "Možná jsme se radovaly předčasně."

Zdá se, že tady náš vyšlapaný chodníček končí."

Asi devět metrů před sebou spatřily ve světle baterky hladkou cihlovou

zed'.

"NevyŠiluj!" okřikla ji Deborah, sotva udělaly pár kroků dopředu.

"Ta chodba jen zahejbá doleva." Když dorazily ke zdi, všimly si, že se klenutá chodba nejen stáčí kolem obloukovitého pilíře příkře vlevo, ale navíc relativně prudce klesá. Kromě toho se na strmou chodbu napojovalo izolované potrubí velkého průměru.

"Díky tvým detektivním schopnostem asi opravdu mříme k teplárně," pronesla Deborah, když začaly sestupovat dolů. "Teď jen musíme doufat, že nám vydrží baterka."

"Proboha!" vykřikla Joanna. "O něčem takovým radši vůbec nemluv!" S novou obavou, že budou bloudit v podzemí v naprosté tmě, zrychlily tempo natolik, že prakticky klusaly. Po několika stovkách metrů se tunel narovnal a byl čím dál vlhčí. Tu a tam se dokonce objevily louže a z klenutého stropu visely stalaktitové útvary.

"Mám pocit, jako bysme ušly půl cesty do Bostonu," lapala po dechu Deborah. "Kdy už tam sakra budeme?"

"Teplárna ležela od hlavní budovy dál, než to vypadalo," poznamenala Joanna.

Dýchaly čím dál namáhavěji. Mlčky pokračovaly kupředu a plné nevyslovených obav přemítaly, co je na konci asi čeká. Zamčené masivní dveře by znamenaly katastrofu, protože by se musely vrátit tam, odkud přišly.

"Něco vidím," oznámila Deborah a natáhla ruku s baterkou před sebe.

O chvilku později se ocitly v překvapivé situaci; chodba a teplovodní potrubí se vidlicovitě rozbíhaly.

Zastavily se a přemýšlely. Deborah posvítla do obou tunelů. Vyhlížely stejně a všechny tři tunely se křižily v přibližně stejném stodvacetistupňovém úhlu.

"Tohle jsem nečekala," pronesla nervózně Joanna.

Deborah posvítla na roh mezi tunelem, ve kterém stály, a novým tunelem po levici. Ve výši hrudníku spatřila v cihlách zabudovaný základní kámen ze žuly. Hranou dlaně z něho setřela vrstvu prachu, pod kterou byla vytesána písmena.

"Fajn!" pronesla Deborah s novým přílivem entuziasmu. "Jednu záhadu máme vyřešenou: tunel vlevo vede k bytovkám a na farmu, což znamená, že druhý musí končit v teplárně."

"Jasně," přitakala Joanna. "Teď vidím, že roura, která vede do teplárny, má mnohem větší průměr."

"Počkej ještě," zarazila ji Deborah, natáhla ruku a zadržela Joannu, která už vyrazila směrem k teplárně. "Když máme na vybranou, možná bysme to měly pořádně promyslet. Za předpokladu. Že se nám na obou místech podaří dostat nahoru, si myslím..."

"O něčem takovým, že se nám odtud nepodaří dostat, radši ani neuvažuj," vyštěkla Joanna.

"Dobře, dobře!" chlácholila ji Deborah. "Ale teď přemejšlej, jestli pro nás bude lepší, když vylezeme v teplárně, nebo na farmě. Jakmile se vymotáme z hlavní budovy, musíme se dostat ven z areálu. Z farmy to možná bude snazší. Pravděpodobně tam pravidelně zajíždějí nákladáky, jaký jsme tenkrát ráno potkaly u brány."

"Domluvily jsme se přece, že se odtud musíme dostat ještě dneska v noci," naštvála se Joanna.

"To by bylo nejlepší, ale musíme mít připravený náhradní plán pro případ, že se nám to nepodaří."

"Stejně si myslím, že když odtud co nejdřív nevypadneme, tak nás chytí."

"Napadá tě něco?" , . 'v

244 245

"Vzhledem k tomu ostnatému plotu je podle mě naší jedinou šancí cesta přes bránu. Kdybysme sehnaly auto, úplně nejlip nákladák, možná by se nám tudy podařilo proklouznout."

"No vidíš, jak ti to jde," pochválila ji Deborah. "Takže kde máme největší naději sehnat auták s klíčem?"

"Řekla bych že na farmě," odpověděla Joanna. "Ale je to jen odhad."

"Myslím si to co ty," podpořila ji Deborah. "Zkusíme nejdřív tu farmu."

S novým odhodláním vyrazily k farmě. Pohybovaly se rychle a snažily se vyhýbat loužím. V téhle části tunelu se vyskytovaly v mnohem hojnějším počtu. Asi po stu metrech se tunel opět rozděloval.

Podle nápisu na dalším základním kameni zjistily, že chodba vpravo vede na farmu, vlevo k obytnému areálu. Ženy zabočily doprava.

"Když vidím tu směrovku k domům, vzpomněla jsem si na Spencera Wingatea," prohodila Joanna. "Co kdybysme ho požádaly o pomoc?"

Deborah se zastavila a Joanna učinila totéž. Deborah sklopila kužel světla k zemi a podívala se na spolubydlící. Joannin obličej byl ponořený do stínu. "Ty navrhuješ, abysme šly za Spencerem Wingatem?"

"Jo," přikývla Joanna. "Půjdeme k němu, ostatně víme, kde bydlí, a povíme mu, co jsme zjistily. Taky mu řekneme, že se nás snaží chytit lidi z ostrahy a zřejmě nás chtějí přidat do místní sbírky vaječníků."

Deborah se pobaveně zasmála. "Netušila jsem, že máš tak zvrácený smysl pro humor."

"V tuhle chvíli je to podle mě jedinej způsob, jak se nezhroutit."

"Nezakládáš ten svůj nápad, abysme se vydaly do rukou Spencera Wingatea. na tý zaslechnutý hádce mezi ním a Paulem Saundersem?"

"Jo, a taky na jeho odpovědi, když ses ho zeptala na ty Nikaragujky," přisvědčila Joanna. "Obě přece víme, že Spencer vůbec netuší, co se na klinice děje. Jestli je normální, určitě ho to vyděsí stejně jako tebe nebo mě."

"A tohle JESTLI právě neznáme, a navíc by to bylo moc riskantní," opáčila Deborah.

"Riskovaly jsme hodně už tím, že jsme sem šly," namítla Joanna.

Deborah přikývla a zadívala se do tmy. Joanna měla pravdu; riskovaly víc, než si původně myslely. Ale byl tohle důvod učinit neodvolatelný krok a jít za Spencerem Wingatem?

"Podíváme se na farmu," rozhodla Deborah. "Necháme Si ten nápad s Wingatem v záloze. Objevit velké nákladák, ve kterým bysme se mohly dostat ven, mi teď připadá jako mnohem lepší varianta. Souhlasíš?"

"No jo," vzdychla Joanna. "Jenom si myslím, že musíme zvážit všechny možnosti."

K jejich úlevě ústil tunel do areálu farmy stejným způsobem, jakým opouštěl hlavní budovu. Bez překážek vedl do suterénu, kde se teplovodní potrubí rozbíhalo mnoha směry a pak mizelo ve stropě. Chodba, která byla pokračováním tunelu, vedla stejně jako na klinice k nákladnímu výtahu. Tentokrát se však nepokusily výtahové dveře otevřít. Místo toho se vydaly hledat schodiště. Objevily ho hned za výtahovou šachtou.

U dveří na horním konci schodiště se zastavily. Deborah na ně přitiskla ucho a oznámila Joanně, že slyší pouze tiché hučení vzdáleného strojního zařízení. Deborah zhasla baterku a pomalu dveře pootevřela.

Podle oděru jim okamžitě došlo, že jsou v chlévě. Všude bylo ticho.

Deborah otevřela dveře natolik, že jimi mohla prostrčit hlavu, a rozhlédla se. Holé Žárovky řídce rozmístěné na stropě budovy z trámů a fošen vydávaly chabé světlo. Protější stěnu lemoval jeden stájový box vedle druhého. Nalevo spatřila několikrát zavřené dveře. V uličce ležely obrovské hromady lepenkových krabic, balíků sena a pytle s krméním pro zvířata.

"No?" zeptala se Joanna, která stála na schodišti o něco níž. "Vidiš něco?"

"V boxech je spousta zvířat," odpověděla Deborah. "Ale lidi nikde nevidím, aspoň zatím."

Deborah otevřela dveře a vstoupila na senem pokrytou podlahu z hrubě opracovaných prken. Několik zvířat vycítilo jejich přítomnost a výstražně zakviklo, což vyplašilo i ostatní. Joanna následovala Deborah nahoru a obě pečlivě studovaly okolí.

"Zatím dobrý," hlesla Deborah. "Jestli mají noční službu, asi spí."

"To je smrad," otfásla se Joanna odporem. "Nechápu, jak někdo může v takovém prostředí pracovat."

"Podle mě jsou to prasata," prohlásila Deborah. Podívala se přes

uličku a spatřila korálkovité oči velké růžovobílé prasnice. Vypadalo to, že si ji bachyně zaujatě prohlíží.

"Někdo mi říkal, že jsou prasata čistotný," namítla Joanna.

"Jsou čistotný, když se v čistotě udržují," prohlásila Deborah. "Ale prasatům nevadí, když jsou špinavý, a jejich výkaly smrdí."

"Víš, co vidím na zdi za tebou?" zeptala se Joanna a ukázala na ni.

246 247

Deborah se ohlédla a tvář její rozzářila. "Telefon!"

Ženy se vrhly k telefonu. Deborah k němu doběhla jako první a přiložila si sluchátko k uchu. Joanna ji napjatě sledovala, než Deborah nasadila znechucený výraz a několikrát za sebou stiskla tlačítko na vidlici. Pak zavěsila. "Nic! Přerušili spojení!"

"To mě nepřekvapuje," utrousila Joanna.

"Ani mě ne," připustila Deborah.

"Pojď se radši podívat po nějakým tom autě," vybídla ji Joanna.

Nechaly dveře na schodiště trochu pootevřené, obešly krmivo pro zvířata a seno a zamířily k nejbližším dveřím. Deborah je otevřela a posvítla dovnitř.

"Panebože!" vykřikla Deborah.

"Co je?" zeptala se Joanna a snažila se Deborah nahlédnout přes rameno.

"To je další laboratoř," pronesla Deborah s úžasem. Laboratoř tady nečekala a přechod z chléva do supermoderního prostředí přes obyčejný práh ji ohromil. Laboratoř nebyla ani zdaleka tak velká jako ta na klinice, ale zdálo se, že je téměř stejně dobře vybavená.

Deborah otevřela dveře dokořán a vešla dovnitř. Joanna ji následovala.

Deborah pomalu přejížděla baterkou po místnosti a viděla takové věci jako DNA sekvencery, radioizotopový elektronový mikroskop, polypeptidové syntetizéry. Bylo to jako sen molekulárního biologa, který se stal skutečností.

"Neměly bysme se poohlídnout po tom nákladáku?" naléhala Joanna.

"Za chvíli," odbyla ji Deborah. Přistoupila k inkubátoru a podívala se dovnitř na Petriho misky. Byly stejné jako ty, se kterými dnes pracovala v hlavní laboratoři, a tak dospěla k závěru, že zde také provádějí přenos jádra. Pak kužel baterky dopadl na velkou skleněnou přepážku, která od hlavní části laboratoře oddělovala menší prostor. Deborah zamířila k přepážce. Joanna její držela v patách, protože nechtěla zůstat sama ve tmě.

"Deborah!" postěžovala si Joanna, "Máme málo času!"

"Já vím," odsekla Deborah. "Ale pokaždý, když už si myslím, že mám hrubou představu o tom, co se na týhle klinice děje, se ukáže, že to není všechno. Nečekala jsem, že najdu na farmě další laboratoř, a už vůbec ne tak dobře vybavenou."

"Nech to profíkům," žadonila Joanna. "Naše informace budou soudy určitě stačit, aby dal povolení k domovní prohlídce. Ale teď odtud musíme vypadnout."

Deborah namířila baterku přímo na skleněnou přepážku, aby se od ní neodráželo světlo, a posvítla do zadní místnosti. "A tady máme další překvapení. Vypadá to jako plně funkční pitevna, ale s menším operačním stolem, než jaký se užívá pro lidi. Co dělá proboha tady v chlívě?"

"Dělej!" pobídla ji Joanna podrážděným tónem.

"Počkej, ať si ji prohlídnu," odpověděla Deborah. "Hned to bude."

Tady je chladicí box jako v márnici."

Když Deborah prošla dveřmi do pitevny, Joanna zoufale zakoulela očima.

Přes sklo sledovala, jak Deborah kráčí k chladicímu boxu a otevírá ho.

Až na světlo, které dopadalo skrz skleněnou přepážku do laboratoře, stála Joanna ve tmě. Ohlédla se ke dveřím, které vedly ven z laboratoře, a napadlo ji, že se vydá hledat nákladní auto sama; vzápětí však usoudila, že by to bylo bez baterky holé šílenství.

Joanna zamumlala několik nadávek a následovala Deborah do malé pitevny. Měla v úmyslu ji požádat, aby se vzpamatovala, ale okamžitě na to zapoměla. Deborah vytáhla z chladicího boxu plechový tác

a zaujatě si prohlížela jeho obsah. Joanna neviděla, co na něm je, ale podle pohybu baterky jasně poznala, že se Deborah rozklepala.

"Co tam máš?" zeptala se Joanna.

"Pojď se podívat!" pobídla ji Deborah rozechvělým hlasem.

"Stačí, když mi to řekneš," namítla Joanna. "Nezapomeň, že nejsem bioložka jako ty."

"Musíš to vidět na vlastní oči," naléhala Deborah. "Tohle nedokážu popsat."

Joanna nervózně polkla. Nadechla se, došla k Deborah a přinutila se podívat dolů.

"Fuj!" hlesla a s bezděčným odporem ohrnula horní ret. Dívala se na pět selat s nafouklými pupečníky a extrémně hustým, tmavým chmýřím na těle. Měla ploché, široké tlamičky s droboučkými očima. Nosní dírky na pahýlcích rypáček byly vertikálně orientované. Jejich končetiny připomínaly lopatky zakončené titěrnými prstíky. Na hlavách měla selata kštici černých chlupů oživenou nenápadným, ale nepochybně bílým pramenem.

"To jsou zase klony Paula Saunderse," ušklíbala se Joanna.

"Obávám se, že máš pravdu," přitakala Deborah. "Ale je tu jistá změna. Tentokrát zkouší klonovat svoje buňky s prasečíma vaječnými buňkami a pak jima oplodnit prasnice."

Joanna natáhla ruku a chytila Deborah za paži. Potřebovala se na chvíli opřít. Deborah měla pravdu. Tenhle nový objev naznačoval, že Paul Saunders a jeho tým se pohybují daleko za hranicí přijatelné nebo

248 249

dokonce předpokládané etiky. Egoismus a intelektuální domýšlivost, které k tomu byly zapotřebí, jednoduše přesahovaly její chápání.

Deborah zasunula táč zpátky do chladicího boxu a zabouchla dvířka.

"Tak a teď sejdeme podívat po tom pitomým nákladáku!"

Plné rozhořčení, které jim pomáhalo překonat šok z posledního odhalení, se vrátily do chléva. Jakmile vyšly z laboratoře, zvířata začala být opět neklidná. Předtím se vyplašila pouze prasata nacházející se blízko dveří schodiště. Tentokrát bylo pozdvižení větší a k stále silicímu rámusu se připojily i krávy.

Dívky přecházely od dveří ke dveřím, až narazily na jedny vedoucí do místnosti, která zřejmě sloužila jako garáž. Ale ukázalo se, že je to něco jiného. Ve svitu dvou červených nouzových světel viděly, že jde o prostorný hangár. Uprostřed něho se v rubínovém lesku koupala helikoptéra.

"Škoda že neumíme létat," poznamenala Deborah. Zastavila se a chvíli letadlo toužebně pozorovala.

"Dělej!" pobídla ji Joanna. "Podle mě je garáž hned vedle."

Měla pravdu. Když prošly dalšími dveřmi, spatřily před sebou traktor a vůz na odvoz odpadků. Zamířily k nákladáku.

"Ať tam jsou klíče!" modlila se Deborah nahlas, když se vyšplhala na stupačku a otevřela dveře. Vklouzla do kabiny. Zatímco jí Joanna svítila, horečně pátrala po klíčích. Prohledala přihrádku u řadicí páky, potom přístrojovou desku. Objevila otvor k zapalování, ale klíče žádné. "Zatraceně!" zaklela Deborah a hranou dlaně udeřila do volantu.

"Mohly bysme to auto nastartovat bez klíčů, jen kdybysme věděly jak." Letmo pohlédla na Joannu.

"Na mě se neříkej," protestovala Joanna. "Nemám nejmenší tušení, jak se to dělá!"

"Vrátíme se do té kanceláře, kterou jsme viděly v chlívě," navrhl Deborah. "Možná že jsou klíče tam."

Deborah slezla z nákladáku a obě zamířily zpátky do hospodářské budovy. Když procházely hangárem, opět vrhly na helikoptéru toužebný pohled.

Jakmile vstoupily do chléva, všimly si, že zvířata zareagovala ještě vzrušeněji než předtím.

"Určitě si myslí, že jim neseme krmení," poznamenala Deborah.

Když došly ke dveřím kanceláře, uslyšely neklamný zvuk vozidla

zastavujícího před budovou. Současně zahlédly záblesk reflektorů, jejichž světlo krátce proniklo prosklenými dveřmi dovnitř.

250 251

"Ale ne! Máme společnost!" zasténala Deborah.

"Honem ke schodům!" vykřikla Joanna.

Vrhly se ke schodišti, ale nestihly to. Kdosi rychle odemkl dveře a vpadl do chléva. Nejdřív ten člověk rozsvítil všechna světla a zastihl je více než šest metrů od vytouženého cíle. Nezbyvalo jim, než se skrčit za krabice, balíky sena a pytle s krmivem a počkat, než si muž obstará své povinnosti. Slyšely, jak si se zvířaty neustále povídá a kromě jiného se jich ptá, proč jsou dneska všichni tak naštvaní.

"Myslíš, že bychom se mohli dostat ke schodům?" zeptala se Deborah, když jí připadalo, že je muž dost daleko od nich.

"Nehnu se odsud, dokud se nepodíváš, kde přesně je a co dělá."

Deborah se pomalu zvedala, až měla výhled na prostor před boxy. Přestože muže stále slyšela, jak mluví najedno zvíře, nikde ho neviděla. Pak se muž najednou napřímil a Deborah se znovu skrčila. "Není tak daleko, jak jsem si myslela," oznámila Deborah.

"Tak tu radši zůstaneme," prohlásila Joanna.

"Mohly bychom se schovat do kupky sena." ' ' ;

"Myslím, že nejlepší bude, když zůstaneme tam, kde jsme," namítla Joanna. "Dokud sem nepůjde pro nějaký zásoby, nic nám nehrozí."

"Jestli se vydá do kanceláře, určitě nás objeví."

"Budeme se muset proplížit kolem krabic tak, aby nás neviděl," rozhodla Joanna. "To by nemělo bejt nic těžkýho, a jakmile vejde dovnitř, zkusíme se dostat ke schodům."

Deborah přikývla, ale že by to mohlo vyjít, tomu, moc nevěřila. Byla to jedna z těch věcí, které se snadno řekly, ale hůř realizovaly.

Najednou uslyšely, že venku zastavilo další vozidlo. Vyměnily si vyděšený pohled. Jedna osoba byla problém, ale dvě představovaly za těchto okolností katastrofu.

Dotyčný vešel dovnitř a zabouchl za sebou dveře. Když zavolal jméno Grega Lynche, dívky se přikrčily.

"Nehulákej!" houkl na něj Greg zjednoho boxu. "Zvířata jsou dost vyplašený i bez toho."

"Promiň," omluvil se muž. "Ale máme poplach."

"Co se děje?"

"Hledáme dvě mladé holky. Vetřely se sem pod falešnými jmény, nabouraly se do počítačového systému a vloupaly se do lůžků. Teď se pohybují někde po areálu."

"Nikoho jsem neviděl," oznámil Greg. "A stáj byla zamčená."

"Co tady vůbec v tuhle dobu děláš?"

"Bude mi rodit jedna prasnice. Na monitoru jsem si všiml, že jsou zvířata nějak neklidná. Napadlo mě, jestli to na ni už nepřišlo, ale zatím je v pořádku."

"Jestli ty holky někde cestou domů uvidíš, dej to vědět ostraze," požádal Grega muž. "Nejdřív byly v hlavní budově, ale tu jsme už prohledali. Bránou ven nikdo neprošel, takže se musí někde schovávat." "Hodně štěstí."

"Dostaneme je. Hledá je celá bezpečnostní služba včetně psů."

A mimochodem, pokud je nechytíme, pevná telefonní síť bude mimo provoz. Nechceme, aby někam zavolaly a způsobily nám potíže."

"Žádný problém," odpověděl Greg. "Mám mobil."

Když se muži rozloučili, bylo slyšet, jak se dveře budovy otevřely a pak zase s bouchnutím zavřely.

"Jde to s náma od desíti k pěti." zašeptala Deborah. "Vypadá to, že obsadili celej areál."

"Vůbec se mi nelíbí, že si na nás přivedli psy," sykla Joanna.

"Mně taky ne," přitakala Deborah. "Je to zázrak, že je ten tunel zatím nenapadnul."

"To nevíme."

"Máš pravdu," souhlasila Deborah. "Ale podle mě by se o tom ten

chlapík, kterej právě odjel, zmínil. Možná se dá do technickýho suterénu v hlavní budově dostat jen nákladním výtahem a je prostě nenapadlo, že bysme mohly bejt tak šílený a sešplhaly dolů po žebříku."
"Vrátíme se tam?"

"Jestli nás hledají psi, myslím, že nám nic jinýho nezbejvá."
O čtvrt hodiny později uslyšely Gega, jak hlasitě zívá a vzdychl. Pak promluvil, jako by se obracel k houfu dětí: "No tak, bando. Nechte toho! Chci, abyste se uklidnili, protože sem už nehodlám dneska v noci chodit."

Po těchto slovech si začal tiše pohvizdovat. Dívky si uvědomily, že hvízdání je čím dál hlasitější, a Deborah se odvážíla na okamžik vykuknout.

"Jde do kanceláře," oznámila Joanně naléhavým šepem. Jak Joanna před chvílí navrhla, obě začaly v podřepu couvat a snažily se, aby mezi nimi a Gregem stále zůstávala hromada zásob. Přesně jak Deborah předpokládala, nebylo to ani trochu jednoduché, protože neviděly, kam šlapou. Muž krácel přímo k nim. Jakmile zaslechly, že se dveře kanceláře zavřely, Deborah vystrčila hlavu. "Můžeme," sykla, když zjistila, že je vzduch čistý, a obě zamířily nejkratší cestou ke dveřím schodiště. Teprve když za sebou Joanna tiše přitáhla dveře, Deborah rozsvítila baterku. Beze slova seběhly po schodech. Jakmile se dostaly do suterénu, Joanna Deborah naznačila, aby se zastavila. Obě byly z napětí a vyčerpání trochu udýchané.

"Musíme se domluvit, co dál," zašeptala Joanna.

"Navrhuju, abysme šly do teplárny."

"Já hlasuju pro Spencera Wingatea," oznámila Joanna. "V nákladáku tady na farmě žádný klíče nebyly. A i kdybysme našly v teplárně další auto, nemáme jistotu, že tam ty klíče budou. Zdravej rozum mi spíš napovídá, že tam nebudou, a pokaždý, když vystrčíme hlavu nad zem, riskujeme, že nás chytí. Myslím, že je nejvyšší čas zkusit Wingatea."

Jak tak Deborah přemítala o Joannině návrhu, stísněně přešlapovala z nohy na nohu a hryzala si vnitřek tváře. Nenáviděla řešení buď, anebo. Jestli je Spencer Wingate spřažen se současným vedením kliniky, potopí je. To je jasné jako facka. Třebaže byla jejich situace zoufalá od okamžiku, kdy je zahnali zpátky do líhně, nyní se stávala neudržitelnou.

"Dobře!" souhlasila náhle Deborah. "Vydáme se Spenceru Wingateovi na milost a nemilost, ať už to dopadne, jak chce."

"Seš si tím jistá? Nechci mít pocit, že jsem tě k tomu přemluvila."

"Nejsem si jistá ničím jiným než tím, že je to moje svobodný rozhodnutí." Deborah napřáhla ruku a Joanna ji do ní odhodlaně plácla.

"Tak jdeme na to," dodala Deborah s kyselým úsměvem.

Dívky se vrátily do tunelů s nevyslovenou obavou, že každou chvíli můžou narazit na své pronásledovatele. Ale kromě toho, že světlo baterky nápadně zesláblo, dostaly se k odbočce vedoucí k obytnému areálu bez potíží.

Přibližně sto metrů za rozcestím narazily na další. Tentokrát tu nebyl žádný základní kámen, který by je nasměroval.

"Krucifix!" zaklela Deborah. Posvítla slábnoucím paprskem do obou tunelů. "Napadá tě něco?"

"Podle mě bysme měly jít doleva. Víme, že vesnice leží mezi Vílkama a farmou, takže k ní určitě vede pravej tunel."

Deborah se na Joannu užasle podívala. "Znovu jsi mi vyrazila dech. Kde se to v tobě bere?"

"Za to vděčím svý tradiční houstonský výchově, kterou tak bezostyšně pohrdáš."

"Jo, to máš pravdu!" přitakala Deborah opovržlivě.

252 253

Po dalších pěti minutách chůze dorazily k několika odbočkám vedle sebe. "Podle mě vedou všechny ty tunely k jednotlivým domům," prohlásila

Deborah.

"Taky si myslím," souhlasila Joanna.

"Napadá tě, kterej zkusit jako první?" >& >

"Ne," odpověděla Joanna. "Nejlepší bude, když je vezmeme pěkně popořadě jeden po druhým."

První suterén, do kterého dívky po otevření jednoduchých rámových dveří nahlédly, Spencerovi určitě nepatřil, protože v něm jeho majitel provedl jisté úpravy. Obě si jasně vybavovaly suterén u Spencera z doby, kdy ho doprovázely dolů do vinného sklípku. Vrátily se k rozcestí a pustily se dalším tunelem. Tenhle končil u primitivních, hrubě opracovaných dveří.

"Tohle vypadá slibnějc," prohlásila Deborah a zatřásla baterkou, aby světlo trochu povzbudila. V průběhu několika předchozích minut to musela udělat několikrát.

Než vzala za kliku, podala baterku Joanně. Dveře drhly o žulový práh.

Místo aby na ně zatlačila, pokusila se nejdřív dveře nadzdvihnout.

Pak se dveře téměř nehlučně otevřely. Deborah znovu uchopila baterku, a když s ní zatřásla, namířila slábnoucí paprsek do suterénu před sebou. Ve skomírajícím světle se objevily dveře vinného sklepa se stále nezacvaknutým zámekem.

"Tady to je," sykla Deborah. "Jdeme na to!"

Zamířily přes rozblácenou podlahu ke schodům ze suterénu. S Deborah v čele vyšplhaly nahoru. Na vrcholku schodiště zaváhaly.

Pod dveřmi bylo vidět světlo.

"Myslím, že budeme muset improvizovat," zašeptala Deborah.

"Nic jinýho nám nezbejvá," souhlasila Joanna. "Ani nevíme, jestli je vzhůru. Máš tušení, kolik je hodin?"

"Jen přibližně," odpověděla Deborah. "Podle mě bude kolem jedny."

"No, svítí se u něj. To podle mě znamená, že nespí. Hlavně ho moc nevydš. Mohl by mít alarm a v tom šoku ho stisknout."

"Dobrá poznámka," pochválila ji Deborah.

Deborah chvilku poslouchala skrz dveře, potom pomalu vzala za kliku a pootevřela je. Když se nic neozvalo, opatrně v otevírání pokračovala a postupně se před ní objevila celá kuchyně.

"Slyším vážnou hudbu," oznámila Joanna.

"Já taky," přitakala Deborah.

Vešly do potměšlé kuchyně. Světlo, které viděly pod dveřmi od sklepa, pocházelo z lustru v jídelně. Co nejtíšeji zamířily chodbou k obývacímu pokoji, ze kterého se ozývala hudba. Protože se hala nacházela přímo proti nim, všimly si, že šiky vojáčků, které Spencer včera večer srazil z konzolového stolku v opilosti na zem, jsou opět na svém místě.

Deborah šla v čele a Joanna se jí držela těsně v patách. Už už chtěly vstoupit do obývacího pokoje, který se nacházel na levé straně a kde byl podle nich Spencer. Když míjely potměšlou spojovací chodbičku vedoucí do pracovny, Joanna se čirou náhodou podívala vpravo. V dálce spatřila Spencera Wingatea, jak sedí v kuželu světla z lampy u stolu.

Obličej měl odvrácený na opačnou stranu a studoval nějaké harmonogramy.

Joanna poklepala Deborah na rameno. Když se Deborah otočila, Joanna vyděšeně ukázala na Spencerovu shrbenou postavu.

Deborah pohlédla na Joannu a nezvučně vyslovila otázku: "Co budeme dělat?"

Joanna pokrčila rameny. Neměla tušení, ale potom usoudila, že bude nejlepší na toho muže zavolat. Prstem se dotkla úst a pak ukázala na Spencera.

Deborah přikývla a odkašlala si. "Doktore Wingate!" zavolala nejistým hlasem, který zcela splýnul s chórem Beethovenovy Deváté linoucí se z obývacího pokoje.

"Doktore Wingate!" opakovala Joanna rozhodněji a natolik hlasitě, aby překřičela hudbu.

Spencer zvedl hlavu a otočil ji ke dveřím. Jeho opálená tvář na okamžik zbledla a vstal tak rychle, že převrhl židli, která s rámusem dopadla na podlahu.

"Nechtěli jsme vás vydšit," omluvila se rychle Deborah. "Jen si s vámi potřebujeme promluvit."

Spencer se rychle vzpamatoval. Když je poznal, ulehčeně se usmál, pak se sehnul pro židli a zamával na ně, aby přišly do pracovny. Dívky se nedaly dvakrát pobízet. Když viděly, jak Spencer na jejich přítomnost zareagoval, spadl jim kámen ze srdce. Jeho původní strach se změnil v překvapení smíšené s uklidňující radostí. Než vešly do pracovny, Spencer si uhladil prokvetlé vlasy a upravil si sametový župan. Ale když na dívky dopadlo světlo, na tváři se mu objevil zmatek. "Co se vám stalo?" Než se zmohly na odpověď, zeptal se: "Jak jste se sem dostaly?"

Joanna se pustila do vysvětlování, jak prošly suterénem, a Deborah se mu snažila v kostce vyličit dnešní večer.

254 255

Spencer zdvihl ruce. "Zadržte! Jedna po druhé. Ale nejdřív se chci zeptat, jestli něco nepotřebujete? Vypadáte příšerně." Poprvé od doby, kdy se v té šlamastyce ocitly, se na sebe podívaly. Při tom pohledu se jim na tváři objevil rozpačitý výraz. Deborah v roztrhaných minišatech a s odřeninami na stehnech a holeních, které si udělala o okraj kyslíkového stanu, vypadala příšerně. Přišla o jednu náušnici a z náhrdelníku jí vypadala všechna sklička. Ruce měla umazané od kolomazi a její vlasy připomínaly roští. Joanna měla stále na sobě lékařský plášť, který jí pomohl ochránit šaty před znečištěním. Ale plášť sám byl příšerně špinavý, zejména od plazení se po podlaze stodoly. Z kapes jí čouhalo pár stébel slámy. Deborah s Joannou si vyměnily jeden ze svých vědoucích pohledů. Jejich vzhled spolu s úzkostí u nich vyvolal záchvat smíchu, který je překvapil, a chvilku trvalo, než se vzpamatovaly. Dokonce i Spencer se přistihl při úsměvu.

"Moc rád bych věděl, Čemu se smějete," pronesl Spencer.

"Je toho víc," podařilo se Deborah konečně vyslovit. "Ale hlavně jsou to nervy."

"Podle mě spíš úleva," protestovala Joanna. "Doufaly jsme, že budete doma, a nevěděly jsme, jestli se nebudete zlobit, když k vám takhle bez pozvání vtrhneme."

"Jsem rád, že jste mě přišly navštívit," uklidnil je Spencer.

"Co pro vás můžu udělat?"

"Když už se tedy ptáte, uvítala bych deku," přiznala se Deborah.

"Je mi příšerná zima."

"A co takhle Šálek horké kávy?" nabídl jí Spencer. "Hned ho připravím. Klidně o něco silnější, jestli budete chtít. Taky vám můžu půjčit svetr nebo tričko."

"No, vlastně bysme s vámi potřebovaly mluvit hned," ozvala se Joanna.

"Je to dost naléhavé." Opět se nervózně rozesmála.

"Tahle deka mi bude stačit," prohlásila Deborah. Ze sametové pohovky zvedla kostkovanou deku a přehodila si ji kolem ramen.

"Dobře, tak se posaďte," vyzval je Spencer a ukázal na pohovku.

Sedly si. Spencer uchopil židli a přitáhl si ji k pohovce, takže seděl přímo proti nim.

"Co se děje?" zeptal se Spencer. Naklonil se dopředu a pohlédl z jedné na druhou.

Dívky se na sebe podívaly.

"Chceš mluvit ty, nebo mám mluvit já?" zeptala se Deborah.

"Je mi to fuk," odpověděla Joanna. "Vždyť na tom nezáleží."

"Mně je to taky jedno," opáčila Deborah.

"Ty toho víš o biologii víc než já," namítla Joanna.

"To je pravda, ale ty zase můžeš vysvětlit tu záležitost se záznamy v počítači."

"Počkejte, počkejte, počkejte!" přerušil je Spencer a zvedl ruce. "To je jedno, která z vás bude mluvit. Ale už začněte."

Deborah ukázala na sebe a Joanna přikývla.

"Dobře," přikývla Deborah a podívala se Spencerovi přímo do očí.

"Vzpomínáte si na včerejší večer, jak jsem se vás zeptala na ty těhotné Nikaragujky?"

"Jistě," přitakal Spencer. Pak se rozpačitě rozesmál. "Moc si toho ze včerejška nepamatuju, ale tohle ano."

"No, a my si myslíme, že víme, proč jsou těhotné," pokračovala Deborah. "Podle nás proto, aby produkovaly vajíčka."

Spencer se zamračil. "Jsou těhotné, aby produkovaly vajíčka? To mi asi budete muset vysvětlit."

Deborah se zhluboka nadechla a pustila se do vysvětlování. Připustila pak, že jde sice jenom o podezření, ale vzápětí prohlásila, že zdejší klinika zcela jistě získává vajíčka ještě nemorálnějším a dokonce protizákonným způsobem. Vyličila mu, že lékaři bez souhlasu odnímají nevědomým ženám, které se domnívají, že přišly darovat pouze několik vajíček, celé vaječníky. Nakonec dodala, že přinejmenším dvě ženy byly kvůli svým vaječníkům zavražděny a už je nikdy nikdo neviděl. Spencerovi během Deboražina monologu poklesla Čelist. Když skončila, opřel se do židle, očividně zděšený tím, co právě slyšel.

"Jak jste se to všechno dozvěděly?" zeptal se ochraptělým hlasem. Měl sucho v krku. Než mohla některá z žen odpovédět, zasípal: "Musím se napít. Dáte si také něco?"

Deborah s Joannou zavrtěly hlavou.

Spencer vstal a lehce nejistým krokem zamířil k vestavěnému baru.

Otevřel ho a nalil si panáka čisté skotské. Než se vrátil na židli, skoro celou ji do sebe obrátil. Dívky ho napjatě sledovaly a všimly si, že se mu ruka se skleničkou třese.

"Mrzí nás, že jsme vám to musely říct," promluvila poprvé za celou dobu Joanna. "Pro vás jako pro zakladatele kliniky, která má pomáhat neplodným párům, musí být šokující slyšet, co se tady děje."

"Šokující je slabé slovo," hlesl Spencer. "Jistě chápete, že tahle klinika je vrcholem mé celoživotní práce."

"Bohužel to není všechno," pokračovala Deborah. Popsala mu klonování, a jak jsou k němu opět zneužívány nic netušící ženy. Pak mu

256 257

výstižně vyličila chimérické zárodky implantované do prasníc, které právě s Joannou na farmě objevily. Po této poslední děsivé informaci se Deborah odmlčela.

Obě Spenceru napjatě pozorovaly. Byl očividně rozrušený; několikrát po sobě si prohrábl vlasy a nedokázal se jim podívat do očí.

Jedním douškem dopil zbytek skotské.

"Jsem vám vděčný, že jste za mnou přišly," podařilo se Spencerovi vykoktat. "Děkuju."

"Neudělaly jsme to úplně nezištně," prozradila Joanna. "Potřebujeme vaši pomoc."

Spencer zvedl hlavu a zadíval se na Joannu. "Co pro vás můžu udělat?"

"Dostat nás odsud," oznámila mu Joanna. "Hledá nás zdejší bezpečnostní služba. Pátrají po nás, protože se nám podařilo proniknout do líhně."

Moc dobře vědí, co všechno jsme zjistily."

"Chcete po mně, abych vás propašoval z areálu kliniky," ujasnil si Spencer.

"Přesně tak," přitakala Joanna. "Musíme se nějak dostat přes bránu."

"To bude snadné," prohlásil bez zaváhání Spencer. "Provezu vás v mém autě."

"Určitě chápete, jak moc nás chtějí dostat?" ujistila se Deborah.

"Chci říct, že situace je nesmírně vážná. Nesmějí nás chytit. Jsem přesvědčená, že zastaví i vás, jestli budou mít podezření."

"Asi máte pravdu," usoudil Spencer. "Možná by bylo nejlepší, kdybyste se schovaly do kufru. Určitě to nebude nic příjemného, ale nepotrvá to déle než pět, maximálně deset minut."

Joanna pohlédla na Deborah. Ta přikývla. "Vždycky jsem se chtěla v bentleyi svézt. Myslím, že kufr bude stačit."

Joanna zakoulela očima. Nechápala, že Deborah má v takové situaci náladu žertovat. "Snad by to šlo. Vlastně se za těchto okolností budu cítit v kufru bezpečněji."

"Kdy to chcete udělat?" zeptal se Spencer. "Čím dřív, tím líp. Všichni

vědí, že jezdívám pozdě v noci ven, ale po druhé hodině by to bylo podezřelé."

"Moje řeč," prohlásila Joanna.

"Jsem připravená," dodala Deborah.

"Tak jdeme," pronesl Spencer. Pleskl se do stehů a vstal.

Než vstoupili do garáže, Spencer odvedl obě dívky do kuchyně, kde si vzal z pracovního pultu klíče. Šel přímo k zavazadlovému prostoru a odemkl ho.

Jeho malá velikost Ženy zaskočila.

"Půlku zabírá stahovací střecha," vysvětlil.

Deborah se poškrábala na hlavě. "Myslím, že se tam budeme muset nějak složit."

Joanna přikývla. "Ty jsi větší, tak jdi první."

"Mockrát děkuju," utrousila Deborah. Vlezla si do kufru, položila se na bok a skrčila nohy. Joanna ji napodobila a zády se vklínila do oblouku, který svým tělem vytvořila Deborah. Spencer pomalu přiklopil víko, aby se ujistil, že jim nepohmoždí ruku nebo koleno, a pak ho opět zvedl.

"Ve skutečnosti je to mnohem pohodlnější než kyslíkové stan," poznamenala Deborah.

"Jaký kyslíkový stan?" zeptal se Spencer.

"To vám povíme někdy jindy," odpověděla Deborah. "Teď už bych to chtěla mít za sebou."

"Tak dobře, jdeme na to!" přitakal Spencer. "Hlavně nepanikařte."

Jakmile to bude možné, zastavím a pustím vás ven. Ano?"

"Dobře nás zamkněte!" pronesla Deborah vesele ve snaze zachránit, co se dá.

Víko kufru se s bouchnutím a draze znějícím cvaknutím zavřelo.

Ženy se opět ocitly ve tmě. Vzápětí uslyšely, jak se otevírají dveře garáže a Spencer startuje.

"Mělo nás napadnout zajít za Spencerem dřív," prohodila Deborah.

"Ušetřily bysme si spoustu starostí."

Cítily, jak auto couvá z garáže, pak se otočilo do protisměru a sjelo po příjezdové cestě na silnici.

"To je ponižující, takhle odsud odjíždět," postěžovala si Joanna.

"Aspoň že odjíždíme."

"Bylo mi ho líto," poznamenala Joanna po chvilce jízdy.

"Určitě ho to muselo překvapit."

Dalších pár minut ženy mlčely a snažily se odhadnout, kde asi jsou.

Konečně vůz zastavil, ale motor stále běžel.

"Musíme bejt u brány," zašeptala Deborah.

"Pst!" sykla Joanna.

Víko kufru izolovalo tak dobře, že nic neslyšely, dokud se motor znovu nerozběhl na vyšší obrátky, a i potom vnímaly spíš jeho vibrace než hluk. Poté, co ujely krátkou vzdálenost, usoudily, že jsou na štěrkové cestě. O pár minut později auto opět zastavilo, ale tentokrát motor ztichl.

258 259

"Člověk by si myslel, že zastaví mnohem dál od brány," podivila se Joanna.

"Taky mě to napadlo," přitakala Deborah. "Ale co, hlavně že jsme venku a můžeme pokračovat v cestě jako normální lidi."

Uslyšely příjemný zvuk klíče v zámku kufru a víko vyskočilo nahoru.

Joanna s Deborah zvedly hlavu a srdce se jim zastavilo. Po Spencerovi nikde ani stopy. Místo toho hleděly do šklebící se tváře šéfa bezpečnostní služby a jeho nohsleda.

Epilog

11. květen 2001

09:35 hod,

Spencer se podíval z okna své kanceláře na rozlehlý, zelenající se trávník. Vzadu se tyčila štíhlá věž bookfordského kostela a mezi

rašícími stromy vyčnívalo několik komínů.
Ten pohled byl nádherný a pomáhal mu zklidnit rozbouřené emoce.
Spencer si nedokázal vybavit, kdy byl naposledy takhle rozrušený.
K tomu všemu víc než čtyřicet hodin nespál a pořád ještě se vzpamatoval z nedávného alkoholického hýření.
Spencer si odkašlal. "Nedělá mi starosti, co ty dívky věděly, ale jak to zjistily." Spencer se otočil od okna a zadíval se na Paula Saunderse a Sheilu Donaldsonovou, kteří klidně seděli v křeslech před jeho stolem.
"Chci říct, že jsem byl v šoku, když se u mě objevily, zejména když je podle vás údajně hledala malá armáda. Pokud to nezavání neschopností, pak nevím čím. Ale víc mi dělá starosti, že jestli dokázaly za jeden den zjistit všechno, co tu provádíte, pak to dokáže i někdo jiný."
"Spencere, uklidněte se," naléhal Paul. "Všechno máme pod kontrolou."
"Pod kontrolou," opakoval sarkasticky Spencer. "Jestli to máte pod kontrolou, nedokážu si představit, jak by to vypadalo, kdybyste to pod kontrolou neměli." Vrátil se ke stolu a těžce se posadil na židli.
"Naprostě s vámi souhlasím," pronesl klidně Paul. "Jsme si vědomi, že musíme přesně zjistit, jak se jim to podařilo."
"Věděly, že implantujete prasatům lidské klony," pokračoval Spencer.
"To jste mi včera večer neřekl. Proboha, o co tady vlastně jde?"
"Chtěli jsme se zbavit závislosti na těch Nikaragujkách," vysvětlil Paul. "Jakmile bychom tu techniku zdokonalili, získali bychom vedle ogonických kultur další významný zdroj nových vajíček."
"Ale jak to sakra mohly zjistit?" zaburácel Spencer.
"Přijďme na to," uklidňoval ho Paul. "Věřte mi!"
"Jak si tím můžete být tak jistý?" dožadoval se Spencer odpovědi.
"Kurt Hermann a jeho chlápci na nich pracují od tří od rána a vy sám jste před pěti minutami připustil, že se nic nedozvěděli."
"Dovolují si nesouhlasit," protestovala Sheila. "Až doteď jsem je vyslýchala já, ne Kurt, a není pravda, že bychom nic nezjistili."
"Vy jste s těmi dívkami mluvila?" zeptal se Spencer.

260 261

"Samozřejmě," přitakala Sheila. "Výslovně jsem nařídila, aby mě zavolali hned, jak je chytí. Jak to všechno zjistily, nám dělá stejné starosti jako vám. A máme jisté výsledky. Například jsme se dozvěděli, že do servrovny i do lihne se dostaly díky přístupové kartě."
"Už chápu," pronesl Spencer a zamračil se na své dva podřízené.
"Takže za ten debakl můžu já."
"Svalovat vinu na vás nás vůbec nenapadlo," bránil se Paul.
"To není po šestihodinovém výslechu moc informací," poznamenal Spencer.
"Jsou obě nesmírně inteligentní," namítla Sheila. "Vědí, jak je to pro nás důležité. V žádném případě nejde o nějaké naivky, ale já jsem trpělivá."
"Používáme metodu dobrý polda, zlý polda," vysvětlil Paul.
"Přesně tak." přitakala Sheila. "Já jsem ten dobrý. Zatímco se tady bavíme, Kurt si je vzal poprvé do parády. To je zlý polda. Jakmile tady skončíme, vrátím se dolů a vložím se do toho. Jsem přesvědčená, že nejpозději v poledne budeme vědět všechno, co potřebujeme."
"Jakmile se to dozvíme," dodal Paul, "provedeme náležitá operativní opatření. Se zabezpečením počítačů jsme už začali. Odtěd' bude mít do servrovny přístup pouze Randy Porter."
"Měli bychom si vzít z té politováníhodné události ponaučení do budoucna," podotkla Sheila.
"Přesně tak!" vmísil se do hovoru Paul. "A měli bychom to brát jako další podnět, abychom celou kliniku, výzkumné laboratoře a vůbec všechno přestěhovali mimo pevninu, jak jsme o tom včera večer mluvili. Mimochodem, Spencere, co si myslíte o těch plánech ohledně kliniky na Bahamách, které jsem vám dal včera večer?"
"Ty plány vypadají skvěle," připustil Spencer neochotně.
"Souhlasíte tedy s tím, abychom kliniku přesunuli tam?" chtěl vědět Paul.

"Musím přiznat, že se mi ten nápad zamlouvá," prohlásil Spencer.
"Líbí se mi představa, že bychom tam měli ještě víc svobody než tady, i když zatím se nám potíže s úřady vyhýbaly."
Spencer přikývl. "Ale teď se vraťme k těm ženám. Co se s nimi po výsledku stane?"
"To nevím," opáčil Paul.
"Co to znamená, nevím?" dožadoval se Spencer odpovědi a cítil, jak jeho podráždění opět roste.
"Nechci to vědět," přiznal Paul. "Nechám to na Kurtu Hermannovi. Za to ho ostatně platíme."

262 263

"Necháte to na Kurtu Hermannovi a pak jim odeberete vaječníky," ušklíbl se Spencer. "To se mi snažíte naznačit?"
"Ten minulý odběr vaječníků byla chyba," vložila se do hovoru Sheila. "Je nepochybné, že jsme to dělat neměli. Teď si to uvědomujeme a už se to nebude opakovat. Abych to vysvětlila, stalo se to v době, kdy jsme se potýkali s kritickým nedostatkem vajíček."
"Nedostatkem, který nám už nehrozí," dodal Paul. "Díky Nikaragujkám a pokroku, který jsme udělali s naší kultivační technikou oogonií, jich teď máme k dispozici téměř neomezené množství.
Bože, mohli bychom uspokojovat potřeby všech výzkumných ústavů v zemi."
"Snažíte se mi namluvit, že vás ta záležitost ani trochu nevyvedla z míry?" zeptal se Spencer svých podřízených.
Paul s Sheilou si vyměnili pohled.
"Samozřejmě ji nebereme na lehkou váhu," pronesla Sheila. "Je to poučení do budoucna, jak už jsme řekli. Ale zvládli jsme ji stejně jako tu nešťastnou událost při narkóze. A i kdyby tahle věc s těmi zvědavými ženskými neskončila šťastně, dokázali bychom se s tím vyrovnat."
"Podívejte se, Spencere," prohodil Paul. Naklonil se dopředu, zamnul si ruce a pak je ve smířlivém gestu zvedl. "Jak jsem včera večer při naší schůzce řekl, výzkum, který provádíme, je ve skutečnosti zlatý důl. S tím, co jsme se z našich pokusů dozvěděli o produkci kmenových buněk, se ocitneme na špičce biotechnologie jednadvacátého století. Klonování a kmenové buňky způsobí v medicíně revoluci a my půjdeme v čele."
"Z vašich úst to zní tak slibně," poznamenal Spencer.
"Přesně tenhle výraz používám, když o tom přemýšlím," přitakal Paul.
"Je to slibné! Velice slibné!"
Západka u dveří Spencerovy kanceláře hlasitě cvakla. Spencer, Paul a Sheila se otočili. Všechny ten vpád zaskočil. Ve dveřích se objevila tvář sekretářky.
"Co je, Gladys?" zeptal se Spencer podrážděně. "Řekl jsem, že nás nemáte rušit."
"Je tu pan Hermann," pronesla sekretářka pokorně. "Chce mluvit s doktorem Saundersem. Tvrdí, že je to naléhavé."
Paul vstal. Na tváři se mu objevil tázavý výraz. Omluvil se a následoval rozrušenou sekretářku do předpokojů. Jediný pohled na Kurta stačil, aby se veškerá jeho nenucenost a vyrovnanost, kterou se snažil tak úzkostlivě předstírat, zhroutila.
"Máme problém," vyhrklil ze sebe Kurt.
"Proč jste tak udýchaný?"
"Celou cestu od brány sem jsem utíkal."
Paul prudce otevřel dveře do své kanceláře a pokynul Kurtovi, aby vešel. Když za nimi zavřel, zeptal se: "No?"
"Na vrátnici je federální návladní," vypadlo z Kurta jedním dechem.
"Zpomalte!" nařídil mu Paul. "Co tu děláš?"
"Má povolení k prohlídce a s několika federálními úředníky prohledávají strážní domek. Navíc se dožadují vstupu do areálu kliniky."
"Kde sakra to povolení sehnali?" pronesl šokovaný Paul.
"Zeptal jsem se na to. Zřejmě ho získali na základě stížnosti doktora Carltona Williamse."
"Nikdy jsem o něm neslyšel."

"Jeho otec je v Texasu velký zvíře a má kontakty na ministerstvu spravedlnosti. Potíž je v tom, že Carlton Williams ví, že ty ženy odjely včera v noci na kliniku a ještě se nevrátily domů."

"Do prdele!" vyštěkl Paul. "Kde jsou ty holky teď?"

"Pořád v suterénu na bráně."

"Už je federální návladní objevil?"

"Nevím. Jakmile se mi je podařilo na pět minut zdržet, utíkal jsem sem. Vyhrožují, že jestli nebudeme spolupracovat, přizvou si SWAT."

"Výhrůžky nevaďí," pronesl Paul, když se trochu vzpamatoval.

"V každém případě se s ní neobjevili hned. Díky tomu jsme získali minimálně půl hodiny. Vyhlase poplach a spojte se s Randym Porterem. Řekněte mu, aby uložil všechny údaje na diskety a harddisky pak vymazal. Pak jděte s Randym do hangáru a nastartujte vrtulník. Jakmile s doktorem Wingatem a doktorkou Donaldsonovou zlikvidujeme dokumenty tady v kanceláři a zničíme liheň, hned se k vám připojíme."

Jasně?"

"Slyšel jsem a rozuměl!" odpověděl Kurt. Než vyrazil z kanceláře, krátce zasalutoval a tryskem se rozběhl po chodbě směrem k protipožárním dveřím. Paul ho sledoval, dokud mu nezmizel z očí. Pak se několikrát zhluboka nadechl, aby se uklidnil. Když cítil, že je opět ve své kůži, vrátil se k Spencerovi do kanceláře. V okamžiku, kdy vešel dovnitř, se na něj Spencer se Sheilou napjatě zadívali.

"No," pronesl Paul. "Zdá se, že se přesuneme na Bahamy dřív, než jsme počítali..."

Z anglického originálu Shock,
vydaného nakladatelstvím G.P. Putnam's Sons v roce 2001,
přeložila Eva Brožová

Redigovala Marcela Doubková

Obálku navrhla Viera Fabiánová

Vydala Euromedia Group - Knižní klub v Praze roku 2002
jako svou 1867. publikaci

Odpovědná redaktorka Jana Jasová

Technický redaktor David Dvořák

Počet stran 264

Sazbu zhotovila Knižní sazba Hogen, s. r. o., Horní Jiřetín

Tisk Tlačárne BB, spol. s r. o., Banská Bystrica.

Vydání první

Oskenoval Martin Plšek Brno